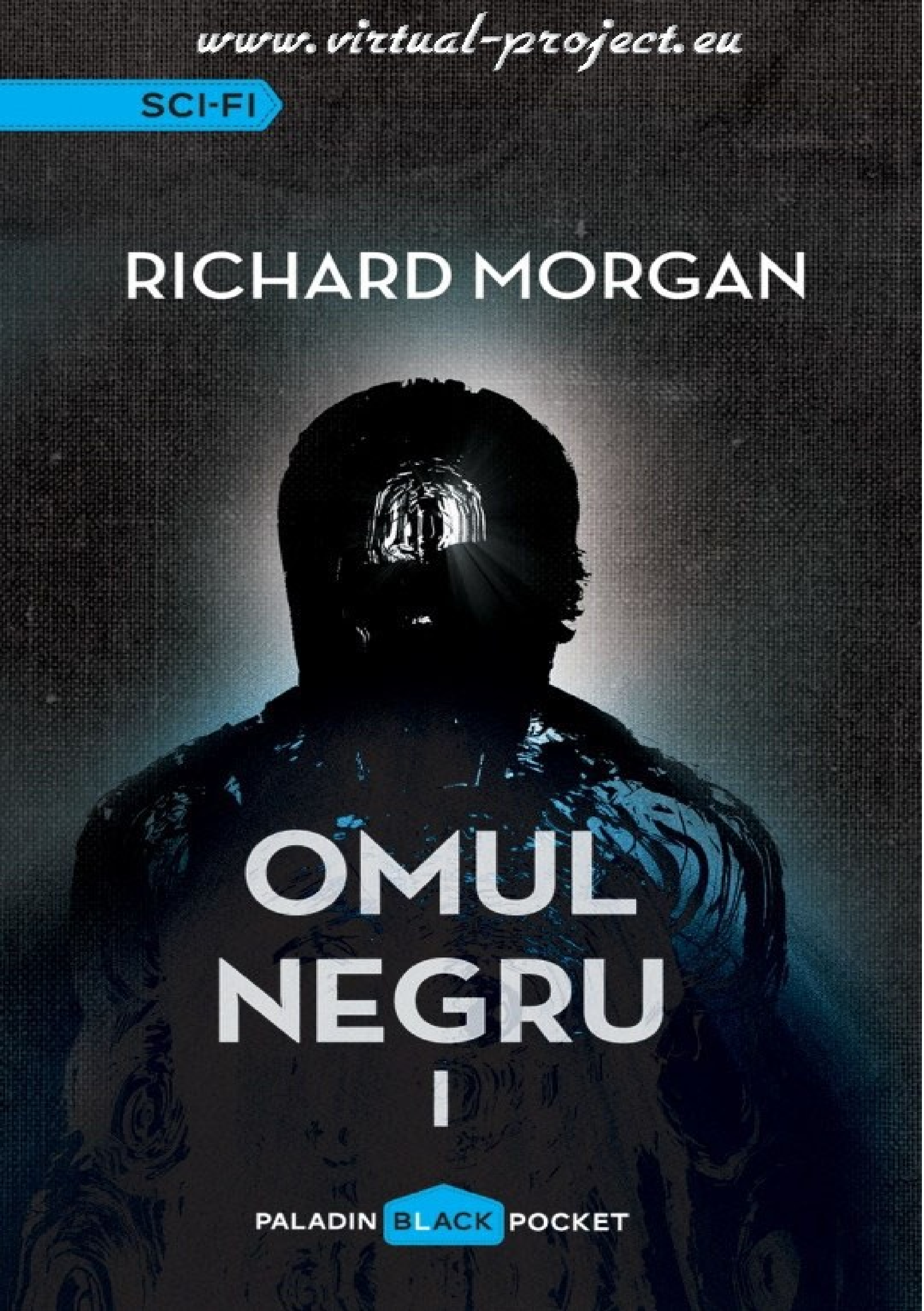

www.virtual-project.eu
SCI-FI
RICHARD MORGAN
OMUL
NEGRU
I
PALADIN BLACK POCKET

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

Volumul I

Original: *Black Man* (2007)

Traducere din limba engleză:
ROXANA BRÂNCEANU

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2014

Această carte este dedicată memoriei mamei mele

MARGARET ANN MORGAN

care m-a învăţat să vânez fanatismul religios, cruzimea şi nedreptatea cu o ură neîmpăcată şi să dispreţuiesc ipocrizia care întoarce privirea sau născoceşte scuze comode atunci când aceste vicii răsar mai aproape de ograda noastră decât ne-am dori.

Mi-e dor de tine.

„Pare plauzibil ca în următorul secol natura umană să fie remodelată de către ştiinţă. Dacă va fi aşa, se va face la întâmplare, ca o consecinţă a conflictelor din zona obscură în care marile afaceri, crima organizată şi mişcările secrete ale guvernării se luptă pentru a obţine supremaţia!”

JOHN GRAY, *Straw Dogs*

„Omul, pentru gândirea discontinuă, este un concept absolutist. Nu pot exista jumătăţi de măsură. Iar aceasta este originea multor rele”

RICHARD DAWKINS, *A Devil’s Chaplain*

PROLOG

Spre casă

Oţel sclipind, oţel sclipind…

Larsen clipeşte şi se mişcă uşor pe targa automată care înaintează sub o succesiune liniară de panouri luminoase şi contrafişe laterale de acoperiş. Odată cu vederea îşi recăpătă şi cunoştinţa, tulbure şi lent; se află pe coridorul din spate. Deasupra, lumina se reflectă pe fiecare bară de metal, crescând în intensitate de la sclipire la explozie totală şi apoi descrescând pe măsură ce ea trece pe dedesubt. Presupune că strălucirea repetată a trezit-o. Asta, sau genunchiul care o doare groaznic, chiar prin obişnuita mlaştină ameţitoare a medicamentelor de decantare. O mână îi zace pe piept, apăsând materialul subţire al costumului criogenic. Aerul rece care îi atinge pielea îi spune că în rest e dezbrăcată. Un sentiment bizar de déjà-vu se strecoară în ea odată cu revenirea la realitate. Tuşeşte puţin – vagi rămăşiţe ale gelului de container din fundul plămânilor ei evacuaţi. Se mişcă din nou, mormăind ceva pentru sine.

„… nu iar…?”

„Ba da, iar. Moştenirea cormoranului, da, iarăşi.”

Ciudat. Nu se aşteptase să audă o altă voce, cu atât mai puţin una care vorbea în şarade. Criogenarea este de obicei un proces complet mecanizat, programele sunt concepute astfel ca ei să se trezească înainte de sosire, şi doar dacă ceva merge prost…

„Deci acum eşti mare expertă în criogenare, nu-i aşa?”

Nu e – întreaga ei experienţă anterioară se reduce la trei decantări test şi una reală, la sfârşitul călătoriei în exterior, de unde, presupune ea, senzaţia de déjà-vu. Totuşi…

„… mai mult de trei..”

„…*nu* sunt mai multe, nu sunt…”

Vehemenţa replicii are o latură tăioasă care nu-i place. Dacă ar fi auzit-o în vocea altei persoane, să zicem a unui subiect al testului, s-ar fi gândit la sedative, poate chiar ar fi chemat paza. În gândurile ei apare brusc un fior rece, ca atunci când îţi dai seama că mai e cineva cu tine în casă, cineva pe care nu l-ai invitat tu. Ca atunci când din senin te gândeşti că s-ar putea să nu fii pe deplin întreg la minte.

„Sunt medicamentele, Ellie. Lasă-le, treci mai departe!”

Oţel sclipi…

Autotarga se leagănă uşor, cotind la dreapta. Din cine ştie ce motiv, asta îi determină o accelerare violentă a pulsului, o reacţie pe care, sub influenţa medicamentelor, o etichetează, aproape impasibil, drept panică. Fiorul pieirii iminente o străbate ca o apă rece. O să se prăbuşească, o să se lovească de ceva sau ceva o să-i lovească pe ei, ceva masiv şi străvechi, dincolo de înţelegerea umană, rotindu-se la nesfârşit prin noaptea pustie din afara navei. Călătoria în spaţiu nu e sigură, a fost nebună să creadă asta, să semneze contractul şi să considere că o să scape uşor, că o să ajungă acolo şi o să se înapoieze acasă teafără, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât de o călătorie suborbitală peste Pacific, pur şi simplu *nu se poate.*

„Lasă, Ellie. Sunt medicamentele.”

Apoi îşi dă seama unde se află. Braţele pliate ca de păianjen, ale autochirurgului trec precum o roată pe la periferia câmpului ei vizual atunci când targa îşi fixează poziţia pe patul de examinare. O uşurare îndreptăţită se prelinge în ea.

Ceva nu merge bine, dar ea se află în locul potrivit. *Horkan’s Pride* este echipată cu cele mai bune sisteme medicale automate pe care COLIN ştie să le facă, a citit asta în *Colony News,* şi întregul set IA de la bordul navei trecuse printr-o reparaţie capitală cu câteva săptămâni înainte de plecare. „Uite, lucrurile rele care i se pot întâmpla unui corp criogenat au şi ele o limită, nu-i aşa, Ellie?” Funcţiile organismului sunt încetinite până la un ritm minim, şi la fel se întâmplă cu orice lucru dăunător pe

care l-ai putea lua cu tine.

Dar panica, sentimentul de rău inevitabil, n-o lasă în pace. O simte greoaie şi insistentă, ca un câine înverşunat asupra unui membru anesteziat.

Întoarce capul într-o parte pe targă şi îl vede.

O senzaţie de familiaritate, mult mai puternică acum, o străbate ca un curent electric.

Cândva, într-o excursie prin Europa, fusese la Museo della Sindone din Torino şi văzuse imaginea torturată imprimată pe pânza păstrată acolo. Stătuse în semiîntuneric, de cealaltă parte a geamului securizat, înconjurată de murmurele respectuoase ale credincioşilor. Nefiind niciodată credincioasă ea însăşi, Larsen fusese totuşi ciudat de tulburată de trăsăturile aspre şi trase ale feţei care îi întorcea privirea din camera etanşă vidată. Părea un testament al suferinţei umane care scurtcircuitase complet pretenţiile sale divine şi care făcea irelevantă devoţiunea. Priveai la acel chip şi te izbea încăpăţânarea absolută a vieţii organice de a supravieţui, moştenire a sfidării intrinseci, încrâncenate, cu care lungul marş al evoluţiei te-a hărăzit.

Ar fi putut fi acelaşi om. Aici, acum.

Stă sprijinit de un dulap înalt, fixând-o, cu braţele având tendoane ca nişte funii încrucişate peste pieptul sfrijit ale cărui coaste se pot vedea chiar şi prin tricou, cu un păr lung şi drept atârnând de ambele părţi ale feţei înguste, subţiate şi mai mult de durere şi voinţă. Gura îi e o linie strânsă, gravată între bărbia ascuţită şi nasul ascuţit. Sub pomeţi, obrajii sunt supţi.

Inima începe să-i bată greu în piept atunci când îi întâlneşte ochii.

— E…

Odată cu vorbele vine şi o înţelegere înfricoşătoare, o monstruoasă recunoaştere a faptelor pe care mintea ei conştientă încă încearcă din greu să le evite.

— E genunchiul? Piciorul?

Nu se ştie de unde, găseşte brusc puterea de a se ridica într-un cot, forţându-se să privească.

Imaginea se suprapune violent peste amintire.

Ţipătul ţâşneşte din ea, sfâşiind pentru moment pânza de păianjen a medicamentelor din organismul ei. Ea nu are cum să ştie cât de slab sună în spaţiul rece al infirmeriei, dar în interiorul ei pare să-i spargă urechile, iar informaţiile care vin odată cu el îi înnegurează vederea, ameninţând s-o facă să se prăbuşească. Ştie că nu ţipă din cauza a ceea ce vede.

Nu a ciotului strâns bandajat cu care se termină coapsa ei dreaptă, la douăzeci de centimetri sub şold; nu din cauza asta.

Nu a înţelegerii că durerea din genunchi e o durere fantomă într-un membru pe care nu-l mai are; nu din cauza asta.

Ţipă din cauza amintirii.

Amintirea drumului pe targă, pe coridorul tăcut, uşoara legănare şi intrarea în infirmerie, iar acolo, învăluit în ceaţa medicamentelor, scrâşnetul lamei ferăstrăului, schimbarea de tonalitate atunci când taie şi sfârâitul slab ca o sorbitură al laserului cauterizant care urmează. Amintirea a ceea ce se întâmplase ultima dată şi faptul că înţelegea, îngreţoşată şi înfrântă, că o să se întâmple din nou.

— Nu, şopteşte sfârşită. Te rog.

O mână cu degete lungi o apasă cald pe frunte. Figura de pe giulgiul din Torino pluteşte deasupra ei.

— Sssst… cormoranul ştie de ce…

Dincolo de acel chip vede mişcări. Ştie din amintire ce sunt. Mişcările secrete, inflexibile, de păianjen ale autochirurgului care se trezeşte.

Oţel sclipind…

PARTEA ÎNTÂI

Coborâre în flăcări

„Mai presus de orice, lecţiile dure ale acestui secol ne-au învăţat că este nevoie de o supraveghere consecventă şi de o constrângere eficientă, iar sistemele politice necesare trebuie să opereze la niveluri impecabile de integritate şi susţinere.”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 1

Îl găsi în cele din urmă pe Gray într-o tabără MarsPrep din Peru, imediat dincolo de graniţa cu Bolivia, ascunzându-se în spatele unei operaţii estetice ieftine şi a numelui de Rodriguez. Acoperirea în sine nu era rea şi probabil că ar fi rezistat unei cercetări standard. Se ştia că verificările din taberele de antrenament nu erau prea meticuloase; adevărul e că nu le păsa prea mult cine fuseseşi înainte de a te înrola. Însă existau câteva semne vizibile pe care le puteai căuta dacă ştiai cum, iar Carl, cu o râvnă metodică care începea să semene a disperare, le căutase săptămâni în şir. Ştia că Gray se afla undeva pe *altiplano,* pentru că urmele de la Bogota duceau într-acolo şi pentru că unde altundeva, în ultimă instanţă, putea să fugă o variantă treisprezece? Ştia asta, şi mai ştia că nu era decât o problemă de timp înainte ca urmele să iasă la iveală şi cineva să-l scoată din circulaţie. Dar mai ştia, de asemenea, cu programele de inducţie împărţite pretutindeni cu zgârcenie şi grăbite să facă faţă cererii tot mai crescute, că timpul era de partea celuilalt. Ceva trebuia să se întâmple, şi asta curând, altfel Gray avea să dispară şi Carl nu-şi mai primea recompensa.

Astfel că atunci când se întâmplă şi reţeaua de contacte pe care o desfăşurase în toate aceste săptămâni aduse frântura aceea minusculă de informaţie, se abţinu cu greu să nu sară în sus. Se abţinu să nu-şi abandoneze acoperirea cu greu construită, să nu-şi înhaţe banii şi insigna de la Agenţie şi să nu închirieze cel mai rapid vehicul de teren disponibil în Copacabana. Îi fu greu să nu se repeadă peste graniţă cu viteza Agenţiei, iscând nori de praf şi zvonuri pe tot drumul către tabără, de unde desigur Gray, dacă avea vreun sprijin local, ar fi şters-o de mult.

Carl nu sări în sus.

În schimb, solicită câteva favoruri de la localnici şi reuşi să treacă graniţa alături de o unitate militară de legătură –

într-un vechi transportor de patrulă cu un logo al corporaţiei Colony decolorat de soare pe lateralele blindate. Soldaţii erau din trupele regulate peruane, recrutaţi din familiile sărace ale provinciilor de pe coastă şi apoi alocaţi serviciilor de securitate ale corporaţiei. Primeau pentru asta ceva mai puţin decât solda obişnuită, dar interiorul transportorului era relativ luxos după standardele militare şi părea să aibă aer condiţionat. Şi oricum erau tineri şi rezistenţi, genul de tineri pe care nu prea îi mai întâlneşti în lumea occidentală, naiv de mulţumiţi de competenţa lor fizică antrenată din greu şi de prestigiul ieftin al uniformei kaki. Îi zâmbeau toţi larg, cu dinţi stricaţi, şi niciunul nu avea mai mult de douăzeci de ani. Carl îşi imagină buna dispoziţie a ignoranţei. Putea paria că aceşti băieţandri nu cunoşteau procentele pe care comandanţii lor le căpătau subcontractându-le clienţilor corporaţiei serviciile lor.

Închis în interiorul burţii tresăltând şi mirosind a transpiraţie a vehiculului, calculându-şi şansele împotriva lui Gray, Carl ar fi preferat să stea totuşi tăcut. Nu-i plăcea să vorbească, nu-i plăcuse niciodată. De fapt, considera că asta era o distracţie supraevaluată. Dar exista o limită a cât de taciturn poţi fi când ai parte de un transport gratuit. Aşa că se strădui să facă o conversaţie uşoară despre jocul decisiv de săptămâna viitoare dintre Argentina şi Brazilia, participând la ea cât de puţin putu. Câteva comentarii despre Patricia Mocatta şi faptul că era oportun ca echipele predominant masculine să aibă căpitani femei. Nume de jucători. Comparaţii tactice. Totul părea să decurgă bine.

— *Eres Marciano?* îl întrebă unul dintre ei în cele din urmă, inevitabil.

Scutură din cap. De fapt, fusese cândva marţian, însă era o poveste lungă şi complicată pe care nu avea chef s-o spună.

— *Soy contable,* le spuse, pentru că aşa se simţea uneori. *Contable de biotecnologia.*

Rânjiră cu toţii. Nu fu sigur dacă o făceau fiindcă nu

considerau că ar arăta ca un agent în biotehnologii sau pentru că pur şi simplu nu-l credeau. Oricum, nu forţară nota. Erau obişnuiţi cu oameni ale căror poveşti nu se potriveau cu feţele lor.

— *Habla bien el espanol,* îl complimentă cineva.

Spaniola lui era bună, cu toate că în ultimele două săptămâni vorbise mai mult quechua, cu accent de Marte, dar încă destul de apropiată de originalul peruan din care se trăgea. Era ceea ce foloseau majoritatea locuitorilor din *altiplano,* care de asemenea asigurau şi cea mai mare parte a forţei de muncă nespecializate din taberele de antrenament, la fel cum o făceau şi pe Marte. Cu toate acestea, limba oficială era încă spaniola. Cu excepţia unor noţiuni superficiale de engleză americană culese din reţea, aceşti tipi de pe coastă nu cunoşteau nicio altă limbă. Nu era o stare de fapt ideală din punctul de vedere al corporaţiei, dar guvernul de la Lima răspunsese cu fermitate când fuseseră semnate contractele cu COLIN. Să cedeze controlul corporaţiilor *gringo* era un lucru, avea un precedent istoric susţinut de oligarhie de partea sa. Dar să permită locuitorilor din *altiplano* să se elibereze cultural de sub jugul regulilor de pe coastă, ei bine, acest lucru era total inacceptabil. Punea în balanţă mult prea multă istorie urâtă. Incaşii autohtoni de acum şase sute de ani şi refuzul lor încăpăţânat – timp de treizeci de ani – de a se comporta aşa cum ar trebui să se comporte un popor cucerit, revolta sângeroasă a lui Tupac Amaru din 1780, maoiştii din Sendero Luminoso, cu abia un secol în urmă, şi încă şi mai recentele mişcări sociale în care erau implicate *familias andinas.* Lecţiile fuseseră învăţate, cuvântul răspândit. Nu avea să se mai repete. Uniformele vorbitoare de spaniolă şi birocraţii îi făcuseră să înţeleagă punctul de vedere.

Transportorul se opri cu o smucitură şi uşa din spate basculă greoi în afară. Lumina crudă de mare altitudine se revărsă înăuntru şi odată cu ea intrară sunetele şi mirosurile taberei. Acum auzea quechua, cadenţa ei familiară ne-spaniolă, strigată în toate direcţiile peste zgomotele motoarelor în mişcare. Vocea unui robot de

import o zdrobea cu urletul lui: „Vehicul în marşarier, vehicul în marşarier”, în engleza americană. De undeva se auzea muzică, muzică vocală *huayno* remixată pe un ritm de dans *bloodbeat.* Atotpătrunzătoare prin mirosul de ulei de motor şi plastic, străbătea aroma de carne roşie de la cineva care frigea *anticuchos* pe un foc de cărbuni. Lui Carl i se păru că poate distinge sunetul unor elice care se ridicau de la pământ, undeva în depărtare.

Soldaţii ieşiră grămadă, târând după ei raniţe şi arme. Carl îi lăsă să plece, coborî ultimul şi se uită în jur, folosindu-se de înghesuiala lor zgomotoasă drept acoperire. Transportorul oprise pe un petic de beton impermeabil, vizavi de câteva autocare prăfuite cu destinaţia Cuzco şi Arcquipa. Acolo se afla carcasa prăpădită a clădirii terminalului, şi dincolo de ea, tabăra Garrod Horkan 9 se întindea în sus pe deal, numai clădiri din prefabricate, cu un singur nivel şi cu un plan stradal anost şi rectiliniu. Steaguri corporatiste fluturau alb pe catarge la fiecare câteva barăci, cu un *g* şi un *h* îngemănate şi înconjurate de un inel de stele. Prin ferestrele fără geamuri ale terminalului, Carl zări siluete purtând salopete cu acelaşi logo imprimat în faţă şi în spate.

„Blestematele oraşe ale companiei!”

Îşi aruncă rucsacul într-un corp cu dulapuri din interiorul terminalului, ceru indicaţii de la un îngrijitor în salopetă şi ieşi înapoi la soare pe strada în pantă. La poalele dealului, Iacul Titicaca sclipea dureros de luminos şi albastru. Îşi puse ochelarii inteligenţi Cebe, îşi aranjă pe cap stetsonul[1] peruan de piele uzată şi începu să urce, urmărind muzica. Acoperirea era mai mult un obicei local decât o necesitate – pielea lui era destul de închisă la culoare şi de întărită ca să nu-şi facă griji din cauza soarelui, dar lentilele şi pălăria îi acopereau parţial faţa. Feţele negre nu erau prea des întâlnite în taberele din *altiplano* şi oricât de improbabil ar fi fost, se putea ca Gray să aibă pe cineva care să supravegheze terminalul. Cu cât

[1] Pălărie cu boruri largi (n.r.).

Carl ieşea mai puţin în evidenţă, cu atât mai bine.

Puţin mai încolo, pe aceeaşi stradă, găsi ceea ce căuta. O baracă de două ori mai mare decât cele din jur, din care se scurgea remixul de *bloodbeat* şi *huayno* prin ferestrele cu obloane şi uşa dublă ţinută deschisă. Pe pereţi erau lipite afişe publicitare pentru grupurile locale şi uşa deschisă era flancată de două panouri prezentând concepţia unei agenţii oarecare din Lima despre viaţa de noapte în Caraibe.

Noaptea, o plajă cu nisip alb şi palmieri, şiruri de lumini de petrecere. Fete *criolla* în bikini mânuiau expert sticlele de bere şi-şi unduiau şoldurile pe un ritm neauzit, alături de parteneri arătând oarecum a europeni. Cu muşchi lucraţi la sală şi ţopăind vesel în fundal, departe de femei – niciunul nu avea pielea mai închisă la culoare decât a unui amestec de scotch şi apă.

Carl clătină mirat din cap şi intră.

Muzica era mai tare înăuntru, dar nu insuportabilă. Acoperişul se ridica la înălţimea unui al doilea nivel, nefiind nimic altceva decât spaţiu gol între grinzile de plastic, iar muzica era absorbită acolo. La o masă din colţ, trei bărbaţi şi o femeie jucau un joc de cărţi care implica strigăte, aparent fără vreo problemă în a-şi identifica unul altuia vocile. Conversaţiile de la alte mese erau un murmur constant, pe care-l puteai auzi. Lumina soarelui pătrundea prin uşă şi obloane, făcând să apară pe podea dâre şi mase compacte, dar nu ajungea prea departe şi, dacă te uitai direct într-acolo şi apoi în altă parte, restul încăperii părea, prin comparaţie, întunecos.

În celălalt capăt al încăperii, în jurul unui bar în formă de bumerang făcut din bucăţi de tablă nituite, erau adunaţi vreo cinci-şase băutori. Era situat suficient de departe de ferestre pentru ca frigiderele cu bere din spate să strălucească vag în semiîntuneric. În perete exista o uşă deschisă către o bucătărie la fel de întunecoasă, aparent goală şi scoasă din uz. Singurul angajat vizibil lua forma unei bondoace chelneriţe *indigena* care se târa printre mese, adunând sticle şi pahare pe o tavă. Carl o privi atent

o clipă, apoi o urmă când ea se îndreptă spre bar.

O prinse din urmă exact când punea tava pe tejghea.

— O Red Stripe, zise în quechua. Fără pahar.

Ea se apleca pe sub secţiunea de acces prinsă în balamale, fără vreun comentariu, şi deschise un răcitor aflat pe podea.

Scoase sticla şi se îndreptă de spate, ţinând-o cu totul altfel decât *criollas* de pe panourile publicitare de afară.

O deschise cu dexteritate folosind un instrument pătat de rugină care îi atârna la brâu şi o aşeză pe bar.

— Cinci soles.

Singurii bani pe care îi avea asupra lui erau bolivieni. Scoase un card COLIN şi îl ridică între două degete.

— Pot plăti cu cardul?

Ea îi aruncă o privire lungă şi suferindă şi se duse să aducă aparatul. El verifică ora în colţul din stânga sus al lentilelor Cebe, apoi le scoase. Erau oricum calibrate pentru lumină slabă, dar treaba pentru care venise necesita contact vizual neechivoc. Îşi lăsă pălăria pe tejgheaua barului şi se propti alături de ea, cu faţa spre încăpere. Făcu tot posibilul să arate ca un om care nu vrea nimic, ca un om al cărui loc e acolo.

Teoretic, la sosire ar fi trebuit să se prezinte la managerul taberei Garrod Horkan. Aşa era procedura, înscrisă în Cartă. Lunga lui experienţă anterioară, din care o parte era pătată de propriul sânge, îl învăţase să nu se mai ostenească. Exista o întreagă topografie schimbătoare a urii faţă de ceea ce era Carl Marsalis, care atingea cam fiecare nivel al firii umane. La nivelul cognitiv superior se găsea politica dineurilor sofisticate care condamnau existenţa lui profesională ca fiind amorală. La un nivel mai degrabă afectiv, era repulsia socială generalizată care venea odată cu eticheta de *dezertor.* Încă şi mai profund, în terminologia aridă a Raportului Jacobsen, dar scăldată în mlaştina hormonală a instinctelor, se afla rar mărturisită şi totuşi ameţitoarea groază că el încă era, în ciuda tuturor faptelor, *unul dintre ei.*

Şi mai rău decât toate astea, în ochii corporaţiilor

Colony, Carl era o publicitate proastă umblătoare. Publicitate proastă şi o gaură garantată în finanţe. Atunci când cineva ca Gray era gata de scos pe piaţă, Garrod Horkan se putea aştepta ca în el să fi fost băgate câteva zeci de mii de dolari cu scopul pregătirii în diverse domenii şi în mesh biotehnologic. Nu era genul de investiţie care vrei să se scurgă în praful din *altiplano* sub titlul „Pază necorespunzătoare la tabăra COLIN!"

Cu patru ani în urmă se prezentase la managerul unei tabere aflate la sud de La Paz şi ţinta lui se evaporase misterios în timp ce Carl încă mai completa formulare în clădirea administraţiei. Când intrase în baracă, pe masa din bucătărie încă mai era un bol de supă aburindă, cu lingura în el. Uşa din spate era deschisă, la fel şi cufărul gol de la piciorul patului din camera alăturată.

Omul nu mai ieşise niciodată la suprafaţă şi Carl trebuise să tragă concluzia, faţă de sine însuşi şi faţă de Agenţie, că se afla deja, după toate probabilităţile, pe Marte. Nimeni de la COLIN n-avea să confirme una sau alta, aşa că nu se mai ostenise să întrebe.

Şase luni mai târziu, Carl se prezentare seara târziu la managerul altei tabere, refuzase să completeze pe loc formularele şi se trezise aşteptat de cinci bărbaţi cu bâte de baseball, la ieşirea din biroul administrativ. Din fericire, nu erau nişte profesionişti şi în întuneric se încurcau unul pe altul. Dar până reuşise să smulgă una din bâte şi să-şi împrăştie atacatorii, întreaga tabără era în picioare.

Străzile erau luminate de lanterne şi vestea se răspândea cu rapiditate; în clădirea administraţiei apăruse o faţă nouă şi neagră, un outsider care le făcea necazuri. Carl nici măcar nu se mai osteni să înfrunte privirile curioase de pe mai multe străzi ca să verifice adresa ţintei lui. Ştia deja ce avea să găsească.

Asta fără să mai socotească deznodământul luptei, care era de asemenea previzibil. În ciuda numeroşilor trecători şi chiar a câtorva spectatori zgomotoşi, dintr-odată nu mai exista niciun martor util. Bărbatul pe care Carl reuşise să-l rănească destul de rău încât să nu mai poată fugi păstrase

o tăcere de neclintit asupra motivelor atacului.

Managerul refuzase să-i permită lui Carl să-l interogheze singur şi scurtase chiar şi interogatoriul supervizat, din motive medicale. „Prizonierii au drepturi”, repeta lent femeia, ca şi cum Carl n-ar fi fost suficient de deştept. „Deja l-ai rănit grav!”

Carl, încă sângerând dintr-un obraz tăiat şi bănuind că avea cel puţin un deget fracturat, se mulţumise s-o privească în tăcere.

De atunci, îi anunţa pe manageri abia după desfăşurarea evenimentelor.

— Caut un prieten vechi, îi spuse chelneriţei când se întoarse aducând dispozitivul de plată.

Îi dădu cardul COLIN şi aşteptă să-l descarce.

— Îl cheamă Rodriguez. E foarte important să-l găsesc.

Degetele ei alergară peste tastatură. Ridică din umeri.

— Rodriguez e un nume comun.

Carl scoase una dintre pozele tipărite la clinica din Bogota şi o întinse pe tejghea către ea. Era o poză măgulitoare, generată de sistem ca să arate clienţilor cum vor arăta după ce dispar umflăturile. În timp real, la atât de puţin timp după o operaţie ieftină, noua faţă a lui Gray probabil n-ar fi apărut nepotrivită în postura de victimă a linşajului din Jesusland, dar bărbatul care zâmbea din poza clinicii nu arăta rănit şi era de o banalitate agreabilă. Pomeţi largi, gură mare, trăsături amerindiene prefabricate. Carl, mereu paranoic în privinţa acestor lucruri, îl pusese pe Matthew să intre din nou în bazele de date ale clinicii, chiar în noaptea respectivă, ca să se asigure că nu încearcă să scape de el dându-i o imagine din stoc. Matthew mormăise, dar o făcuse în cele din urmă, probabil doar ca să dovedească că putea. Nu era nicio îndoială. Aşa arăta acum Gray.

Chelneriţa se uită o clipă cu o privire lipsită de curiozitate la hârtie, apoi taxă de pe card o sumă care cu siguranţă nu era echivalentul a cinci soles. Făcu semn din cap spre celălalt capăt al barului, unde un bărbat blond şi masiv se sprijinea de tejghea, cu ochii fixaţi în fundul unui

pahar, de parcă l-ar fi urât.

— Întreabă-l pe el.

Mâna lui Carl se mişcă cu rapiditatea dată de mesh. Îşi luase doza de dimineaţă. Îi apucă degetul arătător înainte să poată finaliza tranzacţia. Răsuci uşor, suficient cât să-i slăbească încheieturile. Simţi falangele blocându-i-se.

— Te întreb pe tine, zise încet.

— Şi eu îţi răspund.

Dacă îi era frică, nu o arăta.

— Cunosc mutra aia. Vine aici să bea cu Rubio ăla de colo de două, poate de trei ori pe săptămână. Asta-i tot ce ştiu. Acum ai de gând să-mi dai înapoi degetul sau trebuie să atrag atenţia asupra ta? Poate să anunţ paza taberei?

— Nu. Ceea ce trebuie să faci este să mă prezinţi lui Rubio.

— Bine, zise, aruncându-i o privire nimicitoare. Era suficient s-o ceri.

El îi dădu drumul şi ea încheie tranzacţia. Îi înapoie cardul, făcu semn cu capul şi porni agale pe partea ei de bar până în dreptul blondului şi al paharului lui. Acesta se uită la ea, apoi pieziş la Carl, care i se alăturase, apoi din nou la ea. Vorbi în engleză:

— Hey, Gaby.

— Hey, Rubio. Îl vezi pe tipul ăsta?

Trecuse şi ea pe engleză, având un accent puternic, dar vorbind fluent.

— Îl caută pe Rodriguez. Zice că-i un prieten.

— Aşa? întrebă Rubio şi îşi mută puţin centrul de greutate ca să se uite direct la Carl. Eşti prieten cu Rodriguez?

— Mda, noi…

Şi cuţitul ieşi la iveală.

Mai târziu, când avu timp să se gândească, Carl îşi dădu seama de şmecherie. Probabil că arma avea un petic adeziv pe mâner, iar blondul o lipise de bar, la îndemână, imediat ce o văzuse pe chelneriţă vorbind cu un străin. Abordarea neglijentă a lui Carl – un prieten de-al lui Rodriguez, *nu-i aşa* – închisese circuitul.

Cei doi erau prietenii lui Gray. Ştiau că nu avea alţii.

Aşa că Rubio apucă cuţitul şi îl înjunghie pe Carl dintr-o singură mişcare. Când ieşi din umbra tejghelei, lama sclipi o singură dată în lumina slabă, apoi sfâşie geaca lui Carl şi se opri în weblarul de dedesubt. Pânză de păianjen modificat genetic, o chestie scumpă. Dar era prea multă furie şi ură în spatele loviturii ca să fie uşor de oprit, iar lama era extrem de ascuţită. Carl simţi vârful pătrunzând şi tăindu-l.

Pentru că nu era ceva cu totul neaşteptat, se afla deja în mişcare, iar weblarul îi permitea luxul de a nu fi nevoit să se acopere. Îl lovi pe Rubio cu o mişcare de *tanindo* – cu baza podului palmei, de două ori, scurt, izbituri ca de înjunghiere, spărgându-i nasul, zdrobindu-i tâmpla şi aruncându-l, cu mâinile şi picioarele desfăcute, departe de bar, pe podea. Cuţitul izbi din nou – o intimitate urâtă, granuloasă a metalului cu carnea –, iar el gemu când ieşi. Rubio se contorsionă şi se rostogoli pe jos, poate deja pe cale să moară. Carl îl lovi în cap ca să fie sigur.

Totul se opri în loc.

Oamenii se holbau.

Pe sub weblar, simţi sângele scurgându-se în jos pe burtă din rana lăsată de cuţit.

În spatele lui, Gaby dispăruse prin uşa de la bucătărie. Şi asta era ceva la care se aştepta: sursa lui îi spusese că ea şi Gray erau apropiaţi. Carl sări peste bar – cu junghiuri cumplite de durere de la rana proaspătă – şi plecă după ea.

Traversă bucătăria – un spaţiu murdar, înghesuit, având plite de gaz cu tigăi înnegrite lăsate în părăsire şi o uşă care încă se mai legăna în urma trecerii lui Gaby. Carl lovi câteva mânere de tigăi când trecu prin deschizătura îngustă, lăsându-le să zdrăngăne în urma lui. Ţâşni prin uşă afară, pe o alee din spatele clădirii. Lumina subită îl orbi. Aruncă o privire în stânga. Apoi în dreapta, şi o zări pe chelneriţă alergând în sus pe deal. Părea să aibă un avans de vreo treizeci de metri.

„Suficient.”

Carl încetă să mai alerge.

Odată cu lupta, meshul se declanşase. Acum îi curgea prin vene, cald ca soarele, iar din durerea din coastă nu mai rămăsese decât o amintire şi conştiinţa detaşată a faptului că sângera. Câmpul vizual i se concentră pe femeia care fugea de el, vederea periferică tulburându-i-se în lumina din aer. Când ea o luă la stânga, ieşindu-i din raza vizuală, el redusese deja distanţa cam cu o treime. Ajunse la cotitură şi pătrunse pe o altă alee dosnică, de data asta largă abia cât lăţimea umerilor lui. Ziduri nevopsite, din prefabricate, cu ferestre mici în partea de sus, grămezi de folii din plastic pentru construcţii şi rame de metal înclinate în unghiuri ascuţite, doze de băutură aruncate pe pavajul murdar. Picioarele i se încurcară pentru o clipă în ambalajul de polietilenă rupt al uneia dintre rame. În faţă, Gaby o luase deja la dreapta. Nu credea că se uitase în urmă.

Ajunse la cotitură şi încremeni, luptându-se cu tendinţa de a scoate capul după colţ. Gaby ieşise pe o arteră principală, pavată cu ciment şi plină de lume. Se lăsă pe vine, scoase ochelarii Cebe şi aruncă o privire după colţ, de la înălţimea genunchiului. Uşurat că nu mai trebuia să privească în lumina puternică, descoperi silueta lui Gaby în mulţime aproape imediat. Privea înapoi peste umăr, dar era limpede că nu-l văzuse. Nu o luă la fugă panicată, doar răsuflă adânc şi porni în pas grăbit pe stradă. Carl o privi câteva secunde, lăsă între ei un spaţiu de cincizeci de metri sau mai mult, apoi se strecură pe alee şi o urmă, mergând aplecat ca să-şi ţină capul jos. Îi fură aruncate câteva priviri ciudate, dar nimeni nu-i vorbi şi, mai mult de-atât, nimeni nu comentă cu voce tare.

Avea, se gândi cu claritatea meshului, cam zece minute. Atât dura până când veştile despre bătaia din bar aveau să ajungă la autorităţi şi cineva avea să ridice un elicopter deasupra străzilor rectilinii din Garrod Horkan 9. Dacă până atunci nu-l găsea pe Gray – *game over.*

Trei clădiri mai sus, Gaby traversă brusc strada şi intră într-o baracă cu un singur nivel. Carl o văzu scotocind după cardul gri-mat în buzunarul blugilor şi introducându-l

în broască. Uşa se deschise şi ea dispăru înăuntru. Se afla prea departe ca să distingă numărul sau numele de pe panou, dar casa avea atârnate în faţă nişte coşuri în care erau cactuşi cu flori galbene. Carl se apropie de colţul barăcii, se strecură pe aleea dintre clădire şi vecina ei şi o ocoli până în spate. Găsi fereastra de la baie lăsată deschisă, o ridică şi se săltă peste pervaz. Simţi o vagă durere din rană, muşchiul tăiat mişcându-se altfel de cum ar fi trebuit. Evită în ultimul moment să alunece în vasul de toaletă, sări alături şi se ghemui pe podea, strâmbându-se.

Se auzeau voci prin peretele subţire de un deget, alterate de rezonanţă, dar altfel limpezi. Izolarea fonică a prefabricatelor era destul de bună în prezent, dar dacă voiai acelaşi lucru şi pentru pereţii interiori, costa. Nu era un lucru pe care tabăra GH să-l ofere pentru pachetul de bază; îmbunătăţirile trebuiau cumpărate, iar cel care locuia acolo, Gaby sau Gray, evident nu o făcuse. Carl auzi din nou engleza cu accent a femeii, apoi o altă voce pe care o cunoştea din înregistrarea audio de la dosar.

— Târfă proastă, *de ce ai venit aici?*

— Eu… tu… vocea îi tremura, ofensată. Să te avertizez.

— Mda, şi el e *chiar în spatele tău,* futu-i!

O plesnitură, cu palma peste faţa ei. Carl îi auzi prin perete icnetul şi nimic mai mult. Era dură, sau obişnuită cu asta, sau amândouă. Apăsă uşor clanţa, crăpă puţin uşa şi aruncă o privire. O siluetă masivă trecu prin segmentul lui de câmp vizual. Un braţ întins în sus, gesticulând, prea repede pentru a observa dacă avea o armă în mână sau nu. Carl băgă mâna sub geacă după pistolul Haag. Ceva greu se prăbuşi cu o bufnitură în camera alăturată.

— Probabil te urmăreşte *chiar acum,* probabil te-a lăsat să pleci ca s-o poată face. *Pizdă* fără creier, ai…

„Acum!”

Carl izbi uşa de perete şi se pomeni în faţa celor doi, într-un mic living cu nişte covoare viu colorate pe jos. Gray era întors pe jumătate, aplecat asupra unei Gaby care se trăgea înapoi şi, retrăgându-se, doborâse o plantă dintr-un

ghiveci înalt de lângă uşa principală. Urma roşie a palmei era încă vizibilă pe faţa ei, acolo unde o lovise. În cameră erau mai multe plante, ceramică pictată ieftină şi idoli Pachamama pe rafturi, o mică statuetă a unui sfânt oarecare pe un alt raft şi o rugăciune în spaniolă înrămată pe un perete. Se aflau în casa lui Gaby.

Îşi modulă vocea să sune sever şi calm.

— Asta e, Frank. *Game over.*

Gray se întoarse lent, atent şi, la naiba, da, avea o armă, un pistol negru şi mare cât un tun care părea sudat în pumnul de la capătul braţului drept. O mică parte din Carl, o subrutină imună la mesh şi betamielina care îi inunda restul sistemului nervos, îl identifică drept arma crimei, acel Smith ’61 fără carcasă. Avea mai mult de patruzeci de ani vechime, dar se spunea că poţi plasa acel pistol pe orbită, să facă un tur, apoi să-l recuperezi, şi tot ar ucide ca şi când abia ar fi ieşit din fabrică. Pentru prima dată după mult timp simţi că Haag-ul mare şi rece din mâna lui era binevenit.

Nu-l ajută cu nimic când Gray îi zâmbi.

— Salutare, omule de la ONU.

Carl dădu din cap.

— Lasă pistolul jos, Frank. S-a terminat.

Gray se încruntă ca şi cum s-ar fi gândit serios la propunere.

— Cine te-a trimis? Din Jesusland?

— De la Bruxelles. Lasă pistolul *jos,* Frank.

Dar celălalt bărbat nu se clinti. Ar fi putut fi o hologramă oprită temporar. Chiar şi încruntarea îi rămăsese pe faţă. Poate puţin mai adâncă, ca şi cum Gray s-ar fi străduit să-şi dea seama cum dracului ajunsese aici.

— Te cunosc, nu? făcu el brusc. Marceau, aşa-i? Tipul cu loteria?

„Ţine-l de vorbă.”

— Pe-aproape. Marsalis. Îmi place noua ta faţă.

— Zău?

Smith-ul atârna încă în mâna lui, într-o parte. Carl se întrebă dacă Gray apucase să ia mesh. Dacă o făcuse,

viteza de reacţie i-ar fi fost afectată, dar nu asta era adevărata problemă. Adevărata problemă era cum i-ar fi afectat atitudinea lui Gray.

— Am încercat să mă adaptez, ştii tu. *Deru kui wa utareru.*

— Nu prea cred.

— Nu?

Apăru zâmbetul care se lărgea încet, zâmbetul alarmant pe care Carl spera să nu-l vadă.

— N-ai avut niciodată de gând să te laşi uniformizat, Frank. Niciunul dintre noi nu vrea, asta-i problema noastră. Şi accentul tău japonez e groaznic. Dacă vrei sfatul meu, mai bine îţi livrezi înţelepciunea populară în engleză.

— Nu.

Zâmbetul deveni rânjet. El aluneca în aceeaşi direcţie.

— Nu vreau sfatul tău, adică.

— De ce nu laşi pistolul jos, Frank?

— Vrei, naibii, o listă de motive?

— Frank, zise Carl şi rămase complet nemişcat. Uită-te la mâna mea. Ăsta e un pistol Haag. Chiar dacă mă dobori, nu trebuie decât să te zgârii în cădere. S-a *terminat.* De ce nu încerci să salvezi ce mai poţi?

— Aşa cum ai făcut tu? întrebă Gray scuturând din cap. Nu sunt căţeluşul nimănui, omule de la ONU.

— Of, maturizează-te, Frank. Izbucnirea subită de furie din glasul lui era surprinzătoare. Toţi suntem căţeluşii cuiva. Vrei să mori, n-ai decât să continui şi să mă provoci să te omor. Primesc aceiaşi bani.

Gray se încordă vizibil.

— Mda, presupun că da.

Carl îşi stăpâni propriile sentimente. Cu mâna în care ţinea pistolul făcu o mişcare liniştitoare, încet.

— Uite…

— Ba nu, zise cu un rânjet trist. Îmi cunosc scorul. Trei euro-poliţai, câţiva soldaţi din trupele Jesusland. Crezi că nu ştiu ce înseamnă asta?

— Bruxelles, omule. Ei au jurisdicţia. Nu trebuie să mori.

O să te închidă, dar…

— Da, o să mă închidă. Ai fost vreodată la pârnaie?

— Nu. Dar nu poate să fie cu mult mai rău decât pe Marte, şi tu mergeai acolo oricum.

Gray clătină din cap.

— Greşit. Pe Marte o să fiu liber.

— Nu e chiar aşa, Frank.

Gaby se repezi la el, ţipând.

Nu era prea mult spaţiu de traversat şi ea străbătuse mai mult de jumătate, cu mâinile ridicate şi degetele întinse ca nişte gheare, când el o împuşcă. Pistolul Haag scoase un sunet ca o tuse profundă şi glonţul o lovi undeva în umărul drept. O făcu să se răsucească şi să se izbească de Gray, care ridica deja Smith-ul. Trase o singură dată, un tunet în camera mică, şi peretele se sparse lângă urechea stângă a lui Carl. Asurzit, înţepat în faţă şi în obraz de fragmentele desprinse, Carl se aruncă greoi într-o parte şi trase patru gloanţe în celălalt bărbat. Gray se împletici înapoi ca un boxer care tocmai a primit o lovitură puternică, lovi peretele opus şi alunecă în fund pe podea. Avea Smith-ul încă în mână. Se holbă în sus la Carl pentru o clipă, iar Carl, apropiindu-se prudent, îl mai împuşcă de două ori în piept. Apoi aşteptă atent, cu pistolul îndreptat spre el, până când viaţa dispăru din ochii lui Gray.

Cont biotech închis.

Pe podea, Gaby încercă să se ridice şi alunecă în propriul sânge. Rana din umăr sângera abundent, lichidul scurgându-i-se de-a lungul braţului, pe covorul colorat de sub ea. Gloanţele Haag erau proiectate să rămână în corp – dar făceau multă mizerie la intrare. Ea ridică ochii spre el, scoţând un fel de mormăit slab şi panicat din fundul gâtului.

Carl clătină din cap.

— Mă duc să chem ajutoare, zise în quechua.

Trecu pe lângă ea până la uşa principală şi o deschise.

Apoi, inundat de lumina din exterior, se roti tăcut şi o mai împuşcă o dată, în ceafă.

Capitolul 2

Fu, bineînţeles, arestat.

Atraşi de împuşcături, membrii unui pluton de securitate al taberei, purtând echipament blindat, sosiră în pas alergător pe stradă, căutând adăpost pe după colţurile clădirilor şi în spatele vehiculelor oprite, ca nişte gândaci de dimensiuni umane. Lumina soarelui se reflecta pe carapacele de un albastru mat aflate pe piepturile lor şi pe creştetul căştilor, sclipea pe ţevile puştilor de asalt scurte şi boante pe care le purtau. Pe deasupra, erau la fel de tăcuţi ca nişte gândaci – după toate probabilităţile, echipamentul şi armamentul lor cu inscripţia GH avea şi un pachet de comunicare, şi microfoane cu inducţie. Îşi imagină totul din punctul lor de vedere. Voci şoptite, şocate, venind prin cabluri. Ochelari cu vedere îmbunătăţită.

Îl găsiră pe Carl stând turceşte pe treptele din faţa uşii barăcii, cu palmele ridicate în sus. Era o poziţie de meditaţie *tanindo* pe care o învăţase de la Sutherland, dar el nu medita deloc. Efectele meshului se diminuau şi durerea din coasta rănită începuse să revină. Respira şi îşi păstra corpul nemişcat. Urmărea atent cum plutonul de securitate se târa pe stradă, îndreptându-se către el. Îşi aşezase pistolul Haag şi permisul de la Agenţie pe jos, la patru-cinci metri de locul unde stătea el, şi imediat ce se apropie prima siluetă blindată, cu puşca de asalt atârnându-i pe umăr, ridică încet mâinile deasupra capului. Băiatul în echipament de război respira greu; pe sub cască şi ochelari, faţa tânără îi era încordată de tensiune.

— Sunt agent genetic licenţiat, recită Carl în spaniolă, cu voce tare. Am contract cu UNGLA. Aceea este autorizaţia mea, acolo, pe stradă, alături de pistol. Nu sunt înarmat.

Restul plutonului se adună, cu armele ridicate în acelaşi

fel. Toţi erau adolescenţi. Căpitanul, ceva mai în vârstă, sosi şi trecu în revistă situaţia, dar nici chipul lui picurând de sudoare nu părea mai încrezător. Carl stătea nemişcat şi repeta litania. Trebuia să-i convingă înainte ca ei să intre în baracă. Trebuia să stabilească o autoritate, chiar dacă nu era a lui. Acoperiţi cu echipamentul de luptă *high-tech,* aceştia erau nişte recruţi asemenea celor cu care venise în oraş. Majoritatea părăsiseră şcoala la paisprezece ani, unii chiar mai devreme. Pentru ei, Curtea Europeană s-ar fi putut să nu însemne mai nimic, iar atitudinea lor faţă de ONU putea fi cel mult ambivalentă, dar permisul de la Agenţie era o bucată de plastic holografic cu aspect impresionant. Cu puţin noroc, putea să atârne în balanţă atunci când aveau să descopere cadavrele.

Căpitanul coborî puşca, îngenunche lângă permis şi îl culese de pe jos. Legănă holograma înainte şi înapoi, comparând-o cu faţa lui Carl. Se ridică şi împinse prudent Haagul cu vârful bocancului.

— Am auzit împuşcături, zise.

— Da, corect. Am încercat să arestez doi suspecţi într-un caz deschis la UNGLA şi ei m-au atacat. Sunt morţi amândoi.

Tinerii cu feţe umbrite de căşti se uitară unii la alţii. Căpitanul făcu semn cu capul către doi membri ai plutonului, un băiat şi o fată, şi ei se strecurară de o parte şi de alta a uşii barăcii. Fata strigă o somaţie către cineva din interior.

— Nu e nimeni viu înăuntru, le spuse Carl. Serios.

Cei doi împinseră uşa în mod regulamentar, năvăliră înăuntru şi parcurseră fiecare încăpere, strigându-şi inutilele somaţii de predare. Restul aşteptau cu armele îndreptate asupra lui Carl. În cele din urmă, fata din echipa care intrase înăuntru ieşi cu arma pe umăr, traversă până la căpitan şi-i şopti ceva la ureche. Carl văzu cum faţa căpitanului se întunecă de furie în timp ce ascultă. Când ea îşi termină raportul, aprobă cu o înclinare a capului şi îşi scoase ochelarii de soare. Carl oftă şi întâlni

privirea cu care era obişnuit. Acelaşi vechi amestec, de teamă şi dezgust. Tânărul îşi desfăcea deja nişte cătuşe din plastic albastru de la curea. Arătă cu degetul spre Carl ca spre ceva murdar.

— Tu, ridică-te, zise cu răceală. Mâinile la spate.

⁜

Până să-l dezlege din nou, degetele îi amorţiseră şi umerii îl dureau din cauza strădaniilor de a-şi ţine încheieturile mâinilor cât mai aproape una de alta. Strânseseră cătuşele cu sălbăticie – şi chiar dacă îşi strânsese pumnii în timp ce îl legau, nu obţinuse prea mult spaţiu după ce îşi relaxase iar mâinile, iar tensiunea din braţe tindea să-i îndepărteze încheieturile, astfel că, oricum ar fi stat, cătuşele tăiau în carne. După rana de cuţit din coastă, asta-i mai lipsea.

Descoperiseră rana când îl percheziţionară, dar erau mai preocupaţi să-i golească buzunarele decât să-l trateze. Nu-i scoseseră cătuşele. Atâta timp cât nu murea în arest, presupunea că nu le prea păsa în ce stare este. La centrul de securitate al taberei îi tăiară hainele; un medic nu foarte interesat palpă în jurul rănii, o declară superficială, îi dădu cu un spray antibacterian, o cusu şi lipi un plasture peste ea. Fără analgezice. Apoi îl părăsiră într-o celulă de plastic mirosind vag a urină, în timp ce directorul GH se prefăcu timp de două ore că are probleme mai presante de rezolvat decât o dublă crimă în tabăra lui.

Carl îşi petrecu timpul revăzând confruntarea cu Gray, căutând o variantă în care Gaby să nu fi murit. Analiză unghiurile, cuvintele folosite, felul în care decursese conversaţia. Ajunse de zeci de ori la aceeaşi concluzie. Exista o singură procedură care i-ar fi salvat viaţa lui Gaby, anume să-l fi împuşcat mortal pe Gray în momentul în care ieşise din baie.

Sutherland ar fi fost supărat, ştia asta.

„Nu există călătorii în timp”, mormăise răbdător cândva. „Trăieşti numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care poţi trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, beţivane, asta-i tot ce există.”

Grele în siajul amintirii, gândurile lui Carl se întoarseră să-l caute.

„Nu mai vreau să fac aşa ceva.”

În cele din urmă, doi membri ai echipei de securitate, nişte bărbaţi fără scuturi de protecţie, veniră şi-l scoaseră afară din celulă fără să-l dezlege, apoi îl conduseră într-un birou mic de la celălalt capăt al clădirii. Directorul taberei stătea pe colţul unei mese legănându-şi piciorul şi urmărea cum i se scoteau lui Carl cătuşele, fără niciun ceremonial. Jetul de solvent îi lăsă pe piele câteva picături care îl arseră. Nu părea a fi un accident.

— Îmi pare foarte rău, zise directorul în engleză, fără vreo remuşcare vizibilă.

Era un tip destul de obişnuit, înalt, alb, la patruzeci şi ceva de ani, într-un costum de firmă care aducea cu un echipament uşor de călătorie. Numele lui, după cum aflase Carl din cercetările anterioare, era Axel Bailey, dar el nu se prezentă şi nici nu-i întinse mâna.

— Şi mie.

— Da, e evident că ai fost reţinut fără a fi necesar. Dar dacă ţi-ai fi declinat identitatea înainte de a alerga prin tabăra mea, jucându-te de-a detectivul, poate am fi reuşit să evităm o mulţime de neplăceri.

Carl nu spuse nimic, doar îşi frecă mâinile în aşteptarea durerii prin care ele îşi reînnoiau cunoştinţa cu fluxul de sânge.

Bailey îşi drese glasul.

— Da, ni s-a confirmat că Rodriguez era în realitate cel care ai pretins tu că este. O scăpare produsă când s-au făcut verificările aici, se pare. Oricum, agenţia ta vrea să-i contactezi şi să le oferi o informare preliminară asupra împuşcăturilor, dar întrucât noi nu-i contestăm jurisdicţia, desigur, deocamdată nu va fi nevoie de mai mult. Totuşi aş vrea să mă asiguri că o să faci un raport complet la COLIN, imediat ce te întorci la Londra, în care să aminteşti de cooperarea noastră. Dacă eşti de acord, eşti liber, ba chiar îţi asigurăm şi transportul de aici.

Carl aprobă. Simţi primele înţepături de durere prin

carnea degetelor.

— S-a făcut. Vrei să dispar înainte ca presa să ia urmele poveştii.

Gura lui Bailey se strânse, devenind o linie.

— Te duc cu elicopterul până la Arequipa – spuse el sec – ca să ai zbor direct spre casă. Consideră asta un gest de bunăvoinţă. Pistolul şi licenţa îţi vor fi înapoiate acolo.

— Nu.

Carl scutură din cap. Fiind sub mandat UNGLA, teoretic ar fi putut închiria el însuşi elicopterul. Teoretic.

— Îmi înapoiezi personal pistolul şi licenţa, chiar acum.

— *Poftim?*

— Pistolul Haag este proprietatea UNGLA. Posesia lui de către o persoană neautorizată este ilegală. Du-te şi adu-l.

Piciorul lui Bailey se opri din legănat. Întâlni ochii lui Carl pentru o clipă, probabil văzu ce era acolo şi îşi drese glasul. Făcu semn unuia dintre gardieni, citindu-i numele scris pe buzunarul de la piept al uniformei:

— Aaa… Sanchez. Du-te şi adu efectele personale ale domnului Marsalis.

Gardianul se întoarse să plece.

— Nu.

Carl îi aruncă o privire lui Sanchez şi îl văzu oprindu-se cu mâna pe uşă. Ştia că se poartă copilăreşte, dar părea să nu se poată opri. Se întoarse către director:

— Am spus să mi le aduci *tu.*

Bailey se înroşi. Coborî de pe marginea mesei.

— Ascultă, Marsalis, nu…

Carl îşi acoperi un pumn care pulsa dureros cu cealaltă mână. Făcu o grimasă. Glasul directorului se stinse.

— Du-te şi adu-mi-le, repetă Carl încet.

Tensiunea momentului se prelungi, apoi se risipi. Încă roşu până la rădăcinile părului său atent pieptănat, Bailey trecu pe lângă el şi deschise uşa.

— Supravegheaţi-l, se răsti la gardieni şi se strecură afară.

Carl observă un zâmbet subţire schimbat între cei doi bărbaţi. Îşi mai frecă puţin pumnul apoi trecu la cealaltă

mână.

— Aşadar, care dintre voi doi, binevoitorilor, m-a stropit cu solventul de cătuşe?

Zâmbetul se topi într-o prudenţă ostilă şi o tăcere încremenită care ţinură până când Bailey se întoarse cu lucrurile lui şi formularele aferente.

— Va trebui să fii martor la asta, zise morocănos.

Securitatea taberei împachetase totul cu bandă izolatoare lată de patruzeci de centimetri, fiecare obiect fiind strâns în pungi de plastic vidate. Carl rupse banda, desfăşurând-o pe birou ca să verifice că totul era acolo.

Arătă spre cheie.

— Asta e de la un dulap din parcarea autocarelor, zise. Bagajul meu e înăuntru.

— Îl poţi recupera în drum spre elicopter, replică Bailey, fluturând nerăbdător formularul de eliberare. O să-i pun pe oamenii mei să te escorteze.

Carl luă formularul, îl aşeză pe birou, rupse folia de activare a holorecorderului din colţ şi se aplecă deasupra lui.

— Carl Marsalis, SIN s810dr576, recită el, cuvintele alunecându-i uşor pe limbă datorită familiarităţii lor. Autorizaţie UNGLA cod 31 jad. Prin prezenta declar că toate obiectele enumerate reprezintă lista completă cu lucrurile aflate în proprietatea mea, care mi-au fost luate de cei de la securitatea taberei GH la 18 iunie 2107 şi returnate mie la aceeaşi dată.

Apăsă discul cu degetul mare, sigilându-l, şi îl împinse pe suprafaţa mesei. O senzaţie bizară de sufocare pusese stăpânire pe el în timp ce recita declaraţia, ca şi cum nu efectele lui personale, ci el însuşi ar fi fost cel închis etanş în plasticul transparent.

Nu mai vreau să fac aşa ceva.

Nu, nu asta era. Ridică ochii şi văzu modul în care Bailey şi cei doi gardieni îl priveau.

Nu mai vreau să fiu *aşa ceva.*

⁂

Aşa.

Părăsi tabăra în elicopter, legănându-se deasupra albastrului strălucitor al lacului şi apoi prin frumuseţea aspră a munţilor, în drumul de la *altiplano* la Arequipa. Elicopterele de acel gen aveau sisteme de navigaţie inteligente care rulau un model, transmis prin satelit în timp real, al terenului şi condiţiilor meteo locale, ceea ce le făcea să zboare aproape singure. Totuşi pilotul îl ignoră nepăsător pe durata întregului zbor. Carl stătu singur în compartimentul pentru pasageri şi privi pe fereastră la peisajul de dedesubt, suprapunându-l peste amintirile lui despre Marte. Asemănările erau evidente – nu era vorba doar de atmosfera rarefiată pe care o simula aici COLIN –, dar până la urmă era totuşi acasă, cu un cer albastru-senin deasupra, orizontul larg al unei planete mari în faţă şi greutatea rotaţiei lente de 1g complet apăsându-ţi oasele.

„Nu acceptaţi înlocuitori." Sloganurile partidului politic Earth First îi trecură repede prin minte.

„Nu ascultaţi păcălelile corporaţiilor. Rămâneţi cu picioarele pe pământ. Luptaţi pentru o viaţă mai bună *aici* şi pentru o lume mai bună *acum."*

Pe aeroportul din Arequipa îşi folosi atestările UNGLA ca să facă rost de un loc în compartimentul de dormit, la următorul zbor direct spre Miami, cu Delta. Ar fi preferat un suborbital, dar pentru asta trebuia să te duci la Lima şi probabil nu merita timpul suplimentar pierdut şi stresul cerut de ocol. Aşa putea cel puţin să se odihnească. Mai avea cam o oră de aşteptat, aşa că îşi cumpără la negru nişte codeină, luă dublul dozei admise şi o înghiţi împreună cu o substanţă generică, pe care o cumpărase în salonul pentru plecări de la un *outlet* Buenos Aires Beef Co. Îşi mestecă hrana provenind de la o franciză, stând la punctul de observare, fără să-i simtă gustul, privind afară la conul încununat de zăpadă al vulcanului El Misti şi întrebându-se dacă realmente nu exista ceva, altceva, cu care să fi putut să-şi câştige existenţa.

„Sigur. Du-te şi vorbeşte cu Zooly când te întorci, poate are nevoie de uşieri pentru tranşa de miercuri."

Un zâmbet amar. Se anunţa zborul lui. Îşi termină

rămăşiţele reci ale pampaburgerului – „Ole!” –, îşi şterse degetele şi plecă.

Dormi prost pe drumul spre Miami, sâcâit de vise despre coridoarele tăcute de pe *Felipe Souza* şi vaga teroare că stafia lui Gaby plutea pe urmele lui în tăcerea gravitaţiei scăzute, cu faţa recompusă, în mod miraculos nedistorsionată de glonţul care o ucisese, şi cu creierul scurgându-i-se întunecat din gaura pe care i-o făcuse în ceafă. Variaţii pe aceeaşi temă, dar nimic nou – numai că de obicei era o altă femeie care venea plutind în spatele lui pe nava spaţială pustie, niciodată atingându-l cu adevărat, şoptindu-i şuierător în ureche peste ţiuitul asurzitor al liniştii.

Se trezi tresărind, transpirat, când pilotul anunţă că începea coborârea spre Miami şi că aeroportul era închis din motive de securitate, deci niciun avion nu avea să decoleze pe viitor. Opţiunile de cazare puteau fi accesate prin…

„La dracu.”

Suborbitalul companiei Virgin l-ar fi adus pe cerul de deasupra Londrei la patruzeci şi cinci de minute după decolarea din Miami. Ar fi putut ajunge acasă la timp pentru o ultimă comandă la Banners şi apoi în patul său din mansarda înconjurată de copaci din Crouch End. S-ar fi putut trezi târziu a doua zi dimineaţă, cu ciripitul păsărelelor la fereastră şi lumina soarelui strecurându-se fracturată printre frunzele proaspete. În sfârşit, puţin concediu în vara britanică – rănit fiind, Agenţia n-ar fi avut de ales – şi întreg Atlanticul aflat între el şi topografia tulburătoare de la MarsPrep.

În schimb, îşi târâia geamantanul pe coridoare largi şi luminoase, cu holoecrane de doi metri pe zece, care admonestau: „Credeţi că acolo nu simt decât pietre roşii şi ecluze? Mai gândiţi-vă!” şi „Noi trimitem pe Marte numai învingătorii”.

Miami era un aeroport transamerican, şi asta însemna un aeroport al tuturor companiilor implicate în Western Nations Colony Initiative. O jurnalistă de la un tabloid, cu

ceva mai multă vizibilitate decât ar fi meritat, estima, într-un fragment de prostioară pe care o citise cu ani în urmă: „În prezent, una din şapte persoane care trece prin Miami International o face în scop de afaceri legate, direct sau indirect, de Marte şi programul COLIN. Acest procent este în creştere? Acum ajunsese probabil la o persoană din patru.

Folosi scări rulante şi ascensoare prin întreg aeroportul, încă simţindu-se vag amorţit din cauza codeinei. În partea opusă a complexului terminalului căută hotelul Marriott, luă o cameră cu vedere la linia orizontului şi solicită o consultaţie medicală din opţiunile de la room service. Plăti totul cu cardul Agenţiei. Ca om care-şi închiria serviciile, avea un credit destul de substanţial – în orice caz, atunci când lucra sub acoperire îşi făcea cea mai mare parte a tranzacţiilor cash şi electronic, cheltuieli pe care apoi le cerea înapoi ca parte a remuneraţiei lui –, dar fiindcă nu mai avea decât câteva zile până să se întoarcă la Londra şi să închidă oficial dosarul Gray, în cont îi mai rămăseseră destui bani.

Era timpul să-i folosească.

Ajuns în cameră, îşi dezbrăcă geaca şi cămaşa protectore de weblar, îşi aruncă hainele murdare grămadă pe jos şi se înmuie sub duş timp de cincisprezece minute. Meshul se evaporase, retras înapoi în bârlogul lui spinal, şi trupul nu era un catalog de vânătăi pe care le simţea prin valurile tot mai subţiri de codeină. Rana lipită din coastă îl durea ori de câte ori se mişca.

Se şterse cu prosoapele pufoase de la Marriott şi tocmai îşi îmbrăca cea mai curată pereche de pantaloni uzaţi din pânză, când cineva sună la uşă. Apucă un tricou, privi în jos spre rană şi ridică din umeri. N-avea rost să se îmbrace. Aruncă tricoul şi se duse la uşă gol până în talie.

Medicul hotelului era o latino-americancă atrăgătoare, care probabil îşi făcuse stagiul în vreun spital republican de la oraş, pentru că abia dacă ridică o sprânceană bine îngrijită când el îi arătă rana de cuţit.

— Eşti de mult în Miami? îl întrebă.

El zâmbi şi scutură din cap.

— Nu s-a întâmplat aici. Abia am venit.

— Înţeleg.

Nu-i întoarse zâmbetul. Se aşeză în spatele lui şi apăsă cu degetele lungi şi răcoroase în jurul rănii, încercând lipitura. Nu se purta cu prea multe menajamente.

— Aşadar, eşti unul dintre iluştrii noştri consultanţi militari?

Răspunse în engleză:

— Cum, cu accentul ăsta?

Buzele i se curbară uşor când se întoarse în faţa lui.

— Eşti britanic? Îmi pare rău, am crezut…

— Nu-i nimic. Şi eu îi urăsc pe ticăloşii ăia.

Că ucisese unul într-un bar din Caracas anul trecut nu mai spuse. Nu încă. Reveni la spaniolă:

— Ai familie în Venezuela?

— În Columbia. E aceeaşi poveste şi acolo, doar că pentru coca, nu pentru petrol. Şi de mai mult timp. E la fel încă de când au plecat bunicii mei şi n-o să se schimbe vreodată.

Îşi deschise geanta de pe măsuţă şi scoase un ecograf portabil.

— N-ai crede ce chestii îmi povestesc verii mei.

Carl se gândi la uniformele pe care le văzuse pe străzile din Bogotá cu câteva săptămâni în urmă. O bătaie scurtă la care asistase.

— Nu, n-aş crede.

Ea îngenunche în faţa lui şi palpă din nou rana, acum cu mai multă blândeţe. De necrezut, dar degetele ei păreau mai calde. Plimbă ecograful înainte şi înapoi de câteva ori, apoi se ridică în picioare. Carl prinse o undă din parfumul ei. În acel moment, ochii li se întâlniră şi ea îşi dădu seama că el îi simţise mirosul. Dură doar o clipă, intensă, apoi ea se întoarse spre geantă. Îi scoase bandajele şi îşi drese glasul, înălţând sprâncenele şi privind cu ochi înguştaţi la ceea ce tocmai se întâmplase.

— Nu prea pot face mai mult decât s-a făcut deja, zise ea puţin grăbită. Cel care te-a lipit ştia ce face. E o treabă

bună, ar trebui să se vindece repede. Ţi-au dat cu spray?

— Da, au dat.

— Vrei ceva pentru durere?

— Durerea e sub control.

— Bun, o să te pansez din nou dacă vrei, doar dacă nu ai de gând să faci un duş.

— Tocmai am făcut duş.

— Păi, în cazul ăsta pot să plec…

— Vrei să iei cina cu mine?

Atunci ea zâmbi de-adevăratelea.

— Sunt căsătorită, spuse ridicând mâna cu verigheta de aur pe ea. Nu fac aşa ceva.

— Hei, îmi pare rău. N-am observat, minţi el.

— Nicio problemă.

Zâmbi din nou, dar oarecum cu neîncredere, iar tonul vocii îi sugera că nu se lăsase prostită.

— Eşti sigur că nu vrei calmante? Tariful e cel minim, astea intră la pachet cu restul.

— Nu, sunt bine.

Ea îşi adună lucrurile, îi mai oferi un zâmbet şi îl lăsă să se îmbrace şi el.

⁂

Ieşi în oraş.

Probabil nu era ceva înţelept, dar amintirea senzorială a doctoriţei intangibile îl puse în mişcare. Degetele ei pe pielea lui, parfumul ei, vocea. Felul în care îngenunchease în faţa lui.

Un autotaxi îl duse la est de aeroport, străbătând şosele largi, cu multe benzi. Majoritatea localurilor erau încă deschise – strălucirile LCLS de pe faţade chemau, părând totuşi ciudat de îndepărtate, ca luminile unui oraş de pe ţărm văzute din larg. Presupuse că era de vină codeina, poate interfera cumva cu meshul. Un timp, fu fericit să le privească trecând pe lângă el. Apoi, când traficul începu să se aglomereze, o luă la întâmplare spre direcţia în care luminile păreau mai strălucitoare. Pe un bulevard numit după un erou cubanez al Reposesiunii, cu placa de bronz reprezentând capul de pod şi baioneta fixată la colţ în zidul

de cărămidă. Remixuri ale unor piese clasice de Zequina şi Reyes se revărsau pe uşile larg deschise, trupuri bronzate unduindu-se sau mergând pe stradă în jurul lui. Era cald şi înăbuşitor, iar îmbrăcămintea se compunea din petice uşoare de mătase peste costumele de baie – pentru femei – şi pantaloni de in sau de piele, cu bustul gol – pentru bărbaţi. Dacă te luai numai după culoarea pielii, Carl s-ar fi potrivit destul de bine în peisaj – era unul dintre cele câteva lucruri care îi plăceau în Miami – dar strica totul cu garderoba. Pantaloni de doc, pantofi sport uşori şi un tricou cu *Bradbury Bubble '97.* Arăta ca un nenorocit de turist.

În cele din urmă, obosit de privirile de genul „nu-i locul lui aici", primite din partea faunei locale, se retrase din fluxul principal şi se afundă în semiîntunericul unui club numit Picante. Era jegos, pe jumătate gol şi la fel de apropiat de fanteziile lui despre cum avea să continue seara pe cât era afişul de pe peretele barului din Garrod Horkan 9 faţă de realitatea caraibiană. În subconştientul lui rulau vag serii de imagini în care o întâlnea pe doctoriţa latino – în fine, un substitut apropiat, oricum – într-un bar salsa stilat, plin de luminile ringului de dans reflectate în paharele de cocktailuri şi danturile perfecte. Urma atmosfera lejeră, slab luminată a unui loc mai intim, dar la fel de elitist, apoi drumul spre locuinţa ei, oriunde s-ar fi aflat aceasta. Aşternuturi curate pe un pat larg şi ţipetele unei femei dezinhibate, pe culmile orgasmului. Aţipind satisfăcut în confortul umbros şi temporar al căminului de o noapte al unei femei străine.

„Ei bine, umbra o ai", admise în sinea lui cu un zâmbet amar. Picante avea câteva ringuri de dans LCLS, nu mai mari decât baia lui din hotel, un bar rectiliniu tradiţional şi aplice luminoase pe pereţi, care păreau proiectate în avantajul celor câteva prostituate destul de vizibile care îşi pierdeau vremea pe la mese, fumând şi aşteptând să fie invitate la dans. Carl îşi luă de băut – nu aveau Red Stripe şi se hotărî pentru ceva numit Torero, apoi îşi dori să n-o fi făcut – şi se instală la bar aproape de uşă. Poate că era o

prudenţă profesională sau doar senzaţia ciudată de confort dată de faptul că putea vedea strada – sentimentul că nu trebuia să *rămână* acolo dacă nu voia.

Dar se afla încă acolo, o oră mai târziu, când ea apăru şi se propti alături de el la bar.

Barmanul se apropie, lustruind un pahar.

— Salut! Dă-mi un whisky cu cola. Cu multă gheaţă. Salutare!

Carl îşi dădu seama că ultimul salut îi era adresat lui. Ridică ochii de la resturile ultimei beri şi înclină din cap, încercând să se adapteze la lumina slabă. Încercând să-şi dea seama dacă era o profesionistă.

— Nu pare că te distrezi prea mult aici, zise ea.

— Nu?

— Nu.

Nu era doctoriţa de la Marriott – trăsăturile îi erau mai ascuţite şi mai palide, curbele trupului mai puţin generoase şi părul de metisă prost pieptănat. Nu avea nici verighetă, doar mai multe inele din argint, ieftine şi bogat ornamentate, la ambele mâini. Corsajul era făcut astfel încât să arate a metal sculptat, strângând-o doar cu puţin mai jos de subsuori, fusta îi ajungea până la jumătatea coapsei, realizând un contrast întunecat, plus inevitabilele tocuri cui. Expunea multă piele netedă de culoarea cafelei – coapsele mai jos de fustă, umerii şi curbele sânilor ridicaţi deasupra corsajului, buricul acolo unde cele două piese de îmbrăcăminte nu se întâlneau –, dar nu mai mult decât obişnuia lumea de pe stradă pe o asemenea căldură, şi asta nu trebuia să însemne nimic, în niciun sens. Machiajul era puţin cam încărcat, îmbâcsit în porii de pe laturile nasului. Mda, era la lucru. Încetă să se mai amăgească de unul singur, aşteptând o clipă înainte de a lua decizia, ca un paraşutist care se prinde de trapă, apoi se relaxă.

— Abia am ajuns, spuse. Călătorie de afaceri, sunt încă sub tensiune.

— Da? întrebă ea, înclinându-şi capul pe o parte şi încrucişându-şi picioarele în direcţia lui, în timp ce fusta i

se ridică pe coapse. Ai nevoie de ajutor?

⁜

Mai târziu, altundeva, eliberat de tensiune ca de o pereche de pantaloni strâmţi de piele de care nu se putea dezbrăca singur, stătea proptit de tăblia patului şi o urmărea mişcându-se prin spaţiul vopsit în alb al apartamentului ei. De la picioarele patului până la uşa deschisă a băii nu era mai mult de un metru, dar lui i se părea că ea trecuse într-un univers paralel. Acţiunile ei păreau să aibă loc la o mare distanţă; chiar şi micile zgomote din baie, curgerea şi stropitul apei, clinchetele instrumentelor de machiaj, toate erau cumva atenuate, ca şi cum le-ar fi privit printr-un panou de observaţie din sticlă groasă dintr-un vivariu al unei grădini zoologice extraterestre.

„Veniţi să vedeţi oamenii!”

„Priviţi cum se împerechează în mediul lor natural autentic!”

O grimasă îl străbătu, prea adânc ca să mai poată fi înregistrată de muşchii feţei.

„Priviţi ritualul postcoital la duş al femelei!”

Un alt impuls adânc îngropat îi spunea să se ridice din pat, să se îmbrace şi să plece dracului. Nu prea mai era nimic altceva de făcut. Ea îi folosise cardul imediat ce intraseră pe uşă – îl strecurase prin fanta cititorului cu aceeaşi competenţă clinică pe care o folosise apoi ca să-i dea cu spray pe penis şi să-l introducă în interiorul ei. După aceea avusese parte de câteva figuri de bază din filme difuzate doar contra cost – îşi supsese degetele în timp ce el se mişca înăuntrul ei, îşi strivise sânii când îl călărea – câteva schimbări de poziţie la momentul potrivit şi un crescendo de gemete din fundul gâtului până când el îşi dăduse drumul. Acum luminile străzii şi un copac de afară produceau umbre galbene şi legănătoare pe pereţii şi tavanul camerei întunecoase, mirosul alcalin al sexului de curând încheiat se scurgea din cearceaful înfăşurat în jurul taliei lui şi dintr-odată se simţi bătrân, obosit şi uşor bolnav.

Rana din coastă începuse să-l doară din nou şi se gândi că probabil i se desprinsese bandajul.

Impulsul ajunse până la sistemul lui motor. Se sculă şi-şi lăsă picioarele peste marginea patului. În spaţiul băii se trăgea apa la toaletă. Dintr-un motiv oarecare, sunetul îl făcu să se grăbească, iar când ea ieşi, îşi găsise deja pantalonii şi îi îmbrăca.

— Pleci? întrebă ea plat.

— Da, cred că a venit momentul ăla.

Îşi culese cămaşa de pe un braţ al canapelei şi începu să şi-o tragă pe el.

— Sunt obosit, iar tu, presupun, trebuie să ajungi în altă parte, corect?

Tăcere. Stătea acolo, privindu-l. Auzi un sunet slab când ea înghiţi în sec, apoi un icnet umed. Brusc, îşi dădu scama că plângea în întuneric. Se opri, prudent, cu cămaşa pe jumătate îmbrăcată, trăgând cu ochiul la ea. Icnetul deveni un suspin adevărat. Se întoarse cu spatele la el, cuprinzându-se în braţe.

— Ascultă, spuse el.

— Nu, du-te.

Vocea era dură şi aproape nealterată de lacrimi, antrenată de meserie, presupuse el.

Nu se prefăcea că plânge, exceptând cazul în care se pricepea să imite mai bine suferinţa decât extazul sexual. Rămase în spatele ei, privind la buclele dezordonate ale părului ei, încreţite de umezeală şi căldură.

Imagini ale cefei lui Gaby explodând.

Se strâmbă, puse mâna pe umărul ei cu o ezitare care semăna cu o farsă grosolană după intimitatea ieftină pe care şi-o cumpărase cu douăzeci de minute în urmă. Ea tresări uşor la atingerea lui.

— Sunt însărcinată.

Replica ricoşă dintr-un colţ al minţii lui şi pentru o clipă se gândi că nu înţelesese bine. Apoi, dacă ea nu repetă, îşi luă mâna de pe umărul ei. Ea pescuise sprayul Trojan din geantă cu dexteritatea unui artist de circ legat la ochi şi i-l aplicase cu aceeaşi dexteritate. Îi dăduse un sentiment de

linişte s-o privească lucrând, senzaţia că era – ce idioţenie – pe mâini bune. Acum aceeaşi parte idioată din el se simţea trădată de recunoaşterea acelei greşeli anterioare, aproape ca şi cum ea l-ar fi acuzat că problema avea vreo legătură cu el.

— Păi, încercă el, nu poţi… Înţelegi.

Umerii ei se cutremurară.

— Suntem în Florida. E ilegal de zeci de ani. Trebuie să te duci în Uniune sau în Rim, iar eu nu am fondurile necesare în contul meu medical. Dacă aş vinde tot ce am, tot nu mi-ar ajunge.

— Şi nu e nimeni aici care să…

— Nu m-ai auzit? La dracu, e *ilegal.*

O urmă de competenţă profesională – sentimentul că se află pe teritoriul lui – puse stăpânire pe el.

— Legalitatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu la asta mă refeream. Trebuie să existe locuri în care să te duci.

Ea se întoarse cu faţa la el, ştergându-şi cu dosul palmei lacrimile de pe obraz. Urmele rămase sclipeau în lumina din cameră. Pufni:

— Da, locuri în care te poţi duce *tu,* poate. Locuri în care se poate duce fiica guvernatorului. Crezi că am banii ăştia? Sau poate crezi că vreau să risc o răzuială pe vreo alee întunecoasă, să ajung acasă sângerând de moarte sau să intru într-un colaps enzimatic pentru că ăia erau prea ieftini ca să facă treaba corect. De unde vii, omule? Aici costă al dracului de mulţi bani să fii bolnav.

Îi stătea pe limbă să-i spună s-o lase baltă. Nu era problema lui, căcatul ăsta nu-l privea. În schimb văzu din nou capul lui Gaby explodând şi, de la depărtare, se auzi întrebând încet:

— De cât ai nevoie?

„Futu-i!” îşi deplasă iritarea asupra fetei, asupra lui însuşi, o redirecţionă spre nord şi spre est. „Să mai plătească ticăloşii de la UNGLA şi pentru ceva care merită. Nu că nu şi-ar permite. Să-şi facă griji nemernicul de di Palma dacă îndrăzneşte.”

După ce o calmă, o opri din plâns şi îi întrerupse

protestele recunoscătoare înainte de a începe să sune fals, îi explică că are nevoie de un datapoint ca să transfere fonduri pe carduri pe care ea să le poată utiliza. Asta ar putea să însemne să se întoarcă la hotel. Auzind asta, ea îl apucă strâns de mână şi el bănui că era îngrozită ca nu cumva să se răzgândească dacă ar ieşi din raza ei vizuală sau din cartier.

Ştia un datapoint sigur la câteva străzi distanţă, unul dintre clienţii ei din centrul oraşului îl folosea din când în când. Îi putea arăta locul, chiar acum, doar să se îmbrace, nu durează mult.

Afară, străzile erau destul de goale, era un cartier periferic semi-rezidenţial, şi la ora asta oamenii erau fie în case, fie prin centru. Toate vitrinele magazinelor aveau storuri din aliaje metalice; benzi de un galben strident anunţau sistemele antiefracţie pândind din interiorul metalului. Câteva baruri erau încă deschise, expunând firme palide de neon deasupra uşilor de pe colţ, ca nişte difuze turnuri de far urbane. În faţa unuia, mai mulţi aspiranţi la titlul de bătăuşi de stradă se sprijineau de pereţi sau se urcaseră pe maşinile parcate, aruncând priviri periculoase rarilor trecători. Carl simţi meshul activându-se uşor, sugestiv. Îl ignoră şi le evită ochii, puse un braţ pe umerii fetei şi grăbi puţin pasul. Îi auzi pe băieţi vorbind despre el într-un dialect spanglez extrem de codificat. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să înţeleagă ce spuneau. „Turişti nenorociţi, străini nenorociţi, ne fut nouă femeile”. Vechea nemulţumire. Nu prea îi putea acuza. Apoi dispărură după un colţ şi vocile lor fură înlocuite de muzica scurgându-se pe o fereastră deschisă larg din cauza căldurii, un jazz cubanez aspru, care suna ca şi cum cineva ar fi cântat la pian cu pumnii.

Datapointul era o excrescenţă urâtă din beton, înaltă de doi metri şi cam la fel de lată, umflându-se din zidul unei unităţi comerciale ca un fel de tumoare arhitecturală. Era dotat cu o uşă din aliaj solid de tantal. Panourile LCLS cu grilaje puternice încastrate în partea superioară a structurii aruncau în jos o lumină cristalină palidă.

Carl păşi în cercul luminos şi se simţi, în mod ridicol, ca un actor pe scenă. Tastă codul său general de acces şi uşa se roti, deschizându-se. Vechi amintiri şi cicatrici din Caracas îl făcură s-o împingă pe fată înainte şi să lovească butonul de închidere rapidă imediat ce ajunseră amândoi înăuntru. Uşa se roti la loc.

Interiorul era cam la fel ca toate modulele pe care le folosise prin toată lumea: o mască pentru citirea irisului, pe o tijă flexibilă, un ecran lat cu microfon integrat într-o latură, aşezat deasupra unui bancomat de carduri, un scaun dublu lat ieşit din podea, destinat, cu siguranţă, mai degrabă clienţilor obezi decât cuplurilor îndrăgostite.

Oricum, fata rămase discret în picioare, privind ostentativ departe de ecran. Într-adevăr, mai adusese acolo clienţi.

— Bună ziua, domnule, rosti vesel datapointul. Doriţi să auziţi opţiunile disponibile pentru clienţi…

— Nu.

Carl îşi potrivi cititorul de iris pe cap, clipi de câteva ori în lentile şi aşteptă clopoţelul care anunţa că fusese identificat. Se întrebă alene ce s-ar întâmpla dacă ar fi nevoit îi facă asta cu un ochi învineţit.

— Mulţumesc, domnule. Acum vă puteţi accesa contul.

Încărcă creditul pe zece carduri cu limită de sumă, gândindu-se că fata nu ar acorda încredere unei clinici clandestine plătind totul în avans. În momentul când i le înmâna, în spaţiul înghesuit, îşi dădu seama că nu ştia cum o cheamă. Câteva secunde mai târziu îşi dădu seama de încă un lucru, anume că nici nu voia să ştie. Ea luă cardurile în tăcere, privindu-l de sus până jos într-un fel care îl făcu să se gândească că ar putea să-i ofere din recunoştinţă o partidă de sex oral acolo, în cabină. Dar ea şopti un „mulţumesc” cu o voce atât de joasă încât abia se auzi, iar el se întrebă dacă nu era, la urma urmelor, doar un idiot cu o imaginaţie superactivă. Apăsă din nou butonul şi uşa se deschise cu un şuierat.

Ieşi în urma fetei.

— OK, băiete! Ridică dracului mâinile, să le văd!

Strigătul venea din stânga lui; siluetele care săriră pe el veneau din ambele părţi. Meshul învie vesel. Apucă un braţ, îl răsuci şi îl azvârli pe posesor în direcţia ecoului stins al vocii. Înjurături şi poticneli. O altă siluetă încercă să se lupte cu el, avea o oarecare tehnică, dar… trase cu putere, pară cu braţul şi izbi cu cotul în figura din spatele lui. Simţi nasul spărgându-se. Durerea îi smulse atacatorului său un ţipăt ascuţit. Făcu un pas, agăţă cu un picior şi împinse.

Cel cu nasul spart căzu. Mai era unul, revenind din stânga. Se răsuci cu un rânjet feroce, cu degetele ca nişte gheare şi îşi văzu ţinta. Masiv, cu umeri aduşi în faţă, tipul fostului luptător profesionist. Carl fentă, apoi îl lovi rapid în stomac. Un icnet şi senzaţia unei lovituri bine plasate, dar inerţia bărbatului masiv îl făcu să se prăbuşească în faţă şi Carl trebui să se ferească într-o parte ca să evite să fie doborât.

Atunci cineva îl lovi în cap de la spate.

Auzi lovitura venind, simţi mişcarea aerului pe lângă ureche, începu să se întoarcă înspre atacator, dar era mult prea târziu ca să scape. Întunericul explodă în el, punctat cu mici scântei. Se răsuci şi se prăbuşi în cercul de lumină cristalină din jurul datapointului. Vederea i se înnegură, apoi îi reveni. O altă siluetă solidă veni şi se aplecă deasupra lui. Prin culorile care valsau în sus şi în jos în spatele ochilor lui văzu ţeava unui pistol şi încetă să se mai lupte.

— Miami Vice, dobitocule. Rămâi jos sau îţi fac o gaură în cap.

Evident, fu arestat.

Capitolul 3

6.13 a.m.

Fâşii de nori joşi, pe cerul curat de dinaintea răsăritului. Burniţa din noaptea trecută încă mai sclipea pe metalul negru al carapacelor navetelor obţinute prin multiplicare rapidă, pista de aterizare din ciment era umedă şi în aer încă mai erau picături de ploaie.

Joey Driscoll apăru din cantină cu câte un termos înalt de cafea în fiecare mână, ţinând braţele depărtate lateral ca pentru a se echilibra; avea ochii încercănaţi de somnolenţa sfârşitului de schimb. Gura i se deschise într-un căscat cavernos.

Sirena izbucni, ţiuind în crescendo, ca freza gigantică a unui dentist.

— Of, la dracu'…

Pentru o clipă încremeni într-o neîncredere epuizată – apoi termosurile de cafea izbiră podeaua şi el alergă resemnat către depozitul de arme. Deasupra capului său, sirenele oprite în primul moment pentru a-şi trage răsuflarea, îşi reluau vaierul maniac. Panourile mari LCLS din pragurile hangarului luminau într-un chihlimbariu intermitent.

În stânga, peste zgomotul sirenelor, auzi bâzâitul răguşit al turbinelor cu reacţie rapidă ale navetelor pornind. Dura poate un minut şi jumătate până să atingă maximul. Încă două minute pentru adunarea echipajului şi aveau să se ridice, tremurând pe pistă ca nişte câini care încearcă să se elibereze dintr-o lesă scurtă. Oricine întârzia la îmbarcare avea să se aleagă cu coaiele tăiate.

Ajunse la depozitul de arme tocmai când Zdena ţâşnea afară din el, cu vesta tactică încă incomplet încheiată şi casca atârnându-i, ţinând în mână XM-ul cu patul încă extins, cum stătuse pe rastel. Îi adresă un larg zâmbet slav când îl văzu.

— Unde dracu' mi-e cafeaua, Joe?

Era nevoită să strige ca să acopere sirenele.

— Jos, pe podea. Dacă vrei, linge-o, zise şi gesticulă, exasperat de zgomot. Pe bune, ce dracu'! Mai aveam patruzeci de minute până să ies din tură şi avem căcatul *ăsta.*

— Pentru asta suntem plătiţi, cowboy.

Smuci de ţeava XM-ului, aducând-o la lungimea unei carabine şi o blocă acolo, apoi introduse arma în tocul de la coapsă, concentrându-se să-şi încheie strâns vesta. Joe trecu pe lângă ea.

— Chiar ne plătesc?

Pătrunse în hărmălaia depozitului aflat în stare de alertă. Încă vreo zece trupuri, ţipând, înjurându-şi echipamentul învechit, râsete tensionate ca nişte lătrături. Joe îşi înşfăcă vesta, casca şi masca T din grămada dezordonată de pe tejghea, fără să se ostenească să se echipeze cu ele. Experienţa îl învăţase să facă asta în burta navetei, în timp ce zburau peste Pacific. Apucă ţeava verticală a unui XM din nişa lui, chinuindu-se puţin pentru că legăturile nu voiau să cedeze, eliberă în cele din urmă arma de asalt şi se îndreptă spre ieşire.

„Patruzeci de minute nenorocite."

Zdena se aşezase deja pe capacul din spate, acum coborât, al lui Blue One, cu casca pusă lejer, fără mască, zâmbind spre el când icni şi se săltă, alunecând pe fund, la bord. Se aplecă şi ţipă ca să acopere zgomotul turbinelor:

— Hei, cowboy! Gata de rock-and-roll?

Nu se putuse dumiri niciodată dacă ea îşi falsifica accentul demn de o Nataşa sau nu. Nu lucraseră suficient de mult timp împreună; ea venise cu ultimii angajaţi, la sfârşitul lui mai. Îşi imagina – iar eticheta cerea să nu întrebi *niciodată* – că probabil făcuse muncă oficială în exterior, cel puţin atât cât putea fi de legal în acele zile. Totuşi se îndoia că ea ar fi sărit gardul aşa cum o făcuse el. Mai degrabă venea de pe fâşia de coastă siberiană sau poate din acele fabrici ruseşti plutitoare din sud, făcând parte din porcăria de fluidizare a muncii în Pacific Rim despre care se vorbea mereu. Bineînţeles, din câte ştia el,

putea fi chiar originară de pe Coasta de Vest. Acolo engleza stricată nu însemna neapărat ceva anume. Nu mai era ca pe vremea Republicii, când engleza americană era impusă forţat şi copiii erau pedepsiţi la şcoală dacă vorbeau altceva.

În statele din Rim, engleza era strict o limbă a comerţului – învăţai din ea atât cât aveai nevoie, ceea ce – depinde în ce *barrio* crescusei – nu trebuia să fie prea mult.

— Ar trebui – încă mai gâfâia după sprint, nu avea destul aer ca să strige – să încetezi să te mai uiţi la filmele alea vechi, Zed. Miza aici e în zona de ape adânci. O să-l speriem de-o să se cace pe el vreun idiot de fermier de plancton care a uitat să-şi actualizeze atestatele pe luna asta. A dracului pierdere de timp.

— Nu prea cred, Joe, zise Zdena arătând cu o mişcare a capului şirul de navete. Alimentează patru bărci. Cam multă putere de foc pentru un fermier de plancton.

— Da, da. O să vezi.

Pornirea decurse lin, pentru naveta lor oricum, exerciţiile din ultima lună arătându-şi rezultatele în ciuda mormăielilor de protest. Opt trupeţi la bord, desfăşurare standard de forţe, toţi legaţi pe scaunele lor înşirate în lungul pereţilor calei, cu rânjete tensionate. Joe îşi încheiase deja complet vesta tactică şi îşi conectase semnalele vitale, deşi se întreba dacă se mai uită cineva la prostiile astea acum, când reduseseră echipajul de cabină de la trei la doi oameni. Dar măcar automedicii aveau să-l caute după o eventuală luptă, şi în ultimă instanţă vesta era bună să-şi agaţe toate muniţiile de rezervă pentru XM şi uneltele necesare.

Informarea veni prin comsetul din urechea lui, preluată de la difuzoarele de pe tavanul navetei ca un ecou.

„Aceasta este o incursiune pentru o încălcare a legii clasă doi, repet, clasă doi, nu se aşteaptă lupte.”

Se aplecă şi-i făcu semn triumfător Zdenei.

— Ţi-am spus eu.

„… dar rămâneţi totuşi pregătiţi pentru confruntare. Pe

parcursul misiunii, purtaţi măştile şi mănuşile, aplicaţi gel anticontaminant ca pentru operaţiuni cu risc de contaminare biologică. Vă rog să notaţi că nu există motive să presupunem existenţa unei situaţii de risc biologic, este vorba numai de precauţii. Avem o navă COLIN doborâtă, repet: o navă COLIN doborâtă, în interiorul zonei de coastă..”

Zdena îi întoarse privirea.

— O navă *spaţială?* scânci cineva de pe rândul de scaune aflat pe celălalt perete.

„… echipele medicale vor sta în aşteptare până când Detaşamentul Albastru termină raidul. Fiţi pregătiţi să primiţi victime ale prăbuşirii. Echipele se desfăşoară după cum urmează: Echipa alpha – Driscoll la faţa locului, Hernandez şi Zhou în urma lui. Echipa beta…”

Închise difuzorul; nimic nou. Rotaţia curentă îl plasă în vârful desfăşurării de forţe pentru următoarele trei săptămâni. Acum nu se putea decide dacă era supărat sau bucuros. Ar fi trebuit să fie o amărâtă de *excursie.* În afara imaginilor filmate şi a câtorva tururi virtuale ale muzeului COLIN din Santa Cruz, nu văzuse niciodată o navă spaţială adevărată, dar ştia un lucru – asemenea chestii nu aterizează pe Pământ.

Nu de când turnurile nanorack s-au ridicat peste tot, dispărând în nori ca nişte vrejuri de fasole din oţel negru, ca cel din povestea aia stupidă pe care i-o spunea bunica lui pe când era copil. În afara celor din înregistrările istorice, Joe cunoştea doar navele spaţiale care apăreau ocazional la finalul ştirilor, andocate senin la flanşele ciupercă din partea de sus a vrejurilor din poveste, sau numai impactul lor economic. „Abia revenită din Habitatul 9, încărcătura transportorului Weaver se presupune că va influenţa substanţial piaţa metalelor preţioase în acest trimestru. Măsurile cerute de Asociaţia Statelor Africane Exploatatoare de Metale pentru a proteja mineritul pe Pământ se află încă pe masa Organizaţiei Mondiale a Comerţului, unde reprezentanţii Consorţiului Hab 9 se luptă cu o asemenea îngrădire a liberului schimb…” şi aşa

mai departe. În zilele noastre, navele stau acolo unde le e locul şi tot ceea ce transportă ele este dus în sus sau în jos de ascensoarele rackului. „Carantină perfectă”, îl auzise într-o noapte pe un prezentator de ştiri numind-o, „extrem de eficientă din punct de vedere al consumului de energie la negocieri”. O navă spaţială aterizând însemna scenariul unui film ieftin cu dezastre sau al unui şi mai ieftin show experia paranoic despre invazia extraterestră, distribuit de canalele din Jesusland. Dacă se întâmpla în realitate, nu putea să însemne decât un singur lucru, şi anume că undeva, ceva mersese extraordinar de prost.

„O, Doamne… asta chiar trebuie să văd…”

Încă îşi mai aplica gel bioetanşeizant pe faţă când naveta se aplecă şi uşa din spate se deschise. Aerul rece al Pacificului năvăli înăuntru odată cu ţipătul turbinelor şi lumina cenuşie a zorilor. Îşi desfăcu cataramele şi porni târşâit spre capătul cu troliul. Pulsul îi bătea uşor în tâmple.

Ceva care era mult prea distractiv ca să fie frică îi curgea prin vene. Îşi înfăşură masca T pe faţă, trase filtrul respirator până la bărbie şi presă marginile în gelul bioetanşeizant. Vântul oceanului de afară biciuia, îngheţându-i pielea proaspăt unsă a obrajilor, acolo unde rămăsese expusă, dincolo de marginile măştii. Avea un iluzoriu sentiment de siguranţă în spatele curbei sticlei unidirecţionale rezistente la impact şi a display-ului ei cald, chihlimbariu, ca şi cum ar fi avut întregul corp acolo, nu numai o porţiune a feţei. Fuseseră tot timpul avertizaţi împotriva acestei prostii. Un sergent de instrucţie redat grosolan de softul de la baza texană era tot ce îşi permitea bugetul Filigree Steel Security. În mod inexplicabil, figura cu mişcarea prost sincronizată a buzelor avea accent britanic.

„Alertă totală a corpului, prostănacule”, obişnuia să zbiere acesta ori de câte ori parcurgea unul dintre punctele programului. „Ai picioarele închiriate? Pieptul îţi e un apendice temporar? Alerta totală a corpului e singura cale prin care îţi păstrezi întregul trup viu!”

„Da, da. Bine!”

Strânse cablul pe vestă, se întoarse spre cala navetei şi camera de supraveghere fixată în tavan. Făcu din degetul mare şi arătător semnul OK. Tuşi în microfonul inductiv de la gâtul lui.

— Point, gata de acţiune.

— Te aud, Point. La semnalul meu. Trei, doi, unu… sari.

Cablul se puse în mişcare şi el îşi pregăti XM-ul în ambele mâini, aplecându-se ca să poată vedea ce îi aştepta jos. La început nu fu decât nesfârşita rostogolire şi petele albe de spumă ale Pacificului, în toate direcţiile. Apoi localiză nava. Nu era ceea ce se aşteptase: arăta ca un pachet imens de plastic, la suprafaţa apei, abia plutind. Fuzelajul era în mare parte de un negru pârjolit, dar putu distinge fâşii albe cu rămăşiţele scrisului nano-imprimat, un fel de insignă a unei corporaţii despre care presupune că ar fi trebuit să fie arsă de căldura reintrării în atmosferă. Se lăsă mai aproape, văzu ceea ce părea a fi o trapă deschisă în secţiunea care se afla încă deasupra apei.

— Ăăă, Comanda. Suntem siguri că obiectul ăsta n-o să se scufunde?

„Afirmativ, Point. Specialiştii COLIN spun că ar trebui să plutească la infinit.”

— Corect, dar am o trapă deschisă, şi cu vântul şi valurile astea bănuiesc că o să ia ceva apă.

„Repet, Point. Nava pluteşte la infinit. Verifică trapa.”

Bocancii lui loviră fuzelajul cu un pocnet puternic, la aproximativ zece metri de trapă, puţin mai jos. Apa oceanului se roti în jurul picioarelor lui, până la glezne, apoi se retrase. El oftă şi se desprinse de cablu.

— Înţeles, Comanda. Coborâre încheiată.

„Menţinem contactul.”

Se aplecă puţin în timp ce urca panta uşoară către trapă şi aruncă o privire prin ea.

Apa se revărsase prin deschizătură; o putea vedea sclipind ud pe drugii unei scări care ducea la o a doua trapă, interioară, despre care presupuse că trebuie să fie

capătul unei ecluze. În timp ce privea, un val nou trecu peste trapa ramei de bocaport, spălând treptele scării, picurând şi plescăind pe sasul de jos. Se mai uită un timp, apoi ridică din umeri şi coborî pe scară până ajunse atârnat de ultimele trepte, deasupra trapei interioare. Apa de-acolo, de jos, avea cam trei degete adâncime şi se clătina odată cu nava legănată de valuri. Imediat sub suprafaţa ei, structura trapei se vedea nefiresc de limpede, ca un obiect aflat pe fundul unui lac de munte. Exista şi o avertizare: „Atenţie: presiunea trebuie să se egalizeze înainte de deschiderea ecluzei”.

Joe presupuse că, indiferent de presiunea care era înăuntru, trebuia să fie destul de apropiată de standardul Pământului, pentru că ceva sau cineva desigilase deja trapa interioară. Era deschisă suficient de mult ca să lase apa să se scurgă foarte încet prin crăpătură. Mormăi.

„Dacă n-ar fi fost asta, nenorocita de ecluză ar fi fost deja umplută pe sfert din cauza valurilor?

Lovi în microfon.

— Comanda? E o trapă crăpată aici. Nu ştiu dacă e din cauza sistemelor sau, ăă, o acţiune umană.

„Notat. Continuă cu prudenţă.”

Se strâmbă. Sperase să i se ceară retragerea.

„Da, sau dacă nu asta, măcar întăriri. Comanda! Copilaşul ăsta vine din spaţiu, corect, cel mai probabil de pe Marte. N-ai cum să ştii ce viruşi umblă liberi pe acolo. De aia există carantina pe nanorack, nu?”

O clipă se gândi să se retragă oricum.

Dar…

„Eşti complet echipat”, parcă auzea deja vocea răbdătoare explicându-i. „Ai mască şi gel contra ameninţărilor biologice, ameninţări pe care oricum nu le anticipăm. Nu ai niciun motiv valid să te opui ordinelor.”

Şi vocea Zdenei: „Pentru asta suntem plătiţi, cowboy.”

Din partea celorlalţi, glume răutăcioase.

Se scutură ca să scape de un fior uşor, mai coborî câteva trepte şi băgă un bocanc în apă, apăsând încet pe trapă. Cedă, treptat.

— Grozav.

„Point?”

— Nimic, zise acru. Continuam doar cu extrem de multă prudenţă.

Se sprijini cu o mână de peretele ecluzei, lovi puternic cu bocancul în trapă, deja nerăbdător şi…

…Cedă sub piciorul lui.

Se balansă greoi într-o parte, lăsând apa să se verse în interiorul întunecat cu un plescăit prelung, găunos. Căderea bruscă îl prinse nepregătit. Pierdu priza pe treapta de deasupra. Căzu, încercă neîndemânatic să se prindă cu mâna înmănuşată, rată şi se izbi cu capul de scară în cădere. Trecu prin trapa deschisă şi avu timp doar pentru un răcnet distorsionat…

— Fuuuu…

…şi sfârşi grămadă pe ceea ce probabil era peretele lateral al coridorului de dedesubt.

În şocul impactului, dinţii îi retezară marginea limbii. O lovitură ascuţită în umăr, o împunsătură în coaste acolo unde capătul XM-ului îl înţepase în cădere. Îşi şuieră durerea scrâşnind din dinţi.

În rest, părea să fi aterizat pe ceva moale. Rămase nemişcat un moment, verificând nivelul daunelor de la membrele îngrămădite.

„Alertă totală a corpului, corect, sergent?

Reuşi să zâmbească. Nu credea să-şi fi rupt ceva. Privind în sus, aprecie că nu fusese o cădere de la mai mult de trei metri.

Dădu drumul unui profund şi bucuros oftat de uşurare în filtrul măştii. Îşi completă şoptit înjurătura.

— Futu-i.

„Point?” Comanda revenise, da, *în sfârşit* erau al dracului de preocupaţi acum. „Raportează în ce stare eşti. Te-ai rănit?”

— Sunt teafăr.

Se ridică într-un cot, privind în jur în întuneric şi aprinse lanterna de pe cască.

— Am luat doar o trântă. Nimic de…

Marginea conului luminos surprinse ceva ce nu avea niciun sens. Smuci capul şi raza atinse în plin ceea ce văzuse.

— Ah, la dracu’, trebuie să fii…

Şi brusc, odată cu valul de înţelegere neîncrezătoare, se sufocă, voma ridicându-i-se în sus şi umplându-i masca, arzându-i nasul şi gâtul, căci văzuse pentru prima dată exact ce era acel lucru moale care îi atenuase căderea.

Capitolul 4

Sevgi Ertekin se trezi având convingerea ciudată că ploua în valuri cenuşii peste tot oraşul.

„În iunie?”

Clipi. Undeva, dincolo de fereastra deschisă a apartamentului, auzi o sirenă chemând-o.

Nostalgic şi intim ca sunetul *ezan*-ului din vechiul cartier căruia încă îi ducea dorul, dar încărcată cu o semnificaţie incitantă pe care chemarea la rugăciune nu ar putea-o niciodată atinge. Un reflex profesional ruginit se deşteptă în ea, apoi se rostogoli la o parte şi se scufundă pe măsură ce amintirea se ridica la suprafaţă. Nu mai era o chemare pentru ea. În orice caz, strigătul sufocat al maşinii de poliţie, oriunde s-ar fi aflat, era departe. Zgomotele comerţului stradal aproape îl acopereau. Erau strigăte, majoritatea vesele, şi muzică de la sistemele audio montate pe stâlpi, ritmuri frenetice neo-arabe de care acum nu avea chef.

Ziua începuse fără ea.

Împotriva propriei judecăţi, se întoarse spre fereastră. Strălucirea soarelui o izbi în faţă şi o făcu să strângă din ochi. Draperiile varipolara se umflau în adierea de afară, incandescente în lumina dimineţii. Părea că uitase iarăşi să le opacizeze. O sticlă goală de Jameson’s era parţial ascunsă acolo unde tivul draperiei atingea podeaua, cineva – *cineva, da, aşa e, Sev, cine ar putea fi?* – o rostogolise pe scândurile lustruite ale podelei sufrageriei când nu mai avusese nimic de oferit. Aceeaşi sufragerie în care se pare că dormise, complet îmbrăcată, pe canapea. O clipă de reflecţie mahmură readuse amintirea lămuritoare. Rămăsese acolo după spargerea petrecerii şi dăduse gata ce mai era în sticlă. Vaga amintire despre cum vorbise încet cu sine însăşi, căldura ceţoasă a whisky-ului coborând pe gât. Se gândise tot timpul, doar o înghiţitură, o să mai ia încă una, apoi o să se ridice şi… Nu se ridicase.

Leşinase.

„Asta e ceva nou, Sev. De obicei ajungi până la un pat!"

Făcu un efort convulsiv şi se ridică în capul oaselor, apoi îşi dori să nu se fi mişcat aşa de repede. Conţinutul capului părea să i se legene pe un fel de tulpină internă. Un val lung de greaţă o străbătu şi dintr-odată simţi că hainele o strâng. La un moment dat îşi pierduse ghetele – eşuaseră în puncte opuse ale camerei, cam cât de departe o permitea spaţiul –, dar cămaşa şi pantalonii rămăseseră pe ea. Avu o amintire vagă a faptului că se răsturnase ridicol pe spate după ce plecase toată lumea, încercând să-şi tragă ghetele şi apoi şosetele. Cel puţin asta îi reuşise, dar evident că restul o depăşise.

Acum cămaşa îi era şifonată şi adunată sub braţ şi cupele modelatoare ale sutienului se desfăcuseră, atârnându-i pe sâni când se mişca şi se răsucea. Una părea să fi eşuat la subsuoară; cealaltă dispăruse de tot. Undeva sub talie, chiloţii i se răsuciseră şi o strângeau; măruntaiele erau la fel de strânse. Avea vezica incomod de plină şi capul i se stabilizase, pulsând constant.

„Şi plouă."

Privi în sus şi o furie subită şi brută o acapară atunci când dibui adevărata sursă a şuieratului aceluia încet. În colţul camerei, vechiul sistem JVC de divertisment era încă pornit. Cipul care fusese în el rulase până la final şi temperamentalul sistem de protecţie nu reuşise să revină la ecranul albastru. Monitorul arăta în schimb un dans al electricităţii statice şi şuieratul uşor umplea auzul periferic, peste el suprapunându-se sunetele oraşului de afară. Umplea totul ca… Buzele i se strânseră. Ştia la ce cip se uitase. Nu-şi putea aminti, dar ştia.

„Nu plouă, *dracului,* chiar aşa."

Se clătină pe picioare şi închise sistemul. O clipă stătu în mijlocul apartamentului ei de parcă nu ar fi fost al ei, de parcă ar fi intrat să fure ceva. Simţi bubuitul stabil al pulsului în gât şi ştiu că avea să izbucnească în plâns.

Scutură din cap violent, înlocuind lacrimile cu o durere intensă, pulsând ca un sonar. Se împletici prin cameră,

apăsându-şi cu degetele durerea. Pe un raft era un flacon de plastic cu un medicament generic pentru migrene şi alături o folie de syn. Mai precis K37-synadrive, capsule superfuncţionale de uz militar, partea ei dintr-o scurgere ajunsă pe vremuri de pe piaţa neagră în NYPD, de câteva ori mai puternic decât orice era numit pe stradă syn. Mai folosise capsulele de câteva ori şi le găsise înfricoşător de eficiente – stimulau reacţia sinapselor şi coordonarea fizică, eliminând în destul de mare măsură orice altceva, şi o făceau repede. Sevgi oscilă o clipă, îşi dădu seama că avea treburi de făcut astăzi, chiar dacă nu-şi putea aminti deocamdată exact care erau acestea.

„Oricum tot oraşul se îndoapă de capul lui cu medicamente în zilele noastre, Sev. Treci peste asta!”

Scoase câteva capsule din folie şi era pe punctul de a le înghiţi pe uscat, când o frântură de imagine surprinsă prin intermediul vederii periferice îi atrase atenţia.

Se întoarse în dormitor.

— Hei!

Fata din pat nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Clipind somnoroasă, părea chiar mai tânără, dar trupul de sub cearceaf era prea împlinit pentru aspectul ei de copil oropsit. Se ridică şi cearceaful alunecă de pe sânii imposibil de ţanţoşi. După cum i se mişcau, era vorba de o reţea musculară subcutanată şi nu de implanturi, de aici toată şmecheria. O operaţie scumpă pentru cineva atât de tânăr. Sevgi o categorisi drept iubita-trofeu a cuiva, toată povestea cu pseudo-bonobo, dar era prea mahmură ca să-şi chinuie mintea cu feţele celor de la petrecere. Poate cel care o adusese fusese prea terminat ca să-şi mai amintească de toate accesoriile când plecase acasă.

— Cine ţi-a spus că poţi dormi aici?

Fata clipi din nou.

— Tu.

— Of.

Furia lui Sevgi se stinse. Îşi alungă un alt val de greaţă şi înghiţi în sec.

— Bine, adună-ţi lucrurile şi du-te acasă. Petrecerea s-a terminat.

Se înapoie în baie, închise uşa cu grijă şi apoi, ca pentru a-şi sublinia ultimele cuvinte, se aplecă şi vomită în toaletă.

Când fu sigură să le poate reţine în organism, înghiţi pastilele de K37 cu un pahar de apă, după care se aşeză sub ploaia călduţă a duşului, aşteptând să-şi facă efectul. Nu dură mult. Chimia amăgitoare a medicamentului asigura atât absorbţia rapidă cât şi păstrarea limpezimii minţii, iar faptul că nu mai avea altceva în stomac grăbea şi mai mult procesul. Pulsaţia din cap începu să se potolească. Se desprinse de peretele cu plăci de faianţă şi bâjbâi după gel, începând să-l folosească cu băgare de seamă pe cap. Masa udă şi opacă a părului ei deveni mătăsoasă şi ascultătoare, iar spuma gelului se scurse în jos pe trupul ei, în cocoloaşe de clăbuci. Era ca şi cum s-ar fi dezbrăcat de nişte haine purtate cinci zile. Simţi o nouă vigoare şi concentrare prelingându-se înăuntrul ei, de parcă ar fi avut un schelet proaspăt. Când ieşi picurând de sub duş, zece minute mai târziu, durerea dispăruse în ceaţa chimică şi o strălucire precisă, clară, îi luase locul.

Ceea ce era o binecuvântare îndoielnică. Uscându-se în faţa oglinzii, văzu surplusul care i se adunase pe şolduri şi făcu o grimasă. Nu mai fusese la sală de luni de zile, iar programul ei pentru acasă, Cassie Rogers Astrotone – „folosit de personalul adevărat al MarsTrip!!” – era lăsat în părăsire ca un cort de circ dezumflat. Dovada incriminatoare a neglijenţei era chiar acolo. Şi nu se puteau înghiţi pastile de uz militar ca să dispară, aşa cum se putea face cu durerea. Imaginea coapselor ridicol de perfecte ale fetei din pat îi trecu rapid prin minte. Sânii proeminenţi, de firmă. Se uită la umflăturile propriilor ei sâni, lăsaţi în jos pe coaste şi înclinaţi într-o parte şi-n cealaltă.

„Ah, la naiba, ai peste treizeci de ani, Sevgi. Nu mai încerci să-i impresionezi pe băieţii de pe Podul Bosforului, nu-i aşa? Las-o baltă. Oricum, eşti mahmură, asta

înrăutăţeşte întotdeauna lucrurile.”

După ce se uscase, părul ei redevenise deja obişnuitul clopot negru şi dezordonat. Încercă câteva mişcări cu peria, apoi renunţă, exasperată. În oglindă se reflecta moştenirea ei, în mare parte arabă: pomeţi înalţi şi laţi, nas coroiat şi buze pline, laolaltă cu ochii scânteind chihlimbariu şi pleoapele grele. Ethan spusese cândva că faţa ei avea ceva de tigru, dar Sevgi, cu simţurile ascuţite de syn şi încă nemachiată, bănuia că astăzi arăta mai mult ca o cioară nemulţumită. Ideea îi scoase la suprafaţă un zâmbet şi o făcu să croncăne către imaginea din oglindă. Aruncă prosopul şi se duse să se îmbrace. Descoperi că are poftă de cafea.

Previzibil, bucătăria arăta ca o zonă de război. Pe fiecare suprafaţă disponibilă erau înghesuite farfurii murdare.

Sevgi recunoscu felurile de mâncare de la petrecere după rămăşiţele de un verde-închis, ca nişte zdrenţe, de pe farfuriile care conţinuseră foi de viţă umplute, fragmente uscate de plăcintă *sigara börek*, vinete şi roşii în ulei sleit, jumătate de *lahmacun* răsturnată care arăta ca o cârpă uscată, înţepenită. În chiuvetă, un mic turn de tigăi se clătina beat înspre ea, ca un clovn-robot. Sticle de Efes Export erau stivuite în şiruri ordonate, pe podea, lângă un perete. Mirosul lor uşor acru se ridica umplând spaţiul bucătăriei.

„Reuşită petrecere!”

Câţiva dintre oaspeţii care plecau îi mormăiseră asta la ieşire. O avalanşă subită de amintiri i-o confirmă – îmbulzeala prietenilor prin apartament, întinşi pe sofale sau fotolii, bând, mâncând şi gesticulând cu gurile pline, într-o ilaritate confortabilă. Chiar fusese o petrecere reuşită.

„Mda… păcat că după aia a trebuit să termini sticla de Irish.”

„De ce, Sev?”

Simţi cum faţa i se schimonosea şi ochii i se întunecau pe măsură ce era străbătută de acest sentiment.

„Ştii de ce.”

Synul veni în urma gândului, precis şi luminos. Îşi dădu seama dintr-odată ce simplu ar fi să ucizi pe cineva aflat într-o asemenea stare.

Telefonul se făcu auzit, estompat şi cuminte, de parcă ar fi muşcat din bumbac.

— Contactul înregistrat. Tom Norton apelează. Accepţi convorbirea?

Amintirea a ceea ce avea de făcut azi căzu peste ea ca o cărămidă.

Gemu şi se duse să ia şi restul analgezicelor.

⁜

Primul lucru nepotrivit fu maşina.

De obicei, Norton conducea o vechitură ridicolă de Cadillac, lung de-o juma’ de pogon, cu acoperiş retractabil, grilaj frontal ca un rânjet şi o capotă pe care puteai face plajă. Era al naibii de mândru de blestemăţia aia, lucru ciudat având în vedere istoria ei. Construită într-un atelier din Alabama înainte ca Norton să se fi născut, era o maşină pentru care ar fi fost imediat arestat dacă ar fi condus-o prin New York, dar el plătise aproape dublul preţului de la licitaţie ca să-i scoată motorul original cu ardere internă şi să i-l înlocuiască cu un motor magnetic de la o fabrică japoneză dezafectată de bărci cu motor. Mai cheltuise şi salariul pe câteva luni ca s-o polimerizeze de la cap la coadă, imortalizând etalarea de zgârieturi şi lovituri colectate în viaţa sa anterioară din Jesusland.

Sevgi nu putuse să-l facă să înţeleagă că de fapt era o metaforă a idioţeniilor trecutului din care venea.

Astăzi, cu intuiţia ascuţită dată de syn, îşi dădu seama că era genul de maşină pe care Ethan ar fi adorat s-o aibă, şi din cauza asta, această aberaţie în altfel impecabila masculinitate urbană de Manhattan a lui Norton îi provoca uneori o furie tăcută, arţăgoasă.

Astăzi nu conducea acea maşină.

În timp ce ieşea în stradă – încă trăgându-şi pe umeri un sacou de vară luat la întâmplare – el coborî de pe bancheta din spate a unui automobil fără şofer, în formă de lacrimă, de culoare albastru-închis, uşor de recunoscut ca făcând

parte din flota COLIN. Stătea acolo, arătând la fel de rafinat şi autosuficient ca şi vehiculul din care ieşise, un poem de competenţă ordonată. Firele argintii din părul lui tuns scurt sclipeau în soare; trăsăturile caucaziene şi bronzate de viitor candidat la preşedinţie, despre care jura că sunt native, se încreţeau în jurul ochilor de un albastru-pal.

Îi adresă un surâs pieziş studiat.

— Neaţa, Sev. Scoală-te şi pune-te pe treabă!

— Mda, aşa-i.

— Până la urmă, la cât s-a terminat aseară?

El plecase acasă mult înainte de miezul, nopţii, neintoxicat chimic, din câte îşi putea aminti Sevgi.

— Habar n-am. Târziu.

Trecu pe lângă el şi se aruncă în maşină, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc lângă ea. Uşa coborî şi automobilul-lacrimă porni uşor, dădu colţul pe West 118th şi continuă să meargă înainte. Traficul se înteţea în jurul lor. Parcurseră patru cvartale înainte ca Sevgi să se dumirească asupra direcţiei şi a celei de-a doua probleme enervante la care se aştepta în cursul zilei. Privi spre Norton.

— Ce e, ai uitat ceva la birou?

— Nu mergem la birou, Sev.

— Da, aşa cred că ne înţeleseserăm ieri. Atunci de ce ne îndreptăm spre est?

Norton rânji din nou.

— Nici la Kaku nu mergem. Schimbare de plan. Azi n-o să ai parte de o cădere liberă.

Percepu uşurarea care o cuprinsese la auzul veştii ca soarele pe piele, dintr-odată cald şi fără nicio curiozitate decentă. Nici vorbă să fi aşteptat cu nerăbdare călătoria cu elevatorul nanorackului Kaku, care-i întorcea maţele pe dos, nici plutirea fără greutate atunci când ajungeau în vârf. Existau în dotarea rackului medicamente cu care să înlăture neplăcerile ambelor experienţe, dar ea nu era deloc sigură că s-ar combina bine cu synul care deja îi străbătea cu repeziciune sistemul nervos. Iar gândul de a

începe o investigaţie într-o asemenea stare – cu creierul ei maltratat, stomacul chiorăindu-i reprobator la zero g şi pământul rostogolindu-se undeva, înfiorător de jos – deja îi umezea uşor palmele.

— Bun. Vrei să-mi spui totuşi *unde* mergem?

— Sigur. La terminalul suborbital JFK. Luăm naveta de unsprezece spre SFO.

Sevgi se ridică.

— Ce s-a întâmplat, *Horkan's Pride* a trecut de punctul de andocare?

— Ai putea spune şi aşa, zise Norton pe un ton sec. A trecut de Kaku, a trecut de Sagan şi a căzut în ocean la o sută de kilometri de coasta Californiei.

— *A căzut în ocean?* Chestiile alea n-ar trebui să aterizeze.

— Mie-mi spui! Din câte am auzit, numai secţiunea echipajului principal a reuşit să ajungă întreagă jos. Restul s-a transformat în mai multe epave – împrăştiate de-a lungul unei linii care se-ntinde din Utah până pe coastă – sau a ars la reintrarea în atmosferă. Autorităţile din Rim au remorcat ce mai rămăsese până în Bay Area, unde tu şi cu mine o s-o deschidem şi o să-i uluim pe toţi cu analiza noastră lucidă privind „ce mama dracului a mers prost". Apropo, astea sunt cuvintele lui Nicholson, nu ale mele.

— Da, am bănuit.

Norton folosea injurii aşa cum un zgârcit foloseşte cardurile – când era irezistibil atras spre ele sau când îi aparţineau altcuiva. Părea totuşi a fi un capriciu mai degrabă lingvistic decât moral, pentru că aparent nu arăta jenă sau dezgust când îi cita astfel pe alţi oameni, sau când înjura Sevgi, ceea ce în ultimele zile se întâmpla destul de des.

— Cum de nu m-ai sunat mai devreme să-mi spui de rahatul ăsta?

— Crede-mă, am încercat. N-ai răspuns.

— Oh.

— Da, aşa că te-am acoperit în faţa lui Nicholson, dacă asta te întrebai. I-am spus că erai pe undeva prin oraş,

căutând indicii în legătură cu explozia de pe Spring Street, şi că o să ne întâlnim la terminal.

Sevgi dădu din cap pentru ea.

— Mersi, Tom. Îţi rămân datoare.

Îi era datoare cu multe, destul de multe în ultimii doi ani, dar niciunul dintre ei nu recunoştea asta. Datoria rămânea nerostită între ei, ca o complicitate, ca o afacere de familie. Şi oricum amândoi erau de acord că Nicholson e un nemernic.

— Crezi că mai trăieşte vreunul dintre ei? întrebă Norton.

Sevgi privi pe fereastră la traficul de-afară, rememorând datele din dosare.

— *Horkan's Pride* e de serie cinci. Sunt construite să reziste la o prăbuşire pe Marte la finalul călătoriei, iar acolo nu există niciun ocean în care să cadă.

— Da, dar gravitaţia e mult prea scăzută ca să-şi facă griji la coborâre.

O maşină a NYPD trecu pe lângă ei, având ferestrele opacizate, cu excepţia parbrizului, care era coborât. În faţă, o poliţistă tânără avea sistemul pus pe manual şi conducea alene cu braţul bronzat scos în afară. Vorbea cu cineva, dar Sevgi nu-şi putu da seama dacă era un alt ocupant al maşinii sau o reţea audio. Sub casca uşoară de weblar părea serioasă, competentă şi implicată. Amintirea i se deşteptă şi Sevgi se pomeni gândindu-se la Hulya. Ar trebui să reia legătura cândva, să vadă ce mai făcea Hulya, dacă luase examenul de sergent, dacă îşi mai plimba fundul mic – un adevărat magnet pentru bărbaţi – pe podul Bosforului, în fiecare seară de sâmbătă. Să mai stea la o şedinţă de „îţi aminteşti când”, eventual să desfacă câteva doze de Efes.

Gândul la bere şi mirosul pe care acesta i-l lăsase în bucătărie îi făcu stomacul lui Sevgi să se revolte brusc. Lăsă grăbită nostalgia deoparte. Maşina NYPD schimbă banda şi se pierdu în trafic. Sevgi încercă, la rândul ei, să dea dovadă de o implicare competentă.

— Fluidul din criocapsule ar trebui să absoarbă mult din

şocul de impact, zise ea rar. Iar faptul că a ajuns întreagă jos înseamnă că a avut loc un fel de reintrare controlată, corect?

— Cam aşa.

— Avem ceva date de dinainte de a se fi întâmplat asta?

Norton clătină din cap.

— O cerere de *standby* la Kaku, aceeaşi bandă a transmisiei. Nimic nou.

— Grozav. O navă fantomă până în ultimul moment.

Norton ridică mâinile cu degetele răsfirate şi scoase nişte sunete fantomatice pe măsură. Sevgi schiţă un zâmbet controlat.

— Nu-i amuzant, Tom. Habar n-am de ce poliţia aeriană din Rim n-a făcut-o fărâme din momentul în care a trecut frontiera. N-ar fi pentru prima dacă când dobitocii ăia transformă rezultatul unei erori de trafic aerian în confetti doar pentru că nu li s-a răspuns frumos.

— Poate îi îngrijora pierderea de vieţi, zise Norton cu o faţă inexpresivă.

— Daaa.

— Presupun că nu intenţionezi să păstrezi atitudinea asta, domniţă. Probabil că localnicii nu vor fi excesiv de prietenoşi. Cutia noastră de conserve a căzut din cer peste ei.

Ea ridică din umeri.

— Plătesc impozite la COLIN la fel ca noi, ceilalţi. E şi conserva lor.

— Da, dar se presupune că noi ar trebui să ne asigurăm că astfel de lucruri nu se întâmplă. *De asta* plătesc ei impozitele.

— Ai apucat să vorbeşti cu cineva din partea lor?

Norton clătină din cap.

— N-am reuşit să discut cu un interlocutor uman. Înainte să plec am încercat să-i prind pe cei care au primit cazul. Mi-a răspuns robotul. Interfaţă telefonică standard. Spunea că vom fi întâmpinaţi la aeroport de RimSec. Doi dintre tipii lor în civil, Rovayo şi Coyle.

— Ai primit ID-urile?

Norton se bătu cu palma peste pieptul sacoului.

— Le-am descărcat. Vrei să le vezi?

— S-ar putea.

Poliţiştii din Rim erau un cuplu echilibrat din punct de vedere etnic şi sexual. Sub eticheta *det.a.rovayo,* o tânără femeie afro-hispanică se holba din poză, cu maxilarul încordat şi gura strânsă, încercând mai mult ostentativ decât cu succes să mascheze o frumuseţe cu buze pline şi ochi căprui. Subminându-i severitatea expresiei, părul creţ era des şi mai lung decât ar fi permis NYPD. Sub ea, pe acelaşi formular, se încrunta, *det.r.coyle* – cu trăsături vulgare, de vârstă mijlocie, caucazian. Părul lui avea fire cenuşii şi era tuns aproape milităros de scurt. Imaginea prezenta numai capul şi umerii, dar lăsa impresia de masivitate şi forţă impetuoasă.

Sevgi ridică din umeri.

— O să vedem, zise.

⁕

Văzură.

Coyle şi Rovayo îi întâmpinară la ieşirea din suborbital, la SFO, cu un salut formal şi o scanare a irisului. Procedura standard, li se spuse. Norton îi aruncă o privire de avertizare lui Sevgi, care spumega vizibil. Poliţiştii aflaţi în vizită la New York nu ar fi fost trataţi aşa la sosire. Aici era greu de spus dacă erau umiliţi sau nu; Coyle, exact atât de masiv şi de laconic pe cât sugera holofotografia, le arătă scurt ID-urile şi făcu onorurile introductive. De acolo preluă Rovayo. Se aplecă şi le desfăcu pleoapele cu nişte degete calde şi uşor bătătorite, aplică scanerul şi se dădu înapoi. Totul fusese făcut cu un profesionalism detaşat, iar prin şuvoiul de pasageri avea aerul intim al unui sărut european pe obraz. Cel puţin Norton păru să se amuze. Rovayo îi ignoră zâmbetul, se uită la lumina verde etalată de aparat, apoi puse scanerul înapoi în rucsacul pe care îl purta.

Coyle făcu semn către un şir de lifturi de la capătul sălii de sosire.

— Pe acolo, zise el făcând economie de cuvinte. Avem un

elicopter.

Urcară în tăcere, parcurseră o pasarelă de-a curmezişul nivelului superior cu acoperiş de sticlă şi traverse albe, apoi luară un alt lift care îi depuse pe o placă de beton unde un autocopter zvelt, roşu cu alb, aştepta cu rotoarele turate. Spre est, golful sclipea într-o nuanţă de gri argintiu, în soarele de amiază târzie. Adierea vântului îndepărta căldura zilei.

— Aşadar, voi vă ocupaţi de caz? întrebă Norton în timp ce urcau la bord.

Coyle îi oferi o privire impasibilă.

— Întreaga forţă se ocupă de caz, mormăi el şi trânti trapa, închizând-o. Insigna cod 2347. Zbor conform planului. Să-i dăm drumul!.

— Mulţumesc. Vă rog să vă ocupaţi locurile.

Autocopterul avea vocea Asiei Badawi, joasă şi învăluită în miere, monoton de egală pentru cele câteva silabe rostite. Sevgi îşi aminti vag că citise într-o revistă stupidă, în timp ce aştepta să-i vadă pe avocaţi, un articol despre contractul de soft pe care Badawi îl încheiase cu Lockheed. Zâmbete largi de PR şi îmbrăţişări peste tot, proteste ale fanilor ultragiaţi. Plictiseală, leşin. „Puteţi intra acum, domnişoară Ertekin”. Rotoarele porniră în forţă, murmurul urcă într-un crescendo vag, amortizat, dincolo de ferestre, şi se desprinseră de pistă. Se instalară pe scaune. Autocopterul se înălţă, se legănă şi îi purtă peste golf.

Sevgi făcu un efort.

— Aţi obţinut ceva informaţii despre blindaj?

— Echipajele de scanare sunt deja pe carcasă. Cabina avea scaunele faţă în faţă şi Coyle stătea în faţa ei, dar se uita pe fereastră în timp ce vorbea. O să avem o imagine virtuală completă până diseară.

— Aţi lucrat repede, zise Norton, deşi nu prea era aşa.

Rovayo se uită la el.

— Au avut de lucru înăuntru, asta a cam devenit prioritar.

O clipă de tăcere.

Sevgi schimbă o privire cu Norton.

— Înăuntru? întrebă, periculos de politicoasă. Aţi deschis deja ecluzele?

Cei doi poliţişti din Rim schimbară un surâs complice. Sevgi, sătulă să fie tot timpul ultima persoană informată, simţi cum starea de spirit i se transformă într-una bătăioasă.

— *Horkan’s Pride* e proprietatea COLIN, spuse ea lucrat. Dacă v-aţi atins de…

— Lasă cătuşele deoparte, agent Ertekin, zise Coyle. Până să ajungă cei de la paza de coastă la *proprietatea* voastră, cineva de la bord deja deschisese sasurile. Din interior. Sigiliul de carantină nu mai e de mult.

„Aşa ceva nu-i posibil!” Se abţinu în ultimul moment s-o spună. Întrebă în schimb:

— Criocapsulele sunt sparte?

Coyle o privi meditativ.

— Ar fi mai bine să aşteptăm şi să vezi cu ochii tăi.

Autocopterul se înclină şi Sevgi se întinse să vadă pe fereastră. În golf, dedesubtul lor, complexul Alcatraz al Securităţii din Rim se ridica din insula de bază sub forma unor platforme şi dane gri-pal. Pe ţărmul sudic, un complex plutitor de docuri se întindea ca o hartă, cu linii clare şi spaţii, oamenii reducându-se la nişte puncte şi maşinile arătând precum jucăriile. Modulul secţiunii echipajului de pe *Horkan’s Pride* ieşea la iveală pe docul central. Chiar şi cu structurile externe jupuite, ars şi mutilat de reintrarea în atmosferă, îi sări în ochi ca o figură cunoscută dintr-o fotografie de grup. Văzuse din când în când nave-surori pe şantierele orbitale de deasupra nanorackului Kaku şi adunase ea însăşi fotografii de arhivă cu *Horkan’s Pride* în fişierele de pe laptop încă de când nava încetase să comunice cu COLIN Control. În frecventele perioade de aşteptare în anticamera avocaţilor, în liniştea fără somn a nopţilor în care nu bea şi se uita la detalii până când o dureau ochii. „Un detectiv bun mănâncă, doarme şi respiră prin detalii”, îi spusese odată Larry Kasabian. „Aşa îi prinzi pe tipii cei răi? Obiceiul se înrădăcinase. Cunoştea arhitectura internă a navei atât de

bine încât putea s-o parcurgă de la un capăt la altul legată la ochi. Ştia pe dinafară şi hardul şi softul. Numele membrilor echipajului din criocapsule îi erau la fel de familiare ca mărcile produselor pe care le cumpăra de obicei, iar detaliile biografice ale fiecăruia îi veneau nechemate în cap ori de câte ori vizualiza unul dintre chipurile lor.

„E mai bine să aşteptăm şi să vezi cu ochii tăi?

Şi acum, după toate probabilităţile, muriseră cu toţii.

Autocopterul se aşeză cu precizie de maşinărie pe o platformă ridicată la unul dintre capetele complexului de docuri.

Motoarele se domoliră şi trapa se deschise. Coyle făcu din nou onorurile, ridicând uşa şi sărind primul jos. Sevgi fu următoarea.

Vocea mieroasă a lui Badawi o urmă afară, în vânt: „Aveţi grijă unde puneţi piciorul. Vă rog închideţi trapa în urma voastră.”

Coyle îi conduse jos când coborâră de pe platformă. La baza ei îi aştepta un comitet de recepţie. Trei oameni în uniforme RimSec, în spatele unui ofiţer în civil a cărui faţă îi era familiară lui Sevgi de la câteva briefinguri virtuale pe tema falsului genetic, la care luase parte anul trecut. Trăsături plate, asiatice, care îl făceau să pară mai tânăr decât presupunea ea că ar fi, păr des, grizonat şi o neglijenţă în îmbrăcăminte care contrazicea expresia directă a ochilor. După acea privire şi alte aspecte generale ale comportamentului său, ea suspecta că probabil era îmbunătăţit genetic – majoritatea oficialilor Rim de orice grad erau de obicei aşa – dar nu avusese niciodată vreo dovadă care să-i confirme bănuiala. În întâlnirile sociale care urmaseră, el discutase cu o rezervă liniştită, în general despre familia lui. Abia aruncându-le o privire scurtă sânilor lui Sevgi, fapt pentru care îi fusese recunoscătoare. Acum căuta numele, iar synul i-l furniză.

— Locotenent Tsai. Ce mai faci?

— Căpitan, zise el sec. Am fost promovat în ianuarie. Şi mă simt atât de bine pe cât e posibil, mulţumesc, date fiind

circumstanţele. Presupun că vreţi să vă vedeţi nava cât mai repede. Ce a mai rămas din ea.

Sevgi aprobă cu o înclinare ursuză a capului.

— Ne-ar fi de ajutor.

— Mi s-a spus…

Tsai le făcu semn soldaţilor şi ei începură să urce panta docurilor.

— …că vom avea un tur virtual cu care să lucrăm cam pe la ora şapte. Echipele termină acum cu fuzelajul, dar probabil că Rovayo v-a spus despre sasuri.

— Au fost deschise din interior, da.

— Căpitane, interveni Norton. Suntem preocupaţi să aflăm în ce stare este echipajul de pe *Horkan's Pride.* În special dacă sistemul de criogenizare a fost deteriorat sau nu.

Tsai nu se mai întoarse să-i urmeze pe oamenii în uniforme şi privirea lui păru deodată să se distanţeze, să se detaşeze, dincolo de docuri şi apoi de golf, aducându-i aminte de ceva ce ar fi preferat să nu-şi amintească. Sevgi îşi dădu seama de ceva, şi anume că dincolo de calmul de paradă al lui Coyle şi Rovayo era aceeaşi nervozitate fundamentală, iar ceea ce o provoca nu era conflictul de jurisdicţie pe care îl presupusese.

„Sunt speriaţi”, înţelese dintr-odată. „Iar noi reprezentăm singura lor soluţie”.

Era o revelaţie pe care Sevgi o mai avusese o dată, pe când era încă boboc în NYPD şi se ocupa de un caz de violenţă în familie şi consum de droguri. Discutând cu mama vinovatului, plină de vânătăi şi cu faţa încă umflată, îşi dăduse seama cu aceeaşi bruscheţe ameţitoare că femeia aceea se uita la ea ca la un fel de soluţie pentru problema ei; că ea se aştepta ca poliţista Ertekin, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, să *facă* ceva în privinţa situaţiei de rahat a familiei şi vieţii ei.

„E drăguţ ca cineva să aibă nevoie de tine!”

— Sfâşiat, spuse Tsai rar. Da, cred că s-ar putea spune şi aşa.

Sasurile exterioare dispăruseră, evident smulse de

bolţurile explozive pentru situaţii de urgenţă – iar acum se aflau undeva pe fundul Pacificului. Ciotul înnegrit al *Horkan's Pride* fusese legat de doc, atât de stabil cât îi permitea forma. Totuşi trebuiră să coboare prin Access Four ca printr-un puţ săpat în carcasa secţiunii echipajului. O scară de asistenţă cu zero g îi conduse în partea de jos a ecluzei din interior, iar de acolo coborâră cu greutate prin sasul interior pe suprafaţa înclinată a coridorului posterior principal. Luminile de mentenanţă luceau stins, în nuanţe de albastru-deschis, dinspre panourile LCLS de pe pereţi, dar soldaţii lui Tsai montaseră lămpi de avarie cu intensitate mare lângă sas şi mai departe, în jos. Străluciri albe se reflectau pe pereţii de un crem murdar şi pe dinţi.

Ochii lui Sevgi observară ceva în momentul în care ajunse pe ultima treaptă a scării, şi la vederea acelui ceva se opri brusc. Rânjetul dezvelit până la gingii al unui cap uman mutilat care abia se mai ţinea de torsul fără membre aruncat pe podea.

— Înţelegi la ce mă refer?

Tsai coborî lângă ea.

Sevgi rămase nemişcată, stăpânindu-şi stomacul. Lăsând la o parte mahmureala, tot trecuse ceva timp. Chiar şi ultimul ei an la NYPD fusese îndurător în privinţa vărsării de sânge; transferul de la Omucideri la departamentul de legătură cu COLIN nu-i adusese mulţi prieteni în poliţie, dar cu siguranţă pusese capăt şirului de rămăşiţe umane schilodite la care era nevoită să se uite. Acum era vag conştientă că fără syn ar fi vomitat şi puţinul pe care-l avea în stomac peste scena crimei de care se ocupa Tsai.

„Scena crimei *de care te ocupi*, vrei să spui."

„Tu te ocupi de ea, Sev."

Se aplecă puţin, uitându-se la mort. Preluarea iniţiativei.

— Alberto Toledo, zise Tsai încet. Inginer la domul Stanley, nanotehnologie atmosferică. Cincizeci şi şase de ani. Trimis acasă.

— Da, ştiu.

Detaliile biografice răsăreau din faţa făcută fărâme, rânjită, şoptind fantomatic. Specificaţii profesionale, CV,

mediu familial. Ăsta avea pe undeva o fiică. Carnea de pe ambii obraji îi fusese smulsă până la pomeţi, pe care încă mai atârnau fâşii de ţesut. Maxilarul era jupuit. Ochii… Înghiţi în sec. Tot îi mai era puţin greaţă. Norton i se alătură, punându-i o mână pe umăr.

— Eşti în regulă, Sev?

— Da, sunt bine.

Se concentră asupra faptelor. *Horkan's Pride* nu mai comunicase cu ei de aproape şapte luni şi jumătate, cam cât durase drumul de întoarcere înapoi pe Pământ.

— Căpitane, asta… pare să se fi întâmplat recent.

Tsai ridică din umeri.

— Mi s-a spus că e din cauza substanţelor antibacteriene din sistemul atmosferic. Dar da, presupunem că acest Alberto a fost unul dintre ultimii.

— *Ultimii*?

Spunând asta, Sevgi îi aruncă o privire lui Norton şi fu mulţumită că şi el arăta la fel de zguduit ca şi ea. Cu detaşare, depistă izul acid al vomei altcuiva în aerul spaţiului închis din jur. Era bizar de reconfortant să ştie că şi alţii înaintea ei văzuseră şi reacţionaseră la fel cum i s-ar fi putut întâmpla şi ei. O făcea să reziste mai uşor.

— Ce s-a întâmplat cu membrele? reuşi să întrebe aproape firesc.

— Au fost îndepărtate chirurgical, zise Tsai, arătând în lungul coridorului. Încă se mai descarcă jurnalul autochirurgului, aşa că nu putem fi siguri că aşa s-a întâmplat, dar explicaţia este evidentă.

— El cum a ajuns aici?

Căpitanul clătină din cap.

— Asta-i puţin mai dificil. Poate că impactul a împrăştiat trupurile. Am găsit majoritatea criocapsulelor deschise, nutrienţi peste tot pe pereţi şi pe podea. Se pare că cel care a făcut asta n-a fost chiar ordonat, cel puţin către final.

— Sasurile coridorului ar fi trebuit să se activeze când s-a prăbuşit, spuse Norton scurt. În situaţii de urgenţă, navele astea se compartimentează. Nu e posibil ca un

obiect să fie aruncat dintr-un capăt al carcasei la celălalt în felul ăsta. Pur şi simplu nu e posibil.

— Păi, e doar o teorie, zise Tsai şi gesticulă din nou pre coridorul care nu era obstrucţionat. Dar o să vezi. Aici nu e prea compartimentat. Vreţi să vă uitaţi la sectorul criocapsulelor?

Sevgi privi în lungul coridorului, unde mai multe lămpi de avarie luminau împrejurul rafturilor pentru cei adormiţi.

Putea vedea siluete mişcându-se, auzi câteva voci. Un scurt hohot de râs. Sunetul o aduse înapoi, cu o forţă aproape fizică, la scenele crimei din zilele petrecute la Omucideri. Umor negru şi camaraderie dură, bubuitul tăcut, la o intensitate refuzată oricui care nu lucra pe acest ritm, detaşarea care venea odată cu experienţa. „Ciudat ce rahaturi îţi pot stârni nostalgia, fetiţo.” Fu alarmată remarcând cât de mult, în ciuda stomacului ei neliniştit, îşi dorea dintr-odată să plonjeze din nou în acea lume, cu întunecatele ei proceduri.

— Celelalte trupuri, zise ea în timp ce synul îi limpezea mintea. Toate sunt mutilate ca ăsta, aşa-i?

Chipul lui Tsai era ca o mască.

— Sau mai rău.

— Aţi găsit membrele?

— Nu tocmai.

Sevgi înclină din cap.

— Doar oasele, nu?

„Of, Ethan, ar fi trebuit să fii aici să vezi asta. De data asta chiar s-a întâmplat, aşa cum aveai tu obiceiul să mă amăgeşti că se va întâmpla.”

— Aşa e.

Tsai se uita la ea ca un profesor la un elev isteţ.

— Cred că glumiţi, ce dracu’, rosti Norton foarte încet. Sevgi se întoarse să-l privească în faţă. Fusese o negare din reflex, din cauza şocului, nu o obiecţie.

— Chiar aşa e.

— Cineva a ciopârţit oamenii ăştia cu autochirurgul… Ea aprobă în tăcere, nefiind prea sigură – cu năuceala

strălucitoare a synului şi după şocul descoperirii – cum se simţea, cum *ar fi trebuit* să se simtă.

— Da. Şi i-a mâncat.

Capitolul 5

Era ca un peisaj din tablourile lui Dali.

Simularea CSI era una standard din punctul de vedere al medicinei legale, aşa cum şi-o amintea Sevgi din perioada petrecută la NYPD – imaculatul deşert Arizona întins cât vedeai cu ochii, un cer albastru fără nori, doar cu o lună fantomatică pe care era înscris logoul designerului, ca un filigran. Fiecare secţiune investigată era prezentată separat, ca o structură din chirpici pe trei niveluri, distribuite în peisaj într-un semicerc supranatural de precis. Casele erau deschise în partea din faţă prin tăieturi în arhitectură, dotate cu trepte ca să te poţi deplasa de la un nivel la altul. Etichete pluteau în aer lângă fiecare structură, cu litere în fonturi clare, precizând: „anomalii de date”, „laboratorul de patologie”, „înregistrări ale camerelor de supraveghere”, „înregistrări anterioare”. O mare parte din spaţiul de display era încă gol, mai trebuiau primite date, dar pe podeaua aflată la vedere a laboratorului de patologie, cadavrele mutilate de pe *Horkan’s Pride* stăteau pe cioturile lor ca nişte statui vandalizate într-un muzeu. Nici chiar acolo informaţiile nu erau complete, dar, puţin mai devreme, cadavrele fuseseră scanate şi datele introduse în sistem. Acum pozau într-o perfecţiune de podium, colorate şi suficient de intime cât să-ţi tremure carnea pe tine atunci când te uitai la a lor. Sevgi le văzuse deja de aproape, se concentrase cu fascinaţie irezistibilă asupra osului perfect secţionat din carnea densă a unui braţ retezat la câţiva centimetri mai jos de umăr, apoi îşi dorise să n-o fi făcut. Synul se disipa, lăsând urme greţoase de mahmureală în urmă.

Interfaţa n-djinn a laboratorului, o frumuseţe eurasiatică perfectă, îmbrăcată în albastru, povestea coşmarul cu tonul calm al unei maşini: „Făptaşul a ales membrele pentru că prin intermediul lor se puteau transforma, cu cea mai mare uşurinţă, funcţiile sistemului medical

automat dintr-unele de chirurgie într-unele de măcelărire.” Un gest elegant. „Amputarea este o procedură stabilită de protocoalele autochirurgului şi nu pune în pericol viaţa. După fiecare procedură chirurgicală este simplu să se returneze subiectul, încă în viaţă, la unităţile de criogenare, astfel asigurându-se o sursă continuă şi la îndemână de carne proaspătă!”

— Şi automedicul pur şi simplu a permis să se *întâmple* asta? zise Coyle uitându-se furios în jur, cu indignare masculină lipsită de ţintă. Ce dracu’ înseamnă asta?

— Asta, spuse Sevgi obosită, este intruziune selectivă în sistem. Cineva a pătruns la nivelul general de protocol şi a deconectat djinnul navei. Pentru un hacker bun, aşa ceva nu e dificil. Oricum toate navele au opţiunea de prioritate umană, iar n-djinnul are un protocol de autoînchidere de siguranţă. Nu trebuie decât să-l păcăleşti să creadă că s-a defectat şi se decuplează singur. Există o întreagă serie de blocuri secundare care împiedică defecţiunea să se scurgă în sistemele individuale, dar, după cum am auzit, el nu a avut de ce să-şi facă probleme din cauza asta. Nu le spunea programelor medicale să facă ceva ce nu erau deja programate să facă.

— El?

Rovayo. Sevgi deja o catalogase drept femeie credincioasă bărbatului, iar asta suna ca o confirmare – resentiment faţă de un potenţial şovinism feministo-nazist.

— De ce trebuie să fie un *el?*

Sevgi ridică din umeri. „Pentru că, statistic, aşa se întâmplă lucrurile” – dar nu o spuse.

— Scuze. E doar un mod de exprimare.

— Da, până intrăm în posesia rămăşiţelor victimelor şi descoperim că *era* un bărbat, rosti Norton tărăgănat.

Trecu pe lângă figura revoltată a lui Rovayo, mai aproape de construcţia deschisă, cu pereţi albi a laboratorului şi de exponatele lui. Interfaţa îi făcu loc şi rămase într-o tăcere respectuoasă, aşteptând să fie întrebată direct. Se pare că funcţiile sale cu grad înalt de interactivitate nu fuseseră activate. Norton făcu semn din

cap spre rânjetul expus al cadavrului unei femei, şi problema le sări în ochi. Distanţa vizuală era amăgitoare în program: se curba şi se arcuia ca o lentilă în funcţie de focalizarea utilizatorilor.

— Ceea ce nu înţeleg e mizeria. Înţeleg să-i ucidă pe toţi – nu vrei niciun martor în jur, cu sau fără braţe şi picioare. Dar de ce sânge pe pereţi? De ce feţe mutilate în halul ăsta?

— Pentru că era ţăcănitul dracului, mârâi Coyle. Probabil a mâncat şi asta, nu?

— Greu de zis.

Interfaţa laboratorului porni din nou, indicând şi localizându-se asupra unui ecran de date din casa unui alt fişier.

— Probele adunate de pe blatul din bucătărie sugerează că e posibil ca ţesutul smuls de pe cranii să fi fost gătit şi ingerat. Nu pare să fie însă cazul ochilor, care au fost scoşi şi apoi aruncaţi.

Sevgi abia dacă aruncă o privire imaginii. Era, oricum, puţin prea abstractă pentru a fi procesată de un om normal – schiţe de lanţuri moleculare şi un rezumat schematic pe bara laterală, despre efectul microundelor. Mai târziu avea să treacă la casa respectivă şi s-o parcurgă în ritmul ei. Acum privea fix faţa distrusă a Helenei Larsen. Specialist în demodinamică, consilier psihiatric. Divorţată, semnase contractul pentru Marte nu cu mult timp după aceea. La COLIN erau o mulţime ca ea. Te desparţi de tot ce cunoşti – de ce nu? Stâlpii de susţinere ai vieţii tale se prăbuşesc în jurul tău şi probabil ai nevoie de bani. Cei trei ani, perioada minimă impusă profesioniştilor calificaţi, par dintr-odată ceva rezonabil. Pe Marte se câştigă bine şi, cel puţin pentru cei angajaţi pe termen scurt, e ceva care merită efortul. O să te întorci acasă bogată, Helena Larsen. O să te întorci cu poveşti despre un orizont extraterestru pe care să le spui copiilor, când îi vei avea. De partea ta o să ai distincţia dată de această excursie, cu care să poţi negocia, şi potenţialul reprezentat de aceasta în CV. O să faci un pas înainte. Trebuie să fie mai bine

decât să stai în mijlocul ruinelor vechii tale vieţi, corect? Mai bine decât să te agăţi de orice fragment pe care…

— Anchetator Ertekin?

Clipi. Nu auzise ce-i spusese Coyle.

— Scuze, mă gândeam. Ce…?

— Am întrebat, zise poliţistul accentuând puternic repetiţia, dacă tu crezi că cel care a făcut asta ar mai putea fi în viaţă.

Aerul din lumea virtuală, steril, lipsit de orice briză şi deja de o răcoare nepotrivită cu peisajul deşertic, păru să se răcească cu încă câteva grade. Norton se uită la Sevgi, iar ea simţi micul, aproape imperceptibilul impuls ivindu-se din rădăcinile intuiţiei.

— Cineva a deschis sasurile, sublinie Rovayo.

— Posibil s-o fi făcut sistemele automate.

Coyle aruncă o privire plină de speranţă celor doi reprezentanţi COLIN.

— Corect?

— E o posibilitate, admise Sevgi. Până nu vedem ce avarii prezintă sistemele automate şi n-djinnul, e greu de spus cum s-ar fi comportat nava de una singură.

Însă acum în capul ei creştea un puls constant, ca motoarele sub punte, ca ritmul vocii lui Ethan citindu-i, atunci când căzuse doborâtă de gripă, pasaje din Pynchon, care apăreau şi dispăreau, înceţoşate, când ea îşi pierdea sau îşi recăpăta cunoştinţa din cauza febrei. Respinse amintirea. Se cufundă în scânteierea rece a synului ca şi cum şi-ar fi udat faţa într-un izvor.

— Uite ce e, o să aflăm dacă a scăpat vreunul cu viaţă când…

— …când o să intre cineva, termină Rovayo în locul ei. Corect. Dar între timp, ce crezi *tu?* Oferă-ne privilegiile specializării tale COLIN. *Ar putea* vreunul să ajungă jos teafăr?

— În afara criocapsulelor, puţin probabil, îi răspunse Norton.

Declaraţia publică obişnuită, prudenţa COLIN.

— Şi chiar dacă a reuşit, tot sunt o sută de kilometri

până la ţărm. E mult de înotat.

— Poate a venit cineva să-i ia.

Rovayo făcu semn spre nivelurile goale ale căsuţei cu înregistrările camerelor de supraveghere.

— Nu avem încă datele de la sateliţi, niciun amănunt cu semnificaţie deosebită. Nu avem cum să ştim ce s-a petrecut înainte să ajungă acolo echipa de recuperare.

Coyle scutură din cap.

— N-are sens, Alicia. Cei din echipa de recuperare s-au pus pe treabă imediat ce au primit coordonatele.

— Pe cine au folosit? întrebă Sevgi, încercând să adopte un ton neutru.

NYPD avea un vechi complex de superioritate când venea vorba de politica de subcontractare din Rim în privinţa serviciilor de urgenţă, o atitudine iniţiată şi larg răspândită de faptul că, în trecut, New Yorkul cochetase cu scheme similare, ajungând la rezultate dezastruoase.

Rovayo îi aruncă o privire lui Coyle.

— Filigree Steel, nu? Sau, stai, zise pocnind din degete. Nu au pierdut de curând pariul cu ExOp?

— Nu, asta a fost în Seattle. Aici e tot echipa Filstee.

Coyle se întoarse spre Sevgi şi Norton, adăugând:

— Sunt destul de buni, Filigree. Fac treaba mult peste aşteptări. Acoperire aeriană în maxim douăzeci de minute, echipe desfăşurate la faţa locului. Nu avea cum să ajungă altcineva acolo înaintea lor. Fie tipul ăsta e înăuntru, mort împreună cu toţi ceilalţi, fie s-a aruncat în apă când au explodat sasurile şi a dispărut înotând spre apus.

— Direcţie greşită, zise Norton sec.

Coyle îl învrednici cu o privire.

— Am folosit o metaforă.

— Face asta uneori, adăugă Rovayo plat.

— Nu cred că a sărit în apă, spuse Sevgi. Trebuie să fii sinucigaş sau nebun ca să faci asemenea greşeală.

Coyle se holbă la ea.

— Ai fost acolo mai devreme, domnişoară Ertekin? Ai văzut meniul de la bord? Încerci să-mi spui că ticălosul ăsta ar putea să *nu* fie nebun?

Sevgi se strâmbă.

— *Ticălosul* ăla, după cum spui, şi-a petrecut ultimele şapte luni complet singur în spaţiul cosmic. Singur, cu excepţia companiei sporadice a tovarăşilor din echipaj, reînviaţi doar atât cât să scoată de la ei carne comestibilă. În cel mai bun caz e dezechilibrat psihic, dar… – Rovayo pufni.

— Ei, căcat, e dezechilibrat. Trebuie să fii al dracului de *dus* ca să…

— Nu.

Forţa unicei silabe o reduse la tăcere pe cealaltă femeie. Cuvintele ieşiră din gura lui Sevgi, cuvinte pe care îşi amintea că le rostise Ethan, aproape *mot-à-mot.* O convingere detaşată creştea în ea.

— Nu trebuie să fii nebun ca să faci aşa ceva. E nevoie doar de un scop pe care să fii hotărât să-l atingi. Mai întâi, hai să privim lucrurile în faţă. Ceea ce am văzut la bordul lui *Horkan's Pride* nu reprezintă simptome de nebunie, ci doar dovada unei imense forţe a voinţei. Dovada unei planificări şi execuţii desprinse de orice limitări impuse special. Orice problemă mentală de care suferea respectiva persoană către finalul călătoriei era *rezultatul* acestei execuţii şi nu cauza.

— Că veni vorba de planificare, zise Coyle. Vrei să spui că voi nu dotaţi transporturile Coloniei cu provizii pentru cazuri de urgenţă? Ştii tu, de exemplu, cu *hrană*? În caz că cineva se trezeşte, deşi nu era prevăzut?

— Nimeni nu se trezeşte fără să fi fost planificat dinainte, declară Norton.

— Păi, atunci scuzaţi-mă, zise poliţistul masiv şi se uită în jur cu atenţie. Eu aş spune că în excursia asta exact aşa s-a întâmplat. Cineva s-a trezit neplanificat şi al dracului de înfometat.

— Sau s-a ascuns, sugeră Rovayo. Asta ar merge?

— Ar fi aproape imposibil, zise Sevgi. Protocoalele de lansare sunt bine securizate. Trebuie să le ocoleşti pe toate în perioada dintre pornirea sistemelor şi decuplare.

Rovayo înclină din cap.

— Cât înseamnă asta?

— Cam patruzeci şi cinci de minute. Navelor vechi le ia şi mai mult să încarce sistemul de operare.

— Uite, hrana aia, spuse Coyle, care nu se dădea bătut. După cum ştim cu toţii, Colony Initiative nu ţine să cheltuiască banii colectaţi din impozitele noastre pe ceva care aduce a om, dar sunteţi chiar atât de strâmtoraţi că nu puteţi să daţi nici măcar o cutie cu raţii de urgenţă? Ce se întâmplă dacă ceva merge prost în timpul zborului?

Norton oftă.

— Da. OK. Toate navele COLIN au la bord raţii pentru împrejurări neprevăzute. Dar să nu ne scape esenţialul! La fiecare tură ai doi ofiţeri de zbor calificaţi, criogenizaţi separat de încărcătură urna… de pasageri.

— Urna… ce? întrebă Rovayo curioasă.

„Încărcătura umană”, termină Sevgi scăparea lui Norton în locul lui. „Da, avem o terminologie drăguţă la COLIN. Constrângere contractuală. Pierderi colaterale. Fapte tăcute. Extragerea profitului. Managementul percepţiei publice!”

Cântări situaţia. Poruncile NYPD. „La dracu’ cu sentimentele nobile şi circumstanţele, trebuie să-ţi susţii partenerul!” Spuse brusc:

— Ceea ce vrem să vă explicăm este că există două sisteme. Criocapsulele pasagerilor sunt setate pe îngheţare. Nu are rost ca ei să fie treji în caz de urgenţă. Sunt civili. Ce să facă ei, să alerge peste tot strigând: „O nu, o să murim cu toţii”? La bord, aerul e prea scump pentru aşa ceva. Ei nu pot contribui cu nimic într-o astfel de situaţie. Aşa că dacă ceva merge prost, întregul sistem se blochează. Nu poate fi deblocat decât după ce nava andochează.

Coyle scutură din cap.

— Mda, şi dacă ceea ce merge prost este tocmai dezgheţarea?

— Cum?

Sevgi îi aruncă una dintre cele mai bune priviri ale ei de tipul „numai un idiot ar spune asta”. Vorbim de spaţiul

cosmic. Ştii cât de frig e acolo? Nu există nicăieri pe navă suficientă căldură ambientală ca să ridice sistemul cu un singur grad peste îngheţarea de urgenţă. Singurul care ar putea s-o facă e reactorul, iar ăsta e programat să se desprindă dacă se avariază.

— Da, bine, îi oferi Rovayo puţină susţinere partenerului ei.

Sevgi se surprinse simpatizând-o. Fu ca şi cum ar fi trecut pe lângă o oglindă la care nu se aştepta.

— Dar celălalt sistem? Tipii cu zborul. Ei sunt programaţi să se trezească, nu?

— Ei *se pot* trezi, interveni din nou Norton. În anumite circumstanţe. Dacă apare o problemă urgentă de navigaţie. Dacă se pierde traiectoria sau poate dacă motorul principal face ceva neprogramat. Atunci nava activează cele două capsule. Tipii cu zborul rezolvă problema, sau cheamă ajutoare, dacă nu pot.

„E *tipul* cu zborul, la singular, oameni buni". Vocea acră din capul ei nu voia să tacă. „Pentru că – voi plătitorii de impozite nu e nevoie să ştiţi asta, bineînţeles – deja de vreo zece ani am redus personalul pentru situaţii de urgenţă la jumătate. E al naibii de costisitor, vedeţi voi, să iroseşti astfel o cuşetă criogenică bună, la urma urmelor treburile astea nu se întâmplă aproape niciodată, iar dacă se întâmplă, cine are nevoie de doi piloţi ca să repare lucrurile, când unul singur se poate descurca? E prea mult personal, nu-i aşa?"

— Corect, zise Coyle. Dar tipii ăştia trebuie să mănânce şi să bea, nu-i aşa?

— Da, desigur, răspunse gesticulând Norton.

Sevgi îl lăsă să continue. Probabil din cauza timpului prea îndelungat petrecut în mediul virtual începuse s-o doară capul.

— Există oricum rezervoare de apă, pentru masa de fuziune, pentru ecranarea la radiaţii, pentru sistemele de răcire. Numai în tancurile de rezervă se află mai multă decât ar putea bea doi oameni, chiar dacă ar sta acolo câţiva ani. Şi, evident, există şi hrană. Dar proviziile sunt

calculate pornind de la presupunerea că acei doi oameni nu vor fi treji atâta timp. Dacă apare o problemă simplă, o repară şi adorm la loc. Dacă nu e, trimit un SOS şi apoi adorm până când ajunge la ei nava de salvare.

— Ce s-ar întâmpla dacă sistemul nu i-ar reîngheţa?

Coyle nu avea de gând să renunţe la ceea ce părea a fi o endemică lipsă de încredere în tehnologie. Poate, se gândi Sevgi supărată, crescuse în Jesusland şi emigrase în Rim.

Norton ezită.

— Statistic, asta este atât de aproape de imposibil încât…

— Nu e imposibil, zise Rovayo alene. Pentru că, dacă memoria mă ajută, asta i s-a întâmplat unui amărât acum şapte-opt ani. Exact asta. S-a trezit şi nu a mai putut fi reîngheţat, a trebuit să stea afară pe toată durata călătoriei.

— Da, îmi amintesc şi eu asta, aprobă Norton. Criocapsula l-a dat afară şi nu şi-a mai revenit, o eroare de funcţionare a sistemului. Tipul a fost nevoit să stea până la sfârşitul traiectoriei, când echipajul de salvare a ajuns la el. Înţelegeţi, dacă transportul e aproape de punctul de plecare, sistemele de securitate îl întorc înapoi ca să vină în întâmpinarea navei de salvare, ceea ce reduce mult timpul până la întâlnire. Dacă sunt mai aproape de sfârşitul drumului, ard combustibilul de rezervă ca să accelereze. Oricum ai lua-o, nu e nevoie de prea multă hrană ca să ţii pe cineva în viaţă până e recuperat.

„Mă rog, nu şi dacă ţi se termină norocul şi ai parte de o configuraţie orbitală prietenoasă. Dar despre asta nu ne place să vorbim. Noi, cei implicaţi, numim aşa ceva un Fapt Tăcut. Genul de lucruri pe care nici personalul acreditat COLIN nu le-ar arăta neapărat cuiva. Genul de lucruri pentru care trebuie să sapi puţin”, îşi zise Sevgi.

Dar, în timp ce *Horkan's Pride* se prăbuşea tăcut şi implacabil spre Pământ, Sevgi făcuse ceva cercetări. „Detectivul Ertekin are o abordare profund analitică a cazului” – susţinuse cândva raportul despre primul ei an la Omucideri – „şi denotă energie şi entuziasm în asimilarea

detaliilor de fond. Are talent pentru a se adapta rapid noilor circumstanţe”. Îşi făcuse temele, încercau ei să spună, şi iată, după aproape zece ani petrecuţi în inima COLIN, şi le făcuse din nou. Îşi făcuse temele şi descoperise că distanţa între Pământ şi Marte poate varia cu un factor de până la şase. Marte avea o orbită eliptică, iar acest lucru, plus diferitele viteze orbitale ale celor două planete duceau la concluzia că se puteau afla oriunde între şaizeci şi patru sute de milioane de kilometri distanţă, în funcţie de momentul din care alegeai să măsori. Chiar şi în opoziţie – când Marte şi Pământul se prindeau din urmă şi alergau temporar umăr la umăr, ca să spunem aşa – distanţa putea varia cu un milion de kilometri sau chiar mai mult. Lansările de tranzit ale COLIN ţineau cont de aceste variaţii, însă, având în vedere că un ciclu se epuiza în câţiva ani, nu puteai să aştepţi pur şi simplu şi-apoi să trimiţi tot traficul în capătul scurt. Acel tip cvasifaimos, trezit neprogramat în urmă cu aproximativ opt ani, avusese noroc, o păţise undeva în opoziţie cu o traiectorie cu mult sub o sută de milioane de kilometri.

De data asta, omul lor nu mai fusese atât de norocos pe drumul de întoarcere. *Horkan's Pride* nimerise capătul lung ai ciclului şi, întorcându-se acasă, avusese de parcurs peste trei sute de milioane de kilometri de spaţiu vid, rece.

Fără pauze de prânz.

— Bun, zise Rovayo. Aşadar nu avem SOS pentru că n-djinnul e deconectat. Dar trebuie să existe opţiunea unui control manual, nu?

Norton aprobă cu o înclinare a capului.

— Da. Nu e ceva dificil. Instrucţiunile sunt înscrise pas cu pas în computer.

— Iar tipul nostru a ales să le ignore.

— Da, aşa se pare. A parcurs în tăcere tot drumul spre casă, presupunem că de undeva din apropierea planetei Marte. La bord nu se afla destulă hrană pentru aşa ceva, nici măcar pentru o singură persoană. Dacă vrei să stai liniştit şi să aştepţi încheierea întregii traiectorii, trebuie să găseşti altceva de mâncare.

— Deci tipul nostru *este* ţăcănit.

În glasul lui Rovayo era acea urmă de „ţi-am spus eu”. Revenea la presupunerea ei iniţială. Bun, admisese să fie considerat bărbat, dar nu avea să creadă că era întreg la minte.

— Trebuie să fie. Nu era nevoit…

— Ba da, replică Sevgi detaşat; era timpul să vorbească, spre binele tuturor. Era nevoit să meargă în linişte. Nu putea să cheme nava de salvare şi nu se putea întoarce în criocapsulă, presupunând că aceasta l-ar fi lăsat, pentru că ambele opţiuni i-ar fi denaturat ţelul.

Un moment de tăcere. O văzu pe Rovayo aruncându-i o privire exasperată lui Coyle. Poliţistul masiv desfăcu braţele.

— Ţelul fiind?

— Să ajungă acasă liber.

— Pare puţin cam extrem, făcu Rovayo sardonic. Nu crezi?

— Nu, nu e extrem.

Sevgi se auzea vorbind, dar cuvintele păreau dintr-odată grele, dificil de rostit. Synul o golise, retrăgându-i-se din centrii vorbirii, lăsând-o cu lumina pală a inspiraţiei, dar fără posibilitatea de a se lămuri. Bâjbâia după o soluţie.

— Vedeţi, zborul spaţial e un sistem închis. Andochezi pe orbită, adică treci prin controlul de carantină, apoi urmează verificări medicale post-criocapsulă şi descărcarea ID. De obicei, trece o săptămână până ajungi la elevatorul nanorackului şi apoi afară. Indiferent cine o fi tipul ăsta, nu voia să treacă prin toate. Nu-şi putea permite să sosească în capsule împreună cu ceilalţi şi cu siguranţă nu-şi putea permite să fie recuperat. Ambele opţiuni se opresc la nanorack. El trebuia să plece nevăzut de nimeni, neînregistrat. Iar acesta era singurul mod în care o putea face.

— Da, dar *de ce*? vru Coyle să ştie. Şase sau şapte luni de canibalism, izolare, probabil nebunie. Riscul unei prăbuşiri la final. Plus prăjirea criocapsulei, asta trebuie să atragă riscuri suplimentare, nu? Să fim serioşi! Cât de

mult poţi să-ţi doreşti să ajungi *acasă liber?*

Norton zâmbi crispat, dar nu spuse nimic. Nu în faţa publicului. Sevgi înlătură diplomaţia cu un gest.

— Scapi esenţialul. Nu e niciun secret faptul că pe Marte se află oameni care îşi doresc să nu fi semnat niciodată, care ar vrea să se întoarcă acasă. Dar ăştia sunt necalificaţii, mâna de lucru ieftină a Coloniei. Omul ăsta nu era necalificat. Vorbim despre cineva care poate manipula cu uşurinţă sistemele medicale şi de criogenizare, care e capabil să opereze protocoalele pentru aterizarea de urgenţă de la bord…

— Da, asta-i încă ceva ce nu înţeleg, zise Rovayo încruntându-se. Pe toată durata drumului, tipul ăsta îi scoate şi îi bagă înapoi în criocapsule pe pasageri, ca să se hrănească din ei. De ce nu ucide pur şi simplu pe unul dintre ei, ca să intre la frigider în locul lui?

— Ar fi fost oarecum greu de explicat când l-ar fi scos de acolo la finalul călătoriei, spuse Coyle sec.

Partenera lui ridică din umeri.

— Bun, deci programezi criocapsula să te trezească la o săptămână distanţă de casă. Apoi…

Norton scutură din cap.

— Nu se poate. Criocapsulele sunt codificate individual la nivel nano pentru fiecare pasager, iar parametrii programelor sunt foarte rigizi. Ar rejecta imediat un trup diferit. Ar trebui să fii specialist în biotehnologia criogeniei ca să te descurci, şi probabil că nici atunci n-ai putea s-o faci în timpul tranzitului. Genul ăsta de codificări se fac atunci când nava este la docuri. Întregul sistem se opreşte pentru asta. Şi nici nu se poate recodifica o trezire anticipată, în general din acelaşi motiv. Întreaga cheie a ceea ce s-a petrecut aici este că totul a avut loc în cadrul parametrilor existenţi ai sistemelor automate. Există posibilitatea programată a scoaterii temporare a unui pasager din criogenie pentru proceduri medicale. Nu există posibilitatea schimbării pasagerilor sau a trezirii lor anticipate.

— Iar el a fost suficient de isteţ sau de priceput ca să

ştie asta, spuse Sevgi. Gândiţi-vă! Ştia exact ce sisteme poate submina în siguranţă şi a făcut asta fără să declanşeze o singură alarmă în tot procesul.

— Da, da, şi e total nepriceput la bucătăria alternativă, mârâi Coyle. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că orice persoană cu priceperea şi forţa pe care a arătat-o omul ăsta ar fi ieşit în evidenţă la un anunţ pentru profesioniştii calificaţi, ceea ce înseamnă un angajament de trei până la cinci ani, fără cerinţa de reînnoire. Ar fi putut aştepta să ajungă acasă în criocapsulă şi să câştige destul de mulţi bani, spuse Sevgi, privind de jur-împrejur. De ce nu a făcut-o?

Rovayo ridică din umeri.

— Poate nu a putut rezista. Trei ani e o perioadă lungă când priveşti de pe linia de plecare. Întreabă un proaspăt deţinut la Folsom sau Quentin Two, iar aici nu e vorba decât de timp petrecut într-o închisoare de pe Pământ. Poate că omul nostru a coborât din navetă la Bradbury, a privit în jur la toate pietrele alea roşii şi şi-a dat seama că a făcut o mare greşeală, că pur şi simplu nu poate merge mai departe.

— Asta nu se potriveşte cu puterea voinţei necesare ca să facă aşa ceva, replică Norton sec.

— Nu, nu se potriveşte, fu de acord Sevgi. Şi oricum, ar fi putut chema navele de salvare imediat ce ieşea din sfera suport a lui Marte. Nu a făcut-o…

— Sfera suport? se încruntă Rovayo întrebător spre Norton. Ce-i aia?

Norton dădu din cap.

— Lucrurile stau aşa. Dacă se lansează un transport COLIN de pe Marte către Pământ şi ceva nu merge bine, ceva ce necesită o operaţiune de salvare, aceasta nu este rentabilă decât dacă oamenii de pe Marte ajung până la un anume punct. Dincolo de acel punct, transportul e departe de traiectorie şi are mai mult sens să se trimită ajutor de pe Pământ. Oricine ar vrea să ajungă acasă va trebui să aştepte cel puţin până la punctul respectiv, altfel acţiunea e inutilă. Salvatorii de pe Marte l-ar aduce înapoi şi ar

rămâne blocat acolo, cu toate pedepsele pe care COLIN consideră de cuviinţă să i le pună în cârcă. Ar trebui ca salvarea să vină de pe Pământ, pentru că astfel, orice i s-ar întâmpla, cel puţin i s-ar întâmpla acasă. Nu vor irosi costurile de transport ca să-l trimită înapoi numai pentru a-i face în ciudă.

— Doar ca o curiozitate, zise Coyle. Care sunt pedepsele despre care vorbeşti? Ce-ţi face COLIN dacă ieşi din rând, pe Marte?

Norton îi aruncă o altă privire lui Sevgi. Ea ridică din umeri.

— E la fel ca peste tot, spuse Norton cu o prudenţă studiată; fuseseră cu toţii instruiţi şi pentru prezentarea acceptabilă a acestui aspect. Există o suită de sancţiuni numită Constrângere Contractuală, dar sunt lucrurile la care se aşteaptă toată lumea, cele obişnuite. Penalizări financiare aplicate contractului şi încarcerare, în cazurile mai serioase. Pentru cei angajaţi pe perioadă scurtă, timpul petrecut în închisoare se adaugă la durata contractului, fără compensaţie. Aşa că, dacă ţi-e dor de casă, nu merită să acţionezi.

— Mda, zise Rovayo, ridicând o sprânceană. Şi dacă reuşeşti să te întorci pe Pământ? Neautorizat, adică.

Norton ezită. Sevgi o spuse în locul lui:

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Se întrebă vag de ce zâmbea în timp ce vorbea. Un surâs rece, dur. Ethan era acolo în amintirea ei şi îi întorcea zâmbetul.

— Oho, făcu Coyle.

— Cum, *niciodată*? În treizeci de ani, aşa ceva nu s-a mai întâmplat?

— Treizeci şi doi de ani, zise Norton. Mai mult decât dublu, dacă socotim şi echipajele iniţiale din domuri, înainte ca nanoformarea să aibă loc cu adevărat. După cum spune Sevgi, e un sistem închis. Foarte greu de învins.

Coyle scutură din cap.

— Tot nu pricep. Ar fi putut să ceară ajutor de pe

Pământ. Bun, poate ar fi făcut ceva închisoare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, oricum ispăşise un fel de pedeapsă *acolo.* Cât de rău putea fi într-o închisoare pentru funcţionari?

— Dar el nu lua în considerare o închisoare pentru funcţionari, zise Sevgi calm.

— Uite ce e! spuse Coyle, care nu o ascultase şi încă mai căuta o metodă să-şi descarce furia. Asta nu înţeleg eu: de ce nu trimiteţi voi nave de salvare la risc, imediat ce n-djinnul e deconectat?

— Din zgârcenie, de aia, mormăi Rovayo.

— Pentru că nu avea niciun rost, răspunse Sevgi cu ton egal. *Horkan's Pride* era oricum în drum spre casă. Din câte ştiam noi, echipajul era nevătămat.

— *Nevătămat?* întrebă Coyle, incredul.

— Da, ştiu cum sună asta, interveni Norton. Dar trebuie să vă daţi seama cum funcţionează lucrurile. A fost numai o întrerupere a comunicării cu n-djinnul. Asta s-a mai întâmplat pe parcursul călătoriilor spre Marte, doar că nu ne place să facem publicitate faptului. Sunt cazuri în care djinnul se opreşte temporar, apoi îşi revine câteva zile mai târziu. Alteori moare, pur şi simplu. Practic, nu ştim de ce.

Roti un cub invizibil cu amândouă mâinile şi îl aruncă în jos. Sevgi privi în altă parte, având grijă să-şi păstreze faţa imobilă.

— Ideea e că nu contează prea mult. Nava merge bine şi pe sistemele automate modulare. Gândiţi-vă la n-djinn ca la un căpitan de vas. Dacă moare căpitanul vreunuia dintre pontoanele alea industriale din Pacific, nu e nevoie să trimiteţi o navă de salvare ca să aducă pontonul în port, nu-i aşa?

Zâmbi dezaprobator la întrebarea retorică.

— La fel e şi cu *Horkan's Pride.* Pierderea n-djinnului nu a afectat protocoalele de siguranţă ale navei. Cei de la controlul traficului, atât pe Marte cât şi pe Pământ, au recepţionat mereu lumina verde standard de pe *Horkan's Pride.* Atmosferă la bord şi gravitaţie rotaţională constantă, nicio fisură în carcasă, sistemele criocapsulelor

funcţionale, traiectoria corectă, sistemele pilot active. Motoarele de bază încă funcţionau, numai cu nava în sine nu puteam comunica.

Rovayo scutură din cap.

— Şi faptul că acel *hijo de puta* scotea oamenii din criocapsule şi-i tăia bucăţi, asta nu s-a înregistrat nicăieri?

— Nu, admise Norton obosit. Nu s-a înregistrat.

— Fără djinn nu aveam cum să ştim ce se petrece, continuă Sevgi.

Pe de o parte era plictisită, iar pe de alta, încerca să-şi alunge convingerea înfiorătoare că Rovayo ghicise corect adevăratele motive ale COLIN; cererea de recuperare în mijlocul traiectoriei încă era înnebunitor de costisitoare pentru ca managerul vreunui proiect de zbor s-o facă.

— Sistemele de bază sunt exact ceea ce le spune numele, continuă ea. Ne spun dacă ceva funcţionează prost. Nu era nicio avarie vizibilă şi, întrucât se presupunea că întregul echipaj e în criocapsule, asta a însemnat – logic – că nu avea cum să fie vătămat. Nu avem nicio metodă de a şti altcumva. Iar nava îşi urma cursul. Într-o astfel de situaţie, aştepţi. Aşa se desfăşoară lucrurile în cazul zborului spaţial.

Rovayo primi aluzia didactică din ultimul comentariu fără să clipească.

— Da? Păi dacă nava nu era în legătură cu voi, cum avea să andocheze la nanorack?

Norton depărtă mâinile.

— Acelaşi răspuns. Autonomia. Facilităţile docului preiau controlul de la sistemele de pilotaj atunci când nava se apropie. Nu aveam niciun motiv să credem că nu se va întâmpla aşa.

— Mie mi se pare, zise Coyle, că aceia care au făcut asta cunoşteau sistemele din interior.

— Da, aşa e.

„Şi sufletele noastre mizerabile de zgârciţi, de asemenea”. Sevgi alungă gândul. Era timpul să se întoarcă pe pistă.

— Ne cunoşteau sistemele, pentru că le studiaseră şi se

pricepeau foarte bine să pună la cale o intruziune în acele sisteme, ceea ce înseamnă un grad înalt de inteligenţă brută şi o bună pregătire în vederea revoltei. Şi acolo era cineva extrem de hotărât să supravieţuiască, mai presus şi dincolo de orice altă preocupare, ceea ce implică extrem de multă forţă şi disciplină mentală. Şi totuşi, aceeaşi persoană era atât de îngrozită să nu fie înregistrată la sosire, încât a făcut *asta* ca s-o evite.

Sevgi gesticulă către virtualul din jur. Aspecte ale crimei săriră spre ei atunci când sistemele interpretară drept *focus* mişcarea braţului ei. Informaţii revoltătoare, coduri tăiate şi reunite răsucindu-se, marcate în culori de sirene, imagini statice ale fluidelor din criocapsule împrăştiate pe podelele goale, pete de sânge pe pereţi şi rânjetele ţestelor jupuite.

Inspiră adânc.

— Acum poate cineva să-mi spună ce vor să arate pixelii ăştia?

Nu era cu mult înaintea lor. Ochii lui Coyle îşi schimbară expresia pe măsură ce înţelegea, cu furia în cele din urmă domolită, redusă la altceva. Rovayo rămase foarte tăcută. Norton – Sevgi se întoarse să-i vadă ochii – părea doar gânditor. Dar nimeni nu spuse nimic. În mod bizar, interfaţa modulului patologic răspunse provocării. Interpretase cuvintele drept o întrebare.

— Lucrurile frapante pe care le descrii – rosti cu exactitate femeia artificială – se potrivesc cu faptul că autorul este un mascul prelucrat genetic, variantă treisprezece.

Sevgi înclină din cap în semn de mulţumire către interfaţă.

— Da. Nu-i aşa că are dreptate?

Tăcură toţi, asimilând informaţia.

— Grozav, rosti Coyle în cele din urmă. Exact asta ne lipsea, un ciudat nenorocit pe post de făptaş.

Capitolul 6

Curba de umiditate de pe firul 17 coborâse cândva, în cursul serii de vineri, îşi imaginară ei, şi încă o dată sistemele protectoare de rezervă nu mai reuşiseră să se conecteze. Sâmbăta sosi ceţoasă, aşa că la început nimeni nu observă că serele rămăseseră setate la transparenţă totală. Dar când, în cele din urmă, după-amiaza, soarele de vară al Californiei răzbi prin ceaţă şi atinse sticla, culturile din incubator îi primiră întreaga forţă. Sirenele se dezlănţuiră la debarcader. Scott şi Ren năvăliră cu viteza dată de panică în Zodiac, dar până să intre în costumele de scafandri şi să ajungă sub apă, pierduseră cam totul de pe fir. Vâsliră puţin ca să fie siguri, deconectară sistemul şi telefonară, comunicându-i detaliile lui Nocera. Apoi se întoarseră cu ajutorul motoarelor la debarcader, într-o tăcere posomorâtă şi udă. Nu era necesar ca Scott să dea glas lucrurilor pe care le ştiau amândoi.

Şaptesprezece era încărcat până la rădăcini – avea pe el cam un sfert din recolta lunii. Când Ulysses Ward se întoarse de la verificarea şirului de spaliere din adânc şi auzi ce se întâmplase, fu pe punctul să explodeze. Era a treia oară în acea vară.

— Asta se întâmplă când îţi cumperi softul din nenorocitul ăla de Texas, rânji Nocera, cu picioarele suite pe consolă în timp ce el şi Scott aşteptau o maşină de consultanţă angajată on-line în San Diego, care să depisteze şi să rezolve defecţiunea. Ward n-o să se înveţe minte niciodată. Dacă vrei calitate Rim, trebuie să plăteşti preţuri Rim.

— Nu e softul de vină, zise Scott, în principal pentru că ştia că nu era, dar şi pentru că se plictisise de veşnicele aiureli ale lui Nocera. Sunt etanşeizările.

— Ba e softul ăla de căcat. Ward e fericit l-a luat ieftin de la vreo şleahtă de fraieri din Jesusland, cărora carbonul modificat li se pare că e precum cărbunele pe care-l

cumperi pentru grătarele făcute acasă. Tipii ăştia sunt cu minimum cinci ani în urmă faţă de marfa produsă acum în vale.

— Softul n-are nimic, se răsti Scott. Acelaşi rahat îl aveam şi în mai şi asta a fost înainte de upgradare.

„Înainte de a te angaja tu, ar mai fi vrut să adauge. Atunci îşi dădu seama de propriul limbaj şi se înroşi de ruşine. Nu înjurase niciodată aşa înainte de a începe să lucreze aici.

— Da. Acelaşi rahat, acelaşi soft de rahat.

Nocera nu avea de gând să tacă, era pe val. Gesticulă de jur-împrejurul camerei de control:

— Ward îşi cumpără upgradările din acelaşi loc de unde şi-a luat sistemul iniţial: Cow Tech, Kansas. Balegă proaspătă din curul cornutei.

— Acum un minut ai zis Texas.

— Texas, Kansas… zise Nocera şi făcu un gest plictisit. La urma urmelor, care-i diferenţa? Nu-i decât…

— Lasă-l în pace, Emil. Toţi ne-am născut undeva.

Carmen Ren stătea în uşa camerei de control, cu un joint neaprins în colţul gurii şi mâinile în buzunarele salopetei. Dispăruse imediat ce se dezbrăcase de costumul de scafandru, fără să arunce un cuvânt. Scott ştia deja că nu trebuie să se ducă după ea când intra în acea dispoziţie. Sau cel puţin până nu o lăsa să se calmeze puţin.

Nocera oftă din greu.

— Uite ce e, Carm, nu-i chiar aşa. Nu-l chinui pe Osborne numai pentru că nu ştie ce vrea. Multă lume de pe aici ar face-o, însă eu nu. Îmi imaginez că un om trebuie să-şi câştige pâinea, chiar dacă pentru asta e nevoit să sape un tunel pe sub gard. Dar nu-i dau voie să spună că porcăriile alea ieftine care se vând în Jesusland funcţionează la fel de bine precum cele Rimtech. Pentru că nu-i adevărat, fir-ar al dracu'!

Ren îi surâse obosit lui Scott.

— Ignoră-l, zise. Ward nefiind prin preajmă, n-ai cum să ştii cât din obişnuitele lui porcării a tras azi pe nas Emil al nostru.

Nocera flutură un deget mustrător.

— Tu-ţi alegi chimicalele pe care le preferi, Carm. Eu le aleg pe ale mele.

— Asta? întrebă Ren, scoţând jointul din gură şi ținându-l ridicat, pentru o examinare generală. Asta e un drog *ieftin,* Emil. Nu eu sunt aia care cerşeşte un avans cu o săptămână înainte de ziua de salariu.

— Hei, să te fut.

Ea puse ţigara înapoi în gură, aprinse capătul apăsându-l între două degete bătătorite şi trase adânc. Oftă, suflând un nor de fum şi privi un timp la Nocera prin el.

— Mulţam, zise. Am avut oferte mai bune săptămâna asta.

— De unde, de la băiatul ăsta bisericos?

Scott se simţi roşind din nou, şi mai fierbinte. Carmen Ren era cea mai grozavă femeie pe care o văzuse în carne şi oase, iar de când lucrau împreună la mentenanţă văzuse mult din carnea respectivă. Se dezbrăca în vestiar fără nicio jenă, atitudine pe care el ştia că pastorul William ar fi numit-o orgolioasă şi ne-feminină. Scott întorcea politicos spatele ori de câte ori ea era goală, dar tot mai zărea câte ceva când îşi încheia costumul de scafandru sau se despuia pe neaşteptate până în talie în interiorul Zodiacului, atunci când era prea cald. Pielea ei era ca o miere deschisă la culoare, iar curbele trupului se iveau subtil, dar inconfundabil, chiar şi prin salopetele informe Ward BioSupply pe care toţi le purtau pe debarcader.

Dar mai mult decât atât, Carmen Ren avea un păr lung şi drept, care i se revărsa pe umeri ca o apă neagră atunci când îl desprindea din clama statică în formă de păianjen cu care şi-l ţinea ridicat, şi un mod curios, neglijent de a-şi apleca capul pe o parte când făcea asta. Avea ochi de un negru lichid, ironic, ridicaţi delicat spre colţuri, şi pometi ca terasele de pe crestele himalayene, iar când se concentra asupra unui lucru, întreaga ei faţă căpăta o imobilitate de porţelan, care lui îi făcea inima să pocnească la fel ca jarul din joint.

În ultimele săptămâni, Scott se pomenise gândindu-se

mult la Ren când se ducea acasă noaptea, într-un fel pe care îl ştia păcătos. Făcea tot posibilul să se opună impulsurilor, dar fără folos. Ea plutea nechemată în visele lui, în posturi şi scenarii care îl făceau să roşească atunci când şi le aducea aminte în timpul zilei. În ultima vreme se trezise nu o dată încordat şi excitat din cauza viselor, cu mâinile deja la treabă şi cu gustul numelui lui Ren pe buze. Încă şi mai rău, avea sentimentul că atunci când Ren îl privea, putea vedea prin el până în acel miez asudat al dorinţelor, dispreţuindu-l pentru asta.

Acum ea fuma, privind în jos la Nocera ca la ceva care tocmai se scursese din lăzile cu îngrăşăminte.

— Azi chiar că eşti o scârbă mică, zău aşa.

Se întoarse spre Scott:

— Vrei să bei o cafea sus, la debarcader?

— Ăăă… cu tine, adică, împreună?

Scott sări în picioare când ea îi răspunse cu o mişcare aprobatoare a capului.

— Sigur. Da. Grozav.

— Ăă… cu… ăă… tine? îl maimuţări Nocera, mişcându-şi braţele ca o insectă muribundă. Mmm, dragă, cum po' să refuz aşa o *cucoană.* Ăăă*,* lăudat fie, ăă, *Domnul* ato'puternic, adăugă el, parodiind un accent de Jesusland dintr-o comedie difuzată în reţea.

Scott simţi cum i se încleştează pumnii. Se băgase în destule încăierări acasă ca să ştie că nu era un bătăuş prea bun şi ca să-şi dea seama, uitându-se la Nocera, că el *era.* Îi văzuse cicatricile când bărbatul mai în vârstă îşi îmbrăca şi dezbrăca scafandrul, o citise în atitudinea lui şi în provocarea seacă a ochilor lipsiţi de bunătate. Parcă s-ar fi uitat la o ediţie ulterioară a fratelui mai mare al lui Jack Mackenzie, cel care se înrolase când împlinise şaisprezece ani şi se întorsese acasă un an mai târziu, ars de soare şi încărcat cu poveşti despre scalpări, din locuri despre care niciunul dintre ei nu auzise vreodată.

Însă suportase mult prea mult din superioritatea de Rim a lui Nocera…

Ren se strecură între ei aproape înainte ca Scott să-şi

dea seama că se întorcea să-l înfrunte pe celălalt.

— Am spus o cafea, Scott. Nu un nas spart.

Făcu semn spre uşă, adăugând:

— Hai, lasă-l pe dobitocul ăsta să şi-o frece singur.

— Mult mai distractiv decât să mi-o freci tu, Ren, răspunse Nocera şi se aplecă peste şoldul lui Ren, încă stând pe scaun şi rânjind.

— Îţi spun eu, puştiule, o cunosc şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Am fost acolo, am lins păsărică aia. *Este* mai distractiv să ţi-o freci singur.

Scott se repezi înainte cu pumnii ridicaţi. Un nou val de roşeaţă îl străbătu, producându-i mâncărimi la rădăcina firelor de păr şi arzându-i obrajii. Văzu rânjetul alunecând de pe faţa lui Nocera, înlocuit cu un interes subit, plin de curiozitate. Bocancii coborâră fără grabă de pe consolă pe podea. Scott ştiu atunci că avea să o încaseze, *dar,* fir-ar… Şi dintr-odată se trezi lipit de Ren. Parfumul părului ei încă umed, căldura pielii şi curbele line chiar sub ochii lui – şi apoi ea îl împinse ferm înapoi spre uşă. Expresia de pe faţa ei nu era prietenoasă.

— Ieşi! zise ea la fel de fermă ca mâna de pe pieptul lui. Aşteaptă-mă sus.

El plecă, clătinându-se puţin, ruşinea şi uşurarea pulsând prin el în cantităţi oarecum egale. Uşa se închise în urma lui, reducând măscările lui Nocera la un murmur abia audibil. Tonul furios al lui Ren îl urmă. Ar fi vrut să stea să asculte, dar…

Parcurse în tăcere coridorul metalic iluminat cu becuri, până la treptele zăngănitoare de metal care duceau la birourile de sus, şi ieşi afară în lumina după-amiezii târzii, respirând încă greu. Traversă până la balustrada unuia dintre podurile rulante de acces ale debarcaderului şi strânse împletitura din fibră de carbon în ambii pumni, ca şi cum ar fi vrut s-o strivească. Se holbă în jos la încheieturile albite ale degetelor lui.

„… la dracu’ cu Nocera, la dracu’ cu toţi dobitocii din Rim, la dracu’ cu locul ăsta..?

Dar el *ştiuse,* iar o parte mică şi calmă din el veni şi îi

reaminti. Ştiuse *întotdeauna* cum avea să fie. Ştiuse pentru că unchiul Leland, care trăise în Rim dinainte de a se naşte el, îi spusese totul despre treburile astea. Şi pastorul William îi spusese, folosind termeni atinşi de flăcările iadului. Mama lui plânsese şi îi spusese, iar şi iar. Prietenii lui îşi bătuseră joc şi îi spuseseră şi ei.

Toată lumea îi spusese, pentru că toţi ştiau ce gândeau despre republicanii din acel Rim fără Dumnezeu. Muncă grea şi ură, asta era tot ce aveau de oferit. O să-l epuizeze, o să-l scuipe în timp ce fac asta, iar dacă sperietorile de la imigrări nu puneau mâna pe el, atunci aveau s-o facă fiscul şi bandele. Nu va avea niciun drept acolo, pe nimeni la care să apeleze. Va fi un nimic, mai rău decât nimic, unul din clasa de jos a servitorilor tăcuţi care erau mai ieftini decât maşinile, şi va trebui să fie la fel de tăcut, de eficient şi mut ca maşinile, altfel *bang,* cetăţeanul obişnuit înalt tehnologizat şi pretenţios al Rimului tocmai a făcut un pas înainte şi l-a înlocuit cu ceva care face treaba mai repede, mai ieftin, mai bine.

„Totuşi, nu-ţi spun să nu te duci". Leland – în ultima săptămână înainte de fuga lui Scott, aşezat lângă el pe gardul despărţitor, privind apusul care colora cerul deasupra munţilor. El nu ştia, dar Scott plătise deja intermediarului din Bozeman prima jumătate. Era programat pentru camionul de marţea următoare. „Nu-ţi spun să nu te duci, pentru că nu e nimic bun pentru tine aici. Oamenii urăsc Rimul, şi asta dintr-o grămadă de motive întemeiate, dar acolo ai şanse pe care aici nu le-ai avea în întreaga viaţă dată de Dumnezeu. Banii nu sunt deja bine distribuiţi, ca aici. Sunt încă în mişcare, nu e totul clasat şi fosilizat. Le poţi lua urma, poţi merge acolo unde sunt ei. Dacă ai noroc, poate poţi pune deoparte ceva şi pentru tine. Iar dacă rămâi, intri în legalitate, îţi întemeiezi o familie, şi-atunci copiii tăi pot avea chiar şi mai mult. Ştii, în Rim şcoala e gratuită. Adică gratuită cu adevărat, şi e şcoală adevărată, nu porcăria pe care o avem aici?

Stătuseră aşa un timp, iar seara adâncea culorile

asfinţitului. Aerul începuse să fie răcoros.

„Atunci tu de ce te-ai întors, Leland?” întrebase în cele din urmă.

Leland zâmbise şi-şi privise mâinile bătătorite de muncă. „Întotdeauna pui întrebări bune, Scotty. De ce m-am întors? Nu ştiu, poate că n-am fost suficient de puternic să rămân deoparte. Ştii, uneori îmi era dor de locul ăsta trist. Amândurora, şi mie, şi tatălui tău. Vorbeam mereu despre întoarcere, şi cred că asta ne-a ajutat să rezistăm. Apoi Daniel a avut accidentul, n-am mai vorbit, n-am mai avut *cu cine* să vorbesc, şi dorul a început să mă macine cu adevărat.”

Scott cunoştea prea bine sentimentul. Câteodată îl învingea, câteva zile la rând, în special la început, în perioada slujbelor de rahat, când munca îl epuiza şi nu-i mai lăsa nici putere, nici timp pentru altceva decât pentru munca în sine şi pentru somn. Dar zilele de dor reveneau, iar acum, când avea timp şi bani puşi deoparte, putea simţi aceeaşi fărâmiţare pe care trebuia s-o fi simţit şi Leland. Îşi spunea rugăciunile în fiecare noapte, aşa cum îi promisese mamei, se ducea la o biserică creştină atunci când găsea una, dar în ultima vreme era confuz în privinţa lucrurilor pentru care se gândea să se roage.

— Eşti bine acum?

Tresări. N-o auzise pe Ren venind în spatele lui.

— Acolo de unde vin eu – spuse el repede, gâtuit – nu se vorbeşte aşa în faţa femeilor.

Ea înclină capul, oferindu-i un surâs amabil.

— Bine, acolo de unde vin eu, discursul nu e segregat. Dar mulţumesc, oricum. A fost drăguţ. În special fiindcă Nocera te-ar fi călcat în picioare. E un dobitoc, Scott, dar asta nu înseamnă că nu se poate descurca.

— Ştiu. Am mai văzut oameni de tipul ăsta.

— Zău?

Îl examină îndeaproape pentru o clipă. Ridică o sprânceană.

— Da, ai văzut, nu-i aşa? Bine atunci, ceea ce ai încercat să faci a fost foarte curajos.

Simţi ceva înflorind înăuntrul lui. Simţi cum se ofileşte din nou când Ren scutură din cap.

— Al dracului de tâmpit, dar foarte curajos. Mergem să luăm cafeaua aia?

⁕

La început, Ward BioSupply fusese una dintre cele câteva iniţiative industriale de biotehnologie marină care îşi desfăşurau activitatea în complexul de debarcadere comerciale Kwok, dar, în timp, absorbise mai mulţi dintre competitorii vecini şi acum se întindea spre capătul de nord al complexului, într-o adunătură pestriţă de birouri din prefabricate, eşafodaje de docuri submarine şi depozite nou-construite. Ca să găseşti ceva ce nu-i aparţinea lui Ulysses Ward, trebuia să mergi pe una dintre pasarelele înguste de legătură către partea de sud, unde un şir de birturi cu vedere la mare îi deserveau pe muncitorii de la debarcader.

Intrară într-un local numit Chung's, faimos pentru cafeaua pe care o servea şi pentru un set de ecrane pe care rulau imagini din cluburile de *bloodbeat* din Singapore.

— E bună, zise Ren, gesticulând spre ecrane cu cana ei de cafea. Mai tare ca dulcegăriile alea pe care ni le bagă pe gât când suntem pe teren.

— Mda.

Era supărat – încă îl mai durea puţin faptul că ea îl făcuse tâmpit. În afară de asta, lui chiar îi plăcea muzica de pe teren. Şi nu prea era de acord cu mulţimile care-şi contorsionau trupurile, frecându-şi unul de altul nuditatea aproape totală.

Ea bău, înclinând din cap apreciativ la adresa gustului.

— Da. Ar fi bine să aibă şi cofeină, dacă tot am ajuns aici. Dacă Ward o să urle la noi, vreau să fiu trează când o face. Sunt în picioare de la patru dimineaţa.

— Ce-ai făcut?

Ea ridică din umeri.

— Uf, ştii şi tu cum e.

Vorbe prin care el ştia că făcea aluzie la faptul că mai

are o altă slujbă. Şi, în consecinţă, era în ilegalitate ca şi el, pentru că aici, dacă erai legal, te descurcai destul de bine dintr-un singur salariu. Era diferenţa clară dintre Rim şi Republică.

Aluzia la solidaritate îi îndulci îmbufnarea.

— Începe să fie mai uşor, după o vreme, îi răspunse el. Eu lucram tot timpul cât puteam ţine ochii deschişi, în trei locuri diferite, până am prins angajamentul ăsta. Ward îşi dă drumul la gură când lucrurile merg prost, dar în afară de asta e un şef destul de bun.

Ea aprobă.

— Bănuiesc că n-ai dus-o prea bine prin locurile din care te tragi, nu-i aşa? întrebă ea, subtil. De unde eşti? Presupun că din Nebraska? Poate Dakota?

— Montana.

Ea ridică o sprânceană.

— Ţinutul războiului pentru apă. Cred că trebuie să fie greu să creşti acolo.

— Sunt locuri în care e şi mai rău, zise el defensiv, cu toate că nu putea numi pe negândite un astfel de loc. Doar că… ştii. E dificil să obţii un post plătit, dacă nu cunoşti oamenii potriviţi.

Ea dădu aprobator din cap.

— *Plus ça change.*

— Poftim?

— Nu contează, zise, apoi se uită la ecrane. Ward ţi-a spus cumva când o să se întoarcă?

— Nu tocmai. A zis că s-ar putea să fie ocupat toată ziua. Îmi imaginez că se ocupă de lucruri serioase. De obicei, o excursie din asta, de verificare a spalierelor, ar trebui să nu-i ia mai mult de câteva ore.

— Carmen, te superi dacă te întreb ceva? zise ezitant.

— Sigur că nu.

O spusese pe un ton absent; nu era prea atentă.

— *Tu* de unde eşti?

Dintr-odată, o privire piezişă. *Acum* era atentă.

— E o poveste lungă, Scott, răspunse ea şi sorbi din cafea. Eşti sigur că vrei să te plictisesc?

— N-o să mă plictisesc. Îmi place să aud despre locuri în care n-am fost.

— Ce te face să crezi că sunt de altundeva?

Dar zâmbea în timp ce vorbea, într-un fel care îi spunea că trebuie să intre în joc. Îi întoarse zâmbetul, roşind numai puţin.

— Haide, Carmen. N-ai lucra pentru Ward dacă te-ai trage din Rim. Niciunul dintre noi n-ar face-o.

Făcu semn din cap spre clientela localului şi îşi coborî prudent glasul:

— Toţi cei de aici vin din altă parte. Îmi imaginez că nici tu nu eşti altfel.

Ea înălţă o sprânceană.

— Faci pe detectivul, nu?

— Sunt doar atent.

— Mda, presupun.

— Hai, spune-mi. Tu de unde ai venit?

Urmă o pauză lungă. Scott aşteptă. Mai avusese astfel de momente cu tovarăşi de-ai săi, imigranţi ilegali, când aştepta să dispară prăpastia dinaintea instalării încrederii, pentru ca fiecare să-şi înlăture încărcătura de suspiciune şi să stea de vorbă aşa cum ar fi făcut-o cândva doi americani liberi, înainte ca scursurile internaţionaliste şi chinezii – „politicienii chinezi”, îşi reaminti, „tu nu eşti rasist, Scott” – să dezbine cea mai mare naţiune de pe faţa Pământului şi să arunce cioburile, ca Moise spărgând tablele legii.

— Din Taiwan, zise ea, şi inima lui se umplu de bucuria faptului că da, avea încredere în el. Ai auzit de Taiwan?

— Da. Adică, sigur că da, zise, bâlbâindu-se de nerăbdare. E în China, aşa-i? E, adică, o provincie chineză.

Ren pufni.

— Ar vrea ei. E o insulă, în dreptul ţărmului Chinei, asta o ştii. Dar suntem stat independent. Aşa e înscris în toate acordurile comerciale şi în pactele de neproliferare ale Pacific Rim din ultima sută de ani. E ceea ce se numeşte economie de seră, are acelaşi statut ca Angeline Freeport, e acelaşi gen de superputere cu care nimeni nu vrea să se pună rău în caz că încalcă tratatele şi întregul Rim resimte

consecinţele. Acolo am crescut eu.

— Şi de ce ai plecat?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, cu toate că nu fusese decât o întrebare inocentă. Scott nu înţelegea în ruptul capului de ce-ar fi bine să pleci dintr-un astfel de loc, dacă acolo era căminul tău, dacă ai crescut acolo.

— Vreau să spun, se bâlbâi el, presupun că nu erai fericită acolo, nu-i aşa? Dar, ştii, pare a fi genul de loc unde un om ar putea fi fericit.

Ea zâmbi puţin.

— Da, are şi părţi bune. Dar chiar şi în economiile de seră există învinşi şi învingători. Adică nu toată lumea din Freeport e star de cinema sau licenţiat în nanotehnologie, nu?

— Am priceput.

Lucrase din când în când în Freeport şi nu s-ar fi întors dacă nu era obligat.

— Ei bine, după cum spuneam, există învinşi şi învingători, iar dacă eşti dintre învinşi, atunci...

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Carmen.

Scott se apleca peste masă, serios.

— Nu eşti învins numai pentru că eşti nevoit să te duci în altă parte ca să-ţi faci o viaţă mai bună. Niciunul dintre noi, cei de aici, nu e un învins, doar căutăm oportunităţi de a o lua din nou de la capăt.

Preţ de-o clipă, ea îi întoarse o privire goală. Apoi confuzia de pe chipul ei de porţelan se limpezi.

— Ah, da. Diferenţele culturale. Nu, nu vorbesc despre învinşi aşa cum îi înţelegeţi voi. Mă refer la învinşii în afaceri. Unii câştigă, alţii pierd, roata se învârte. Genul ăsta de lucruri.

— Noi? zise încercând să-şi ascundă jignirea. Cum adică, *noi?*

— Ştii, oameni ca tine, spuse gesticulând nerăbdătoare. Americanii vechi, din inima ţării. Din Republică.

— A, bine. Uite, Carmen, răspunse îngăduindu-şi un zâmbet superior. Noi nu suntem americanii *vechi,* asta e Uniunea, trădătorii ăia din est, toţi amicii lor care iubesc

ONU. Republica Confederată este *Noua* Americă. Noi suntem Phoenixul ce renaşte, Carm.

— Bine.

— Adică, ăăă, se bâlbâi din nou, căutând să se exprime în aşa fel încât să n-o jignească. Uite, ştiu că probabil tu nu te-ai dus la biserică, aşa cum am făcut-o eu dintotdeauna, presupun că pentru tine era un fel de templu sau ceva asemănător, dar în final e acelaşi lucru, nu?

Mulţumit de sine şi de modul în care scăpase de focurile veşnice ale iadului propovăduite de pastorul William şi de emfatica Biserică a lui Hristos cel Adevărat, fusese mai tolerant cu bisericile moderate pe care, de voie, de nevoie, le frecventase în ultimii câţiva ani.

— Vreau să zic că orice ai numi tu Dumnezeu, dacă îl accepţi pe acest Dumnezeu drept principiu călăuzitor, aşa cum o face Republica, atunci orice popor care face asta trebuie să fie învingător, corect? Trebuie să se ridice, indiferent ce ar face Satana ca să ne întindă capcane pe drum.

Ren îl privi gânditoare.

— Eşti cu adevărat, ăă, creştin?

— Absolut!

— Deci crezi…

Telefonul ei sună. Îl pescui din buzunar şi-l duse la ureche.

— Da? răspunse şi trăsăturile i se încordară, ca în dimineaţa aceea în care primiseră veştile despre curba de umiditate.

— Am înţeles. Venim imediat.

Închise telefonul.

— Ward, zise. S-a întors şi e destul de supărat.

⁜

„Destul de supărat” era o exprimare relativ corectă. Scott putea să audă zbieretele lui Ward prin pereţii de metal ai camerei de control încă de când se aflau la celălalt capăt al coridorului. O urmă pe Ren prin spaţiul îngust, grăbindu-se să se ţină după mersul ei cu paşi ciudat de lungi şi rapizi. Ar fi încercat să i-o ia înainte, să ajungă

primul în caz că Nocera continua să se poarte ca un dobitoc, dar nu avea loc să treacă şi, oricum…

Uşa se deschise, lăsându-i să intre. Furia lui Ward se revărsă în afară, ajungând dintr-odată la nivel maxim. Scott era obişnuit, dar de data asta vocea avea o tonalitate pe care nu o mai auzise, ceva ce trecea dincolo de furie.

— …fir-ar al dracului, *scopul* întregii *planificări,* dacă noi…

Tăcu când îi văzu. Ulysses Ward era un bărbat masiv, ca un urs, musculos datorită practicării înotului şi scufundărilor pe care le cerea ocupaţia lui, chelind aşa cum nu prea vedeai prin părţile astea. Roşea când se înfuria, ca acum, şi îşi puncta discursul cu mişcări agresive ale membrelor şi capului. Scott nu-l văzuse niciodată lovind pe cineva, dar adesea lăsa impresia că aşa ceva nu era cu totul imposibil. Nocera, procedând probabil cu înţelepciune, îi cedase poziţia centrală în camera de control, iar acum el stătea acolo cu pumnii strânşi.

— Ne-am întors, zise Ren superfluu.

— Văd.

Ward păru să-l remarce pe Scott pentru prima dată:

— Tu, coboară la docurile submerse şi aruncă o privire la epuratorul de aer de pe *Lastman.* În ultima oră am avut senzaţia că respir pârţuri şi aburi, era cât pe-aci să ies la suprafaţă, aşa de rău era.

Pentru o fracţiune de secundă, înainte să-şi dea seama că ar fi fost o idioţenie, Scott se gândi să refuze s-o părăsească pe Ren înainte ca Ward să se mai calmeze. Însă înghiţi în sec şi spuse:

— Ar putea fi o problemă de compatibilitate, tot softul pe care l-am luat de la, ăă, *Fell 8* era…

Ward îl ţintui cu privirea.

— Şi poţi remedia problema, dacă despre asta e vorba?

— Păi, nu, dar…

— Nu, corect. Pentru că nu te-am angajat ca expert în softuri, fir-ar al dracului. Atunci du-te naibii acolo, jos, aşa cum ţi-am cerut, să vezi ce poţi repara. Bine? Ai înţeles?

Scott se uită la el, ştiind că roşea. Inspiră adânc şi dădu

aprobator din cap, cu dinţii încleştaţi şi buzele strânse.

— Bun, atunci de ce eşti încă aici?

Scott se răsuci şi se repezi înapoi pe coridor, clocotind de furie. „Încă o lună”, îşi promise în sinea lui. „O nenorocită de lună, şi gata”. Până azi considerase că Ward era de treabă, considerase că omul era un *american.* Îşi mai pierdea cumpătul din când în când, dar cărui bărbat adevărat nu i se întâmpla? Ideea era că ştia care sunt limitele. Dar acum, vorbind în felul ăsta, tratându-l pe Scott ca şi cum ar fi fost doar un oarecare, „de dincolo de gard”, care încurcase lucrurile, când în realitate Scott îl prevenise mereu pe Ward că, dacă avea de gând să canibalizeze plugin-uri de la o subrutină la alta, nu te puteai *aştepta* ca sistemele să meargă ca unse fără să rulezi un set complet de programe de compatibilitate.

Se afla pe scările care coborau spre doc când deveni conştient că ceva se modificase în felul în care cădea lumina pe coridor, în spatele său.

Se opri pe prima treaptă şi privi înapoi.

Zări o siluetă înaltă înaintând la celălalt capăt, întunecând spaţiul îngust atunci când trecea pe sub becuri şi se interpunea între Scott şi sursa de lumină.

Tipul era cu adevărat înalt şi, de asemenea, masiv, şi înainta cu un calm inexorabil. Ca un om care nu era obişnuit să fie oprit, un om căruia categoric nu-i plăcuseră inscripţiile de la birourile de sus care îţi cereau să suni şi să iei loc în timp ce aştepţi – „un angajat de-al nostru vă va prelua în curând” – şi, în schimb, se hotărâse să coboare oricum şi să găsească ceea ce căuta.

Scott flutură un braţ.

— Hei! strigă.

Silueta nu dădu niciun semn că l-ar fi văzut ori auzit, înainta constant pe coridor, spre uşa camerei de control; părea să poarte un pardesiu lung şi ţinea una dintre mâini îndoită rigid în interiorul faldurilor hainei… Dintr-odată, Scott simţi cum înăuntrul său se declanşează ceva. Nu era bine. Omul ăsta aducea necazuri.

Sări de pe scară şi alergă înapoi pe coridor spre noul

venit. Nu-l mai strigă; nu avea rost. Ştia din experienţă cum răsună vocile în spaţiul metalic închis al coridorului – omul îl auzise destul de bine. Şi da, categoric avea ceva în acea mână acoperită de pardesiu – observase modul în care materialul se îndoia rigid în jur. Renunţă la alergatul uşor şi sprintă.

Se întâlniră în dreptul uşii. Scott încetă să mai alerge, moleşindu-se. Ceea ce trebuia să spună i se uscă în gură. Icni.

Faţa lui. Mintea părea să-i bolborosească: „Faţa, *faţa”.*

Părea ieşită direct din benzile desenate *Timpul Sfârşitului,* care se distribuiau la biserică în fiecare a patra duminică, cele care provocau coşmaruri copiilor mici şi pe care cei mai mari trebuiau să şi le câştige prin puncte adunate în *Cartea Faptelor Bune* a pastorului William. Aceeaşi expresie absentă pe chipul cu obrajii scobiţi, gura încleştată, părul lung şi dezordonat atârnând peste oasele ascuţite ale pometţilor şi maxilarului, aceiaşi ochi arzători… „Privirea Judecăţii”… Exact ca în volumul II, numărul 63.

Genunchii începură să-i tremure. Gura i se încleştă. Nu putea…

Uşa scârţâi – nu remarcase niciodată până atunci zgomotul – şi se deschise. Dinăuntru se auzeau glasuri încă furioase.

Pardesiul se răsuci, braţul drept al străinului se eliberă şi se ridică, legănându-se. Ceva îl lovi pe Scott în cap, dintr-o parte, şi el se împiedică, prăbuşindu-se stângaci, cu membrele împrăştiate. Un fulger îi străbătu capul, lăsând în urmă scântei şi un efect de vibraţie în urechi. „Privirea” se opri scurt asupra lui, apoi se roti din nou spre stânga şi spre uşa deschisă a camerei de control. Străinul păşi înăuntru.

Strigătele erupseră. Nocera şi Ward, aproape la unison.

— E proprietate privată, dobitocule, ce…

O linişte subită i se lăsă peste amorţeala din cap, acolo unde fusese lovit. Apoi din nou Ward, complet bulversat:

— *Tu? Ce dracu’* cauţi aici? Ce…

O tuse profundă, calmă – un sunet pe care-l cunoştea de

undeva.

Şi începură ţipetele.

Scott simţi sunetul storcându-i sudoarea din pori, încrâncenându-i pielea de oroare. Ca atunci când Aaron îşi prinsese braţul între dinţii spărgătorului de pietre al lui Dougie Straker, exact aceeaşi senzaţie – sunetul agoniei, al unei distrugeri atât de masive încât glasul care îl producea ieşea din registrul său obişnuit şi nu mai putea fi recunoscut.

Carmen!

Scott începu să se zbată. Spaima că ei i se întâmplase ceva îl puse în genunchi, apoi îl ridică în picioare. Simţi sânge picurându-i în păr. Se împiedică şi aproape căzu, apoi se sprijini de marginea uşii exact când aceasta începuse să alunece ca să se închidă la loc. Mecanismul tremură o clipă, opunându-se strânsorii lui, apoi se deschise din nou la maxim. Scott se ridică în picioare şi intră, împleticindu-se. Avu timp să arunce o privire fulgerătoare.

Era sânge peste tot – culoarea lui stridentă, peste console şi pereţi, frapa – şi ceva arătând ca nişte măruntaie din oferta de preţ redus a unui măcelar aluneca în jos pe ecrane. Nocera era jos, cu faţa întoarsă bizar într-o parte, cu ochii deschişi şi obrazul apăsat puternic pe podeaua prost măturată şi plină de praf, ca şi cum ar fi ascultat şobolanii foşgăind pe dedesubt. Şi mai mult sânge, o băltoacă largă de culoarea vinului roşu-închis i se scurgea în jurul abdomenului, pârâiaşe din ea răsucindu-se prin praful de pe jos. Peste trupul lui, Ren şi străinul se luptau pentru o armă cu ţeavă scurtă – Scott făcu legătura cu izbitura uşoară pe care o auzise – era unul dintre pistoalele Cressi pentru rechini din dulapul de sus. Se presupunea că ar fi încuiat, Ward aşa spunea *întotdeauna,* dar Ward zăcea în spatele lor.

Încă şi mai mult sânge, bărbatul masiv se zvârcolea şi aluneca pe el, strângându-şi, după cum observă Scott oripilat, gaura roşie, de carne vie, din locul unde îi fusese stomacul. Ţesutul rupt îi atârna fâşii din ea, curgând gros

pe podea şi murdărindu-i degetele ca un amestec roşu-cremos în care îşi cufundase mâinile. Gura lui Ward era un tunel căscat, de culoare roz – puteai vedea în ea până la măsele şi limba tremurătoare, alb-gălbuie – iar urletele ieşeau de acolo în valuri greţoase. Ochii lui se agăţară de Scott, care stătea în pragul uşii, ţintuindu-l acolo. Largi şi rugători, înnebuniţi de durere; Scott nu-şi dădea seama dacă şeful lui îl recunoştea sau nu. Se urni, vrând să se arunce în luptă, însă vomită cu o forţă punitivă, din adâncul măruntaielor încleştate. Voma plescăi în sângele băltind al lui Nocera.

Carmen ţipă, disperată.

Pistolul pentru rechini se descărcă.

O altă lovitură, de data asta în gâtul lui, sub ureche, încercă să se agaţe de ceva, de orice. Podeaua veni spre el. Sânge şi vomă, cald şi umed pe faţa lui când se prăbuşi. Încercă să-şi ţină gura închisă sau s-o cureţe, dar nu reuşi. Duhoarea şi gustul acidului arzător făcură iar să-i tresalte uşor stomacul. Picioarele i se mişcară ca ale unei insecte schilodite. Vederea i se întunecă asupra unei băltoace de roşu, cu pete alb-gălbui. Bâjbâi după o rugăciune, o dibui, nu-şi putu face gura să se mişte, rosti câteva cuvinte ezitante în minte…

„Tatăl nostru… nu ne duce…”

Şi întuneric.

Capitolul 7

Spre seară, toate ştirile erau proaste.

Analizele genetice scoseseră la iveală faptul că la bordul *Horkan's Pride* se afla o persoană ale cărei caracteristici nu se potriveau cu niciunul dintre cadavrele împrăştiate. Amprenta acesteia nu fusese greu de identificat: avea întreg setul de modificări grupate sub umbrela termenului popular de „variantă treisprezece”. Sau cum spusese Coyle, „un ciudat nenorocit”.

Aveau de-a face cu o vânătoare de oameni.

Înregistrările audio-video se încăpăţânau să rămână cea mai puţin populată secţiune din modelul de investigaţie. Existau câteva fragmente de filmări prin satelit, de la platforme ocupate cu altceva şi care nu se aflau deloc aproape. Un monitor meteorologic geo-sincronizat deasupra insulelor Hawaii manifestase un oarecare interes periferic atunci când *Horkan's Pride* se scufundase în Pacific, iar sistemele militare din Rim înregistraseră intrarea în timp ce nava se afla încă în atmosfera superioară, dar îşi îndreptaseră atenţia în altă parte când informatorii COLIN transmiseseră ceea ce ştiau. *Horkan's Pride* îşi detaşase reactorul ca parte a protocolului de reintrare în atmosferă în caz de urgenţă, nu transporta arme şi urma să cadă în ocean fără să provoace daune. Unul dintre sateliţii militari urmărise cum nava îşi completează traiectoria anunţată, apoi se întorsese prompt la supravegherea mişcărilor de trupe din Nevada.

În niciuna dintre înregistrările recuperate nu exista vreun indiciu că s-a încercat preluarea înaintea sosirii echipajelor de coastă. Nu existau nici imagini utile cu vreo siluetă singuratică pierzându-se în ocean. Niciuna nu era concludentă, cu toate îmbunătăţirile permise de optica de ultimă oră, şi nici nu aduceau vreo informaţie care să ducă spre o pistă utilă.

Aveau pe cap o vânătoare de oameni, şi niciun punct de

pornire.

⁕

La hotel, Sevgi stătu la masă cu Norton – o mâncare pe care nu o voia şi o conversaţie de care nu se simţea în stare. Percepea iluminatul slab, romantic al restaurantului ca pe o întunecime înghesuindu-se la marginea câmpului ei vizual. Synul se terminase, categoric.

— Ce părere ai despre asta? o întrebă Norton în timp ce ea pigulea dezinteresată dintr-o salată de caracatiţă.

— Tu ce crezi?

Era o deviere, ceva – „mda, *singurul* lucru” – pe care îl învăţase la şedinţele de consiliere plătite de către departament după ce se întâmplase ce se întâmplase cu Ethan şi tot restul. Specialistul stătea în partea opusă a cabinetului, zâmbind amabil şi deviind orice întrebare pusă de ea cu aceeaşi enervantă tehnică provocatoare. După un timp, începuse să-i facă şi ea acelaşi lucru. Nu era de folos, presupunea ea, dar dusese la încheierea rapidă a şedinţelor, exact cum îşi dorea ea. „Nu te pot ajuta dacă nu mă ajuţi şi tu”, spusese el la final, cu o urmă de furie apărând în cele din urmă în tonul lui răbdător, soporific. Îi scăpa esenţialul. Ea nu voia să fie ajutată. Voia să distrugă – o distrugere cu răni roşii, sângerânde şi ţipete, a absolut tuturor faţetelor anoste ale constrângerilor sociale care o înconjurau ca o pânză de păianjen.

— Nicholson probabil o să răbufnească, zise Norton încet. O să spună că ai sentimente contradictorii.

— Mda.

— Nu-ţi place caracatiţa?

— Nu mi-e foame.

Norton oftă.

— Ştii că o putem lăsa baltă dacă vrei, Sev. Oricum oamenii lui Tsai nu ne vor aici, iar RimSec ar adora să aibă ocazia să-şi arate muşchii secesionişti. Dacă tipul ăsta nu s-a înecat în Pacific, acum e pe teritoriul lor. În plus, faptul că e un treisprezece îl cam face să fie problema UNGLA. Putem să ne retragem şi să lăsăm ONU şi Rim să se lupte pentru jurisdicţie.

— În niciun caz, spuse Sevgi, aruncându-şi beţişoarele pe farfurie şi lăsându-se pe spate. Nu am venit la COLIN pentru o călătorie de plăcere, Tom. Aveam nevoie de banii ăştia. Şi ăsta e un mod la fel de bun să-i câştigi cum ar fi să faci praf piaţa neagră Marstech sau să-i pui pe jar pe cultişti. La dracu', ai *văzut* ce a făcut cu trupurile alea? Pe Helena Larsen o aştepta o viaţă la întoarcerea acasă. Ăsta e singurul lucru pe care l-am făcut în ultimii doi ani şi care are sens. E *al nostru.*

Norton o privi un timp în tăcere. Dădu din cap.

— Bine. O să-i spun lui Tsai să descarce dosarele CSI la COLIN New York. Asta ar trebui să înlăture ambiguitatea situaţiei. Ce vrei să facem cu Rovayo şi Coyle?

— Păstrează-i. Forţe reunite, sprijinul indispensabil al forţelor de ordine locale.

Găsi energia să zâmbească şi adaugă:

— Ar da bine în mass-media din Rim. COLIN o feşteleşte şi varsă unul dintre transporturile lor în Pacific, poliţiştii Coastei de Vest sar în ajutor. Asta ne-ar deschide nişte uşi.

— Şi ne-ar da de lucru pe teren.

— Păi, asta e. Tu cunoşti destul de bine Bay Area, nu? Ai o soră acolo?

Norton sorbi din vin.

— Cumnată. Fratele meu s-a mutat acolo acum vreo cincisprezece ani, e coordonator special al imigrării din partea Human Cost Foundation. Ştii tu, testări, programe de integrare socială. Dar probabil m-ai auzit vorbind despre ea. Megan. Noi, hm, ne înţelegem destul de bine.

— O să te duci să-i vezi cât suntem acolo?

— Poate.

Norton se uită încruntat la paharul cu băutură.

— Cât din toate astea lăsăm să ajungă în media?

Sevgi căscă.

— Nu ştiu. Să vedem cum merge. Dacă e vorba despre o variantă treisprezece, propun să ţinem secretă toată treaba.

— *Dacă* e vorba despre o variantă treisprezece? Uf, nu ştiu, tu crezi că despre asta ar fi vorba? Sunt eu, Sev. Crezi

că poţi renunţa pentru un timp la teatrul ăsta inocent?

Privi prin semiîntunericul restaurantului. Ochii ei prinseră mişcarea unei reclame slab luminate din anii cincizeci – un vis nanotech despre schimbare, un murmur de marşuri verzi şi albastre peste roşul marţian, până la orizont, unde, în acelaşi timp, răsărea un nou soare strălucitor.

— Va fi suficient să facem din el un pasager clandestin şi un criminal, zise ea cu grijă. Să spunem că a ucis membrii echipajului, şi să păstrăm detaliile ascunse de toţi maniacii pe care va trebui să-i reducem la tăcere. E destul de rău că s-a întors de pe Marte. Dacă le mai spunem şi că e un treisprezece ar însemna să ne căutăm singuri necazul. Ai văzut cum a reacţionat Coyle. Îţi aminteşti de Sundersen, anul trecut? Nu mai avem nevoie să se stârnească panica de genul „Monstrul e printre noi”.

— Crezi că o să facă la fel? După toată săpuneala din partea Comisiei Pentru Etica Presei?

Sevgi ridică din umeri.

— Media iubeşte panica. Cresc vizionările.

— O să le spunem din ce rasă face parte?

— Dacă şi când o obţine Organic Trace. De ce?

— Mă întreb, zise Norton calm, dacă e chinez.

Sevgi se gândi un moment.

— Da. Aşa e. Nu ne dorim o reluare a febrei Zhang. Porcăria aia a fost groaznică. Cel puţin în cazul Sundersen nu a murit nimeni.

— În afară de Sundersen.

— Ştii la ce mă refer. Ai văzut vreodată filmarea linşării? La şcoală ne puneau s-o urmărim, zise Sevgi, frecându-şi tâmplele cu vârfurile degetelor. Încă o mai văd aici, fir-ar să fie, de parcă ar fi fost ieri.

— Urâte timpuri!

— Mda.

Împinse farfuria deoparte şi-şi încrucişă braţele în spaţiul eliberat.

— Ascultă, Tom, poate ar trebui să trecem sub tăcere întreaga poveste. Deocamdată, cel puţin. Doar să anunţăm

presa că toată lumea a murit în accident, inclusiv tipul ăsta. La urma urmei, nu-i nimic neplauzibil în asta. Rahat, încă nu am înţeles nici *noi* cum a supravieţuit.

— Pe de altă parte, dacă am obţine o identificare fotografică...

— Marele „dacă”!

— ...atunci răspândirea ei ne-ar da mari şanse să-l prindem pe individ.

— Îşi poate schimba înfăţişarea, Tom. Orice salon dintr-o fundătură din Bay Area ar face-o pentru câteva sute de dolari. Până să-i oferim presei un chip, el şi l-ar da jos şi ar dispărea. Urmărirea genetică e singura metodă care merge aici.

— Dacă are codul genetic al unui chinez, şi asta se află, atunci ne confruntăm cu aceeaşi problemă.

— Dar noi vom căuta un cod anume.

— Şi pentru Zhang se căuta o faţă anume. Nu-mi amintesc să fi avut prea mare importanţă. La naiba, Sevgi – din senin, Norton îl maimuţări pe Nicholson – ştii că toţi blestemaţii ăia oricum seamănă între ei.

Sevgi schiţă un zâmbet.

— Nu cred că aici merge aşa. Aici nu e Jesusland.

— Idioţenie există peste tot, Sev. Nu e singura franciză a Republicii. Uită-te la Nicholson – născut şi crescut în New York. El de unde a luat-o?

— Nu ştiu. Faith Satellite Channel?

— Hall-e-*lu*-jah! Lăudat fie *Domnul,* Iisus o să vină şi o să-mi *reducă* impozitele!

Zâmbiră amândoi batjocoritor, dar râsul nu venea. Cadavrele din virtual încă mai atârnau în jurul lor, în semiîntuneric. Atent, un picolo apăru şi îi întrebă dacă au terminat. Sevgi aprobă cu o înclinare a capului; Norton ceru să vadă deserturile. Picoloul adună farfuriile şi plecă, încet, Sevgi începu să observe că era extrem de slab pentru vârsta lui şi că vorbirea îi urma un tipar bizar, ca şi cum i-ar fi făcut rău să vorbească. Trăsăturile păreau de chinez din nord, dar avea pielea foarte închisă la culoare. Simţi revelaţia ca pe o izbitură lichidă în stomac. Se uită

lung în urma siluetei care se retrăgea.

— Crezi că e una dintre poveştile de succes ale fratelui tău? întrebă ea.

— Hmm, făcu Norton, urmărindu-i privirea. Ah! Mă îndoiesc. Statistic, adică. Jeff mi-a spus că primesc anual cel puţin câteva mii de evadaţi din laboratoarele negre. Şi, oricum, el se ocupă mai mult de administraţie, încearcă să pună treaba pe roate. Au aproape o sută de consilieri la lucru, care vin şi pleacă, şi încă sunt împotmoliţi.

— Human Cost e o organizaţie de caritate, nu?

— Da. Primesc un buget de la administraţia Rim, dar nu e unul care se poate numi generos.

Dintr-odată glasul partenerului ei se animă:

— Şi, înţelegi, e o muncă dură. Genul de lucruri care te uzează. Unele dintre poveştile pe care mi le-a spus despre ce se petrece în acele tabere… nu cred că eu m-aş putea descurca. Chiar nu înţeleg cum poate Jeff. E ciudat. Când eram mai tineri, se părea că eu aveam să fiu cel cu vocaţie de justiţiar. El era „omul puterii şi influenţei”, nu eu. Şi apoi – Norton gesticulă cu paharul de vin – a ajuns să facă muncă de caritate şi eu am ajuns într-un post mare la COLIN.

— Oamenii se mai schimbă.

— Mda.

— Poate e Megan.

El o privi tăios.

— Ce anume?

— Poate asta l-a schimbat. Faptul că a întâlnit-o pe Megan.

Norton mormăi ceva. Un chelner aduse lista cu deserturi, dar nu aveau nimic atrăgător. Optară pentru nişte cafele îmbunătăţite genetic, care aparent aduseseră faima localului, şi cerură nota. Sevgi se pomeni fixând din nou antica reclamă cu Marte.

— Ştii, rosti ea încet, pentru că amândoi se învârtiseră în jurul problemei toată seara, adevărata întrebare nu e cine este tipul ăsta. Întrebarea e cine l-a ajutat să ajungă acasă.

— Ah! Asta.

— Să păcălească djinnul navei? Dacă era capsulat şi criocapsula l-a dezgheţat, numai atât şi ar fi fost de-ajuns să declanşeze vreo alarmă. Asta chiar înainte să se trezească, aşa că de unde timp să mai şi înceapă să umble la sisteme? Iar dacă nu era capsulat, dacă s-a ascuns, atunci n-djinnul nu ar fi trebuit nici măcar să permită lansarea.

— Crezi că Rovayo şi Coyle au remarcat asta? Eu am încercat să evit subiectul.

— Da. „S-a mai întâmplat aşa ceva în cursa pentru Marte, doar că nouă nu ne place să facem publice faptele. Uneori mor şi atât.” Foarte frumos.

Norton rânji.

— Cât se poate de adevărat, Sev.

— Mda. Cam o duzină de cazuri în vreo şaizeci de ani de trafic. Pe legea mea, se vorbeşte de fiecare dată despre probleme tehnice.

— Nu crezi că o să înghită asta?

— Ce, viciile ascunse ale inteligenţei artificiale a n-djinnului? întrebă Sevgi şi se strâmbă. Nu ştiu, e atrăgător. Maşinile nu sunt pe măsura oamenilor şi tot rahatul ăsta. Şi tuturor le place să li se spună un secret. Vinde-le oamenilor o conspiraţie şi, dacă ai noroc, o să le îngheţe complet creierul. Secte secrete mâncătoare de copii, un complot vechi de secole pentru înrobirea omenirii. Elicoptere negre, ouă zburătoare. Prostii de-astea au mare succes. Resursele critice sunt deconectate.

— Şi între timp…

— Între timp – Sevgi se aplecă peste masă, şi tot amuzamentul îi dispăruse de pe chip – amândoi ştim că altcineva de pe Marte, foarte priceput în programarea maşinilor, este amestecat în asta. Canibalul nostru misterios a fost încapsulat împreună cu ceilalţi, ceea ce înseamnă fraudă de identitate de grad înalt, şi apoi a fost programat să se trezească mai devreme, ceea ce…

Norton scutură din cap.

— E ceva ce nu înţeleg. De ce să fie trezit aşa de devreme încât să fie nevoit să-i mănânce pe toţi ceilalţi ca

să supravieţuiască? De ce să nu deconecteze capsula când ar mai fi fost doar câteva săptămâni până la Pământ?

Sevgi ridică din nou din umeri.

— Bănuiala mea? A fost o defecţiune. Cel care a deconectat n-djinnul nu a fost la fel de tare şi la programarea criocapsulelor. Tipul se trezeşte la două săptămâni distanţă de planeta greşită, la începutul călătoriei, nu la sfârşitul ei. Poate că astfel criocapsula e scurtcircuitată şi el nu se mai poate întoarce să se reîngheţe, sau poate că nu e, dar el rămâne oricum afară pentru că nu-şi permite să sosească în capsulă şi să treacă prin carantină. Dar, indiferent cum ai privi lucrurile, defecţiune sau nu, a avut ceva ajutor specializat. Aici nu e vorba de o evadare din închisoare, Tom. Tipul ăsta a fost *trimis.* Iar asta înseamnă că cei care l-au trimis au un scop bine definit în minte.

Norton făcu o grimasă.

— Păi, numărul de motive pentru care ai angaja o variantă treisprezece e destul de limitat.

— Mda.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru un timp. În cele din urmă, Sevgi ridică ochii spre partenerul ei şi zâmbi uşor.

— Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom.

Capitolul 8

Luă ultimul feribot peste golf până la Tiburon, la coborâre făcu semn unui autotaxi şi călători până în Mill Valley cu ferestrele deschise. Aerul călduţ, cu parfum de verdeaţă, se revărsa înăuntru, aducându-i amintirea intensă a plimbărilor cu Megan pe sub coroanele arborilor de sequoia din Muir Woods. O puse din nou deoparte cu mare grijă, apucând imaginea de margini ca pe o fotografie antică pe care ar putea-o murdări sau ca pe o bucată de oglindă spartă. Privea strălucirea blândă a felinarelor pe străzi şi luminile caselor de lemn construite departe de drum şi învelite în frunziş. Se afla la fel de departe de *Horkan's Pride* şi încărcătura ei măcelărită pe cât de departe se afla de casă. Te uiţi la şoselele bine întreţinute, arătoase, la toată verdeaţa liniştită din zonele rezidenţiale, şi nu vrei să crezi că omul care s-a prăbuşit în această dimineaţă în ocean, având drept companie numai cadavrele pe care le mutilase, ar putea fi liber sub acelaşi cer nocturn.

Cuvintele lui Sevgi Ertekin îi trecură iar prin minte.

„Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom?

Taxiul găsi adresa şi opri uşor sub cel mai apropiat felinar. Cum stătea acolo, abia dacă făcea mai mult zgomot decât vântul printre copaci, însă văzu cum luminile se aprind în casă şi uşa de la intrare se deschide. Încadrat în lumină, Jeff îi făcea ezitant cu mâna. Probabil aşteptase la fereastră. Nici urmă Megan lângă el.

Norton urcă curba abruptă a aleii, resimţind dintr-odată orele scurse şi distanţa faţă de New York. Cicadele ţârâiau în tufişuri şi în copacii plantaţi de-o parte şi de alta, apa plescăia în havuzul de piatră al fântânii de sus. Casa era construită în pantă, ocupând un spaţiu larg, neregulat şi cu o poartă în arcadă. Fratele lui coborî treptele să-l întâmpine şi îl bătu într-un fel ciudat pe umăr.

— Ţi-ai amintit uşor unde să ne găseşti?

— Am luat un taxi.
— Aha, da. Corect.
Intrară împreună.
— Megan nu-i pe aici? întrebă el, ca din întâmplare.
— Nu, e la Hilary cu copiii.
— Hilary?
— A, da. Nu ne-am mai văzut de atunci. Hilary e noul nostru consilier juridic la fundaţie. Are gemeni de aceeaşi vârstă cu Jack. Dorm la ei, zise Jeff Norton şi făcu semn spre living. Intră şi ia loc! Vrei ceva de băut?
Camera era cam la fel cum şi-o amintea Norton – fotolii acoperite cu tapiţerie uzată, aşezate cu faţa spre un ecran imitând focul, încastrat într-un zid de cărămidă nefinisată, obiecte de artă a indigenilor din nord-vest şi fotografii de familie înghesuite pe pereţi.
Podea de lemn lustruit şi covoare din Orientul Mijlociu. Jeff îi servi cu *arrack* indonezian dintr-un dulap pentru băuturi făcut din lemne aduse de apă. Strălucirea slabă a flăcărilor de pe ecran şi aplicele de pe peretele în stil japonez îi luminau profilul în timp ce lucra. Norton îl privea.
— Presupun că ai văzut informaţiile pe care le-am făcut publice?
Jeff dădu aprobator din cap, turnând în pahare.
— Da, tocmai mă uitam. Plonjonul misterios al navei morţii. De asta ai ieşit pe teren?
— Cam aşa ceva. E un adevărat coşmar „clasa întâi”.
— Bun, presupun că mai devreme sau mai târziu trebuia să începi să-ţi câştigi salariul ăla gras pe care ţi l-ai tras.
Un zâmbet scurt, pieziş, care să arate că nu vorbea serios. „Da, dar cumva, Jeff, întotdeauna o iei în serios, nu-i aşa?”
— Cum mai merg lucrurile la Jefferson Park? Se poartă frumos cu tine?
Norton ridică din umeri.
— La fel ca întotdeauna. Nu mă plâng. Am o parteneră nouă, preluată de la NYPD, Secţia Omucideri. E cu câţiva ani mai tânără ca mine, aşa că mă ţine în alertă.

— Atrăgătoare?

— Nu că ar avea vreo importanţă, dar da, este.

Jeff veni cu două pahare şi îi întinse unul. Zâmbi.

— Întotdeauna are importanţă, frăţioare. Crezi că o să i-o pui?

— Jeff, pentru Dumnezeu!

Nu era o furie reală; era prea obosit de călătorie şi plictisit pentru aşa ceva.

— Chiar trebuie să te porţi tot timpul ca un sălbatic?

— Ce-i? Fata e atrăgătoare, tu nu-ţi faci socotelile, nu-ţi calculezi şansele?

Încă în picioare, fratele lui dădu pe gât o înghiţitură lungă de *arrack* şi rânji către el:

— Haide, îţi citesc în ochi. Pe asta o vrei.

Norton îşi apăsă pleoapele cu degetele.

— Ştii ceva, Jeff, poate că o vreau, poate că nu. Dar acum nu asta e principala mea preocupare. Crezi că am putea discuta şi despre ceva important?

Nu văzu cum se produse schimbarea expresiei de pe chipul fratelui său: zâmbetul care pălise, făcând loc unei încordări atente. Jeff se retrase şi se lăsă în fotoliul din faţa lui, întinzându-şi picioarele. Când Norton se uită la el, îi prinse privirea şi gesticulă.

— Bine, Tom, se rezolvă. O să fac tot ce pot. Dar a trecut mult timp de când aveam influenţă la New York. Adică, aş putea da câteva telefoane dacă îţi stau unii în spate, dar…

— Nu, nu vreau nimic de genul ăsta.

— Nu?

— Nu, avem lesa destul de lungă în cazul ăsta. S-a întins vorba de sus până jos – faceţi ce vreţi, dar curăţaţi mizeria asta.

— Şi despre ce mizerie e vorba, mai exact? La ştiri se spune că toţi cei de la bord sunt morţi.

— Mda. De când crezi tot ce-ţi arată la ştiri? Adevărul e că avem unul viu şi a reuşit să scape de pe navă. Informaţia asta ţi-o dau confidenţial, Jeff. Nu trebuie să ajungă mai departe de camera asta, de discuţia asta. Nici măcar la Megan.

Jeff întinse mâinile în lateral. Zâmbi uşor.

— Ei, de când îi spun eu lui Megan totul? Mă cunoşti, Tom.

— Da, bine.

Îşi reţinu furia. Era un sentiment vechi, cu care se obişnuise, ca senzaţia pe care o avea în Cadillac, atunci când cobora fără frâne.

— Haide. Care-i marele secret?

— Marele secret e că tipul ăsta e o variantă treisprezece.

Avu o mică satisfacţie urmărind reacţia lui Jeff. Ochii lărgiţi, gura deschizându-se să emită o replică pe care nu o avea. Norton se gândi că reacţia fusese cam falsă, dar se obişnuise de atâţia ani cu această caracteristică a lui Jeff, cu modul actoricesc, uşor exagerat în care se manifesta, indiferent ce auditoriu ar fi avut. Tolerant, încercase întotdeauna s-o vadă drept preţul admiterii în cercul fermecat al puterii în care fratele lui sălăşluia cu atâta aplomb pe când erau amândoi mai tineri – însă acum, când fratele lui devenise el însuşi tolerant, fără să-şi piardă manierele lustruite, Norton era silit să presupună că poate Jeff fusese întotdeauna aşa, jucând întotdeauna pentru spectatorii de la galerie.

— Te confrunţi zilnic cu aşa ceva, Jeff, zise simplu. Am nevoie de un sfat.

— Aţi anunţat UNGLA?

— Încă nu. După cum merg lucrurile, e puţin probabil că o vom face.

— Vrei sfatul meu? Sună-i!

— Haide, Jeff. COLIN nu a semnat nici măcar Acordul de la München. Crezi că o să vrea ca ONU să-i umble prin lucruri cu bocancii marilor tratate internaţionale?

Jeff Norton îşi lăsă băutura pe o măsuţă înaltă din lemn adus de ape – o rudă îndepărtată a dulapului cu băuturi. Îşi frecă faţa cu mâinile.

— Cât de multe ştii despre varianta treisprezece, Tom?

Norton ridică din umeri.

— Ce ştie toată lumea.

— Ceea ce ştie toată lumea sunt prostii şi chestii care induc panica, date pe canalele de ştiri. Ce ştii tu *în realitate?*

— Păi, sunt sociopaţi. Un fel de sălbatici din vremurile când încă eram vânători-culegători, corect?

— Da, într-un fel. Adevărul e, Tom, că sunt ca bonobo, hibernoizii şi toţi bastarzii prematuri ai modificării genetice pe care pionierii optimişti şi idioţi ai secolului trecut ni i-au pus în cârcă. Treabă făcută pe ghicite şi intenţii rele. Nimeni nu a construit vreodată o variantă umană pentru că s-ar fi gândit că-i oferă o viaţă mai bună, libertate şi şansa de a-şi căuta fericirea. Toate sunt produse cu sarcini precise. Programele spaţiale voiau hibernoizi, iar bonobo reprezentau visul umed al autorităţii patriarhale asupra feminităţii…

— Şi al tău, nu?

Jeff îi oferi un zâmbet strâmb.

— O să renunţi vreodată la asta?

— Dar Megan?

— Megan nu ştie. E problema mea, nu a ei.

— Un gest măreţ din partea ta.

— Nu, e slab şi masculin. Ştiu asta. Presupun că n-o să am niciodată nenorocita ta de corectitudine morală, frăţioare. Dar dacă i-aş spune lui Megan, n-aş reuşi decât să-i rănesc pe ea şi pe copii. Şi nu vreau să fac asta.

Îşi luă din nou paharul şi îl ridică în direcţia lui Norton:

— Pentru supravieţuirea cu propriile greşeli, frăţioare. Fie aşa, fie du-te dracului.

Norton ridică din umeri şi înălţă propriul pahar.

— Să trăim cu greşelile noastre.

Imaginea lui Megan îi fulgeră prin minte, cu părul strălucind în soare şi râzând printre trunchiurile copacilor, şi mai târziu cu trupul gol, pistruiat de soare, străduindu-se să se lipească de el pe cearceafurile umede de transpiraţie ale patului de motel.

— Deci, rosti ca să alunge viziunea, dacă bonobo au fost visul umed al autorităţii patriarhale, varianta treisprezece ce e?

— Varianta treisprezece? zise Jeff, schiţând încă un zâmbet. Varianta treisprezece ne-a redat bărbăţia.

— Fii serios.

— Hei, nici măcar n-ai fost acolo, frăţioare.

— Eşti cu şase ani mai mare ca mine, Jeff. Nici tu nu ai fost.

— Du-te şi citeşte cărţile de istorie dacă nu vrei să crezi ce-ţi spune fratele tău mai mare. Vorbesc de perioada pre-Secesiune. Pre-atmosferă pe Marte. Aveam o lume de nivel întâi în care bărbăţia devenea demodată. Avansau valurile societăţii feminizate, masculii alfa se sacrificau sinucigându-se sau luând droguri pentru supervirilitate pe care inimile lor nu le suportau, şi asta în final *este* tot sinucidere, doar că mai lentă şi o idee mai amuzantă.

— Credeam că substanţele alea erau în afara legii.

Jeff îi zâmbi subţire.

— O, da, şi treaba asta chiar *ţinea.* Vreau să spun că *nimeni* nu ia droguri dacă sunt ilegale, nu-i aşa? În special nu droguri care îţi oferă o erecţie ca un baston de cauciuc şi posibilitatea reluării instantanee, timp de o noapte întreagă.

— Tot nu cred că substanţele astea au înclinat în vreun fel balanţa. Asta e genetică de talk-show, Jeff.

— Crezi ce vrei. Juriul academic încă promovează virilicidul, în privinţa asta ai dreptate. Dar eu n-am auzit de niciun biolog social care să nu considere autodistrugerea masculilor alfa drept una dintre influenţele majore din peisajul politic al ultimului secol. Restrângerea bărbăţiei – zâmbi iarăşi – ca să spunem aşa. Şi odată cu asta se obţine o restrângere a interesului faţă de vitejia militară ca funcţie a vieţii. Dintr-odată, nimeni în afară de nişte idioţi săraci lipiţi pământului din Kansas nu mai vrea să fie soldat, pentru că, la naiba, rahatul ăla te poate ucide şi *trebuie* să existe moduri de a-ţi trăi viaţa mai bune şi mai bine plătite. Aşadar îi avem pe aceşti idioţi amărâţi care luptă cu dinţii şi ghearele pentru diverse cauze – vocea lui Jeff se transformă pentru moment într-o parodie grosolană a vorbirii din Jesusland – „ei nu înţeleg

binele adevărat”, dar, în general vorbind, toţi ceilalţi urlă „încălcarea drepturilor omului” şi „daţi-mi drumul de aici, trimiteţi-mă la colegiu”. Şi pierdem, frăţioare, pe toate planurile. Pentru că ne punem cu duşmani care mănâncă, dorm şi respiră ură pentru tot ce reprezentăm noi, cărora nu le pasă dacă mor în chinuri atâta timp cât iau cu ei şi câţiva dintre noi. Vezi tu, Tom, o societate feminizată poate face multe lucruri, dar ceea ce nu poate face, şi asta valorează al naibii de mult – este că nu poate duce un război în ţările altora.

— N-am cerut o lecţie despre Secesiune, Jeff. Te-am întrebat despre varianta treisprezece.

— Da, ajung şi acolo.

Jeff mai luă o înghiţitură de *arrack,* apoi continuă:

— Ştii, cândva credeam cu toţii că o să trimitem roboţi să lupte în războaiele astea. Dar construcţia roboţilor e costisitoare, iar în punctele în care contează, nimeni nu are încredere în ei. Se defectează când e prea cald, sau prea frig, sau e prea mult praf. O dau în bară în oraşe, ucid mulţi oameni nevinovaţi, distrug infrastructura pe care ar fi mai bine s-o păstreze intactă. Pot fi induşi în eroare, avariaţi şi deconectaţi cu nişte dispozitive semi-decente cumpărate pe piaţa neagră şi conduse de nişte hackeri deştepţi, pregătiţi probabil la un curs de „braţele unei inimi mari în jurul lumii întregi”, la MIT. Roboţii pot fi furaţi, reprogramaţi, trimişi înapoi împotriva noastră fără ca măcar s-o ştim. Îţi aminteşti piatra memorială pe care ne-a arătat-o tata, ultima dată când am fost în New Mexico? Nenorocita aia de piatră mare din mijlocul deşertului Oklahoma?

— Vag.

Îi trecu prin minte imaginea unui bolovan mare de granit deschis la culoare, tăiat pe o parte şi şlefuit pe acea unică suprafaţă până la o strălucire gri, puternică în contrast cu suprafaţa brută şi mată a restului pietrei. Era prea mic ca să citească literele negre. Un teren cu ferme aride, în declin, câteva magazine pe o autostradă lovită de soare, exact ca o şină de oţel lustruită. O femeie bătrână în

spatele tejghelei de unde cumpăraseră bomboane, cu părul la fel de cenuşiu ca piatra de afară. Tristă, îşi aminti el, părea tristă atunci când ei aleseseră şi plătiseră.

— Câţi ani aveam, cinci sau şase?

— Cel mult. Presupun că mi-ar fi ieşit din minte, dar am avut coşmaruri câteva săptămâni după aia. Acel Trupex AS-81 dintr-un set vechi de jucării pe care-l avusesem, dar în mărime naturală, izbind casa, strivindu-i pe mama şi pe tata, trecând peste patul meu, aruncându-mă şi rupându-mi braţele şi picioarele din încheieturi. Ştii că acele nenorocite de maşini au stat în depozitul ăla *nouă săptămâni* înainte ca virusul *Allahu Akbar* să lovească.

— Da, am citit despre asta la şcoală. Ţi-am spus, Jeff, nu sunt aici pentru lecţii de istorie.

— Au masacrat întregul oraş, Tom. L-au făcut bucăţi. N-a mai rămas nimic acolo în afară de piatra aia.

— Ştiu.

— Hardesty, Fort Stewart, Bloomsdale. Baza maritimă de la San Diego. Totul în mai puţin de trei ani. Te surprinde că militarii au început să caute o soluţie mai bună?

— Varianta treisprezece.

— Da, varianta treisprezece. Oameni precivilizaţi. Tot ceea ce eram cândva, modelul de care am început să ne îndepărtăm când am plantat primele culturi agricole, ne-am făcut primele legi şi ne-am construit primele oraşe. Îţi spun, Tom, în locul tău aş anunţa UNGLA şi m-aş retrage cât mai în spate. Nu vrei să te încurci cu un treisprezece.

— Acum *tu* vorbeşti ca pe canalele de ştiri.

Jeff se aplecă, serios.

— Tom, treisprezece este singura variantă genetică pe care Jacobsen a considerat-o suficient de periculoasă ca să i se abroge drepturile fundamentale ale omului. Există un motiv pentru care ăştia au fost închişi sau exilaţi pe Marte. Există un motiv pentru care nu li se permite să se reproducă. Vorbim despre un tip de om pe care planeta asta nu l-a mai văzut de douăzeci de mii de ani. În esenţă, sunt paranoici psihopaţi, formaţi prin antrenament militar

încă din copilărie şi, în rest, cam nimic altceva. Foarte inteligenţi, foarte duri şi nu prea interesaţi de altceva în afară de a obţine ceea ce vor, indiferent de pagube sau costuri.

— Nu reuşesc să înţeleg, zise Norton caustic, cum ne redă asta bărbăţia.

— Asta pentru că trăieşti în New York.

Norton pufni şi goli paharul de *arrack.*

Fratele lui îl urmări cu un zâmbet uşor până termină.

— Vorbesc serios, Tom. Tu crezi că Secesiunea a avut la bază interesele Pacific Rim şi agenda verde? Sau poate câţiva asiatici linşaţi şi aventurile ratate din Orientul Mijlociu?

— Printre alte lucruri da, asta a fost.

Jeff scutură din cap.

— N-a fost aşa, Tom. N-a fost nimic din toate astea. America s-a divizat din cauza viziunii despre putere. Forţa masculină contra negocierii feminine. Forţă contra cunoştinţe, dominare contra toleranţă, simplu contra complex. Credinţa, Drapelul şi Cântecul patriotic s-au ridicat împotriva Noii Matematici pe care, să fim sinceri, nimeni în afara specialiştilor în cuantică nu o înţelege cu adevărat, a Teoriei Cooperării şi a Noii Ordini Internaţionale. Şi până să apară Proiectul Lawman, fiecare factor din ecuaţie indica spre un viitor atât de feminizat, încât era de-a dreptul neamerican.

Norton nu se putu abţine să nu râdă.

— Ar trebui să scrii discursuri, Jeff.

— Uiţi, replică fratele său fără să zâmbească, că am făcut-o. Acum să ne gândim la situaţia de atunci, la nava esenţei masculinităţii pe cale a se scufunda, împotmolită peste graniţe în mlaştina unor complexităţi pe care nu le înţelege, trădată de tehnologia ei militară şi de propriii ei tineri. Atunci apar aceşti noi ticăloşi solizi, în uniforme americane, care se numesc Lawmen, şi dintr-odată *câştigă.* Nu ştie nimeni cu exactitate de unde au apărut aşa, din senin, se neagă multe lucruri, dar cui îi pasă de asta? Ceea ce contează este că tipii ăştia sunt soldaţi americani, că

luptă pentru noi şi duc greul bătăliei. Gândeşte-te la asta o clipă, Tom, şi imaginează-ţi ce efect a avut în toate orăşelele alea prin care ai trecut venind încoace.

Jeff coborî degetul pe care îl îndreptase către fratele lui, privi în pahar şi înălţă sprâncenele, probabil mirat de propria sa izbucnire pasională.

— Cel puţin aşa am citit.

Pentru o clipă, camera păru sufocantă. Rămaseră amândoi tăcuţi. După un timp, Jeff se ridică şi se îndreptă din nou spre bar.

— Mai vrei unul?

Norton scutură din cap.

— Trebuie să mă întorc, mă trezesc devreme.

— Nu vrei să rămâi peste noapte?

— Păi…

— Doamne, Tom. Aşa de rău ne înţelegem?

Jeff se întoarse de la băutura pe care o turna şi îl ţintui cu privirea:

— Haide, n-ai cum să iei un feribot noaptea, la ora asta. Chiar ai de gând să mergi cu un taxi de jur-împrejurul golfului doar ca să nu fii nevoit să dormi sub acoperişul meu?

— Jeff, nu…

— Tom, ştiu că uneori pot să fiu un dobitoc, ştiu asta. Ştiu că există lucruri pe care nu le aprobi la mine. Mama şi tata nu ar fi fost de acord, dar, pentru Dumnezeu, tu crezi că bătrânul a fost un sfânt întreaga lui viaţă?

— Nu ştiu, zise Norton liniştit. Dar dacă nu a fost, niciunul dintre noi nu l-a prins.

— Nici tu nu m-ai *prins* pe mine. Eu ţi-am spus tot, fir-ar al dracului.

— Da, mulţumesc.

— Tom, sunt fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu. Cine ţi-a găsit nenorocita asta de slujbă la COLIN?

Norton sări în picioare.

— Nu pot să cred! Transmite-le salutări lui Megan şi copiilor. Îmi pare rău că nu am avut timp să le cumpăr un cadou.

— Tom, stai! Stai!

Mâinile întinse rugător, băutura uitată.

— Îmi pare rău, a fost o ticăloşie. Bine, uite, nu eu ţi-am obţinut slujba, oricum erai în capul listei favoriţilor. Dar în vara aia am şoptit multe lucruri bune despre tine în multe urechi. Şi aş face-o oricând. Eşti *fratele* meu, nu crezi că asta înseamnă ceva pentru mine?

— Megan e soţia ta. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Doamne, nu-i acelaşi lucru. Ea e o femeie, nu, nu…

Se opri, gesticulând neajutorat.

— E căsnicia, Tom. Aşa se întâmplă. Ai copii, oboseşti, strălucirea dispare. Începi să cauţi… Ceva. Nu ştiu, ceva *proaspăt,* ceva care să-ţi aducă aminte că nu eşti mort încă. Că nu vă transformaţi în doi bătrânei inofensivi dintr-un complex pentru pensionari din Costa Rica.

— Aşa îi vezi pe mama şi pe tata?

— Aşa *sunt,* Tom. Ar trebui să treci pe acolo mai des, ai vedea. Poate ai începe să înţelegi.

— Da, sigur. Ai futut refugiate bonobo pentru că mama şi tata au îmbătrânit. Are foarte multă logică.

— Tom, habar n-ai despre ce vorbeşti. Ai treizeci şi şapte de ani, nu ai fost niciodată căsătorit, nu ai o familie. Vreau să spun…

Jeff părea că se străduieşte să ajungă la ceva din interiorul său.

— Uite, tu chiar crezi că lui Megan i-ar păsa prea mult dacă ar şti? Adică, sigur, ar trece prin toate etapele, prin toate sentimentele, m-ar obliga să plec de acasă pentru un timp, ar plânge mult. Dar în final, Tom, ar face ce e mai bine pentru copii. Acum ei sunt lumea ei, nu eu. Nu-i mai pot frânge inima, chiar dacă aş vrea, chiar dacă aş încerca. E *genetica,* Tom, nenorocita de genetică. Pentru Megan, eu sunt pe locul doi, după copii, pentru că *aşa e ea construită.*

— Iar pe Nuying ai futut-o pentru că aşa eşti tu construit, corect?

Jeff răsuflă zgomotos, coborî privirea, depărtă braţele.

— Da, cam aşa ceva. Construcţia mea şi a ei – vorbesc

despre Nu. Eu sunt marele mascul alfa în fundaţie, patriarhul şi costumul cel mai scump din zonă. Pentru o bonobo, asta e o atracţie mai mare decât scula lui Larry Lastman.

— Aşa că ai intrat cu amabilitate în joc, nu? Pur şi simplu nu puteai dezamăgi fata.

Un alt oftat. De data asta, Norton înţelese din el că fratele lui cedase lupta. Jeff se prăbuşi înapoi pe fotoliu. Privi în sus spre el.

— Okay, Tom, spuse el calm. Fie ca tine. Presupun că probabil n-ai futut nicio bonobo în viaţa ta, aşa că nu ştii cum e, toată acea supunere, toată acea feminitate ca o floare ruptă în mâinile tale ca…

Scutură din cap.

— Las-o baltă. Îţi chem un taxi.

— Nu, zise Norton simţind ceva ciudat, lunecos, în piept. O să rămân, Jeff. Îmi pare rău, eu… a fost o zi lungă.

— Eşti sigur?

— Da. Uite ce e, nu vreau să te judec, Jeff. Ai dreptate, niciunul dintre noi nu e sfânt. Toţi am făcut lucruri…

Megan alături de el în motel, lăsându-l să-i sugă sânii, cu privirea în altă parte, ca şi cum el ar fi o îndatorire casnică obişnuită. Spre final, închide ochii de tot, se mişcă în sus şi în jos pe erecţia lui, până la orgasm, murmurând „ticălosule, oh, nemernic ticălos” *printre dinţii încleştaţi. O să se facă tare ca piatra doar gândindu-se la asta în săptămânile următoare, cu toate că e aproape sigur că ea nu la el se referea, şi când, după aceea, o întrebase, ea pretinsese că nu-şi aminteşte să fi spus nimic…*

— …lucruri pe care le regretăm, pe care le-am şterge dacă am putea. Crezi că eu sunt diferit?

Jeff îi aruncă o privire cercetătoare.

— Îţi scapă ceva esenţial aici, Tom.

Ridică mâinile, cu palmele întinse; pe chipul lui era o expresie aproape imploratoare.

— Eu nu o regret pe Nuying. Sau pe celelalte, pentru că Dumnezeu ştie că ea nu a fost singura. Numai că nu ţi-am spus şi despre celelalte din cauza modului în care ai

reacţionat. Da, de fiecare dată e o complicaţie emoţională, Tom, un stres de care m-aş lipsi. Dar nu mă pot convinge să mă simt prost din cauza asta, şi nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat. Poţi să înţelegi asta? Poţi *suporta* să ştii asta despre fratele tău?

„Nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat.”

Norton se aşeză din nou, prudent, pe marginea celuilalt fotoliu. Cuvintele lui Jeff erau ca nişte aşchii smulse din inima lui, o uşurare bruscă a unei dureri pe care nu fusese pe deplin conştient că o purta în el.

Adevărul luminos despre sentimentele lui pentru Megan ţâşni, umplând noile spaţii. Stătu o clipă încercând să echilibreze totul, apoi înclină din cap.

— Sigur, zise, presupun că o să pot suporta. Cred că n-am încotro, adăugă ridicând din umeri şi zâmbind uşor. Suntem fraţi, da?

Jeff răspunse cu o mişcare viguroasă din cap.

— Da.

— Aşa că mai toarnă-mi de băut, frate mai mare. Pregăteşte camera de oaspeţi. La ce oră se întoarce Megan?

Capitolul 9

Dormeau în nişte saci de dormit foarte uzaţi, din nanoţesătură – „precum cei folosiţi de adevăraţii colonişti de pe Marte!” insista eticheta de pe cel al lui Scott – dar întotdeauna înăuntrul clădirii. „Sunt prea mulţi ochi acolo”, spusese Ren sobră, când stăteau la uşa hangarului, în seara celei de-a doua zile, şi priveau cum stelele încep să sclipească la răsărit. „E mai bine să nu-i lăsăm să observe nimic neobişnuit”. Clădirile abandonate ale aerodromului îi protejau atât de scanarea din satelit cât şi de soarele deşertului; căldura se acumula înăuntru în cursul zilei, dar vechile ferestre cu obloane şi coridoarele lipsite aproape cu totul de uşi asigurau o circulaţie răcoritoare a aerului.

Pereţii camerelor pe care le foloseau erau jupuiţi, doar cu petice de vopsea, ajungând la plasticul bej-pal de pe dedesubt, şi niciuna dintre lumini nu funcţiona. Destul de ciudat, toaletele şi duşurile păreau să funcţioneze, cu toate că fără intimitatea uşilor închise şi doar cu apă rece. Ascensorul care urca în turnul de control nu era alimentat cu energie, dar scările păreau destul de sigure şi, odată ajuns sus, aveai vedere panoramică asupra încâlcelii de piste vechi din beton şi a spaţiilor întinse şi plate de dincolo de ele.

Ren îşi petrecea mult timp sus, în turn, căutând, bănuia el, semne ale vizitatorilor nedoriţi, şi vorbea cu glas scăzut cu străinul, cu El. Această ultimă parte îl îngrijora pe Scott, din motive pe care nu şi le putea clarifica pe de-a-ntregul.

Presupuse în ultimă instanţă că era vorba de lipsă de credinţă. Pastorul William spusese întotdeauna că aceasta îi lovea în primul rând şi cel mai puternic pe aşa-zişii liber-cugetători, iar Dumnezeu ştia că Scott fusese plecat suficient de mult timp ca să se contamineze, lovindu-se de toate obscenităţile şi îndoielile vieţii pe Coasta de Vest.

Simţi o izbucnire vagă, necontrolabilă de furie la acel gând, la nopţile luminate de LCLS, la vârtejul neîncetat şi coroziv al aşa-numitei vieţi moderne, fără nicio posibilitate de evadare, nici măcar în biserică, pentru că Dumnezeu ştia că el s-ar duce *acolo* să încerce. Toate acele predici călduţe, de genul „totul trece uşor”, toate cercurile în care se ţineau de mâini în casele de întâlniri şi psiho-vorbăriile cu ochii umezi care nu făceau decât să justifice eşecurile viziunii morale în care îşi permiseseră să decadă vorbitorii, mai mult de trei ani de aşa ceva, toate îi îmbâcseau siguranţa propriei viziuni, făcând confuză aritmetica simplă a binelui şi a răului despre care el *ştia* al naibii de bine că era corectă, pentru că aşa o *simţea.*

Îl durea capul.

Îl duruse, cu intermitenţe, încă de când se trezise în spatele camionului care se legăna şi îşi atinsese pansamentul improvizat înfăşurat chiar deasupra ochilor. Doctorul la care îl dusese Ren în acea noapte afară din Fresno îi spusese că era un simptom normal pentru rănile lui la cap; cu puţin noroc, avea să treacă în câteva zile.

Rănile la cap pe care i le provocase străinul lui Scott. Cum putea fi asta ceva corect? La început nu se putuse dumiri deloc.

„El se va întoarce” – tonul dulceag al pastorului William revărsându-se peste amvon ca un tunet îndepărtat, tunet despre care ştiai că se apropie, venind pe aripile unei furtuni direct către tine. Se spunea că fusese instruit la una dintre megabisericile din South Carolina înainte de a deveni preot, iar vijelia pe care o arunca printre dinţi era foarte convingătoare. „El se va întoarce, şi cum va fi atunci, puneţi-vă singuri întrebarea. O să vă spun eu, prieteni, o să vă spun eu”, zicea, ajungând acum la un urlet, „nu va fi o zi fericită în care să ne adunăm, să ne îmbrăţişăm şi să batem din palme aşa cum cântă mereu negroteii. Nu, domnilor, ziua întoarcerii Lui nu va fi o petrecere, nu va fi un picnic şi un drum drept spre paradis pentru voi toţi. Când Iisus va veni din nou, El va veni să judece, şi acea judecată va fi *dură,* dură cu fiecare bărbat,

femeie sau copil, dură pentru noi *toţi,* pentru că suntem cu toţii păcătoşi, iar acel păcat, acel îngrozitor păcat întunecat trebuie răscumpărat odată pentru totdeauna. Priviţi în inimile voastre, prieteni, priviţi în inimile voastre şi găsiţi acolo păcatul întunecat, şi rugaţi-vă să-l puteţi da afară din voi înaintea judecăţii pentru că dacă nu o faceţi, atunci o va face Domnul, iar Domnul nu foloseşte anestezice când operează pe sufletele voastre.”

Era o poveste pe care Scott şi-o amintea din benzile desenate *Timpul Sfârşitului,* volumul III, numărul 137, *Triumful în Babilon.* Înfăşurat în veşmântul său, Mântuitorul pândeşte în canioanele de sticlă reflectorizantă ale New Yorkului, cu un Colt de marină cu ţeava lungă la şold şi ţinând în mână o măciucă făcută din lemnul pătat de sudoare şi sânge al crucii pe care a murit. Loveşte în uşa de sticlă opacă a unei cafenele cu franciză de pe Wall Street şi alungă cele şapte semne ale păcatului din schimbătorii de bani adunaţi acolo. Femeile broker fardate, cu ciorapi negri, se contorsionează, prostrate la picioarele lui, cu buzele vopsite în roşu depărtate de oroare şi abandon, cu coapsele expuse sub fustele scurte de târfe. Bărbaţi graşi, cu nasuri mari, zbierând panicaţi, încercând să scape de loviturile măciucii. Sânge şi pahare de cafea din hârtie cerată zburând, ţipete. Sunetul oaselor rupte, redat cu majuscule.

Judecata!

Scott îşi atinse din nou bandajul din jurul capului, gândindu-se că poate, la urma urmelor, scăpase uşor.

În camion, holbându-se la chipul adormit, cu obrajii supţi, se aplecase şi îi şoptise lui Ren:

— E chiar El?

Ea îi aruncase o privire stranie.

— Tu cine crezi că e?

— El, Iisus. Domnul, reîntors, zise înghiţind în sec şi umezindu-şi buzele. Este acesta… trăim în… înţelegi, Timpul Sfârşitului?

Niciun răspuns. Ea doar îl privise ciudat şi îi spusese să-şi recapete forţele, fiindcă va avea nevoie de ele.

Rememorând, presupunea că dăduse impresia că ar delira din cauza contuziei.

Apoi doctorul, şi ceilalţi care îi ajutaseră pe drum. Oameni pe care Ren părea să-i cunoască bine. O schimbare de camioane, o casă şi un pat moale la periferia unui oraş al cărui nume nu l-a cunoscut niciodată. O altă noapte lungă şi chinuitoare pentru oase, într-un vehicul de teren şi descărcarea lor, în zori, pe întinderea deşertică a aeroportului.

Apoi aşteptarea.

Încerca să fie util. Făcea ordine după Ren şi străin, le aranja sacii de dormit şi saltelele în fiecare dimineaţă când – ce ciudat! – zări printre lucrurile lui Ren o Biblie şi o foaie de hârtie şifonată pe care era tipărit ceva de pe un site al preoţilor republicani, dintre cele pe care el însuşi le cunoştea foarte bine; închise uşor geanta şi nu se mai uită din nou, nu era băgăcios din fire, totuşi faptul îl nedumeri. Încercă pe cât putea să şi-l alunge din minte. În schimb, înjghebă o masă cu trei locuri din resturile pe care le găsi zăcând în turnul de control şi prin hangare. Descoperi un Cessna distrus şi fără aripi în colţul unui hangar, pe jumătate acoperit cu folii groase de plastic pe care le tăie şi le transformă în perdele, agăţate în faţa câtorva cabine de toaletă şi de duş. Se îngriji de hrană. Proviziile pe care şoferul vehiculului de teren le lăsase erau în majoritate conserve cu autoîncălzire, dar făcu tot posibilul să prepare mâncăruri din ceea ce aveau, ducându-le celorlalţi doi în turn, atunci când nu dădeau niciun semn că ar vrea să vină să mănânce. Încerca să nu se holbeze la străin. Lua cumpătat calmantele pe care i le dăduse doctorul şi se ruga, cu fervoare, ori de câte ori mânca sau se culca. Într-un fel bizar, simţea că viaţa lui era mai bună decât fusese în luni de zile.

— Nu mai e mult.

Tresări. Când se lăsa noaptea, liniştea din clădirile ruinate părea să se adâncească cumva, iar vocea lui Ren îi răsună ca o împuşcătură. Privi în sus şi o zări stând în cadrul uşii care dădea spre scările turnului. Lumina

rămăşiţelor roşu-aurii ale apusului de afară se amesteca cu strălucirea albăstruie a lămpilor de campanie pe care le aprinsese el, sclipind în ochii ei şi pe dinţii fermoarului gecii de piele uzate pe care o purta.

— Ce făceai?

— Mă rugam.

Pe jumătate sfidător, pentru că, evident, pe ea nu o mai văzuse făcând aşa ceva în ultimele zile.

Ea înclină din cap. Intră în cameră şi se ghemui pe saltea cu o graţie inconştientă.

— Trebuie să vorbim, spuse ea, şi lui i se păru că glasul îi suna obosit. Vino aici.

El aproape că tresări din nou.

— Pentru ce?

— Nu te muşc, Scott.

— Ăă… ştiu asta. Dar te aud şi de aici.

— Poate că da. Însă aş prefera să nu fiu nevoită să strig. Hai, vino aici!

Cu buzele strânse, se ridică de pe salteaua lui şi se apropie de a ei. Ea îi făcu semn spre stânga şi el se ghemui sfios alături de ea, fără să aşeze de-a binelea. Mirosul ei îl învălui, vag alterat de sudoarea din deşert – se gândi că nu mai făcuse duş din dimineaţa zilei precedente. Când Ren îl privi în faţă, Scott simţi aceeaşi veche tresărire în piept. Ea făcu semn cu capul în sus, spre tavan şi turnul de deasupra.

— Ştii cine e acolo, sus, murmură ea. Nu-i aşa?

Bucuria se revărsă în măruntaiele lui, urcând şi întâlnind senzaţia pe care ea i-o provocase sub coaste. Reuşi să aprobe printr-o smucitură din cap.

— Este, nu-i aşa?

— Da, este, răspunse oftând. E dificil pentru mine, Scott. Am crescut într-o familie numeroasă în care erau şi creştini, dar eu nu am fost de-a lor. Experienţa mea religioasă e… foarte diferită de a ta. Acolo de unde vin eu se acceptă că şi alte credinţe sunt posibile, dar noi am crezut întotdeauna că sunt doar alte moduri de a privi aceleaşi adevăruri în care credem noi. Căi mai puţin clare,

mai puţin iluminate. Nu m-am gândit niciodată că e posibil ca adevărul *nostru* să fie cel mai puţin iluminat, că aceia care au înţeles corect sunt creştinii. Asta... Eu nu m-am gândit niciodată la asta, adăugă clătinând din cap.

Scott simţi o afecţiune caldă, protectoare, crescând înăuntrul lui, ca nişte flăcări. Se întinse şi îi prinse mâna pe care ea o ţinea în poală, strângând-o uşor.

— E-n regulă, zise. Ai fost sinceră în credinţele tale. Asta-i ceea ce contează.

— Vreau să zic, trebuie să crezi ceea ce vezi cu propriii ochi, Scott. Corect? întrebă susţinându-i privirea. Trebuie să crezi ce ţi se spune când nimic altceva nu mai are sens, nu?

El inspiră adânc.

— Pentru mine e perfect logic, Carmen.

— Bine, iată faptele, şi nu ştiu dacă în Biblia ta există ceva care se referă la asta, pentru că sigur nu e ceea ce am învăţat eu despre ciclul final. El spune – ridică din nou ochii spre tavan – că a venit devreme, că încă nu e timpul şi că trebuie să-şi adune forţele. Are o lucrare de făcut aici, dar duşmanii lui sunt liberi şi încă puternici. Şi asta înseamnă că noi trebuie să-l protejăm până va veni vremea. El ne-a ales, Scott. Ne-a cernut din, ăă...

— Pleavă?

— Da, pleavă. Ai văzut ce a făcut cu Nocera şi cu Ward? Ei erau slujitori ai întunericului, Scott. Văd asta acum. Adică, Nocera nu mi-a plăcut niciodată, iar Ward, mă rog, credeam că e în regulă dar...

— Satana are o mie de capcane, îi spuse Scott. O mie de măşti pe care le poartă.

— Aşa-i.

Ezită, privind-o.

— Tu eşti...

Gustă cuvântul, simţindu-l ciudat pe limbă.

— ...Slujitoarea Lui?

— Da. Aşa mi-a spus. Până când unul dintre, ăăă, îngeri poate veni să preia sarcinile. Până atunci, el zice că va vorbi prin mine.

Scott o ţinea încă de mână. Îi dădu drumul retrăgându-şi mâinile ca şi cum atingerea ar fi fost fierbinte. Încercă să nu se holbeze la frumuseţea ei.

— Eşti… atât de vrednică de asta, rosti răguşit. Vei fi acoperită cu lumină.

Apoi mâna ei fu pe el, pe catarama curelei, trăgându-l înspre ea. Se apleca şi îşi frecă buzele desfăcute de gura lui. Trase din nou.

El icni. Sângele îi bubuia în cap. Mai jos de curea se simţi dintr-o dată strâmtorat şi umflat.

— Ce faci? şuieră.

Ea făcu semn spre tavan.

— El e sus, Scott. Stă acolo, de veghe pentru noi. E în regulă.

— Nu, e…

Îşi scutură capul amorţit, încercând să explice:

— …e un… un păcat, Carmen.

Vru să se îndepărteze de ea, dar mişcându-se nu reuşi decât să se răstoarne din poziţia lui ghemuită şi sfârşi sprijinindu-se de peretele din spatele lui, tot pe saltea. Nu reuşise deloc să mărească distanţa dintre ei. Sau poate – se gândi el mai târziu – poate nici nu dorise de fapt să se îndepărteze de ea.

— Carmen, se rugă. Nu putem păcătui. Nu acum. Nu aici. E *greşit.*

Dar Carmen Ren îşi strecură un deget sub decolteul bluzei, îşi privi mâna şi smuci. Lipitura statică cedă cu un pocnet uşor când ea îşi coborî degetul, deschizând cămaşa şi lăsând la vedere umflăturile sânilor în cupele lor modelatoare. Prin plasticul transparent, Scott putea vedea sfârcurile presate de suprafaţa interioară a fiecărei cupe. Ea ridică din nou privirea şi îi zâmbi.

— Cum ar putea fi greşit? întrebă ea simplu. Scott, nu vezi? Nu simţi? Aşa a fost dat să fie. E un sacrament, o purificare pentru noi amândoi. Un dar al iubirii lui. Priveşte înăuntrul tău. *Nu* simţi?

Şi el simţi.

⁕

Trecuse foarte mult timp.

Nu mai era virgin încă din clasa a unsprezecea, de la Janey Wilkins, iar Janey nu fusese chiar singura înainte de a pleca în Rim, cu toate că se străduise să nu se mândrească cu asta, pentru că ştia că o astfel de mândrie e ceva greşit. Dar fetele veniseră întotdeauna la el, n-avea rost să nege. Scott o moştenea pe mama lui, era înalt şi cu picioare lungi, şi îşi întărise partea superioară a corpului încă din adolescenţă, muncind *part-time* ori de câte ori putea, legând garduri sau făcând de pază la râu pe marile parcele de teren Bitterroot, pentru ca mai târziu să-şi poată plăti singur şcoala la clasele superioare fără să devină o povară sau să fie nevoit să facă serviciul la marină ca să-şi poată termina studiile. În plus, cu toată musculatura şi lungimea membrelor, era amabil şi vorbea politicos, iar din ceea ce îi spusese Janey, se părea că asta nu e prea rău din punctul de vedere al unei fete.

Însă în Rim se întâmplase ceva cu el.

Poate faptul că dintr-odată sexul era pretutindeni – accentuat la maxim şi susţinut de trupuri despre care îţi era imposibil să ştii dacă erau reale sau interfeţe virtuale, dar care erau acolo, răsucindu-se unul în jurul altuia pe marile ecrane LCLS, pe display-urile din vitrinele magazinelor, pe ambalajele pixelate pe care femeile le duceau cu braţele, ca pe o recoltă de fructe mari, alungite şi colorate strident, susţinute pe tulpini şi lujeri. Piele goală şi gemete lichide erau pe orice canal laic la care avea acces, în orice mail cu reclame pe care îl deschidea, pe *cutiile de gunoi,* pentru Dumnezeu, şi chiar odată, pe când se afla în Freeport, schiţat holografic pe cer şi bubuind din difuzoarele masive de pe Venice Beach. Poate asta era, bombardamentul continuu, supraîncărcarea, sau poate doar îi era dor de ceea ce lăsase în urmă. Orice ar fi fost, la sfârşitul primului an plăcuta încredere de care se bucurase acasă se evaporase din el ca aburul cafelei de dimineaţă lăsate afară pe verandă. Rămăsese singur şi rece.

Carmen Ren îi luminase singurătatea ca o stea

căzătoare. Luni de fantezii pe jumătate negate răbufniră în el. Pielea ei, acolo unde o atingea când ea îi ghida mâinile, era caldă şi netedă, limba ei în gura lui avea gustul unei mirodenii întunecate, necunoscute. Ea îşi dezgoli pentru el unul dintre sâni, lăsând greutatea moale în mâna lui. Părea să se potrivească acolo ca şi cum ar fi fost făcut să-l cuprindă el, proiectat intenţionat astfel. Mâinile ei se întoarseră la curea, o desfăcură şi alunecară înăuntru. Deveni rigid când degetele ei alunecară în jurul erecţiei lui şi din reflex îi strânse puternic sânul. Ea gemu în gura lui.

Se dezbrăcară unul pe celălalt, încet, oprindu-se din sărutări şi atingeri până când ea se întinse pe spate goală, îşi mângâie şoldurile şi-şi desfăcu coapsele pentru el. El se sprijini pe coate şi mâini, puţin ezitant din cauză că se dezobişnuise, apoi gemu alunecând în ea. Aerul serii adia răcoros pe pielea lui şi Carmen Ren era fierbinte şi udă în interior. Zâmbi, se mişcă leneş în lateral, făcu ceva cu muşchii. Se simţi strâns pe toată lungimea penisului, o intimitate alunecoasă, zvâcnind, apoi ea îl trase deasupra, ridică coapsele şi îl cuprinse cu ele – ardeau ca fierul încins în aerul rece – şi el ejaculă, dintr-odată şi de neoprit, tresărind de parcă l-ar fi străbătut un curent electric dintr-un cablu prost izolat.

Lăsă capul în jos, rămânând sprijinit pe coate.

— Îmi pare rău.

Ea îi zâmbi din nou, se legănă puţin şi îşi încordă muşchii în jurul durităţii lui descrescânde.

— Nu trebuie. Ştii cum mă simt când văd că-ţi pierzi controlul în felul ăsta?

— E doar… zise simţind cum se înroşeşte. A trecut mult timp, înţelegi.

— Mda, am bănuit. Nu contează, Scott. Avem timp. Îmi place să te simt înăuntru. O luăm de la capăt când eşti gata.

O altă smucitură a acelui muşchi şi ochii i se lărgiră deodată.

— O, chiar aşa.

El nu ştia dacă era din cauza modului relaxat în care

vorbea Carmen, stând întinsă sub el, ca şi cum ar fi luat micul-dejun împreună, sau poate chiar faptul că o avea acolo, punctul culminant al atâtor vise umede lipsite de speranţă, după ce se întorcea singur acasă de la Ward BioSupply. Sau poate era acel cuvânt, „slujitoare”, bubuindu-i în cap, simţindu-l încă pe buze ca pe gustul ei de mirodenie întunecată. Nu ştia, şi adevărul e că nici nu-i păsa. Ştia, pentru că Janey îi spusese cândva, că abilitatea lui de-a o lua mereu de la capăt era neobişnuită, dar până şi pentru el de data asta era cu totul altceva. Se simţi întărindu-se chiar acolo, înăuntrul ei, umflându-se când ea făcea ce făcea cu acei muşchi, şi ştiu că de data asta avea să fie bine, avea să fie un drum lung, plăcut.

⁂

După, zăcură într-o încurcătură de mâini şi picioare pe saltea, cu spatele la peretele jupuit, parţial acoperiţi cu sacul de dormit şi cu geaca lui Ren, uitându-se la fâşia de cer în amurg, abia vizibilă prin cadrul uşii care ducea afară. Scott se gândi că stelele nu fuseseră niciodată atât de strălucitoare şi frumoase ca în seara aceea, nici măcar acasă. Păreau nişte santinele, vibrând plăcut în bleumarinul-pal, pentru ca totul să fie bine. Îi spuse şi ei, iar ea chicoti adânc, din piept.

— Astronomie postcoitală.

— Nu, zise el, lăsând-o să glumească, dar ferm. E ceva special, Carmen. În seara asta suntem binecuvântaţi.

Scoase un sunet slab, care nu însemna nimic, şi se întinse puţin.

— Ştii, îi spuse ea puţin mai târziu. S-ar putea să ne ascundem mult timp. O să fie greu.

— Nu mă deranjează.

— Mda, spuse şi îşi frecă o mână de obrazul lui neras, cu aspră ironie. Presupun că eşti obişnuit cu greul, nu-i aşa?

— RimSec o să vină după noi?

— Nu ştiu, vorbi pe un ton meditativ. Am chemat nişte oameni să facă ordine la docuri. O să ne acopere urmele, asta pentru început. Avem prieteni, Scott. Mai mulţi decât îţi imaginezi.

— Şi duşmani.

— Da. Şi duşmani.

El îşi răsuci capul s-o privească în faţă.

— Spune-mi adevărul, Carmen. E Timpul Sfârşitului? Când lumea se va prăbuşi în flăcări şi fiara se va ridica din ocean cu numele blasfemiei scrise pe ea? Cu asta ne luptăm? Cu fiara?

Ea ezită.

— Nu cred. El nu a vorbit despre asta. Dar atâta ştiu: undeva există un om negru care îl caută şi pe el, şi pe noi. Acel om este slujitorul întunericului, şi împotriva lui trebuie să stăm noi de veghe, Scott. Noi amândoi, orice s-ar întâmpla, suntem slujitorii luminii şi trebuie să veghem. Omul negru vine. Iar când va veni, noi va trebui să fim gata de luptă, să murim dacă va fi nevoie. Eşti pregătit pentru asta?

— Bineînţeles că sunt. Voi face orice. Dar…

Ea se mişcă, sprijinindu-se pe perete ca să-l poată privi în ochi.

— Dar ce?

Scott se uită în tavan.

— *El* nu poate face ceva în privinţa acestui om negru?

— Încă nu, spuse ea blând. Cel puţin asta îmi spune el. Nu e încă vremea. Are alte preocupări, Scott, alte lucrări de făcut. E complicat, ştiu, nici eu nu pretind că înţeleg totul, dar ştiu ceea ce mi s-a dezvăluit şi tot ce pot să fac este să-ţi spun aceleaşi lucruri. Trebuie să avem credinţă, Scott, aşa mi-a spus. Asta este puterea creştină, nu-i aşa? Să ai credinţă, să nu te îndoieşti de ceea ce ţi se dezvăluie, nu?

— Mmm, da…

— Şi da, poate că acum nu are prea mult sens, dar dacă avem credinţă, cred că vom înţelege. Avem un rol de jucat în toate astea, Scott. Tu ai un rol. E o socoteală făcută dinainte şi, ăăă, o suferinţă care va urma. Cei care îi stau în cale vor cădea, cei care urmează în credinţă se vor înălţa.

— Atunci, asta înseamnă…

O strânse tare de mână. Sângele bubuia în el; îşi simţi măruntaiele răsucindu-se slab.

— El *a venit* să ne judece. *Este* vremea.

Apoi, brusc, îşi aminti privirea goală, lipsită de expresie a străinului, îşi aminti cum era să fii fixat de acei ochi de aproape şi, uitându-se din nou în tavan, nu mai simţi acel puls călduţ al justificării după care tânjise, afirmarea tuturor credinţelor şi adevărurilor lui. În schimb, din senin, îşi aminti acei ochi, acea faţă descărnată, şi ceea ce simţi fu frig şi teamă.

O socoteală făcută dinainte.

Capitolul 10

La cincizeci de kilometri distanţă de Van Horn, Autostrada Interstatală 10 închipuia o fâşie de un gri-pal, luminiscent în noaptea deşertului, desfăşurându-se spre lanţurile de munţi joşi, întinşi până la orizont, ale căror nume bărbatul care îşi spunea Eddie Tanaka nu se ostenise niciodată să le înveţe. Stelele punctau catifeaua albastru-închis de deasupra ca nişte împunsături de cuţit, un alb puternic în contrast cu sferele de un roşu mat ale autotrailerelor de sub ele, care duduiau prin beznă în ambele direcţii, urmând autostrada cu încordarea unor insecte. Drona apărând, şuierul exploziv al sunetului întunecat şi vântul, drona dispărând în depărtare. Treceau pe lângă stridentele lumini LCLS de la Tabitha's cu o detaşare pe care niciun şofer uman n-ar putea-o controla.

„Bine, poate vreunul defect”, îşi permise un comentariu acid. „Ei nu prea au ce face cu genul ăsta de marfa”.

Aruncă o privire spre panoul publicitar al bordelului – numele scris cu litere vampirice, subţiri şi roşii, cu care originala Tabitha nu ar fi fost niciodată de acord dacă nu ar fi vândut şi nu s-ar fi mutat în Rim imediat după ce a primit banii. În spatele literelor fine şi ascuţite, închise parcă într-o cuşcă formată de acestea, siluete feminine se roteau, etalând culorile pielii, abia pixelizate – dar, cu toate prevederile legale, nu prea bine –, aproape ca o filmare perfectă a trupurilor umane.

„Oricum ăia defecţi nu umblă pe aici pe şosea. Ei nu conduc.

Asta ştii tu.

Acel Kenan ştia, iar el era unul dintre defecţi, deşteptule.

Deştept? Mda, eşti un tip dat dracului de deştept, Max, în parcarea de la Tabitha's cu mucii unei curve pe geacă şi nici măcar un sex oral care să merite. Toate planurile şi schemele tale, prostiile despre o nouă viaţă, uite unde s-au

împotmolit. Muci pe haine şi fără sex oral.

Atât de deştept eşti, măi deşteptule.”

— Un tip deştept…

Îşi auzi propriul murmur, ecoul final al certei bruşte şi găunoase pe care tocmai o pornise în capul său, ştiind că articula din nou sunete inaudibile, ştiind şi de ce. Ştia de asemenea şi de ce nu se ostenise, nu putuse să se ostenească s-o facă pe Chrissie să i-o sugă.

„Niciodată nu poţi renunţa doar după o singură doză, nu-i aşa?”

Îşi turnase synadrive în ochi cu câteva ore mai devreme, şi problema era că produsul fusese de calitate, din propriul lui stoc, nu rahatul pe care îl strecura puştilor din Van Horn şi Kent în serile de sâmbătă. Aşa că *ştia* al naibii de bine că avea nevoie de acel singur jet – şi iniţial aşa fusese stabilit, doar o picătură pe suprafaţa tremurătoare a ochiului său stâng, ceea ce puştii numeau doză de pirat. Dar dozele de pirat întotdeauna, la dracu’, *întotdeauna*, îl făceau să simtă un dezechilibru straniu, şi asta într-o noapte bună – nu cum era asta – şi astfel atunci când synadrive-ul îşi făcuse efectul, acel sentiment de simetrie distrusă crescuse, şi *crescuse* până când părea că întreaga parte dreaptă a corpului său era prea lentă şi prea somnoroasă ca s-o mai suporte, aşa că cedase şi îşi mai dăduse o dată capul pe spate înainte de a porni la drum, iar fluidul i se scursese în ochiul drept ca o lacrimă.

„Era o vreme când aveai o disciplină”, îşi aminti el. „Disciplină sau respect de sine, oricum ceva ce nu te lăsa să-ţi faci asta ţie însuţi.”

Îşi amintise mult de acele vremuri în ultimele zile, privindu-se în oglinzile din camerele în care nu credea că avea ce căuta, întrebându-se cum ajunsese acolo şi încotro dispăruse totul. Acele vremuri în care synul era o unealtă ca oricare alta, utilă şi folosită cu o încredere intrinsecă care ar fi putut fi aroganţă dacă nu ar fi simţit totul atât de curat şi corect. Pe vremuri, înainte ca totul să se transforme în rahat şi în giulgiul negru de fum peste cerul apusean al Wyomingului.

„Era o vreme…

Sigur. Şi mai era o vreme când verile păreau să nu se sfârşească niciodată şi nu plătisei în viaţa ta pentru asta. Îţi aminteşti? Timpul trece, Max – împacă-te cu ideea. Treci peste nenorocita de nostalgie, hai să trăim în prezent."

Prezentul era ăsta. Muci şi fără sex oral în mijlocul nopţii.

Îşi şterse geaca cu mâna, fără să se obosească să se uite. Synadrive-ul se agăţase de memoria vizuală şi trasase o legătură precisă spre nervii motori, ducând gestul exact la ţintă, iar degetele îi rămăseseră lipicioase de muci. Şi le frecă, strâmbându-se. N-avea nevoie de rahatul ăsta acum, nu după cum stăteau lucrurile. Era destul de stresat. Îi spusese, îi *spusese* dracului că avea alte lucruri în pregătire, lucruri de care trebuia să se ocupe, nu ca treburile astea de codoş care nu erau principala lui afacere…

„Mda, sigur", îi spuse rece synul.

„De câţi ani tot spunem asta, mai exact, deşteptule?"

„De data asta e diferit. Dacă plăţile merg ca până acum, la anul pe vremea asta am ieşit. Definitiv."

„Şi dacă nu?"

„Dacă nu, deja am aranjat să ne acoperim urmele. Nu-ţi mai face griji."

„Să ne acoperim urmele, da. Şi să continui să fiu toată viaţa un peşte. Atunci ce o să faci cu Chrissie?"

Ce avea să facă atunci, reflectă el sobru, ce va *trebui* să facă atunci cu Chrissie, era probabil ceva violent. Ar fi trebuit s-o vadă încă de la început – nemernica de târfă fusese întotdeauna de nivel înalt, chiar şi în Houston, când lucra pe la colţuri de stradă. O coamă blondă ca vata de zahăr şi accentul ăla texan tărăgănat, studiat, iar acum operaţia subcutanată la sâni pe care i-o făcuse, ar fi trebuit să ştie dracului că va începe cu aere şi fiţe imediat ce avea să se instaleze la Tabitha's.

Că se va comporta ca şi când ar fi fost în realitate o bonobo adevărată, aşa cum o prezentaseră. Îl suna la orice

oră sau punea administraţia de la Tabitha's s-o facă, refuza să lucreze pe motivul unei dureri de cap sau crampe la stomac sau pur şi simplu pentru că nu-i plăcea vreun grăsan care plătea bani buni ca să ajungă între picioarele ei şi stătea pe pat cu ochii sclipitori, miorlăindu-se: „Eddie asta, Eddie ailaltă, Eddie, futu-i, cealaltă”, silindu-l să treacă prin toate etapele intimidare-ameninţare-linguşeală, ca şi cum ar fi fost rutina comică favorită pe care-i plăcea să-l vadă parcurgând-o.

„Atunci de ce dracului n-ai luat-o pe Serena sau Maggie pentru operaţia aia? Oricare dintre ele ar fi adus necazuri pe jumătate cât ea.”

În explozia de hiperluciditate a synului, ştia de ce. Dar se răsuci pe călcâie şi dădu informaţia la spate, laolaltă cu clipitul atracţiei carnale de pe panoul profilat pe cer de la Tabitha's. Semiîntunericul relativ al parcării slab luminate îi întuneca vederea. Strânse puternic din ochi ca să se adapteze.

— Salut, Max.

Vocea îl făcu să tresară chiar când strângea din ochi, readucându-i amintirile Scorpionului, ale unor timpuri şi locuri atât de vii încât deschise ochii şi aproape că se aşteptă să se regăsească acolo, înainte de Wyoming, în acele alte vremuri mai limpezi.

Dar nu era aşa.

Se afla tot acolo, în parcarea goală a unui bordel texan de mâna a doua, cu mucii unei târfe impertinente uscându-i-se pe degete şi prea mult syn ca să-i fie bine scânteindu-i prin creier.

Personajul se detaşă de umbra propriei maşini, venind în faţa lui. Lumina slabă de culoare violet a lămpilor de marcaj din parcare transforma forma într-o siluetă, făcând imposibilă recunoaşterea feţei. Dar ceva din atitudinea acesteia se alătură amintirilor trezite de voce. Synul îi dădu un nume, trăsături pe care să le pună peste forma întunecată. Se holba încercând să găsească o logică.

— *Tu?*

Silueta se mişcă, făcu un gest vag cu o mână.

— Dar… zise scuturând din cap. Tu… tu erai pe *Marte,* omule.

Silueta nu spuse nimic, aşteptă. Eddie se apropie, cu braţele ridicate într-o tentativă de îmbrăţişare.

— Când te-ai întors? Adică, omule, ce *faci* aici?

— Nu ştii?

Schiţă un zâmbet încurcat, autentic la origini.

— Nu, omule, habar n-am…

…şi zâmbetul pieri, şters de înţelegerea subită.

Pentru o clipă, se auzi doar tăcerea deşertului şi fuga unui trailer pe autostradă.

Se prinse cu mâna de abdomen, pe sub geacă. Strânse degetele în jurul patului armei compacte Colt Citizen pe care o ţinea prinsă la centură… Venise prea aproape.

Cunoaşterea se prelingea prin el, o cunoaştere de Scorpion din acele alte vremuri, cumva tristă şi lentă, în ciuda vitezei cu care îşi dădea seama cum se prăbuşeau toate. Silueta se repezi înainte, îi prinse încheietura, învineţindu-i-o, şi fixă pistolul acolo unde se afla. Flutură braţul stâng, lovi în gâtul celuilalt, sau în faţă, sau *prea aproape, mult prea aproape,* şi fu blocat, nu mai avea nimic, nu mai putea face nimic. O lovitură joasă îi reteză picioarele, un placaj complet, şi căzu. Se rostogoli disperat – nu-l lăsa pe nemernic să ajungă la tine cu bocancii, aterizează dacă poţi pe spate, pistolul, pistolul *dracului…* Agăţătoarea rezistă. Prinse din nou patul Coltului, îl eliberă şi se lăsă pe spate cu un mormăit de uşurare ridicând pistolul, Citizenul nu avea piedică, doar să strângi tare şi… Silueta se afla deasupra lui, profilându-se neagră pe cer. Braţul în jos, indicând… Şi ceva îl strivi din nou de pământ, ceva cu o forţă titanică.

Un trosnet înăbuşit. Urechile lui îl auziră, dar avu nevoie de câteva fracţiuni de secundă ca să îi dea importanţă. Stelele erau chiar deasupra lui. Le privi, subit fascinat. Păreau mult mai aproape decât se aşteptase, atârnând jos, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată interesate de ceva.

Gâfâi, simţind ceva care se scurgea, ca o apă rece, în pieptul lui. Ştia ce era. Synul avea o claritate nemiloasă.

Înălţă capul şi asta fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, ca şi cum craniul i-ar fi fost făcut din piatră solidă.

Distinse forma celuilalt bărbat, cu braţul încă indicând în jos spre el, ca un fel de acuzaţie.

— Mi-am închipuit c-o să lupţi, spuse vocea. Dar pentru tine a trecut mult timp, nu-i aşa? Prea mult. Poate din cauza asta.

„De asta ce?” se întrebă confuz. Tuşi, simţind gustul sângelui în gât. Se mai întrebă şi ce avea să facă acum Chrissie, târfa proastă.

— Cred că eşti terminat, zise vocea.

Încercă să-şi mişte capul, dar îi căzu înapoi pe suprafaţa aspră a parcării, şi de data asta rămase acolo.

Stelele, observă, păreau să se stingă, iar cerul arăta mai rece ca înainte, mai puţin catifelat şi mai apropiat de vidul deschis care era în realitate.

„Mort în parcarea unui bordel, pentru numele lui Dumnezeu!”

Auzi cum trecea un alt autotrailer pe autostradă şi văzu cu ochii minţii strălucirea roşie reconfortantă a luminilor din spatele lui accelerând în beznă.

Alergă să le prindă.

PARTEA A DOUA

Eliberat

„Reducerea libertăţii este un puternic instrument social şi trebuie folosită ca atare, cu înţelepciune şi cumpătare. Ca urmare, este vital să distingem între parametrii autentici şi destul de complecşi a ceea ce este socialmente necesar, şi cerinţele simpliste şi emotive ale unei isterii populare în creştere. Nerealizarea acestei distincţii este foarte probabil să aibă consecinţe neplăcute?

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 11

În cele din urmă ajunse în capelă, cam aşa cum se şi aşteptase că se va întâmpla. Astfel de închisori nu ofereau prea multe locuri în care să nu fii supravegheat, dar în Florida, abordarea ideii de reabilitare bazată pe credinţă însemna că un om are dreptul consfinţit prin Cartă la intimitate pentru rugăciune, la orice oră, exceptând perioada stingerii, noaptea. Fără camere de supraveghere, fără priviri invazive. Se considera, probabil, că în Casa Domnului nu e nevoie să fii supravegheat de gardieni, pentru că o face deja Dumnezeu. Nimeni nu părea să observe că Dumnezeu nu-şi făcea bine treaba. În cele trei luni de când Carl fusese transferat de la Miami avuseseră loc cel puţin cinci-şase evenimente sângeroase în lumina slabă a capelei. Două se finalizaseră cu răni mortale.

Carl nu era sigur dacă la un nivel oarecare personalul închisorii sancţiona bătăile sau dacă o presiune puternică şi tăcută de sus făcea ca problema să nu fie nici investigată, nici analizată. În final, era acelaşi lucru. Nimeni nu voia să răstoarne sistemul, nimeni nu voia să se audă despre asta. Corporaţia Sigma, invocând statutul religios al operaţiunilor sale, ocolea pur şi simplu cea mai mare parte a acţiunilor de control – şi aşa slabe – pe care administraţia Republicii Confederate era pregătită să le impună, iar strălucitoarele mărturii de la nivelul congresului îşi băteau joc de tot restul. Cadavrele erau luate, împachetate ermetic în folie neagră.

„Ştii, cioroiule, tre’ să-ţi pui credinţa în Domnul”, rânjise guatemalezul când îi vânduse şişul. Făcuse semn din cap spre candela mică cu ulei pe care o avea pe un raft din colţ, cu toate că în spatele flăcării tremurătoare era Fecioara Neagră din Guadalupe. „Aşa cum spune mereu guvernatorul la adunări, Domnul ţi-a păzit spatele. Da’ niciodată nu strică să te răzbuni, aşa-i?”

Şişul în sine era o aşchie practică făcută manual, ecou al

pragmatismului din cuvintele guatemalezului. Cineva luase o lamă dintr-o trusă de traforaj şi topise parţial nişte bile de plastic în jurul părţii de jos, formând un mâner strident colorat şi cu suprafaţă rugoasă. Întregul obiect avea mai puţin de douăzeci de centimetri lungime, iar bilele de plastic fuseseră atent selectate pentru a avea o suprafaţă care să nu păstreze amprentele. Rămânea urma genetică, desigur, dar guatemalezul era meticulos şi unsese cu grijă mâna clientului său cu ceva dintr-o cutiuţă pe care o păstra pe acelaşi raft cu Fecioara. Un scurt iz high-tech de molecule modificate genetic răzbătând prin căldura cu miros de pârţuri şi paciuli din celulă, când Carl îşi frecă mâinile ca să intre fluidul în piele; apoi partea volatilă se evaporă şi lăsă doar o răceală care dispărea treptat de pe palmele lui. De acum înainte, timp de trei-patru ore, orice celulă de piele pierdută de pe oricare dintre mâini va fi inutilă pentru detectoarele de gene. Mixtura, deopotrivă high-tech şi rudimentară, îi transmise un fior vag de amintire. Mergând echipat printre cocioabele din Caracas, noaptea. Centrul oraşului, întinzându-se sub el ca un bol plin cu stele, căldura intimă a străduţelor abia luminate pe unde colinda el. Încrederea în armamentul bine ales şi în ceea ce urma să facă.

Bineînţeles, în cele din urmă lama avea să taie plasticul suficient cât să slăbească mânerul şi, cu timpul, avea să cadă. Dar până atunci, arma întreagă va fi fost aruncată prin grătarul vreunei conducte de ventilaţie din subsol. Ca multe dintre cele ce se petreceau în interiorul Instituţiei Corecţionale South Florida State Partnership (Sigma Holdings), şi asta era o opţiune strict pe termen scurt.

Era de asemenea scumpă.

„Şaptesprezece”, ceruse guatemalezul. Îl plăcea suficient de mult pe Carl ca să mai adauge şi explicaţii: „Danny, băiatul meu, îşi asumă riscuri mari în atelier, înjghebând aşa ceva. După aia trebuie să ţi-l păstrez eu. Să-ţi aranjez mâinile. Să găsesc momentul potrivit să ţi-l dau. Un serviciu complet de felul ăsta nu e ieftin”.

Carl îi întoarse privirea omului cu chip de cărbune

lustruit, ridică din umeri şi aprobă. Exista un anumit grad de solidaritate de rasă în South Florida State, dar nu trebuia să se întindă. Iar el avea şaptesprezece.

Avea, de fapt, aproape două duzini de capsule de endorfină de douăzeci, care în închisoare serveau drept cea mai preţuită monedă de contrabandă. Nu conta că avea nevoie de ele peste câteva săptămâni ca să le schimbe pe orice formă pervertită d*e griego* îi putea face rost de data asta Louie The Chem. Nu conta că ar putea avea nevoie de endorfine pentru propriile răni în numai câteva ore. Concentrare pe termen scurt. Acum avea nevoie de şiş. O să-şi facă griji despre restul mai târziu, dacă şi când va avea timp.

Concentrare pe termen scurt.

Un aspect profund depresiv al vieţii în închisoare era faptul că din ce în ce mai des se pomenea gândind la fel ca tovarăşii săi puşcăriaşi. Comportament adaptiv, l-ar fi catalogat Sutherland. Cum ar fi să se masturbeze privind pornografie ieftină, ceva la care se dedase de când sistemul penal al Floridei îl înghiţise în îmbrăţişarea lui lipicioasă. Era mai bine, descoperi, să nu te mai gândeşti pur şi simplu deloc.

Aşa că ieşi din celula guatemalezului şi porni relaxat înapoi prin pasajul către aripa B, ţinând braţul drept uşor îndoit. Sub mânecă, lama rece se încălzea încet de la pielea lui. Grinzi din nanocarbon gri se ridicau de ambele părţi, susţinând şinele camerelor mari de supraveghere şi trei niveluri de galerii. Aripa avea drept acoperiş o boltă transparentă şi lumina după-amiezii târzii se scurgea în jos în liniştea sălii. Majoritatea populaţiei participa la diverse proiecte ale Parteneriatului, plătindu-şi datoriile către societate în celulele corporaţiei Sigma. Puţinii rămaşi în aripa B se sprijineau de balustradele galeriilor, câte doi sau singuri, ori stăteau în mici grupuri în sala de jos. Conversaţiile se evaporau la trecerea lui, ochii rotindu-se să-l urmărească. În galeria de jos, din partea dreaptă, un vieţaş cărunt pe nume Andrews privi în jos la el şi înclină din cap, recunoscându-l treptat. Dintr-odată, în ciuda

luminii soarelui, lui Carl i se făcu frig.

Nu era din cauza luptei care se apropia. Echipat cum era acum, Carl era destul de sigur că-l va putea doborî pe Dudeck fără prea multe probleme. Arienii fie nu aveau legături în afara închisorii, fie pur şi simplu nu-şi făcuseră temele; tot ce ştiau despre Carl Marsalis era că vorbea caraghios pentru un cioroi, că venea din Miami sau altă pârnaie pentru străinii din ţară şi că, la patruzeci şi unu de ani, era bătrân. Probabil credeau că era un fel de terorist, în consecinţă străin, şi un laş care primea totul de-a gata. Cu siguranţă considerau că acel Jack Dudeck musculos, acoperit de tatuaje, de vreo douăzeci şi ceva de ani, avea să-l facă bucăţi, indiferent cine pizda mă-sii era el. Cioroiul trebuie să înveţe ce e respectul.

Nu era din cauza luptei. Era senzaţia neplăcută a capcanei care venea odată cu ea.

Trei luni în acea găoază nou-construită a corporaţiei, înaintea celor cinci săptămâni în unitatea de Risc Maxim din Miami. Fără proces, fără cauţiune. Cererile de evaluare a posibilităţii de eliberare trimise înapoi de nenumărate ori, accesul la avocaţi refuzat. Apelurile şi presiunea diplomatică din partea UNGLA trecute lejer cu vederea, fără să se întrevadă nicio finalitate. Putea simţi scurgerea timpului ca pe o pierdere de sânge. Exista o investigaţie în curs despre care nimeni nu era pregătit să vorbească, dar Carl ştia că era în legătură cu Caracas şi moartea lui Richard Willbrink. Aşa trebuia să fie.

Relaţiile dintre ONU şi Republică nu fuseseră niciodată grozave, dar în niciun caz legislaţia statală a Floridei n-ar fi ţinut piept diplomaţiei la nivel înalt de dragul unei singure infracţiuni minore care şi aşa mirosea a capcană. Nu, undeva pe parcursul evenimentelor, de când echipa de la crime fetale îl arestase, documentele lui atinseseră un fir la nivel înalt. Se făcuseră conexiuni, fie în Langley, sau Washington, sau în vreo bază de operaţiuni sub acoperire mai îndepărtată din sud, şi fiara securităţii naţionale fusese trezită. Agenţiile-fantomă căutau să-şi plătească datoriile – răzbunare rece, în secret, pentru unul dintre ai

lor; aveau de gând să facă un exemplu din Carl Marsalis şi, în timp ce încercau să asambleze jucăriile legale necesare, el urma să stea închis în siguranţă într-o închisoare a Republicii. Dacă îl înjunghia pe Jack Dudeck astăzi, aşa cum intenţiona, era posibil să nu reuşească să i-l pună în cârcă, dar tot aveau să-l bage la Izolare şi asta să le ofere pretextul perfect pentru o altă prelungire a timpului de detenţie, poate chiar pentru o sentinţă adiţională. Nu de puţine ori în ultima lună se trezise panicat, cu respiraţia tăiată şi cu certitudinea dată de vise că nu va mai ieşi niciodată din locul acela. Începuse să semene a premoniţie.

Îşi blocă teama, o canaliză cu grijă spre mânie şi o aţâţă. Se opri la poarta aripii B şi îşi ridică faţa către laser. Lumina albastră îi scăldă trăsăturile, maşina îşi consultă înregistrările în timp real şi uşa se deschise. Trecu dincolo. Capela se afla în stânga, la jumătatea unui coridor lung de cincizeci de metri care ducea la depozitele bucătăriei. Camerele de supraveghere îl urmăreau douăzeci şi cinci de metri prin pasaj, îl vedeau trecând prin uşile duble impresionant sculptate în geno-tec, şi asta era tot ce ştiau. Carl simţi fiorul meshului tresăltând şi zgâriind de la clorurile substandard ale *griego*-ului lui Louie.

„Bine, Jacky, băiete. Hai s-o facem, dracului!"

Uşile capelei cedară uşor când le împinse, curgând înapoi pe balamalele hidraulice, şi îi dezvăluiră două rânduri de strane, de asemenea din geno-tec. Mobilele stăteau ca nişte insule pe podeaua de sticlă fuzionată. Arhitectura interioară tindea cu modestie spre o copie a unei biserici moderne. Unghiurile ascuţite făceau ca balustrada altarului şi pupitrul să strălucească. În spaţiul dintre balustradă şi primul rând de strane, Jack Dudeck stătea alături de un alt arian, şi mai masiv. Amândoi purtau salopetele albastre ale închisorii, coborâte până în talie şi înnodate. Dedesubt se vedeau clasicele tricouri gri fără mâneci. Un al treilea individ, ras în cap, cu aspect de halterofil şi îmbrăcat asemănător, se ridică din genunchi, între două strane din dreapta, la jumătatea drumului.

Mesteca gumă.

— Salut, cioară, zise Dudeck tare.

Marsalis dădu din cap.

— Aveai nevoie de ajutor, nu-i aşa?

— Nu-i nevoie de ajutor ca să-ţi tai o bucată din cur, băiete. Marty şi Roy vor doar să se asigure că nu ne deranjează nimeni.

— Corect, *cioară.*

Guma de mestecat ţâşni printre capetele stranelor, ochii se strânseră într-un rânjet, glasul accentuă puternic insulta. Carl îşi potoli furia vie şi se gândi cum ar fi să-şi înfigă degetele în ochii lui.

„Blocheaz-o, beţivane!”

Era deprimant – acelaşi sentiment atemporal de pierdere faţă de reacţiile lui. În ultimele patru luni, îşi putea detecta schimbarea de atitudine faţă de anticele epitate rasiste încă la mare vogă în Republică. „Cioară”. Primele dăţi fusese deconcertant şi aproape ciudat, ca şi cum ar fi fost lovit peste faţă cu o mănuşă de duel. Cu timpul, începuse s-o simtă din ce în ce mai mult ca pe scuipatul verbal care se dorea să fie. Faptul că ceilalţi negri o foloseau asupra lor înşişi nu ajuta cu nimic la stăvilirea furiei care se trezea încet. Era un sistem de apărare dezvoltat local, iar el nu era de acolo. *Să-i ia dracu'* pe republicanii ăştia şi societatea lor la nivel de cimpanzei!

„Blocheaz-o!”

Cel care mesteca gumă o porni greoi pe interval, către el. Carl se deplasă spre stranele din dreapta şi aşteptă, fixându-l cu privirea pe arianul care se apropia agale, urmărindu-i ochii pentru a-i anticipa mişcarea. Îşi imagina o lovitură de bocanc în tibie şi un upercut cu cotul în bărbie, dacă nu avea de ales – lovituri din partea stângă. Nu voia să-i arate lui Dudeck şişul înainte de vreme.

Dar celălalt bărbat făcu exact cum spusese Dudeck. Trecu pe lângă el, pufnind dispreţuitor, şi se poziţionă în dreptul uşii. Carl înaintă pe interval, simţind acum meshul ca pe o excitaţie, ca pe tremurul unor frâne defecte. Nu

era ideal, dar puterea valului acestuia ar fi trebuit să fie de ajuns. Păşi printre ultimele două strane şi îl înfruntă pe Dudeck printre cei peste cinci metri de sticlă fuzionată. Ridică mâna stângă într-un gest lejer, destinat să-i atragă arianului atenţia de la cea dreaptă, bucurându-se în sinea lui când ochii lui Dudeck clipiră, urmând mişcarea.

— Deci, găinaţule. Acum vrei să-mi cânţi mie rapul tău? spuse Carl şi imită în batjocură vorbirea tărăgănată din Jesusland. Sudul se va ridica din nou.

— Sudul e *deja* ridicat, cioară, i-o trânti arianul masiv de lângă Dudeck. Republica Confederată *este* America albilor.

Privirea lui Carl alunecă scurt spre vorbitor.

— Mda, se pare că pentru tine asta a rezolvat bine lucrurile.

Arianul masiv se zbârli şi se repezi înainte. Dudeck ridică o mână şi îl reţinu fără să-şi dezlipească ochii de la Carl.

— N-are rost să ne enervăm cu toţii, zise calm. Ăsta…

— Jack!

Dinspre uşă se auzi o şoaptă şuierată, de puşcăriaş; cel care făcea de pază gesticulă furios.

— *Jack!* Vin gardienii.

Schimbarea fu ireală, aproape comică. În câteva secunde, cei doi arieni din faţa lui Carl săriră în primul rând de strane, unul lângă celălalt, cu capetele rase plecate într-o atitudine de rugăciune. La uşă, cel care stătea de şase înaintă două rânduri şi făcu la fel. Carl îşi înăbuşi râsul şi-şi găsi şi el un loc în faţă, în partea cu strana lui Dudeck şi Roy. Meshul năvălea şi lovea, cerând eliberare. Îi înregistra, cu vederea periferică pe cei doi bărbaţi, aşteptând cu capul în jos şi controlându-şi respiraţia. Dacă gardienii treceau fără să se oprească, lupta avea să continue exact din punctul în care se oprise, numai că atunci Roy deja s-ar fi calmat şi şansele de a-l provoca până la punctul în care avea să se amestece s-ar fi pierdut. Carl plănuise să-l zăpăcească de cap pe arian, destul cât să stea în calea lui Dudeck şi apoi să se folosească de confuzie ca să-i înjunghie pe amândoi.

Acum…

Zgomot de paşi în spatele capelei.

— Marsalis.

„Futu-i?

Privi în jur. Trei gardieni, doi făcând parte din echipa care se ocupa în ziua aceea de aripa B, Foltz şi Garcia, amândoi ţinând în mâini carabine paralizante şi scanând stranele cu un calm experimentat. Celălalt era un necunoscut, neînarmat, iar casca de telefon pe care o purta în dreptul urechii şi-al maxilarului părea să strălucească ca nouă din cauza lipsei de utilizare. Alb, patruzeci de ani sau mai mult. Carl îl plasă printre administratori, probabil într-un post înalt. Avea părul cărunt şi faţa îi era ridată de oboseala vârstei de mijloc, dar ochilor lui le lipsea vigilenţa laconică a bărbaţilor care patrulau prin galerii. Faptul că lui Carl nu-i era cunoscut nu reprezenta ceva important – South Florida State era o închisoare mare – însă jocul apelurilor şi contra-apelurilor îl adusese deja în faţa administratorilor de vreo duzină de ori şi el se pricepea la feţe. Indiferent ce muncă făcea omul acela, nu era într-un loc în care Carl fusese sau pe care-l ce văzuse.

— Ce faci aci, Marsalis? întrebă Foltz, cu falca mişcându-i-se în ritmul constant şi încordat al gumei din gura lui. Tu nu eşti credincios.

Asta nu prea cerea un răspuns. Garcia şi Foltz erau experimentaţi; ştiau ce se petrecea în capelă.

Ochii lui Foltz se mişcară între Dudeck şi Lee. Dădu din cap ca pentru sine.

— Găsiţi armonia rasială la Domnul, nu-i aşa, băieţi?

Niciunul dintre arienii din primul rând de strane nu spuse nimic. Iar în spate, la uşă, al treilea avea patul carabinei lui Garcia aproape de ureche.

— Destul, se răsti omul cel nou. Marsalis, eşti aşteptat la administraţie.

O mică tresărire de speranţă. Întâlnirile cu Andritzky, reprezentantul UNGLA, aveau loc marţea, odată la două săptămâni, spre sfârşitul dimineţii.

Dacă cineva se înfăţişa neanunţat, atât de târziu în cursul săptămânii însemna un progres. *Trebuia* să însemne. Pe undeva, cineva găsise pârghia din hăţişul republican de xenofobie şi iluzii morale. Aplicând puţină presiune, se putea desface nodul, iar întregul proces legal şi diplomatic avea să fie pus în mişcare. Codul care urma să-l scoată pe Carl Marsalis din încurcătura cu închisoarea şi să-l trimită acasă.

„Da, ai face bine să speri, beţivane”. Lăsă şişul să alunece uşor din mânecă şi să cadă încet pe banca de lângă el. Îl împinse spre spătar cu degetele şi se ridică, lăsându-l acolo, invizibil pentru toţi, inclusiv pentru arienii care nu vedeau clar din unghiul în care stăteau. *Şaptesprezece,* îşi aminti, şi gândul îl înfioră puţin. Nu avea puterea financiară sau tupeul să cumpere din nou unul dacă problema nu se rezolva şi era trimis înapoi în aripa B, să-i înfrunte pe Dudeck şi răutatea arienilor. Cu sau fără mesh, în lipsa unei arme ascuţite probabil că va avea de suferit.

Dintr-odată, speranţa din suflet se nărui într-o disperare profundă şi într-un val de furie inutilă.

„Reggie Barnes, sper să crapi dracului în maşina aia de respirat.”

Înaintă pe interval către ofiţer. Dudeck se întoarse să-l urmărească. Carl îl percepu cu vederea periferică, înclinând capul ca să întâlnească privirea arianului. Văzu foamea din ea, dorinţa de sânge reţinută, şi afişă un chip de piatră, detaşat în întâmpinarea ei. Dar brusc descoperi că în spatele măştii se simţea obosit de tinereţea şi violenţa celuilalt bărbat. De ura care părea să se scurgă nu numai din Dudeck şi ai lui, ci chiar din pereţii închisorii din jur, ca şi cum instituţiile de genul South Florida State nu erau decât glande ale corpului politic al Republicii, transpirând ura ca pe o secreţie naturală, stocând-o şi apoi pompând-o înapoi în sistemul circulator al naţiunii, corozivă şi pregătită pentru orice ţintă putea găsi.

— Privirea înainte, Dudeck.

Foltz depistase scânteile. Glasul îi era încărcat de ironie:

— Nu aşa te rogi, fiule.

Carl nu se uită în spate să-l vadă pe Dudeck cum cedează. Nu avea nevoie. Oriîncotro privea acum Dudeck, nu mai avea importanţă. Carl putea simţi cum ura arianului se extindea în spatele lui, ca un balon imens şi moale care se umfla ca să umple spaţiul din casa de rugăciune. O închisoare bazată pe credinţă. Fiecare om cu Dumnezeul său personal, iar al lui Dudeck era alb ca fulgii de polistiren pentru împachetat.

Vocea lui Sutherland, profundă şi amuzată, ca mierea scurgându-i-se pe ceafă.

„Nu e nimic nou în ură, beţivane. Au nevoie de ea aşa cum au nevoie să respire. Fără ea, sunt dărâmaţi. Variantele treisprezece nu sunt decât ultimul cârlig de care s-o atârne.”

„Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?”

Sutherland ridicase din umeri. „Ar trebui să te pregătească, atâta tot. Ce altceva mai cauţi?”

⁂

Simţi speranţa şi disperarea oscilând în sufletul lui pe tot parcursul drumului de ieşire din aripa B şi prin curtea pentru exerciţii fizice a clădirii administrative. Arşiţa Floridei se lipea de el asemenea unor prosoape calde, umede. Strălucirea orbitoare a copertinei coborâte îi rănea ochii. Strânse din ochi şi îşi întinse gâtul în căutarea semnelor prevestitoare. Pe acoperişul clădirii nu se afla niciun elicopter, ceea ce însemna că azi nu avea vizitatori de rang înalt din Tallahassee sau Washington. Nici pe cerul cenuşiu nu era nimic, niciun sunet şi nicio senzaţie că s-ar petrece ceva în parcările de dincolo de gardul dublu, rezistent. Nici urmă de agitaţie gazetărească, niciun car de reportaj. În urmă cu câteva luni, nu cu mult după ce fusese transferat la Florida State, Andritzky dezvăluise unele detalii presei în tentativa de a provoca opinia publică în vederea unei eliberări rapide. Tactica se întorsese împotriva lor, mass-media Republicii oprindu-se aproape exclusiv asupra statutului lui Carl de agent sub acoperire al UNGLA şi a morţii Gabriellei în tabăra Garrod Horkan.

Relaţiile cu ONU, pârghii utile în orice alt colţ al lumii, se transformau aici direct într-o paranoia de durată pe care Washingtonul o cultivase cu grijă încă de la Secesiune şi chiar dinainte. Şi nu ajuta deloc nici faptul că în Carl se întrupau cele mai profunde temeri atavice ale Republicii. Servit prin scursoarea Technicolor care trecea drept post de ştiri cu acoperire naţională, el nu era decât o nouă doză dintr-un regim care fusese deja zugrăvit timp de o sută cincizeci de ani în culori sumbre.

Bărbat negru, deţinut, periculos.

Pe moment, părea să fie mai mult decât suficient pentru scopurile republicanilor. Nici Sigma, nici legislaţia statului Florida nu consideraseră deocamdată potrivit să dea publicităţii detalii ale statutului genetic al lui Carl – lucru pentru care le era profund recunoscător: având în vedere populaţia închisorii, ar fi fost echivalentul unei condamnări la moarte. S-ar fi făcut coadă la uşa celulei lui, tineri ca Dudeck, însă de orice rasă şi crez, îmbibaţi cu toţii de o ură generalizată şi înghesuindu-se să-şi măsoare puterile cu monstrul. Nu era sigur ce îi reţinea; probabil că aveau deja informaţia. Ceea ce era el nu reprezenta un secret, câteva cercetări în tabăra Garrod Horkan sau în dosarele generale ale UNGLA, ori chiar puţină informare legată de ceea ce se întâmplase în urmă cu opt ani în povestea cu *Felipe Souza* ar fi scos totul la lumină. Presupunea că mass-media din Jesusland se retrăsese şi-şi pusese botniţă în complicitate cu autorităţile guvernamentale, dar el tot nu-şi dădea seama de ce. Posibil să fi păstrat informaţia ca pe o armă de ultimă instanţă împotriva ONU sau poate că se temeau de răspândirea panicii care s-ar fi declanşat dacă ştirile ar fi devenit publice. Ori probabil că nu se încheiase încă mişcarea extrem de lentă a vreunui protocol între agenţii şi, imediat ce aveau să se limpezească lucrurile, ei vor ajunge să se răzbune pentru Willbrink prin intermediul acelui lung şir de tineri furioşi înarmaţi cu şişuri.

Dacă el va mai fi acolo.

Speranţă. Disperare. Pendulul distrugător balansându-se

în sufletul lui. Parcurseră labirintul îngrădit cu oţel pentru paza blocului administrativ, unde Carl fu împuns şi scuturat de maşini şi pipăit cu mâna. Voci aspre, poruncitoare; mâini dure, eficiente. Foltz se retrase, lăsându-l pe Garcia şi pe străin să-şi conducă prizonierul două etaje mai sus, pe scările metalice zăngănitoare, printr-o uşă grea şi prin liniştea bruscă, ocrotită de covoarele groase din birourile închisorii. Răcoare subită, uscându-i transpiraţia pe piele. Pereţi texturaţi, logouri corporatiste discrete, SIGMA şi SFSP în tonuri şterse, albastrul-închis şi portocaliul strălucitor care caracterizau uniformele deţinuţilor pălind aici până la culori pastel. Slabul clinchet ocazional din câte un birou atunci când interfeţele de date semnalau încheierea unei sarcini. Carl simţi furnicături din cauza schimbării. O femeie în fustă trecu pe lângă el, o femeie reală, nu un program holo-pornografic, la vreo cincizeci de ani, dar cu trup arătos şi mişcându-se cu adevărat pe sub haine. Îi simţi mirosul, miros de femeie şi un parfum greu de mosc, vag cunoscut. Îşi aminti brusc de viaţa din afara închisorii şi asta îl făcu să simtă că îl furnică ceva în partea de jos a şirei spinării.

— Pe aici – zise gardianul pe care nu-l cunoştea, făcând semn cu mâna –, Sala Patru.

Inima i se opri, îndurerată. Andritzky. Sala Patru era o cămăruţă cu o singură fereastră, în care nu aveau loc mai mult de doi sau trei oameni în jurul mesei mici, ovale, în niciun caz mahării reuniţi ai legislaturii statului sau o delegaţie ONU. Nimic important nu urma să se petreacă în Sala Patru. Va sta o oră cu Andritzky, probabil vor revedea apelul, apoi se va întoarce printre deţinuţi şi se va feri de Dudeck. O încurcase.

„Blocheaz-o!”

Inspiră, preluă noua informaţie şi începu să o studieze. Zen-ul situaţional al lui Sutherland. Nu te supăra, nu geme, *vezi doar ceea ce este şi apoi pregăteşte-te.* Iată uşa, iată-l pe Andritzky şi tentativele sale de camaraderie şi compătimire, fără ca vreuna dintre acestea să poată masca vreodată în totalitate evidenta uşurare personală de

a nu se afla acolo unde se afla Carl. Iată ora de inutile poveşti birocratice, punctate de tăceri jenate şi furie reţinută faţă de totala impotenţă *de căcat* a UNGLA în haznaua Jesuslandului. Iată… Nu era Andritzky.

Carl înţepeni în uşa deschisă. Liniştea de circumstanţă a lui Sutherland îl părăsi, răsucindu-se învârtejit, ca un teanc de foi aruncat într-o fântână, ca pescăruşii zburând în furtună. În acelaşi timp îi reveni furia, ca o sângerare.

— Bună ziua, domnule Marsalis.

Cel care vorbise era un bărbat alb, înalt şi de o eleganţă calmă în costumul gri-albăstrui de material microporos care cădea în stil Shanghai, după cum văzu atunci când el se ridică şi ocoli masa, cu mâna întinsă.

— Sunt Tom Norton. Mulţumesc, domnilor, asta e tot, deocamdată. Vă sun când suntem gata de plecare.

Urmă o tăcere electrizantă. Carl putea simţi schimbul de priviri din spatele lui. Garcia îşi drese glasul.

— Este închis pentru o infracţiune cu violenţă, domnule. Procedurile nu prevăd să fiţi lăsat singur cu el.

— Asta e ciudat.

Tonul lui Norton era detaşat, dar brusc deveni puţin tăios.

— Din datele mele reiese că domnul Marsalis este deţinut pentru o aşa-zisă infracţiune de moravuri din Dade County. Şi încă nu a fost acuzat oficial.

— Este contrar procedurilor, insistă Garcia.

— Luaţi loc, vă rog, domnule Marsalis.

Norton se uita dincolo de el, la Garcia şi la celălalt gardian. Expresia îi devenise rece. Scoase un telefon din buzunarul hainei, îl deschise şi-l duse la ureche.

— Alo. Da, Tom Norton, faceţi-mi vă rog legătura cu administratorul. Mulţumesc.

O scurtă pauză. Carl se aşeză. Pe masă se afla o tabletă mică, neagră, deschisă într-un unghi discret. Fără logo, ultimul răcnet în materie de branduri. Marstech. În jur zăceau formulare necunoscute. Carl scană textul de-a-ndoaselea – cuvântul „eliberat” îi făcu inima să tresară. Norton îi oferi un zâmbet mic, absent.

— Alo, domnule director Parris. Da, am nevoie de ajutorul dumneavoastră aici. Nu, nimic serios. Am doar o mică problemă cu unul dintre oamenii dumneavoastră în privinţa procedurii. Dacă se poate. A, mulţumesc, asta ar fi ideal, zise şi îi întinse telefonul lui Garcia. Administratorul vrea să-ţi vorbească.

Garcia luă telefonul ca şi cum l-ar fi putut muşca, ducându-l delicat la ureche. Nu se putea auzi ce îi spunea Parris – era un telefon bun, cu un con de proiecţie îngust. Dar faţa i se înroşea în timp ce asculta. Ochii îi alergau de la Carl la Norton şi înapoi ca şi când ar fi fost două bucăţele de puzzle care nu se potriveau. Încercă să rostească „Da, dar…” de câteva ori, oprindu-se la fiecare tentativă. Parris, era limpede, nu avea dispoziţie pentru dezbateri. Când Garcia reuşi în cele din urmă să vorbească, îi ieşi numai un încleştat „Da, domnule”, şi lăsă jos telefonul imediat după aceea. Norton întinse mâna să-l ia şi Garcia, încă roşu la faţă, îl trânti pe masă, într-un loc unde celălalt tot nu putea ajunge. Nu făcu aproape niciun zgomot la impact şi alunecă abia vreo cinci centimetri din locul în care aterizase. Deci un telefon *foarte* bun. Garcia se uită urât la el, rămas perplex probabil din cauză că nu reuşise să facă obiectul să alunece peste marginea mesei, pe podea. Norton culese mica minune tehnică şi o puse deoparte.

— Mulţumesc.

Garcia rămase un timp acolo, fără cuvinte, holbându-se la Norton. Celălalt ofiţer îi şopti ceva, puse o mână pe braţul lui şi-l împinse afară, când Garcia se scutură din strânsoare şi arătă cu un deget spre Carl.

— Omul ăsta e periculos, rosti gâtuit. Dacă nu-ţi dai scama de asta, atunci o să meriţi tot ce-o să păţeşti.

Celălalt gardian îi făcu vânt afară şi închise uşa.

Norton aşteptă un moment, apoi se aşeză alături de Carl. Ochii de un albastru palid cercetară de jur-împrejur spaţiul.

Zâmbetul dispăruse.

— Aşadar, începu Norton. Eşti periculos, domnule

Marsalis?

— Cine vrea să ştie?

Ridică din umeri.

— De fapt, nimeni. Era o întrebare retorică. Ţi-am studiat dosarul. Eşti, să spunem, suficient de periculos pentru scopurile noastre. Dar pe mine mă interesează să aflu care e percepţia ta asupra problemei.

Carl se holbă la el.

— Ai fost vreodată închis?

— Din fericire, nu. Dar chiar dacă aş fi fost, mă îndoiesc că s-ar fi apropiat de experienţa prin care a trecut aici. Eu nu sunt cetăţean al Republicii Confederate.

O slabă urmă de dispreţ în cele două cuvinte. Carl riscă o presupunere.

— Eşti canadian?

Colţul gurii lui Norton se strâmbă.

— Uniunea Atlanticului de Nord. Mă aflu aici, domnule Marsalis, la cererea Western Nations Colony Initiative. Vrem să-ţi oferim o slujbă.

Capitolul 12

Imediat ce el intră pe uşă, Sevgi ştiu că va avea necazuri.

Era ceva în lejeritatea cu care se mişca, în echilibrul alurii sale când se opri în spatele scaunului, în modul în care îl trase şi se aşeză. Ceva care emana din trupul aflat sub salopeta albastră, informă a închisorii ca o muzică răzbătând prin interferenţele radio. Ajungea până la ea prin ochii lui când el se instală pe scaun, scurgându-se prin liniştea puternică pe care o adusese cu el în încăpere. Nu era Ethan – Marsalis avea pielea cu mult mai închisă la culoare decât a lui Ethan – şi nu exista nicio similitudine de trăsături. Ethan fusese şi mai solid, cu muşchii mai dezvoltaţi.

Ethan murise mai tânăr.

Nu conta. Era acelaşi lucru.

Treisprezece.

— Domnul Marsalis?

El dădu aprobator din cap. Aşteptă.

— Sunt Sevgi Ertekin, de la Securitatea COLIN. L-ai cunoscut deja pe partenerul meu, Tom Norton. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm înainte…

— O s-o fac.

Vocea lui era profundă şi modulată. Accentul englezesc o nedumeri.

— Poftim?

— Indiferent de ce anume aţi avea nevoie. O s-o fac. Contra cost. I-am spus deja partenerului tău. Primesc sarcina în schimbul imunităţii complete în faţa tuturor acuzaţiilor împotriva mea, a eliberării imediate din custodia Republicii şi a recuperării tuturor cheltuielilor apărute în timp ce vă rezolv treburile murdare.

Ochii ei se îngustară.

— Presupui nişte lucruri, domnule Marsalis.

— Oare? întrebă, ridicând o sprânceană. Nu sunt

cunoscut pentru aranjamente florale. Dar hai să vedem dacă presupunerile mele sunt greşite. Bănuiesc că vreţi să găsesc pe cineva. Pe cineva ca mine. Asta-i bine, e ceea ce fac eu. Singura parte care nu-mi e clară este dacă vreţi să-l aduc viu sau nu.

— Noi nu suntem asasini, domnule Marsalis.

— Vorbeşte doar în numele vostru.

Femeia simţi o veche izbucnire de furie.

— Eşti mândru de asta, nu-i aşa?

— Pe tine te supără?

Ea coborî privirea la tableta deschisă şi la textul de acolo.

— În Peru ai împuşcat în ceafă o femeie neînarmată şi rănită. Ai executat-o. Eşti mândru şi de asta?

O pauză lungă. Sevgi îi prinse privirea şi i-o susţinu. O clipă se gândi că el se va ridica şi va pleca. O parte din ea, îşi dădu seama, spera asta.

În schimb, el îşi mută brusc privirea spre una dintre ferestrele din partea de sus a camerei. Un zâmbet vag îi atinse buzele. Dispăru. Îşi drese glasul.

— Domnişoară Ertekin, ştii ce este un pistol Haag?

— Am citit despre ele.

…În comunicatele NYPD care forţau City Hall să emită reguli mai stricte de control al armelor înainte ca noua ameninţare să ajungă pe străzi. Ceva suficient de înspăimântător încât iniţiativa să fie aprobată aproape fără nicio dispută.

— E o armă cu încărcătură bio, adăugă ea.

— De fapt, e ceva mai mult decât atât.

Deschise palma dreaptă şi înclină capul, părând că vede pistolul cum atârnă greu în căuşul palmei.

— Este un sistem de livrare pentru un complex viral artificial, autoimun, numit Falwell Seven. Mai există şi alte tipuri de încărcături, dar nu sunt de prea mare folos. Falwell este virulent şi foarte neplăcut. Nu există antidot. Ai văzut vreodată pe cineva murind din cauza colapsului sistemului imunitar, domnişoară Ertekin?

De fapt, văzuse. Nalan, o verişoară din Hakkari, o

petrecăreaţă de la bazele de frontieră unde Turcia îşi îndeplinea cu mândrie îndatoririle europene, împingând mizeria mai departe către est. Luase ceva de la un soldat ONU.

Cei din familia lui Nalan, care se mândreau cu principiile lor morale, o dăduseră afară. Tatăl lui Sevgi făcuse gălăgie şi găsise o cale s-o aducă la New York, unde o plasase într-una dintre noile clinici de cercetare din Midtown. Relaţiile cu familia din Turcia, deja reci, se rupseseră definitiv. De atunci, nu mai vorbise niciodată cu fratele lui.

Sevgi, care pe vremea aceea avea doar paisprezece ani, mersese cu el să întâmpine la aeroport o fată palidă, cu ochii mari, mai mare decât ea cu ceea ce părea a fi un ocean de ani, dar liniştitor de nepricepută în sofisticarea urbană a adolescenţilor. Îşi aducea încă aminte de expresia de pe faţa lui Nalan când intraseră toţi pe aceeaşi uşă în moscheea de pe bulevardul Skillman.

Murat Ertekin făcuse tot posibilul. O înscrisese pe Nalan pe listele de tratamente experimentale ale spitalului, acasă o hrănise cu suplimente vitaminizate şi medicamente antivirale. Văruise pentru ea o cameră liberă, într-un galben luminos ca soarele şi un verde ca al parcului. Pentru prima dată de ani de zile se ruga de cinci ori pe zi. În cele din urmă, plânsese.

Nalan murise oricum.

Sevgi clipi, alungând amintirea; cearceafurile pătate de sudoare şi ochii cufundaţi în orbite, rugători.

— Spui că i-ai făcut o favoare acelei femei?

— Spun că am adus-o repede şi fără suferinţă acolo unde ar fi ajuns oricum.

— Nu crezi că ar fi trebuit să fie alegerea ei?

El ridică din umeri.

— A ales atunci când a încercat să se repeadă la mine.

Dacă mai avea o îndoială asupra a ceea ce era el, acum dispăruse. Avea acelaşi calm neclintit pe care îl văzuse la Ethan şi aceeaşi rezistenţă psihică. Stătea pe scaun ca o statuie sculptată în piatră neagră, privind-o. Simţi ceva mic

mişcându-i-se în piept.

Lovi o tastă a tabletei. O nouă pagină apăru pe display.

— De curând ai fost implicat într-o acţiune violentă în închisoare. O bătaie la duşurile din aripa F. Patru oameni spitalizaţi. Trei dintre ei din cauza ta.

Pauză. Tăcere.

— Vrei să-mi spui varianta ta?

Se foi.

— Aş fi zis că detaliile vorbesc de la sine. Trei albi, un negru. A fost o răzbunare a Comandamentului Arian.

— Personalul închisorii n-a făcut nimic s-o împiedice?

— Citez: „Supravegherea la duşuri poate fi compromisă de aburii din atmosferă”, spuse, iar buzele i se curbară treptat. „Sau de săpunul lipit peste lentile. Timpul de reacţie poate fi întârziat. De către factori externi”, tot citat.

— Aşa că ai simţit necesar să intervii, adăugă bâjbâind în căutarea motivaţiilor care i s-ar fi potrivit lui Ethan. Acel Reginald Barnes îţi era prieten?

— Nu. Era un căcăcios de turnător. Şi-a făcut-o cu mâna lui. Dar pe vremea aia eu nu ştiam asta.

— Era modificat genetic?

Marsalis zâmbi afectat.

— Doar dacă există pe undeva un proiect de care nu am auzit eu, care să producă tâmpiţi dependenţi şi lipsiţi de creier.

— Atunci, ai simţit solidaritate datorită culorii lui?

Zâmbetul se şterse, devenind încruntare.

— Am simţit că nu vreau să-l văd futut în cur cu un burghiu electric. Cred că asta este o preferinţă care nu ţine cont de culoare, nu-i aşa?

Sevgi îşi înfrână mânia. Nu mergea bine. Era nervoasă din cauza scăderii nivelului synului – modificatoarele sinaptice nu erau permise în Jesusland, îi fuseseră luate la aeroport – şi încă spumega din cauză că pierduse în disputa cu Norton de la New York.

„Vorbesc serios, Sev. Consiliul de administraţie e acum foarte preocupat de treaba asta. Ortiz şi Roth vin la Secţia

2 de trei ori pe săptămână…”

„În carne şi oase? Ce onoare!”

„Vor un raport despre progrese, Sev. Ceea ce înseamnă progrese de raportat, iar pe moment noi nu avem niciunul. Dacă nu facem ceva care să arate că am început să acţionăm, Nicholson o să sară pe noi cu amândouă picioarele. Eu pot supravieţui. Tu poţi?”

Sevgi ştia că nu putea.

Octombrie. În New York, copacii din Central Park începeau să devină ruginii, cu pete galbene. Pe sub fereastra ei, în fiecare zi când se pregătea să plece la lucru, treceau negustorii zgribuliţi de răcoarea dimineţii. Vara se dusese, înclinându-se ca un avion pe cerul senin de deasupra oraşului, reflectând rece lumina pe aripile lui. Căldura nu dispăruse încă, dar se stingea repede. South Florida i se părea lipicioasă.

— Cât de multe ţi-a spus Norton?

— Nu prea multe. Că aveţi o problemă în care UNGLA nu vă ajută. Nu mi-a spus de ce, dar presupun că e legată de München.

Un zâmbet larg, subit făcu să-i dispară zece ani de pe chipul plin de cicatrice când adăugă:

— Ar fi trebuit să semnaţi şi voi Acordurile, ca toată lumea.

— COLIN a aprobat în principiu proiectul, spuse Sevgi, simţindu-se defensivă într-un fel iraţional.

— Mda. E vorba despre principiu, nu-i aşa? În principal: nu ne spuneţi voi ce să facem, gunoaie birocrate şi globaliste.

Întrucât nu greşea prea mult, ea nu mai comentă subiectul.

— Asta o să constituie o problemă?

— Nu. Sunt independent. Sunt loial doar contra cost. După cum am zis deja, spuneţi-mi doar ce vreţi să fac.

Sevgi ezită un moment. Tableta avea un atenuator integrat construit după specificaţiile COLIN, ceea ce îl făcea mai etanş decât orice adusese vreodată un avocat într-o cameră de interogatoriu din South Florida State.

Iar Marsalis era destul de evident disperat după o scăpare. Totuşi obişnuinţa ultimelor patru luni i se întipărise în comportament.

— Avem, zise ea în cele din urmă, un treisprezece renegat pe cap. E liber din iunie. Ucide.

El doar mormăi. Niciun semn c-ar fi fost surprins.

— De unde a evadat? Cimarron? Tanana?

— Nu. A scăpat de pe Marte.

De data asta îi atrăsese atenţia. Se ridică în picioare.

— E o problemă absolut confidenţială, domnule Marsalis. Trebuie să înţelegi asta înainte de a începe. Crimele sunt răspândite în teritoriu şi variate ca tehnică. Nu a fost făcută oficial nicio legătură între ele, iar noi vrem să rămână aşa.

— Da, sunt convins. Cum a trecut de supravegherea nanorackului?

— Nu a trecut. A şuntat docurile şi a prăbuşit nava în Pacific. Când am ajuns noi acolo, dispăruse.

Marsalis îşi ţuguie buzele într-un fluierat mut.

— Iată o idee!

Ea spuse tot ce mai ştia. Orice, numai să-i şteargă de pe faţă siguranţa de sine competentă şi îngâmfată.

— Înainte de asta i-a mutilat sistematic pe ceilalţi unsprezece membri ai echipajului din criocapsule, ca să se hrănească. Le-a amputat membrele şi i-a păstrat în viaţă în suspensie, apoi la final a început să-i ucidă şi să cureţe şi restul corpului de carne.

O mişcare din cap.

— Cât a durat tranzitul?

— Treizeci şi trei de săptămâni. Nu pari surprins de toate astea.

— Pentru că nici nu sunt. Dacă eşti blocat acolo, trebuie să mănânci ceva.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

Ceva ca o umbră trecu peste ochii lui. Vocea îi sună doar ceva mai puţin plat.

— Aşa m-aţi găsit? Referinţe încrucişate?

— Cam aşa ceva.

Alese să nu menţioneze entuziasmul subit al lui Norton pentru noua tactică.

— N-djinnul nostru de profile te-a citat ca fiind singurul treisprezece care a mai experimentat circumstanţe similare.

Marsalis îi oferi un zâmbet subţire.

— Eu n-am mâncat niciodată pe nimeni.

— Nu. Dar te-ai gândit la asta?

Tăcu un timp. Sevgi era pe punctul de a-i pune din nou întrebarea, când el se ridică de pe scaun şi se duse lângă fereastră. Privi afară, spre cer.

— Mi-a trecut prin minte de câteva ori, zise încet. Ştiam că nava de recuperare o să vină, dar am avut cam două luni la dispoziţie ca să-mi fac griji în sensul ăsta. Nu te poţi opri să nu derulezi scenarii în minte. Dacă ei n-o să reuşească să ajungă, dacă se întâmplă vreo nebunie? Dacă…

Se opri. Privirea i se dezlipi de copertină şi se întoarse spre cameră, cu faţa la ea.

— A fost afară pe tot parcursul celor treizeci şi trei de săptămâni?

— Cea mai mare parte. Din câte ştim, criocapsula l-a dat afară cam la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie.

— Şi Mars Control nu l-a adus înapoi?

— Mars Control n-a ştiut, zise Sevgi şi flutură din mână. N-djinnul a căzut, se pare că a fost defectat intenţionat. Nava a trecut pe sisteme automate. A funcţionat în linişte. El s-a trezit imediat după aceea.

— Drăguţ şir de coincidenţe.

— Nu-i aşa?

— Dar nu prea convenabil din punct de vedere culinar.

— Nu. Presupunem că temporizarea criocapsulei a fost o eroare. Cel care a neutralizat n-djinnul probabil plănuia să facă sistemul să-l trezească la câteva săptămâni distanţă de Pământ. Ceva din programul de intervenţie s-a dereglat şi s-a pomenit trezit la două săptămâni distanţă de Marte. Prietenul nostru a ajuns lihnit de foame, supărat şi probabil nu foarte întreg la minte.

— Ştiţi cine e?

Sevgi aprobă cu o mişcare a capului. Tastă din nou şi roti tableta astfel încât să poată vedea amândoi ecranul şi figura de pe el. Marsalis părăsi fereastra şi se sprijini neglijent de marginea mesei. Lumina i se reflecta pe-o parte a capului.

— Allen Merrin. Am recuperat material genetic de pe *Horkan's Pride*, nava care s-a prăbuşit, şi l-am verificat în baza de date COLIN referitoare la variantele treisprezece. Am obţinut asta.

Era aproape imperceptibil modul în care el devenea tot mai atent, modul în care calmul neglijent pe care-l afişa trecea printr-o încordare, devenind altceva. Sevgi îi privi ochii parcurgând textul de lângă fotografia palidă cu bustul cuiva. L-ar fi putut recita din memorie.

> „Merrin, Allen (SIN 48523dx38l4)
>
> Născut (c/s) 26 aprilie 2064, Taos, New Mexico (Proiectul Lawman). Mamă purtătoare: Bilikisu Sankare; material genetic: Isaac Hubscher, Isabela Gayoso (SIN-uri ataşate). Toate variantele de coduri genetice sunt proprietatea Elleniss Hall, Inc., patente depuse (Elleniss Hall & US Army Partnership 2029).
>
> Pregătire iniţială şi antrenament: Taos, New Mexico; dezvoltarea aptitudinilor speciale: Fort Benning, Georgia (operaţiuni sub acoperire, contrainsurgenţă). Misiuni: Indonezia 2083, Peninsula Arabică 2084-2085, Tadjikistan 2085-2087 şi 2089, Argentina, Bolivia 2088, Rim Authority (programul urban de pacificare) 20902091.
>
> Retras în 2092 (sub Acordurile celei de-a doua convenţii UNGLA, Protocolul Jacobsen). Acceptă relocarea pe Marte în 2094 (dosarul cetăţeniei COLIN ataşat)."

— Seamănă cu Hristos.

Ea clipi.

— Poftim?

— Faţa.

Lovi ecranul cu unghia. Lumina LCLS se undui sub atingere. Merrin privea fix de sub micile distorsiuni.

— În ton cu Faith Satellite Channel. Arată ca în desenul acela animat, *Man Taking Names,* care a fost făcut pentru memorialul Cash.

Zâmbetul scăpă înainte ca ea să-l poată opri. Gura i se strâmbă rapid drept răspuns. Mută puţin scaunul şi se aşeză din nou.

— Ai văzut asta, nu-i aşa? Noi avem tot timpul redifuzări aici. Reabilitarea prin credinţă, înţelegi.

„Nu mai rânji la el ca o interfaţă tâmpită de ştiri, Sev. Revino-ţi!”

— Deci nu-l recunoşti?

O privire curioasă, piezişă.

— De ce ar trebui?

— Ai fost în Iran.

— Toată lumea a fost.

Ea aşteptă pur şi simplu, în timp ce el oftă.

— Da, am auzit despre aceşti Lawmen. I-am văzut de câteva ori de la distanţă în Iran, în jurul Ahvazului. Dar din ce am aflat de acolo, se pare că acest Merrin n-a ajuns vreodată aşa de sus în nord.

— Ar fi putut, spuse Sevgi şi făcu semn din cap spre ecran. O să fiu cinstită cu tine, datele sunt destul de vagi. Odată ajunşi la dosarele misiunilor, e mult mai puţin clar. Acţiuni sub acoperire, aşa-numita documentaţie pierdută, zvonuri şi bârfe, „se înţelege că subiectul…”, genul ăsta de prostii. Dezminţiri oficiale şi secrete practic peste tot. În plus, ai o întreagă mitologie în jurul tipului. Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanţă în aceeaşi zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supravieţuiască dacă poveştile ar fi fost adevărate.

Chiar şi misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia; acţiona singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City, zise cu un dezgust crescând. Îţi spun eu, tipul ăsta e o fantomă.

El zâmbi, puţin trist după părerea ei.

— Toţi eram pe atunci. Fantome, adică. Aveam versiunea noastră britanică a Proiectului Lawman, mai puţin denumirea iluzorie, desigur. Noi îi spuneam Osprey. Francezii preferau Departamentul Opt. Însă niciunul dintre noi nu exista oficial. Ceea ce trebuie să ţii minte, domnişoară Ertekin, este că în anii optzeci întreaga poveste cu treisprezece era proaspăt descoperită. Toţi ştiau că tehnologia exista, dar toată lumea era preocupată să nege că ar avea ceva de-a face cu ea. UNGLA nici măcar nu exista pe atunci, nu ca o agenţie de drept. Încă făcea parte din Comisia Drepturilor Omului. Şi nimeni nu era prea dornic să permită altcuiva să se uite prea de aproape la noii lor războinici modificaţi genetic. Întregul Orient Mijlociu era un teren de testare pentru tot felul de porcării, iar astea se petreceau în condiţii de negare absolută. Ştii cum funcţionează rahatul ăsta, nu?

Ea clipi.

— Care rahat?

— Negarea. Lucrezi pentru COLIN, corect?

— Sunt la COLIN de doi ani şi jumătate, zise ea rece. Înainte am fost detectiv în poliţia din New York.

El zâmbi din nou, de data asta cu ceva mai mult umor sincer.

— Cu toate astea te-a prins, nu-i aşa? „E o problemă absolut confidenţială şi vrem să rămână aşa? Sună foarte „în stil COLIN”.

— Nu e vorba de asta, spuse încercând fără prea mult succes să-şi înlăture răceala din glas. Nu vrem să se creeze panică.

— Câţi a ucis până acum? Aici, pe Pământ.

— Credem că în jur de douăzeci. Unele crime nu sunt

confirmate, dar probele şi circumstanţele indică o legătură. În şaptesprezece cazuri am recuperat material genetic care îl plasează acolo.

Marsalis făcu o grimasă.

— Ocupat, ticălosul. Toate astea în Statele Rim?

— Nu. La început, crimele au avut loc în San Francisco Bay Area, dar mai târziu s-au răspândit în întreaga Americă de Nord continentală.

— Aşadar se deplasează.

— Da. Se deplasează şi se pare că este un expert foarte competent în spargerea sistemelor. A ucis doi oameni în aceeaşi locaţie din Bay Area, în noaptea de 13 iunie şi un bărbat în sud-estul Texasului, la mai puţin de o săptămână după aceea. Nu există nicio înregistrare în registrele zborurilor pentru acea perioadă, şi nici de la Controlul de Frontieră Rim. Am rulat un program de recunoaştere facială pentru fiecare zbor care a traversat frontiera în Republică, în săptămâna respectivă, şi nu am obţinut nimic.

— Putea să-şi schimbe faţa.

— În mai puţin de o săptămână? Cu documente potrivite? Linia de graniţă a Statelor Rim e cea mai dură frontieră din lume. Oricum, acelaşi n-djinn pe care l-am folosit pentru recunoaşterea facială conţine instrucţiuni pentru a indica pe oricine are bandaje sau alte urme de intervenţii chirurgicale recente pe faţă. Nu am obţinut decât o adunătură de bogătaşi întorcându-se acasă după o terapie cosmetică pe Coasta de Vest şi câteva staruri erotice mai trecute.

Sevgi văzu cum îşi reprimă începutul unui zâmbet. Era iritant de molipsitor. Se concentră asupra tabletei.

— Singurele opţiuni pe care le luăm în serios sunt fie că a reuşit la câteva zile după aterizare să contacteze nişte profesionişti pentru trecerea frauduloasă a frontierei, fie că a plecat din Rim pentru o altă destinaţie intermediară înainte de a intra în Republică. În felul ăsta, intervalul de timp ar fi strâns, dar totuşi posibil. Desigur, odată ajuns în aşa de multe zone, nu mai avem cum să facem o

recunoaştere facială utilă. Prea multe locuri refuză intrarea n-djinnilor în sistemele lor.

— Înţeleg că cele două crime au fost confirmate, în Bay Area şi apoi în Texas?

— Da. S-au recuperat urme de material genetic în ambele locuri.

Privirea lui se întoarse la display-ul tabletei.

— Ce spune Fort Benning despre asta?

— Că lui Merrin nu i s-a făcut niciodată o pregătire serioasă în domeniul sistemelor de date. Poate utiliza un computer de front – oricine are o misiune sub acoperire poate. Dar asta e tot. Noi presupunem că şi-a extins cunoştinţele pe Marte.

— Mda. Sau altcineva face treaba pentru el.

— Se poate.

Carl se uită la ea.

— Dacă a fost ajutat cu sistemele la bordul lui *Horkan's Pride*, şi mai e ajutat şi acum, atunci problema e mai serioasă decât un treisprezece evadat de pe Marte pentru că nu-i plăceau pietrele roşii.

— Da.

— Iar voi nu aveţi nicio pistă.

Nu era o întrebare.

Ea se lăsă pe spate şi desfăcu mâinile.

— Fără acces în bazele de date ale UNGLA, suntem în beznă. Am făcut tot ce ştiam şi nu a fost destul. Oamenii continuă să moară, în ritm constant, dar neprevăzut. Nu există un efect de crescendo…

— Nu, n-are să fie.

— …dar nu se opreşte. Nu face nicio greşeală suficient de mare ca să-l prindem sau ca să ne dea un punct de plecare. Ancheta noastră pe Marte s-a lovit de un zid – evident, şi-a acoperit urmele acolo sau, cum ai spus tu, cineva a făcut asta pentru el.

— Şi aici?

Ea dădu aprobator din cap.

— Aici, cum de asemenea te-ai exprimat atât de elocvent, nu suntem în termeni prea buni de cooperare cu

UNGLA, sau cu ONU, în general.

— Păi presupun că nici nu prea poţi da vina pe ei, spuse şi se uită la ea cu ochii larg deschişi, zâmbind. Nici voi nu aţi prea fost cooperanţi în ultimii zece ani.

— Uite ce e, de la München nu au…

Zâmbetul se transformă în grimasă.

— Nu mă refeream numai la Acorduri. Mă gândeam mai mult la primirea de care avem parte în taberele de pregătire, de fiecare dată când avem ceva de făcut acolo. Ştii că suntem la fel de bine-veniţi ca şi ştiinţele evoluţioniste în Texas.

Ea simţi că roşeşte puţin.

— Partenerii individuali în efortul Coloniei nu sunt în mod necesar…

— Da, treci peste asta. Totuşi UNGLA cere mandate în astfel de circumstanţe. Dacă raportaţi un treisprezece în libertate, ar cam trebui să se manifeste şi ei.

— Nu prea vrem să se manifeste, domnule Marsalis.

— Aha.

— Avem nevoie de acces la computerele lor sau, dacă nu, cineva ca tine trebuie să discute cu n-djinnii noştri specializaţi în profile. Dar asta-i tot. La urma urmelor, este o problemă a COLIN şi noi ne facem singuri treburile.

„Ascultă ce spui, Sevgi. De la poliţist, la avocat corporatist dintr-o singură mişcare uşoară, bine plătită?

Marsalis o privi timp de câteva momente. Se foi pe scaun, părând că se gândeşte la ceva.

— Şi vă ocupaţi de treaba asta în afara New Yorkului?

— Da. Am închiriat un spaţiu în complexul Alcatraz al RimSec, suntem în legătură cu detectivii lor. Dar de când problema s-a întins pe continent, ne-am întors în birourile din New York. De ce întrebi?

O ridicare din umeri.

— Fără motiv. Când urc într-un suborbital, îmi place să ştiu unde o să mă aflu atunci când o să cobor.

— Corect, răspunse şi aruncă o privire la ceas. Bun, dacă vrem să ajungem la respectivul suborbital, probabil ar trebui să ne punem în mişcare. Colegul meu presupun

că a terminat deja cu administratorul. O să fie ceva hârţogărie.

— Da, spuse ezitând o clipă. Uite ce e. Sunt aici câţiva oameni de la care aş vrea să-mi iau rămas-bun înainte de a pleca. Oameni cărora le sunt dator. Putem face asta?

— Sigur.

Sevgi ridică neglijent din umeri. Închidea deja tableta.

— Nu-i nicio problemă. COLIN se mândreşte cu asta. Putem face cam tot ce vrem.

⁕

Guatemalezul era încă în celulă, întins pe spate în pat şi, după cum arăta, în culmea fericirii datorită endorfinei nou achiziţionate. Un trabuc New Cuban pe jumătate consumat îi fumega între degetele mâinii stângi şi pleoapele îi coborau peste ochi, acoperindu-i aproape complet. Privi în sus, surprins când Carl zdrăngăni barele uşii pe jumătate deschise.

— Hei, gunoi european, ce faci aci?

— Plec, zise Carl vioi. Dar am nevoie de o favoare.

Guatemalezul se strădui să se ridice în capul oaselor pe pat. Aruncă o privire la camera de monitorizare a celulei şi la interferatorul ieftin lipit pe perete, alături de ea. Nu făcuse nicio tentativă să ascundă aparatul, atârnase acolo de fiecare dată când Carl intrase în celulă. Nu-i plăcea să se gândească la cât îl costa pe guatemalez ca să fie în permanenţă trecut cu vederea.

— Pleci? întrebă cu un zâmbet rece, de superioritate. Nu văd niciun blestemat de făraş în mâinile tale.

Carl mută un scaun din lemn african lângă pat şi se aşeză pe el.

— Nu aşa. E oficial. Pe poarta din faţă. Ascultă, trebuie să dau un telefon.

— Un *telefon?*

Chiar şi prin ceaţa endorfinelor, guatemalezul era vag şocat.

— Ştii cât o să te coste?

— Bănuiesc. Şi nu am de unde. Uite, mai sunt încă şapte capsule de douăzeci învelite în plastic, în cotul scurgerii de

la buda din celula mea. Sunt ale tale. Gândeşte-te…

— Nu-i de ajuns, cioroiule.

— Ştiu. Gândeşte-te că-i o plată în avans.

— Da?

Expresia împietrită se ştergea încet de pe chipul celuilalt. Puse New Cuban-ul în colţul gurii şi rânji pe lângă el.

— Cum funcţionează prostia asta? Tu te cari de aici, cum o să-ţi mai reglezi conturile? Plată în avans la *ce?* şi dacă veni vorba – încruntă din sprâncene – te cari de aci, la ce-ţi trebuie micile mele servicii telefonice?

Carl gesticulă nerăbdător.

— Pentru că n-am încredere în oamenii care mă scot de aici. Ascultă-mă, odată ajuns afară, o să am fonduri…

— Mda, aşa se pare. Fonduri de la oamenii în care n-ai încredere.

— Te pot ajuta de afară, spuse Carl şi se aplecă spre el. E o afacere COLIN. Asta îţi spune ceva?

Guatemalezul îl privi ca o bufniţă timp de o clipă. Apoi clătină din cap şi se sculă de pe pat. Carl se trase într-o parte ca să-l lase să treacă.

— Mi se pare, cioară, că faci mişto de mine. Sigur alea şapte capsule sunt în cotul scurgerii de la budă şi nu înăuntrul tău? Te scoate COLIN de aici? Pentru ce dracu’?

— Vor să ucid pe cineva pentru ei, spuse Carl neutru.

Îl auzi pufnind în spatele lui. Lichidul şiroi când guatemalezul îşi turnă un pahar de suc din termosul pe care îl ţinea pe raft.

— Sigur că da. În toată Republica Confederată n-au putut găsi un negru care să le facă treaba, trebuie să-i dea drumul unui gunoi european îngâmfat din South Florida State. Faci mişto, cioară.

— Nu-mi mai spune, dracului, aşa.

— O, da. Guatemalezul bău cu sete. Puse paharul jos şi scoase un sunet impetuos, satisfăcut. Uitasem. Eşti singurul negru de aici care pare să nu observe ce culoare are pielea lui.

Carl privi drept înainte la peretele celulei.

— Ştii, acolo de unde vin eu există multe feluri în care poţi fi negru.

— Bun, atunci eşti un negru al naibii de norocos.

Guatemalezul veni în faţa lui. Avea o expresie aproape amabilă, îndulcită de endorfine şi poate şi de altceva.

— Dar înţelegi tu, frate, în clipa asta nu te afli acolo de unde vii. În clipa asta eşti în South Florida State. Eşti în Republica Confederată, cioară. Pe aici e doar un singur fel de a fi negru, şi mai devreme sau mai târziu o să fii negru în felul ăsta. În Republică nu există diversitate de produse, e doar o singură cutie pentru noi şi, mai devreme sau mai târziu, o să te înghesuie în cutia aia la un loc cu toţi cei ca noi.

Carl mai privi un timp peretele. Se decise.

— Vezi, aici greşeşti.

— Greşesc? întrebă celălalt bărbat şi chicoti. Uită-te-n jur, frate. Unde dracu' greşesc?

— Greşeşti, îi spuse Carl, pentru că deja am fost băgat în cu totul altă cutie. O cutie al cărei interior voi nici nu-l vedeţi, şi de aia ies de aici, de aia au ei nevoie de mine. Nu mai pot găsi pe altcineva la fel.

Guatemalezul se propti de peretele celulei şi îi aruncă lui Carl o privire întrebătoare.

— Da? Ştii să te mişti, gunoiule, recunosc. Şi din câte am auzit de la Louie, ai ceva modificări ale dracului pe dinăuntru. Dar asta nu te face ucigaşul perfect. Acum două ore ieşeai de aci având băgat în mânecă cel mai bun şiş lucrat de băiatul meu, dar am auzit că Dudeck încă mai mişcă.

— Am fost întrerupţi.

— Mda. De drăguţii de la COLIN.

Dar acum nu mai era prea multă batjocură în glasul celuilalt.

Trase gânditor din trabuc.

— Păcat de Dudeck, găinaţul ăla merita să petreacă ceva timp la infirmerie. Vrei să-mi spui ce înseamnă „nu mai pot găsi pe altcineva la fel”?

Carl îi întâlni privirea.

— Sunt un treisprezece.

Fu ca şi cum ar fi spart o crustă. În ultimele patru luni păstrase secretul în spatele dinţilor, secretul care l-ar fi ucis. Acum privea chipul guatemalezului şi vedea confirmarea finală a paranoiei sale, vedea sclipirea de teamă, slabă, dar existentă, acoperită rapid printr-o mişcare din cap.

— O-kay.

— Da.

Simţi o dezamăgire obscură; sperase cumva că omul acesta ar putea fi proba împotriva prejudecăţilor standard – ceva din realismul matematic al guatemalezului. Brusc, se percepu pe sine prin ochii celuilalt, transformându-se într-o caricatură. Chiar putea simţi cum se eliberează, reintrând în vechea piele a puterii impasibile şi ameninţării.

— Aşadar, telefonul ăla. Cât o să mă coste?

⁕

Îl găsi pe Dudeck în sala de recreere a aripii F, jucând şah rapid cu calculatorul. Alţi trei sau patru puşcăriaşi erau adunaţi în jur: un individ tatuat, membru confirmat al Comandamentului Arian, câţiva adolescenţi întârziaţi – nişte lingăi aspiranţi – şi un alb mai bătrân, care părea să se afle acolo doar pentru şah. Niciunul nu fusese prezent la confruntarea din capelă – Dudeck probabil se descotorosise de ei după afacerea ratată. Prea multă adrenalină neconsumată, prea multă grozăveală în timp ce ieşeau din sistem. Total nepotrivit după un eşec.

Nimeni nu-i dădu atenţie negrului când intră în sală. Dudeck era adâncit în joc şi, cu toată monitorizarea audio-video încastrată în acoperişul de nanocarbon al sălii, ceilalţi erau relaxaţi şi neatenţi. Carl ajunse la mai puţin de zece paşi de cei adunaţi înainte ca cineva să se întoarcă. Atunci, unul dintre lingăi probabil observă cu colţul ochiului ceva negru mişcându-se. Se răsuci.

Făcu un pas în faţă, asigurat de sistemul de monitorizare şi umflându-se în pene datorită asocierii cu Dudeck şi apropierii de acesta.

— Ce dracu’ vrei, cioară?

Carl îl izbi cu toată puterea, cu dosul palmei, rotindu-şi braţul. Lovitura îi sparse buza băiatului şi îl trânti la pământ. Rămase acolo, sângerând şi holbându-se în sus la Carl, nedumerit.

Carl continuă să se mişte.

Îl alese pe spectatorul tatuat, sparse apărarea stângace şi îl împinse peste Dudeck, care încă încerca să se ridice de la consolă. Cei doi se loviră unul de altul şi căzură.

Al doilea lingău stătea cu gura căscată. Nu avea de gând să facă nimic. Bătrânul se retrăgea deja, cu mâinile întinse în faţă, demonstrându-şi neutralitatea.

Dudeck se rostogoli, ridicându-se cu o viteză de om antrenat. O sirenă se dezlănţui undeva.

— Aveam nişte treburi neterminate, îi spuse Carl.

— Ai pus-o, cioară. Totul e monitorizat, agresiune neprovo…

Lăsă meshul să-l conducă. Dudeck anticipă, înjghebă o apărare de box thailandez şi lovi.

Carl pară lovitura, fentă apărarea, răspunse cu un pumn, apoi îi sparse nasul lui Dudeck, lovindu-l cu podul palmei. Arianul căzu din nou, exploziv, pe spate. Al doilea membru serios al CA se ridica nesigur pe picioare. Carl îl izbi în gât ca să-l ţină în afara luptei. Se prăbuşi, sufocându-se. Dudeck se redresase şi nu-şi ştersese nici măcar sângele din nas. Un expert. Ochii îi erau albiţi de furie. Se repezi ca un camion, o ploaie de lovituri, toate numai simple prostii liniare. Carl le fentă pe majoritatea, se cutremură sub un pumn rătăcit care-i sparse unul dintre pometi, apoi smuci braţul drept al celuilalt de la încheietură.

Blocă braţul, i-l răsuci şi lovi în jos cu propriul antebraţ. Cotul lui Dudeck se rupse cu o trosnitură, audibilă chiar şi peste sunetul sirenelor. Arianul urlă şi căzu pentru ultima dată. Carl îl izbi cât putu de tare în coaste. Simţi ceva cedând. Mai lovi de două ori în stomac.

Dudeck vomită la al doilea impact, uşor, de parcă s-ar fi vărsat ceva. Carl păşi peste trupul contorsionat al arianului ca să evite băltoaca de vomă, călcă pe faţa deja

însângerată a bărbatului şi se aplecă deasupra lui. Îl apucă de o ureche.

— Reguli noi, găinaţule, şuieră el. Acum lucrez pentru cineva de sus. Pot să fac ce naiba vreau cu tine. Pot să te omor şi acum n-ar mai avea nicio importanţă.

Dudeck scuipă o spumă cu sânge. Avea fragmente de dinţi pe buza superioară zdrobită. De undeva, din piept, scotea un sunet slab, chinuit.

Carl îi dădu drumul şi se ridică. Pentru o clipă, se gândi să mai calce o dată peste forma chircită de la picioarele lui, apăsând la baza şirei spinării ca să-i producă o rană pe care să n-o poată repara uşor la infirmerie, apoi din nou pe faţă, ca să i-o distrugă complet. Şi poate să se întoarcă la coaste, până se rup spre interior şi găuresc ceva. Cel puţin, se gândi, ar putea să-l scuipe pe arian. Dar furia îi scăzuse dintr-odată. Nu merita. Guatemalezul avea ceea ce ceruse. Dudeck era scos din circulaţie, în drum spre infirmerie. Fie ca rămăşiţele vieţii lui de căcat de arian din Jesusland să-l doboare definitiv. Marsalis nu avea nevoie să vadă sau să-i mai facă vreun rău. Ştia deja cam cum o să se termine. Oameni ca Dudeck erau înghesuiţi în coşciuge ieftine, în faţa crematoriilor sărace din Republică, în fiecare duminică. Majoritatea nu aveau mai mult de douăzeci de ani.

La capătul opus al aripii F, poarta se deschise şi echipa de intervenţie năvăli înăuntru. Armuri individuale, carabine paralizatoare şi răcnete. Carl oftă, ridică mâinile deasupra capului şi porni prin sala plină de zgomotul sirenelor în întâmpinarea lor.

⁕

— *Cordwood Systems.*

— *Marsalis. Identificaţi-mă.*

— *Amprentă vocală confirmată. Vorbeşti cu controlorul de serviciu. Te rog să-ţi declari preferinţele.*

— *Jad, dantelă, mangustan, stejar.*

— *Acceptat. Ce necesităţi aveţi?*

— *Tocmai am fost eliberat din închisoare de către Western Nation Colony Initiative. Vor să găsesc o variantă*

treisprezece în afara jurisdicţiei UNGLA.

— Este contrar cu…

— Ştiu. Peste câteva zile voi fi la New York. Spuneţi-le echipelor din perimetru să mă aştepte. Îi voi lăsa baltă pe noii mei prieteni cât de curând va fi posibil din punct de vedere practic.

Capitolul 13

— De ce dracului trebuia să-l bagi în spital?

Ridică din umeri. Îşi dezbrăcase haina de la puşcărie ceva mai devreme – inclusiv pantofii şi şosetele – şi nisipul plajei era răcoros şi ferm sub picioarele lui. Aerul nopţii îi mângâia ceafa şi braţele goale, alunecând ca o mătase.

— N-am putut găsi niciun motiv serios să n-o fac.

— Nu? întrebă Ertekin, care nu-şi scosese pantofii. Ar fi însemnat să mergem acasă în seara asta în loc să rămânem în hangarul ăsta. Te-ai gândit?

Mimica ei acoperi aglomeraţia de clădiri luminate, cu două-trei etaje, aflate în spatele lor, turnul de comunicare şi, dincolo de el, înălţimea nesfârşită a nanorackului Perez, asemenea unui părinte Godzilla. Structura rackului era în mare parte cufundată în întuneric, dar luminile roşii de navigaţie clipeau într-o sincronizare năucitoare, atrăgând privirea în sus, până când luminile dispăreau în acoperişul de nori.

— E hangarul vostru, zise.

— E închiriat.

— Ce nenorocire! COLIN să depindă de puterea locală! Mă surprinde că n-aţi răsturnat pur şi simplu guvernul. Ştii, cum aţi făcut în Bolivia prin anii nouăzeci.

Ea îi aruncă o privire pe care începea s-o recunoască. La jumătatea drumului spre mânie, blocată de altceva. La un alt treisprezece ar fi interpretat-o drept antrenare a aptitudinilor sociale. Aici nu era sigur ce însemna.

Un singur lucru era clar. Ceva o irita pe Sevgi Ertekin, şi asta încă de când îl întâlnise.

— Marsalis, e târziu, îi zise ea. N-o să mă cert cu tine pe tema a ceva ce COLIN a făcut sau nu a făcut cu zece ani înainte de a mă angaja eu. Motivul pentru care suntem în *hangarul ăsta* este că tu ţi-ai lăsat mult-lăudatele tendinţe de treisprezece să-ţi scape din mână, şi asta ne-a costat încă şase ore de telefoane şi negocieri. Aşa că nu-ţi forţa

norocul. Sunt destul de aproape de a te trimite înapoi unde erai.

Rânji.

— Acum minţi.

— Crezi? Directorul penitenciarului voia să predea totul înapoi la Tallahassee pentru o evaluare convocată de Comitetul pentru Infracţiuni violente. I-ar fi plăcut să te vadă închis până trece toată treaba asta prin procesul legislativ.

— Aş fi crezut că se bucură să-mi vadă spatele.

— Ei bine, ai fi greşit. Administratorul Parris a fost puşcaş marin, zise Sevgi şi îi aruncă o altă privire. Ca şi Willbrink.

— Will cine?

— Da, aşa-i. Las-o baltă!

El nu ştia cât de adevărate erau vorbele ei. Situaţia devenise cu siguranţă tensionată, după ce văzuseră ce-i făcuse lui Dudeck. Echipa de intervenţie nu-l paralizase la faţa locului, dar fuseseră pe aproape. Petrecuse trei ore în semiîntunericul mirosind slab a amoniac din celulele carcerei, fusese săltat, târât fără prea multe fasoane până la administraţie şi apoi trimis la fel de repede înapoi în timp ce, presupunea el, autorităţile competente îşi pasau pisica de la una la alta. Mai durase încă două ore până să fie eliberat permanent, iar între timp se întunecase şi personalul din blocul administrativ se redusese la câţiva îngrijitori şi paznici.

Norton şi Ertekin veneau şi plecau, intrau şi ieşeau pe uşile unor birouri pe care el nu ajunsese niciodată să le vadă pe dinăuntru. Abia dacă se uitau în direcţia lui. Turele se schimbau. La un moment dat, un gardian veni să-i facă o poză, plecând fără niciun comentariu. Carl lăsă totul să treacă pe lângă el fără să-l tulbure. Când terminară totul, semnă documentele care îi fuseră date, se schimbă în hainele lui şi, presupunând că avea să fie frig la New York, îşi făcu rost prin linguşeli de o haină de deţinut de la funcţionarul somnoros. Era de un gri-închis uzat, o culoare nu tocmai urâtă în sine, dar pe una dintre mâneci

străluceau nişte galoane portocalii şi pe spate avea obişnuitul logo Sigma, în aceeaşi culoare stridentă. Ca la multe altele din stoc, un maniac luase un spray de vopsea şi adăugase un *t* zdrenţuit după litera *S.* Ridică din umeri şi o luă oricum. Poliţia din Miami îi sechestrase lucrurile din hotel când fusese arestat şi presupunea că n-avea să le mai vadă vreodată. Aparent, UNGLA încă negocia returnarea pistolului Haag şi a încărcăturii lui. O chestiune de principiu, o chestiune de onoare. Nimeni nu credea cu adevărat că vor câştiga. Îşi strecură umerii în haină, rulă plicul cu obiectele personale pe care le avusese în hainele cu care fusese arestat şi ieşi.

„Dă-le dracului de accesorii, Carl. Eşti la jumătatea drumului spre casă.”

Un Norton cu faţa mohorâtă îl însoţi până la inofensivul automobil-lacrimă din parcare, îi deschise uşa din spate şi o închise imediat după ce intră. Ertekin ieşi din clădirea administrativă câteva minute mai târziu, îi şopti ceva partenerului ei, apoi se aşeză la volan.

Când Norton fu lângă ea, porni motorul şi ghidă manual maşina prin porţile închisorii. Niciunul dintre ofiţerii COLIN nu-i adresă vreo vorbă lui Carl.

Administratorul Parris, dacă mai era acolo, nu-şi făcu apariţia.

Câteva sute de metri mai departe, pe şosea, Norton vorbea deja la telefon, interesându-se la terminalul din Miami de suborbitalele care plecau spre nord. Deloc surprinzător, nimic nu mai zbura atât de târziu.

— Hotel? o întrebă pe Ertekin.

Ea scutură din cap.

— Parris e prea ofticat. Nu vreau să ne pomenim cu un mandat de la CCV mâine dimineaţă pentru că el şi-a sunat în timpul nopţii nişte prieteni din Tallahassee. Trebuie să ne întoarcem pe terenul nostru.

Norton luă din nou telefonul. Câteva ore mai târziu treceau printr-o poartă de securitate din vecinătatea nanorackului. Gardurile electrificate sclipeau peste câmpiile Floridei, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în salopete

făceau de pază, patrulând în penumbră. Căştile cu lumini slabe pe care le purtau îi făceau să semene cu nişte insecte extraterestre dintr-un show cu buget redus. Carl distinse însemnele COLIN pe partea de sus a braţului şi pe insigna unei berete. Paradisul siguranţei. Simţi tensiunea scurgându-se aproape vizibil din cei doi salvatori ai săi.

Acum, pe plajă, cu nisip între degetele de la picioare şi îmbrăcat în propriile haine pentru prima dată după patru luni, putea simţi o uşurare similară şi la el însuşi. O autocunoaştere subită creştea în el, conştiinţa încordării acumulate şi eliberarea oarecum înspăimântătoare, când se destindea puţin câte puţin.

Mai trecuse prin asta de câteva ori: puntea de pe *Felipe Souza,* trosnetele subite odată cu transmisia dinspre nava de salvare sosind; ieşirea pe platforma ascensorului de la parterul nanorackului Hawking, pe pământul care îl trăgea spre el cu toată forţa gravitaţiei; coborârea dintr-un taxi, în Hampstead şi privirea aruncată în sus, spre noua platformă a lui Zooly, verificând semnul de la colţul străzii, întrebându-se dacă era adevărat, poate îi interpretase greşit instrucţiunile – şi apoi o văzuse venind la fereastra imensă şi zâmbind în jos către el, totul neclar din cauza sticlei umbrite de copaci. Tresărirea din măruntaie care îţi spune că totul e în regulă, te poţi relaxa de acum.

— Spune-mi ceva, Ertekin.

Cuvintele îi ieşiră din gură ca fumul expirat, o conversaţie curată şi nestânjenită. Nu prea îi păsa ce gândea sau ce replică urma să-i dea – ideea era să vorbească şi să ştie că nu va fi înjunghiat.

— Lucrezi la COLIN de câţiva ani, corect?

— Doi şi jumătate.

— Cine e mai vechi? Tu sau Norton?

Primi din nou acea privire, dar atenuată. Probabil simţea lipsa de tensiune din vocea lui.

— Nu aşa stau lucrurile.

— Nu? Dar cum? zise gesticulând. Haide, Ertekin. Stăm doar de vorbă. E o plajă, pentru Dumnezeu.

Un zâmbet în colţul gurii, dar el avu impresia că nu-i era

destinat. Gesticulă din nou:

— Haide!

— OK, o să-ţi spun, zise clătinând din cap. La unu dimineaţa, omul vrea să stea de vorbă despre politica biroului! Uite cum stau lucrurile. Norton este anchetator COLIN acreditat, cel care repară lucrurile. E de vreo zece ani în meserie, s-a dus direct la ei după pregătirea dintr-un colegiu de nivel înalt al statului. E o mişcare bună pentru carieră: COLIN plăteşte mult peste medie şi cea mai mare parte a muncii nu este tocmai riscantă. Vorbim de fapte de corupţie, intervenţia guvernului local pe proprietăţile COLIN, scurgeri ale licenţelor Marstech, genul ăsta de lucruri.

— Deci nu prea multe crime în serie.

— Nu. Când lucrurile devin dificile, în general închiriază oameni de la contractorii militari privaţi ca ExOp sau Lamberts. Când au o încurcătură legală apelează la legăturile pe care le au în poliţia locală. Aşa am fost eu. Am participat, secondată de secţia Omucideri a NYPD, la anchetarea unor furturi de tehnologie Marstech în care personalul COLIN a fost ucis. Le-a plăcut cum am lucrat pentru ei, iar Norton trebuia să avanseze pe un post superior, avea nevoie de un partener permanent, cu experienţă în cazurile sângeroase, zise ridicând din umeri. Cam aşa ceva. Mi-au oferit slujba. O mulţime de bani. Am acceptat.

— Dar Norton e în continuare superiorul tău?

Ertekin oftă. Privi peste mare.

— Ce-i?

— Treisprezece. Sunteţi construiţi pentru ierarhic. Cine e şeful? Cine-i cel mai mare? Pe cine trebuie să domin? Orice ofiţer cu care am împărţit vreodată biroul…

Se opri.

O clipă se gândi că Norton era acolo, coborând către ei pe plajă, dinspre hangare. Meshul se articulă, ruginit. Verifică rapid plaja, nu văzu nimic. Se întoarse din nou spre chipul ei şi o regăsi privind peste ocean.

— Ce e cu ei?

— Nu contează, rosti ea plat. Da, Norton e mai mare în grad. Norton cunoaşte COLIN pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar el nu e poliţist, iar eu sunt.

— Deci ţine cont de părerea ta?

— Cooperăm, spuse luându-şi ochii de la mare şi întâlnindu-i privirea. Pentru tine e un concept straniu, ştiu. Dar Norton nu are nimic de dovedit.

— „Şi un păr des”, nu-i aşa?

Versul o lăsă confuză. Presupuse că era prea tânără ca să-şi amintească de Angry Young and the Men. Carl avea ultimul lor album pentru că, hei, cine din cei trecuţi de patruzeci de ani nu-l avea, înregistrările obţinuseră trei discuri de platină imediat după ce ieşiseră pe piaţă. Dar pe vremea aia Ertekin abia ieşise din scutece. El abia dacă fusese destul de mare ca să înţeleagă când Angry Young îşi zburase creierii peste toată aparatura studiourilor Kilburn. *Making a mess.* Corect. Umor negru şi şmecherie din mahalalele Londrei până la final. Uneori se întreba dacă Angry Young ştiuse ce se va întâmpla cu vânzările la *Making a mess* când îşi pusese în gură ţeava carabinei cu defragmentare în acea după-amiază, rânjind – aparent – la sunetist, şi apăsase pe trăgaci. Dacă începuse de fapt să bănuiască atunci când, cu un an în urmă, schiţase piesa care dădea titlul albumului, notele de început şi versurile.

— Ce legătură are părul?

— Păi, nu prea e calviţie clasică masculină, nu-i aşa?

— Nu prea… spuse şi apoi se prinse. Of, îţi baţi joc de mine. Nu se poate să fii serios. Marsalis, *tu* nu ai calviţia masculină.

— Nu. Dar eu nu sunt uman.

Cuvintele o opriră ca o descărcare de pistol Haag. Chiar şi în ultima licărire a lămpilor cu arc electric de pe asfalt, văzu cum privirea i se înăspreşte uitându-se la el. Glasul, când se auzi, era la fel de tensionat.

— Ăsta e un citat?

— Păi, da, spuse şi chicoti, în mare parte pentru că era atât de bine să se afle acolo pe plajă cu mâinile în buzunare şi picioarele în nisip. Citez din ai tăi, în primul

rând.

Ea înălţă o sprânceană.

— Ai mei?

— Da. Eşti turcoaică, nu, Sevgi? Ceea ce înseamnă că eşti musulmană, presupun. Nu asculţi ce spun înţelepţii voştri bărboşi despre cei ca mine?

— Dacă vrei să ştii, ultimul imam pe care l-am ascultat era femeie, zise ea subtil. Nu avea cine ştie ce barbă.

Carl ridică din umeri.

— Corect. Mă refer la mass-media globală. Islamul, Vaticanul, tipii baptişti din Jesusland. Cântă cu toţii cam acelaşi imn.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— O, scuză-mă!

Îşi apucă un capăt al stării sale de spirit, scăpat de sub control, şi îl aduse la locul lui. „Ai ieşit din închisoare azi, amice. Mâine o să ieşi din Republică. Poimâine o să fii într-un suborbital spre casă. Rânjeşte şi suportă.” Râse forţat.

— Ştiu destul de bine despre ce vorbesc, Ertekin. Vezi tu, eu trăiesc în pielea asta. Eram acolo în ’93 când Jacobsen a venit la putere. Şi, în caz că-ţi închipui că e autocompătimire demobilizatoare, să ştii că nu e. Nu vorbim doar de treisprezece acum. În Dubai am văzut bonobo thailandeze angajate cu contract, cu maţele scoase şi spânzurate în faţa bordelurilor în care lucrau, atunci când *shahuda* a lovit oraşul. Prostituatele obişnuite au fost doar violate şi marcate.

— *Shahuda* nu sunt…

— Da, da. *Shahuda* nu sunt reprezentativi. Am auzit. La fel cum *gladius dei* nu vorbesc în numele tuturor catolicilor iubitori de pace, şi nici exaltaţii de la TV din Jesusland nu au nimic de-a face cu creştinismul. Totul nu e decât o mare neînţelegere, aşa-i. Toate omorurile şi prejudecăţile oarbe, oamenii ăia pur şi simplu nu citesc literatura promoţională.

— Tu vorbeşti despre minorităţi fanatice…

— Uite ce-i, Ertekin, spuse descoperind că de data asta râsul era sincer. Chiar nu-mi pasă. În seara asta sunt un om liber, cu picioarele în nisip şi toate celelalte. Dacă vrei

să faci chestia aia cu solidaritatea de grup, să încerci să-ţi salvezi sistemul de credinţe patriarhal distrus, dă-i înainte. Am crezut în câteva lucruri stupide la vremea mea. Tu de ce ai fi diferită?

— N-am de gând să discut cu tine despre credinţa mea.

— Bun. Atunci să n-o facem.

Se aşezară pe nisip şi ascultară liniştea. Talazurile se spărgeau de un recif, undeva în larg. Mai aproape, valurile mai mici urcau moi în semiîntuneric, producând un şuierat static când se retrăgeau.

— De unde ai ştiut că sunt turcoaică? îl întrebă ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

— Am stat mult pe acolo. O dată am avut un translator pe nume Sevgi.

— Ce făceai în Turcia?

— Tu ce crezi?

— Conductele?

El aprobă sumbru.

— Da, reacţie europeană standard. Dacă e ceva neplăcut sau neconvenabil, plasează-l în Turcia orientală. Prea departe ca să supere pe cineva important, şi drumul spre vest e lung dacă scapă cineva neautorizat. Se întâmpla destul de des să mă trimită pe mine acolo, de câteva ori pe an. Eşti din partea de est?

— Nu, eu sunt din New York.

— Corect, spuse şi dădu din cap. Îmi pare rău. Voiam…

Se opri când privirea ei trecu pe lângă el, îndreptându-se către plajă. Se întoarse s-o urmărească, deşi simţul îndelung antrenat al proximităţii îi spusese că de data asta Norton era acolo cu adevărat. Acolo, pe coama joasă a dunelor, târşindu-şi picioarele prin nisip spre ei şi, după toate semnele fizice pe care Carl ştia cum să le citească, aducând o grămadă de veşti proaste.

⁂

„Toni Montes. Patruzeci şi patru de ani, mama a doi copii.” Imaginile se schimbau ritmic pe ecranul sălii de conferinţe în timp ce Norton vorbea. O femeie latino

relativ frumoasă, într-o fotografie de pe cardul de identitate: o faţă puternică, puţin lăsată din cauza vârstei, păr roşu-henna, tuns scurt şi coafat. *Flip.* Trupul lipsit de graţie, într-o fustă şi o bluză mototolite, conturat cu alb la locul crimei, pe o podea de lemn lustruit. „Împuşcată mortal în casa ei din Angeline Freeport în seara asta.” *Flip.* Prim-plan de la morgă. Faţa vânătă în jurul gurii, machiajul întins, ochii înnegriţi de presiunea împuşcăturii în cap, care o ucisese. Rana de intrare se vedea pe fruntea ei ca un crater. *Flip.* „Copiii plecaseră cu tatăl lor la nişte cursuri de înot. E o casă *inteligentă,* conectată la softul reţelei de securitate a cartierului şi cu upgradările plătite pentru următorii trei ani. Fie Merrin a intrat cu ajutorul vreunui aparat foarte sofisticat, fie Toni i-a dat drumul înăuntru.” *Flip.* Detalii corporale: un trup din profil, plin de pete şi un sân lăsat, lipsit de sex-apeal. „A avut loc o luptă, a lovit-o, a trântit-o pe jos de mai multe ori. Câteva coaste i-au fost rupte, are vânătăi serioase cam peste tot. Aţi văzut faţa. De asemenea, urme de sânge peste tot; CSI le-a descoperit pe canapeaua din camera alăturată şi pe pereţi, în câteva locuri.” *Flip.* Pete roşii pe tencuiala crem. „Majoritatea provine de la ea. Se pare că ucigaşul s-a dezlănţuit de-a binelea.”

— A violat-o? întrebă Carl.

Flip.

— Nu. Nu a fost depistat niciun semn de agresiune sexuală.

— La fel ca în celelalte cazuri, zise Sevgi încet. Baltimore, Topeka, găoaza aia de orăşel din Oklahoma. Loam Springs? Ori de câte ori ucide o femeie, e acelaşi lucru. Indiferent ce ar fi, nu e vorba de sex.

Flip.

— Siloam Springs, punctă Norton. O găoază de orăşel din Arkansas de fapt, Sev. Imediat dincolo de graniţa statului, îţi aminteşti?

— Nu, nu-mi amintesc.

Ertekin păru să regrete replica aproape instantaneu. Gesticulă. Nervozitatea îi dispăru din glas.

— Ne-am conectat virtual, Tom. Nu prea aveam cum să cunoaştem locul.

Norton ridică din umeri.

— Dar îl ştiai îndeajuns ca să-l consideri găoază, nu?

— Of, termină. E tot Jesusland, nu-i aşa? întrebă Ertekin şi se frecă la ochi, făcând un semn cu capul spre ecran. Asta de ce au marcat-o?

Secvenţa de imagini îngheţase pe o altă secţiune a peretelui crem-pal, pătat ca într-un test Rorschach cu sânge şi urme de ţesut. Un mic triunghi roşu pulsa în colţul ecranului.

— Da, poliţia din Angeline nu şi-a putut explica.

Norton îşi făcu de lucru la tableta de pe masă. Pe ecran se derula un şir de date de la medicii legişti.

— Când Merrin a ucis-o în cele din urmă pe femeie, a împuşcat-o stând în picioare, în camera alăturată. Glonţ electromagnetic de mare viteză; i-a traversat capul şi s-a oprit în peretele din spate. Unghiul sugerează că el stătea chiar în faţa ei. Asta e ceea ce nu se potriveşte. Să moară în genunchi când nu a mai avut putere să se lupte, da, asta înţeleg. Dar să stea în picioare şi s-o încaseze, după atâtea eforturi… Nu prea are sens.

— Ba da.

Carl făcu o scurtă pauză, punându-le la încercare intuiţia, simţind cum liniile ei de forţă plutesc în jur. Cunoştea formele pe care le lua aceasta, la fel cum mâna lui cunoştea patul pistolului Haag.

— S-a predat înainte de a fi învinsă, pentru că el a ameninţat-o cu ceva mai rău.

— Mai rău decât s-o omoare în bătaie?

În colţul ochilor lui Norton era o furie rece. Carl nu-şi dădu seama dacă asta era şi pentru el, în aceeaşi măsură ca pentru Merrin.

— Vrei să-mi spui ce anume ar putea fi?

— Copiii, spuse Ertekin încet.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Probabil şi soţul, dar cu copiii a prins-o. S-a jucat cu instinctul ei genetic. I-a spus că o să aştepte până vin

copiii acasă.

— N-ai cum să ştii asta, zise Norton încă furios.

— Nu, desigur că nu. Dar explicaţia e evidentă. A pătruns prin sistemele de apărare a casei. Fie Montes îl cunoştea şi i-a dat drumul, fie el a păcălit softul, caz în care înseamnă că a cercetat casa suficient de bine ca să-i cunoască sistemele, aşa că evident ştia că există nişte copii şi că urmează să se întoarcă în curând. Asta a fost pârghia lui, pe care a folosit-o.

Văzu schimbul de priviri dintre ei.

— E valabil până la un punct, spuse Ertekin mai mult pentru ea decât pentru altcineva. Dar asta nu face decât să aducă o nouă întrebare. Dacă el era pregătit să folosească o asemenea ameninţare, de ce nu a folosit-o de la început? De ce să se mai obosească să danseze în jurul mobilei?

Carl scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar mie împuşcătura mi se pare ca o execuţie. Bătaia trebuie să fi fost altceva.

— Un interogatoriu? Crezi că voia să obţină o mărturisire?

Carl se gândi un timp, fixând graniţa dintre strălucire şi penumbră acolo unde ecranul se delimita de perete. Amintirile se descolăceau ca nişte şerpi – femeia asta părea să-i scoată mereu la lumină amintiri, practic de fiecare dată când deschidea gura. În închisoare – „te-ai gândit vreodată la asta?” – fuseseră coridoarele de pe *Felipe Souza* şi fatalitatea îngheţată a gândurilor lui în timp ce îşi aştepta salvarea. Acum îl prinsese din nou. Camera mică, fierbinte, de pe o străduţă fără nume de la periferia Teheranului. Pătrate de lumină solară decupate pe podea de umbra unicei ferestre cu oblon. Transpiraţie râncedă şi un iz vag de carne arsă. Ţipete stridente venind de pe hol. Sânge pe pumnul lui.

— Nu cred. Există moduri mai inteligente de a extrage informaţii.

— Atunci ce? îl presă Norton. Simplu sadism? Sau asta e ceva de tip *übermensch?* Brutalitate justificată prin dreptul genetic.

Carl se uită o clipă în ochii celuilalt, doar ca să-l facă să ştie. Norton îi susţinu privirea.

Carl ridică din umeri.

— Poate e furia, zise. Dintr-un motiv oarecare poate că acest Merrin a pierdut controlul.

Ertekin se încruntă.

— Bine. Dar când tocmai se înfuriase, ce s-a întâmplat? S-a calmat şi a executat-o?

— Posibil.

— Nu mi se pare că are sens, zise Norton.

Carl ridică din nou din umeri, de data asta defensiv.

— De ce ar trebui să aibă?

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă, Norton, că la nivelul biochimic de bază tu nu eşti la fel ca Merrin. Niciunul dintre voi nu e. Acolo unde contează, în sistemul limbic, în amigdală şi mai sus, în cortexul orbitofrontal, Merrin are o mie de procese biochimice în desfăşurare, pe care voi nu le aveţi.

Carl intenţionase să participe cu calm şi detaşare – rutinele aptitudinilor sociale îi ţineau limbajul corporal şi cuvintele departe de confruntare. Dar peste toate acestea, oboseala din propria voce îl uimea. Încheie brusc:

— Bineînţeles că pentru tine nu are sens. Nu ai o hartă pe care să-l plasezi pe tipul ăsta.

Linişte în sala de conferinţe slab luminată. Putea simţi privirea lui Ertekin asupra lui ca o atingere. Îşi cercetă mâinile.

— Spuneţi că a mai ucis încă douăzeci.

Norton continuă lupta.

— Şaptesprezece confirmaţi, cu material genetic recuperat de la locul crimei. Încă patru de care nu suntem atât de siguri. Fără să-i includem pe cei pe care i-a omorât şi i-a mâncat la bordul lui *Horkan's Pride.*

— Mda. Aţi făcut o hartă? Pe unde a trecut?

Nu ridică ochii, dar simţi din nou privirile schimbate de cei doi.

— Sigur, zise Norton.

Umblă la tabletă şi imaginea sângelui lui Toni Montes

dispăru. În locul ei prinse viaţă America de Nord, cu tighelele autostrăzilor şi tăietura roşie, de-a lungul liniei de excizie dintre Statele Rim şi Uniune. Harta era însemnată cu şaptesprezece pătrăţele negre şi patru gri, lângă fiecare fiind pusă fotografiei victimei. Carl se ridică şi se apropie de perete să vadă mai de aproape. Marcajul de la Angeline Freeport arăta o Toni Montes râzând, coafată pentru o petrecere şi cu o rochie care-i lăsa un umăr dezgolit. O atinse uşor şi detaliile începură să se deruleze dedesubt. Mamă, soţie, agent imobiliar. Cadavru.

Se uită şi la celelalte imagini care punctau harta. Erau în mare parte similare, instantanee neglijente, din timpul vieţii. În câteva cazuri imaginea era un holoprint ID, dar în general erau zâmbete sau strâmbături în faţa aparatului de fotografiat, decupate ca să excludă din cadru membrii familiei sau prietenii. Feţele alcătuiau un amestec de rase şi vârste, de la treizeci de ani până la un bătrân aproape de şaptezeci de ani.

Căsătoriţi, necăsătoriţi, cu copii, fără. Cu slujbe de la specialişti în sisteme de date până la muncă manuală.

Nu aveau nimic în comun în afara continentului pe care trăiau şi a faptului că erau morţi.

Reveni la Coasta de Vest. Norton tastă la tabletă şi o porţiune mărită a Bay Area alunecă deasupra hărţii principale. Locul prăbuşirii lui *Horkan's Pride* era marcat cu un cadru nedimensionat la scară, chiar în larg, unsprezece feţe şi nume fiind aşezate alături, una peste alta. Apoi încă trei pătrate roşii, toate adunate în jurul oraşelor San Francisco şi Oakland. Carl fixă un timp grupajul, conştient la un anumit nivel că ceva nu se leagă. Se încruntă, atinse şi citi informaţiile apărute.

Văzu datele.

— Da, aşa e.

Ertekin venise în spatele lui. Îi simţi deodată mirosul.

— S-a întors. Două crime, în aceeaşi zi în care *Horkan's Pride* a ajuns în apă. Apoi a dispărut, a trecut frontiera în Republică. Următoarea oprire a fost Van Horn, 19 iunie. Eddie Tanaka, împuşcat mortal lângă o casă de toleranţă

de pe Interstate 10. După care s-a întors în Bay Area, aproape patru luni mai târziu, pe 2 octombrie, şi l-a ucis pe acest Jasper Whitlock. Ce îţi sugerează asta?

— Şi-a uitat portofelul?

— Aşa, vezi. Ştiam eu că există un motiv pentru care te-am angajat.

Carl se întoarse şi o privi cu reproş. Se întâmplase ceva cu linia gurii ei. Inspiră uşor, încercând să-i prindă din nou parfumul.

— Lucrează cu date parţiale. Oricum şi-ar fi alcătuit lista de victime, nu a avut toate numele de la început. De ce să treacă în Jesusland în iunie, ca să fie nevoit să se întoarcă tot drumul şi să-i facă felul lui... ăăă... Whitlock, mai târziu. Iar acum o avem pe Montes, în Angeline Freeport. E la mică distanţă de golf şi nu sunt controale de frontieră. Improvizează din mers.

— Exact. Asta ne-am imaginat şi noi, zise Ertekin şi se dădu puţin înapoi, ajungând aproape de scaunul pe care stătea Norton. Dacă Jasper Whitlock ar fi fost un alt individ de genul lui Eddie Tanaka, probabil că aş fi putut crede că Merrin nu l-a găsit de prima dată, fiind nevoit să se întoarcă. Dar Whitlock a fost broker de servicii medicale. Totul pe faţă, cetăţean corect, un stâlp al comunităţii, având propria lui afacere. Nu era genul de om greu de găsit. Merrin l-a împuşcat în spatele propriului său birou. Aşadar asta trebuie să fie: în iunie, Merrin nu ştia că trebuie să-l omoare. A aflat mai târziu.

— Întrebarea e: de unde?

Carl se uită la harta continentului, la steguleţele negre împrăştiate.

— Trece graniţa să-l lichideze pe Tanaka, face tot drumul până în Texas. Avem vreun semn că a căutat informaţii acolo?

— Nu. Tanaka era doar un derbedeu fără importanţă. Droguri, avorturi ilegale. Contrabandă cu organe.

Norton ridică capul din tabletă, inexpresiv.

— Practic, versiunea Jesusland a unui broker de servicii medicale.

— Păi…

Ertekin se încruntă.

— Am urmărit deja pista asta, îi spuse lui Carl. Tanaka nu avea nicio legătură oficială cu medicina, nici în Republică, nici altundeva. Era inginer biolog…

— Vânător de şobolani, adăugă Norton.

— Oricum, şomer în ultimii doi ani, trăind mai ales de pe urma unui şir de femei întins din El Passo spre est. Mai înainte – Houston, profil similar. Se presupune că aşa a intrat în afacerile cu avorturi. Ies bani mai buni din asta decât din…

— Vânătoarea de şobolani, zise Carl şi aprobă cu o mişcare lentă a capului. Corect. Dacă mă uit pe harta asta, avem sud-estul Texasului, nordul Texasului, Oklahoma în vest, apoi doi în Colorado, o suspiciune în Iowa, în Kansas o suspiciune şi o crimă certă, Ohio, Michigan, doi în Illinois, South Carolina – suspiciune, Maryland – suspiciune, Louisiana, Georgia şi nordul Floridei. Există vreo legătură între aceste victime? Ceva care să le lege?

Expresia de pe faţa lui Ertekin era un răspuns suficient. Fixa şi ea harta şi feţele morţilor.

— După cât de multe ştim, ar putea să-i aleagă şi din cartea de telefon, spuse Norton sumbru.

Capitolul 14

O treziră strigătele.

Confuză pentru o clipă, se gândi că era vreun furt sau vreo ceartă excesiv de zgomotoasă în piaţă. Apoi elementul ritmic al vocilor trecu prin perdeaua somnului şi îşi aduse aminte unde se afla. Se ridică repede pe patul îngust din baracă. Îşi simţea interiorul capului îmbâcsit din cauza lipsei synului. În cealaltă parte a camerei, zorile se scurgeau pe la marginile perdelei varipolara mâncate de molii; lumina de un gri perlat se întindea pe podea, până la peretele opus, în dungi neclare. Se uită la ceas şi gemu. Incantaţia de afară era prea înnăbuşită ca să se distingă ceva, dar nu avea nevoie să audă cuvintele.

Pe masa de lângă pat sună telefonul.

— Da?

Vocea lui Norton i se strecura în ureche.

— Îi auzi pe fanatici?

— Doar sunt trează.

— Bună treabă, Sev. Dacă am fi rămas în oraş, am fi fost nenorociţi. Mintea aia a ta de poliţist ne-a salvat iar.

— Ca să vezi.

Se trânti din nou pe pat, legănându-şi picioarele peste margine. Pielea de pe coapse i se înfioră în aerul rece.

— Deci Parris are totuşi prieteni la Tallahassee.

— Chiar mai mult, spuse Norton, în vocea căruia se simţea un zâmbet amar. S-a dus la magnaţii media. Suntem pe prima pagină în *Good Morning South.*

— Of, futu-i. Îşi căută cu mâna liberă hainele pe podea. Crezi că putem scăpa de aici teferi?

— Păi, nu cu suborbitalul, asta-i clar. Indiferent ce anume era acel lucru care ţinea sub cheie secretele genetice ale lui Marsalis în South Florida State, a dispărut de mult. S-a dus. Fie a vorbit Parris, fie scurgerea e undeva mai sus.

— Trebuie să fie Parris.

— Da, bine, în orice caz, acum îi avem pe ăştia din Jesusland comasaţi dincolo de porţi şi se înşiră pe drumul de acces cale de cel puţin câţiva kilometri. După cum arată, nişte tipi cu adevărat de genul „murim pentru Domnul”. Tocmai am vorbit la telefon cu omul nostru de legătură cu presa din Miami şi mi-a spus că propovăduitorii Bibliei fac coadă pentru timp de emisie de aici până-n Alaska.

Îl putea simţi cum zâmbeşte.

— Nu mai încercăm să păcălim justiţia Republicii, Sev. Adăpostim o monstruozitate în ochii lui Dumnezeu.

— Grozav. Ce facem acum?

Sevgi îşi îndesă un braţ pe mâneca unei cămăşi.

— Zburăm spre casă ca pe vremuri? COLIN trebuie să aibă aici câteva Lears, nu? Pentru călătorii scurte ale VIP-urilor.

— Aş zice că da.

— N-o să ne doboare de pe cer când intrăm în spaţiul aerian al Republicii?

Norton nu zise nimic. Sevgi îşi aminti de sutien după ce îşi încheiase cămaşa pe jumătate. O descheie din nou, uitându-se de jur-împrejur pe jos.

— Haide, Tom. Doar nu te gândeşti serios că…

— OK, nu, probabil că nu ne vor doborî. Dar l-ar putea forţa pe pilot să aterizeze pe Miami International şi să ne dea jos din avion acolo. Nu suntem tocmai populari pe aici, Sev.

— Nu suntem populari nicăieri, mormăi ea.

Depistă sclipirea translucidă a unei cupe, la piciorul patului. O pescui între două degete şi o presă sub greutatea sânului drept.

— Bun, Tom. Ce vrei să faci?

— Lasă-mă să vorbesc cu Nicholson.

Auzind-o că pufneşte, ripostă:

— Sev, poate că e un dobitoc, dar încă e responsabilul operaţional. N-o să fie mai bine pentru el decât pentru noi dacă o să ajungem să înfundăm vreo închisoare din Miami.

Sevgi căută prin camera întunecoasă după cealaltă cupă.

— Nicholson n-o să intre într-o luptă la nivel de legislaţie de stat, Tom, şi tu ştii asta. E în prea mare măsură un animal politic ca să-şi permită să-i supere pe oamenii influenţi. Dacă Tallahassee se alătură curentului, o fim lăsaţi în bătaia vântului aici.

O altă ezitare. Afară, zgomotul mulţimii se auzea ca nişte valuri îndepărtate. Sevgi găsi cupa sutienului sub pat, o scoase şi o fixă pe dibuite, cu mâna stângă, sub sânul stâng. Se aşeză pe marginea patului şi începu din nou să-şi încheie cămaşa.

— Spune-mi că greşesc, Tom.

— Cred că greşeşti, Sev. Nicholson o să interpreteze asta drept un amestec în autoritatea Securităţii COLIN, şi în cel mai bun caz asta o să-l pună într-o lumină proastă. Chiar dacă nu se ia el însuşi, direct, de Tallahassee, o să paseze problema mai sus, cu o etichetă de urgenţă.

— Şi între timp ce? Stăm legaţi aici?

— Există locuri mai rele în care să fii exilat, Sev, spuse şi oftă. Uite ce-i: în cel mai rău caz, ajungi să petreci ziua pe plajă cu noul tău prieten.

— Prietenul *meu...?*

Sevgi îndepărtă telefonul de la ureche şi se holbă la el. Micul ecran era de un gri mai inocent. Norton nu activase emisia video.

— Du-te dracului, Tom.

— Era o *glumă,* Sev.

— Da? Data viitoare când ajungi pe Fifth Avenue, cumpără-ţi naibii un simţ al umorului nou.

Închise telefonul.

⁂

Din turnul de observaţie nu părea a fi cine ştie ce. Câteva sute de bărbaţi şi femei divers îmbrăcaţi mişunau în faţa porţii, în timp ce în stânga un personaj cu părul alb, în costum, perora din spatele unui amvon cu amplificator portabil din plastic. Câteva holopancarte improvizate în grabă pluteau prin aer deasupra mulţimii. Maşini aerodinamice şi câteva vehicule demodate, având motoare cu ardere internă, erau parcate de-a lungul drumului de

acces şi oamenii se sprijineau de ele, singuri sau în grupuri.

Soarele dimineţii se reflecta pe suprafeţele de sticlă şi metal. Vreo două elicoptere dansau pe cer deasupra – nişte platforme media, după aspect.

Nu părea cine ştie ce, dar ei se aflau la vreo două sute de metri buni în spatele porţii; zgomotul era atenuat, detaliile greu de distins. Sevgi participase de câteva ori la acţiuni de control al maselor pe când patrula ca poliţist şi învăţase să nu judece pripit situaţiile implicând mase de oameni. Ştia cât de repede se pot schimba.

— …poate avea forma unui om, dar nu vă lăsaţi înşelaţi de formă.

Cuvintele se ridicau din sistemul audio al amvonului, încă relativ lipsite de isterie. Oricine ar fi fost predicatorul, construia lucrurile treptat, lent.

— Omul a fost creat după imaginea şi iubirea lui Dumnezeu. Această… *creatură…* a fost creată de păcătoşi aroganţi, nimicind seminţele pe care El ni le-a dat în înţelepciunea Lui. Biblia ne spune…

Nu-i mai dădu atenţie. Se uită cu ochii mijiţi spre unul dintre elicopterele care se înclina.

— Niciun semn de poliţie statală? îl întrebă pe paznicul turnului.

El scutură din cap.

— O să apară dacă clovnii ăştia încep să atace poarta, nu înainte. Şi atunci numai pentru că ştiu că au autorizaţia să folosească forţa letală dacă se sparg rândurile.

Chipul îi era inexpresiv, dar amărăciunea din glasul lui era uşor de interpretat. Numele de pe plăcuţa din piept era Kim, iar Sevgi bănui că americanii de origine coreeană erau suficient de apropiaţi de chinezi pentru ca o nemulţumire comună să-şi găsească rădăcinile. Înainte de Secesiune, bandele atinse de febra Zhang nu fuseseră deloc selective în linşări.

— Mă îndoiesc că se va ajunge la asta, spuse mimând o încredere degajată. O să plecăm de pe capul vostru înainte de prânz. Până atunci, o să se ducă acasă.

— E bine de ştiut.

Îl lăsă privind peste gardurile COLIN la mulţime şi coborî pe scara metalică. În interiorul perimetrului era o linişte rău prevestitoare, în contrast cu zgomotul de afară. Activitatea nanorackului fusese suspendată pe timpul crizei şi hangarele erau toate închise. Transportoarele tractate, late de zece metri, se ghemuiau imobile pe pistele de ciment şi pe căile de acces, ca nişte tancuri masive, dezgolite, abandonate la finalul unui colosal conflict urban. Platformele lor pentru mortiere erau toate goale.

La celălalt capăt al complexului, rackul se avânta spre acoperişul de nori ca o ieşire de incendiu de dimensiuni neomeneşti. Făcea ca toate lucrurile de pe pământ să pară nişte jucării. Perez fusese construit mai devreme, pe când Marte nu era decât un deşert abia atins în treacăt, iar Bradbury o adunătură de construcţii din prefabricate presurizate. Acum părea uzat şi sumbru, în negru şi gri murdar şi cu o structură de suport supradimensionată. Comparat cu minimalismul vesel şi strident colorat al lui Sagan sau Kaku, Perez era o relicvă. Chiar şi pentru Sevgi, căreia nu-i plăceau rackurile, indiferent ce culoare aveau, priveliştea era melancolică.

— Ai fost vreodată sus?

Se uită în jur şi observă că Marsalis ajunsese la mai puţin de doi metri în spatele ei, fără să se dea de gol. Acum o privea cercetător, amintindu-i atât de puternic de Ethan încât simţi un fior pe şira spinării.

— Nu, nu în ăsta, spuse şi făcu un semn vag, spre nord. M-am pregătit la New York. Cel mai mult pe Kaku. Am fost şi pe Sagan şi pe Hawking, şi în zona construită din Levin.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Nu.

Îl făcu să zâmbească.

— Dar banii sunt buni. Nu-i aşa?

— Banii sunt buni, acceptă ea.

Carl îşi mută privirea spre poartă. Zâmbetul i se stinse.

— Toată gălăgia aia e pentru mine?

— Da, pentru tine.

Părea ciudat de jenată, ca şi cum republicanii aflaţi de cealaltă parte a porţii erau nişte cunoscuţi a căror purtare urâtă trebuia s-o acopere.

— Poţi da vina pe bunul tău prieten Parris. Se pare că până la urmă plecarea ta l-a ofensat rău. A turnat întreaga poveste presei locale.

— Atunci a fost înţelept din partea ta că ai vrut să venim aici.

Ea ridică din umeri.

— Am lucrat un timp la protecţia martorilor. Înveţi să nu iei nimic drept sigur, niciodată.

— Înţeleg zise, apoi păru să mediteze un timp. Aveţi de gând să-mi daţi o armă?

— Asta nu face pane din înţelegere. N-ai citit contractul?

— Nu.

Cuvântul o făcu să se oprească brusc.

— Nu?

— Ai stat vreodată într-o instituţie a justiţiei din Jesusland?

Zâmbea amabil, dar amintirea îi asprea expresia ochilor.

— Nu e locul în care să te legi de nişte detalii când cineva vine să te scoată de acolo.

— Corect, zise ea şi îşi drese glasul. Bun, contractul spune că eşti în custodia COLIN în calitate de consultant, nu ca forţă de susţinere propriu-zisă. Aşadar nu ai nevoie de armă.

— O să am dacă prietenii noştri din Jesusland decid să ia cu asalt porţile.

— Asta n-o să se întâmple.

— Încrederea ta e înălţătoare. Putem zbura de aici?

— Se pare că nu. Tom lucrează la abordarea diplomatică, dar va mai dura ceva până să ştim dacă ne putem asuma riscul. În partea asta de lume, Air Nationals tind să tragă mai întâi şi după aia să cerceteze rămăşiţele.

— Mda, am auzit asta.

Se întoarse cu spatele la gardul electrificat şi la poartă, privind peste suprafaţa sclipitoare a Atlanticului.

— Apropo, ai vreo idee de ce poliţia aerului din Rim nu a

lipit o bombă cu detector de căldură de fundul lui *Horkan* imediat ce a trecut graniţa? Am auzit că şi băieţii ăia sunt destul de nervoşi, iar întâmplarea trebuie să se fi prezentat destul de mult ca o ameninţare.

— Se pare că reprezentantul local al COLIN le-a spus să n-o facă.

— Da? spuse Marsalis şi înălţă o sprânceană.

— Da. În prezent, relaţia cu Rim e bună. Nu e ca aici. Anul trecut, am negociat o interfaţă directă IA, protocoale de transparenţă maximă, interpunere minimă. N-djinnul de la Sagan a calculat traiectoria şi a transmis-o direct Autorităţii Aeriene din Rim. Fără blocaje, fără verificări de date în afara celor esenţiale. Bufferele s-au golit în câteva nanosecunde, adăugă Sevgi desfăcând braţele. Toată lumea e fericită.

— În special Merrin.

Ea tăcu. Incantaţiile sporadice de la poartă ajungeau la ei printre rafalele vântului venind dinspre ocean. După câteva secunde, Marsalis se îndepărtă de ea în direcţia apei. Nu vorbi şi nu se uită înapoi. Bărbatul făcuse deja trei paşi înainte ca ea să înţeleagă că o aşteptase pentru a continua conversaţia, iar acum, dacă ea nu o făcuse, pleca.

— Unde te duci?

Vocea sună mult mai puţin indiferentă decât ar fi dorit.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— De ce? întrebă grav. Sunt în vreun fel de arest?

„Fir-ar să fie!”

— Nu, doar că… zise şi gesticulă jenată. În caz că trebuie să te găsesc mai târziu, în grabă.

El cântări argumentul, aşa cum făcuse şi cu comentariul despre munca ei la protecţia martorilor.

— Mă duc să mă mai plimb pe plajă, zise. Vrei să vii?

— A… nu.

Ezită. El aştepta.

— Trebuie să mă mai uit o dată la scena cazului Montes, cât mai avem timp. Să văd dacă îmi sare ceva în ochi.

— E plauzibil?

— Nu, dar nu se ştie niciodată. Eu am urmărit lucrările

lui Merrin în ultimele patru luni, iar secţia de poliţie din Angeline, nu. Ar putea fi ceva.

— Deci nu avem o interfaţă directă acolo?

— Nu. Tehnic, ei nu fac parte din RimSec. E legislaţia din Freeport – secţia de poliţie din Angeline are autonomie, ei funcţionează cam ca orice departament de poliţie urbană din Republică.

— Iar tu nu împărtăşeşti informaţiile pe care le ai niciunuia dintre oamenii lor?

— Nu. Ţi-am spus, nu vrem să creăm panică.

Arătă obosită cu braţul către cei care cântau:

— Ascultă-i pe ăştia. Cum crezi că ar reacţiona astfel de oameni la ştirea că în America de Nord umblă liber un treisprezece canibal, omorând cetăţeni selectaţi după cum îi face lui plăcere? Îţi aduci aminte de Sundersen?

— Eric Sundersen? întrebă ridicând din umeri. Sigur. Anul trecut mi-am petrecut câteva luni căutându-l, la fel ca toată lumea.

— Atunci ţii minte cum a fost. Şapte săptămâni, şi abia dacă aveam legea marţială declarată în cinci state din Republică. Mass-media urla de pe toate ecranele despre monştrii clonaţi. Mulţimi de oameni înarmaţi încercau să pătrundă pe teritoriul Cimarron şi să măcelărească pe toată lumea de acolo. Măsuri de urgenţă pe toată lungimea frontierei Rim. Dacă Sundersen n-ar fi ieşit din ascunzătoare atunci, am fi avut din nou o febră Zhang generalizată. Iar el n-a făcut decât să evadeze. Nu a ucis pe nimeni, în cazul ăstuia, mulţimile o s-o ia razna.

— Mda, mulţimile. Voi, oamenii, cam aveţi problema asta.

Sevgi ignoră distincţia.

— Nu mai vrem încă o baie de sânge, stărui ea. Am comunicat poliţiei locale că suntem implicaţi şi le dăm tot ajutorul posibil. Dar nu putem permite nimănui să cunoască întreaga poveste.

El aprobă cu o mişcare a capului. Plimbarea de pe plajă părea uitată.

— Şi lor ce li se spune?

— Povestea de acoperire pentru Republică este Marstech. O bandă de jefuitori şi o reţea de distribuţie care se ceartă pe marfă.

Cuvintele aveau un gust rânced în gura ei, sunând la fel de contrafăcute şi neconvingătoare ca orice altă declaraţie despre misiunile corporaţiei. Îşi reprimă o grimasă şi se grăbi să continue:

— Cu dobitoci ca Eddie Tanaka, aşa ceva se vinde uşor. În alte cazuri, când victima e o persoană respectabilă, apelăm la abordarea din perspectiva victimelor colaterale. Trecători inocenţi prinşi într-un schimb de focuri sau cazuri de identificare greşită.

— Cam scârţâie. Ce faceţi în privinţa urmelor genetice?

— Îi scutim de asta. N-djinii COLIN au acces la bazele de date ale poliţiei din toată America de Nord; aleg tot ce corespunde profilului. Durează de obicei mult timp până când medicii legişti pot să scaneze genetic urmele de la locul crimei, aşa că, în majoritatea cazurilor, noi ajungem acolo înainte să afle cineva că la locul faptei a fost un treisprezece.

— În majoritatea cazurilor?

— Da, au fost câţiva medici legişti pe care a trebuit să ne bazăm, apoi să le închidem gura, spuse ea, apoi şi feri privirea. Nu-i greu să faci asta cu autoritatea dată de COLIN.

— Nu, îmi imaginez că nu.

Ea simţi cum roşeşte puţin.

— Uite, trebuie să ajung în clădirea administraţiei. Dacă tu vrei s-o iei pe plajă, bine.

— Nu, e-n regulă, merg cu tine.

Îl privi atentă. El privea inocent în spate.

— Aş mai putea să mă uit şi eu la cazul Montes, spuse el. Să încep să-mi câştig pâinea.

Traversară împreună spaţiul de lângă turnul de observaţie, îndreptându-se spre complexul principal. Ziua devenise deja călduroasă şi Sevgi simţi că propriul miros de transpiraţie îi înţepa nările. Începu să-şi dorească să fi făcut un duş înainte de a se năpusti din camera de oaspeţi

direct la acţiune.

— Aşadar spuneai că Republica nu ştie de legătura cu *Horkan's Pride,* reluă Marsalis.

— Nu. Mass-media a spus că nu au existat supravieţuitori. I-am lăsat să vadă scenele de canibalism şi le-am spus că toţi cei rămaşi în viaţă au murit la impact. Le-am dat voie să ia imagini.

— Aha.

— Da, zise Sevgi şi buzele i se arcuiră. Oribilul Canibal de pe Nava Fantomă – *click* pentru noi imagini. A mers ca pe roate, l-au acceptat, l-au răspândit prin toată reţeaua. Au uitat complet de orice jurnalism de investigaţie.

— Bună mişcare!

Ea ridică din umeri.

— Standard. Mass-media Americii pune senzaţionalul înaintea faptelor de peste o sută de ani, iar Secesiunea n-a făcut decât să întărească tendinţa asta. Oricum, *este* un miracol că Merrin a supravieţuit prăbuşirii. Adică a trebuit să găsească o cale să păcălească sistemele ca să-l accepte înapoi în criocapsula lui, care era aşa de rablagită încât protocolul de criogenare nu mai funcţiona. A trebuit să învingă defecţiunea, să convingă capsula să se umple cu gel, să scufunde un corp viu, nesedat…

— Nu că n-ar fi avut destul timp la dispoziţie să rezolve totul.

— *Ştiu.* Dar asta nu e decât începutul. După aia, a trebuit să se întindă acolo şi să *permită* sistemului să-l scufunde, nesedat. Să *respire* gelul, nesedat, treaz, fără ca plămânii să se revolte, timp de douăzeci de minute bune, în timp ce *Horkan's Pride* îşi programa apropierea finală, reintrarea în atmosferă şi corecţiile de curs, apoi se prăbuşea în ocean.

Un încărcător mare cât un dinozaur se afla în dreapta lor, blocând soarele dimineţii. Sevgi se zgribuli puţin când intrară în umbra prelungă proiectată de el. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aproape acuzator.

— Poate vrei să te gândeşti cum trebuie să fi fost să fii închis într-un sicriu vertical, cu căcatul ăla umplându-ţi

nasul, gura şi gâtul, scurgându-se şi umplându-ţi plămânii, presând pe globii oculari, şi în jurul tău întreaga navă să pară că se rupe în bucăţi, poate chiar să se rupă cu adevărat în bucăţi. Îţi poţi imagina cum e să simţi asta?

— Încerc să n-o fac, zise el blând. Se ştie unde a ieşit la ţărm?

Sevgi aprobă.

— Prima victimă în Bay Area, Ulysses Ward. L-ai văzut pe hartă aseară. Un magnat al microfaunei modificate genetic, are ferme pe tot litoralul Marin County şi o serie de cuve cu plancton priponite la circa o sută de kilometri în larg. Nu avem imagini din satelit ca să fim siguri, dar se pare că se ocupa de întreţinerea lor atunci când *Horkan's Pride* s-a prăbuşit. L-a ros curiozitatea, s-a apropiat prea mult, a fost ucis.

— Sau a ieşit special ca să-l culeagă pe Merrin.

— Mda, ne-am gândit şi la asta. RimSec a făcut o cercetare prin n-djinn şi nu a găsit nicio legătură între Ward şi Merrin. Am mers până la patruzeci de ani în trecut. Dacă nu cumva s-au cunoscut într-o viaţă anterioară, a fost exact aşa cum pare – o coincidenţă cu ghinion.

— Cum l-a omorât?

— Cu un pistol pentru rechini Cressi. Ai văzut pe cineva ucis cu aşa ceva?

Sevgi gesticulă explicit.

— Este proiectat să oprească un rechin alb la zece metri în apă, practic un dezintegrator portabil. Măruntaiele lui Ward s-au împrăştiat pe tot mobilierul din jur. Ale lui şi ale încă unui angajat pe nume Emil Nocera, dintr-o singură lovitură.

— Mulţumesc pentru explicaţii.

— Asta e. CSI zice că mai erau alţi doi angajaţi pe acolo, dar au fugit.

— Nu-i poţi învinui.

— Mda, şi în plus erau ilegali. Se pare că o mare parte a forţei de muncă de acolo e ilegală. Dacă văd ceva, n-au de gând să stea prin preajmă şi să depună mărturie. RimSec îi

caută, dar nu-şi fac prea multe speranţe.

— Ei ştiu despre ce e vorba?

— RimSec da, dar numai până aici a ajuns. Nu e o informaţie publică, nu ne putem permite nici noi, nici ei. Lucrurile stau destul de prost între Jesusland şi Rim şi fără să se mai răspândească zvonuri despre un tip care tratează preţioasa lor linie de frontieră securizată ca pe un gard de ţăruşi, înalt până la genunchi.

— Dar poliţiştii din Rim ştiu că el a ucis şi pe teritoriul Republicii?

— Au fost informaţi, da.

— Drăguţ din partea lor să păstreze tăcerea.

— Păi, după cum am spus, nu-i prea multă dragoste între cei de pe părţi diferite ale frontierei. Şi ar arăta rău dacă Statele Rim, puternice şi tehnologizate, nu pot opri un criminal psihopat să treacă dincolo şi să continue dezastrul în Republică. Înţelegi cum merg lucrurile în diplomaţie.

— Ce rost are tehnologia dacă Dumnezeu nu-i de partea ta?

— Corect. În plus, dacă se află că acel criminal psihopat este un… hmm…

— Un monstru genetic? întrebă el delicat. Un ciudat?

— N-am spus asta.

— Nu. Presupun că tu nu.

— Republica deja furnizează locuitorilor ei o serie de rahaturi despre Rim care nu reprezintă decât o stratagemă laşă de calmare a chinezilor. Şi cu toate poveştile alea care vin din China, despre refugiaţii din laboratoarele negre… se întrerupse, ridicând din nou din umeri. Mă rog, înţelegi cum sunt interpretate lucrurile, nu-i aşa?

— Destul de bine. Nimic nu-i mai bun ca o sperietură zdravănă cu un monstru.

Ieşiră din umbra încărcătorului. Sevgi întoarse capul din calea strălucirii bruşte a soarelui şi i se păru că vede un zâmbet alunecând pe buzele omului negru. Privirea lui se pierdea undeva, dincolo de clădirile adunate în jurul nanorackului.

— E ceva amuzant?

Era din nou atent, însă nu se uită la ea.

— Nu tocmai.

Ea se opri.

După câţiva paşi, se opri şi el şi se întoarse.

— Ce e?

— Dacă poţi contribui cu ceva, zise ea plat, atunci aş vrea să aud. N-o să meargă dacă nu vorbeşti cu mine.

El o privi îndelung.

— Chiar nu era important, zise nepăsător. Cred că ai numi-o amintire fugară.

Sevgi rămase pe loc.

— Amintire a ce?

Oftă.

— Are legătură cu monştrii. Ştii ce e un *pistaco?*

Ea săpă prin memorie, găsind ceva de la o întâlnire de demult dintr-o tabără de pregătire a criminaliştilor din altiplano.

— E ca un demon, nu? Ceva în care cred indienii. Un fel de vampir?

— Pe-aproape. *Pistaco* e un om alb cu un cuţit lung, care vine noaptea şi-i ciopârţeşte pe indieni ca să le ia grăsimea. Cel mai probabil e o moştenire culturală din vremea conchistadorilor şi a Inchiziţiei, pentru că ei cu siguranţă nu aveau nimic împotriva dezmembrării în numele Aurului şi al lui Iisus Hristos. Dar în zilele noastre, cei din *altiplano* privesc dintr-un unghi nou povestea.

— Adică?

Marsalis rânji. O îngrozea cât de mult îi amintea de Ethan, cum îi ajungea la suflet şi o atingea în aceleaşi locuri ca el.

— În zilele noastre, zise el, cei din Anzi nu mai cred că *pistaco* este un om alb ca atare. Credinţa asta a dispărut. E acelaşi monstru, arată tot la fel, dar acum povestea e că *pistaco* este ceva ce omul alb a *adus înapoi,* zise şi arătă cu capul înspre arhitectura reţelei înalte a nanorackului. A adus înapoi de pe Marte.

Capitolul 15

Acel du-te-vino al codurilor o copleşi.

Sevgi se simţea ruptă de realitate, îndepărtată de ea ca un copil mic luat de lângă un televizor de mâinile calde ale părinţilor. Cuşetele de la CQLIN Florida erau demodate, provenind dintr-un surplus al stocurilor militare vechi de douăzeci şi trei de ani, încastrate şi izolate fonic, iar acum, în tăcerea de moarte pe care o creau, se auzea un clinchet slab care părea să rezoneze adânc în măruntaiele ei. Din obişnuinţă, se lăsă în voia lui. O trecere lentă spre un nou punct de interes. „Uită-te aici, uită-te aici!” Culorile de deasupra ei păreau să se alcătuiască în ceva cu o semnificaţie bănuită, dar inaccesibilă. Clinchetul era bătaia inimii ei, fiorul sângelui prin vene şi artere, o conştiinţă celulară. Vârtejul venea şi pleca, strălucind ca un film antic de celuloid care se topeşte. Formatul standard al deşertului căpătă formă.

Privi în jur. Marsalis nu era cu ea.

— Bună ziua, doamnă.

Interfaţa secţiei din Freeport era un ofiţer de poliţie chipeş, de culoare, la vreo douăzeci şi ceva de ani, cu însemnele sclipind în soarele nemilos al Arizonei. Materialul cămăşii cu mâneci scurte de la uniformă avea o textură perfectă, proaspăt ieşită din fabrică, la fel şi pielea fără niciun defect, ca pictată. Muşchii i se conturau ca nişte frânghii pe antebraţ şi îi lăţeau umerii.

Parcă ar fi apărut – îşi zise Sevgi cu acreală – din stadiile iniţiale ale pornografiei experia, din acea parte a poveştii de dinaintea dezbrăcării. Presupunea că intenţia era să inspire încredere şi respect pentru simbolurile legii din Angeline, dar tot ce reuşea era să o aducă pe punctul de a chicoti şi să o încălzească uşor.

„Bine, măcar nu e încă o superfemelă cu trup perfect”.

Mai mult decât să o încălzească uşor, de fapt.

— Mm, aştept…

— Un coleg.

Interfaţa aprobă.

— Vine, dar mai durează ceva. Pot să vă văd autorizaţia?

Sevgi ridică palma deschisă şi urmări cum firele albăstrui ale codului maşină cad din ea. Ajunse jos, se sfărâmau cu un pocnet slab şi dispăreau în praf, ca aspirate. În ciuda culorii, era o senzaţie neplăcută, ca şi cum ar fi privit cum sângerează dintr-o încheietură tăiată. Cel puţin, aşa cum îşi *imagina* că ar fi când…

„Opreşte-te!”

— Mulţumesc, doamnă. Puteţi începe.

În faţa ei, familiarele case virtuale de date prinseră rapid formă. Interfaţa făcu un pas în lateral indicând noul statut al lui Sevgi.

— Şi colegul dumneavoastră, de asemenea.

Nu-l observase. Alături de ea, Marsalis apăru ca o umbră. Privindu-l cum prindea contur, îşi pierdu cu totul interesul faţă de poliţist. Atracţia stătea în imperfecţiuni, în liniile feţei, în cicatricea greu vizibilă de pe mâna stângă, care arăta ca o arsură, în cenuşiul abia perceptibil din părul lui. Modul în care gura i se încreţea uşor spre dreapta când se uita la poliţist. Modul cum ocupa spaţiul ca şi când ar fi blocat o trecere spre ceva. Modul… încă nu era sigură de ce se hotărâse el dintr-odată să i se alăture în virtual.

— Nu te-ai grăbit, zise, puţin mai aspru decât ar fi intenţionat.

Marsalis ridică din umeri.

— Dă vina pe gene. Variantele treisprezece au o rezistenţă înaltă la tehnicile hipnotice. Am cunoscut nişte tipi la Osprey care trebuiau sedaţi ca să poată folosi un format *v.* Aruncăm o privire la Toni?

Interfaţa îi conduse peste nisip spre cea mai apropiată casă. „Elementele de bază ale scenei crimei” pluteau alături, în aer, într-un albastru holografic. În mod neobişnuit, structura virtuală avea o uşă. Poliţistul umblă la zăvorul din fier negru şi împinse uşa de lemn nefinisat spre interior. Se deschise, în mod absurd, către un hol

minuţios decorat al unei case din suburbii.

— Mă numesc Cranston, zise interfaţa, retrăgându-se ca să-i lase să intre. Dacă aveţi nevoie de asistenţă departamentală, vă rog să mă chemaţi. Victima se află în sufragerie. A doua uşă pe stânga. Puteţi atinge sau muta orice doriţi, dar dacă vreţi să salvaţi modificările trebuie să mă anunţaţi.

O descoperiră pe Toni Montes întinsă pe podeaua sufrageriei, nu departe de porţiunea de perete împroşcată cu sângele şi creierul ei. Se rostogolise în cădere şi aterizase pe o parte, cu capul întors, expunând urâţenia umedă a rănii de ieşire. Membrele păreau lipsite de oase, încurcate, iar picioarele îi erau goale.

Conturul alb al cadavrului, sclipind uşor, părea să o izoleze de mediul casei ei, ca şi cum ar fi fost pregătită pentru a fi decupată din imagine. Pe măsură ce se apropiau, în jurul corpului se desfăşurau informaţii suplimentare, în casete holografice bine definite. Traumele ţesuturilor, ora morţii. Cauze probabile ale rănilor secundare. Vârstă, sex, rasă. Caracteristici genetice.

— Urăsc rahatul ăsta, spuse Sevgi doar ca să spună ceva. A dracului cultură a confortului, doar îţi stă în drum când încerci să vezi ceva.

— Probabil că se poate decupla.

— Mda.

Nu făcu nicio mişcare să-l solicite pe Cranston.

— Pe vremea când am intrat în poliţie, NYPD avea variante dotate cu o opţiune care îţi permitea să discuţi cu cadavrul.

— Doamne, a cui a fost ideea asta tâmpită?

Dar tonul era absent. Marsalis îngenunchease lângă cadavru, încruntat.

— Nu ştiu. A vreunui maniac cu prea mult timp liber, în căutare de laturi creative. Raţionamentul era să se împiedice desensibilizarea. Se presupunea că îţi readuce în minte faptul că a fost cândva o fiinţă umană vie, respirând.

— Corect.

Luă una dintre mâinile femeii moarte, care căzuse cu

palma în sus, şi o ridică delicat. Părea să-i mângâie degetele.

Sevgi se lăsă pe vine lângă el.

— Existau deja modele în care puteai face victima să se întoarcă de la momentul morţii înapoi şi să parcurgă secvenţa probabilă a evenimentelor. Cred că n-a trecut prea mult timp de-atunci.

El se întoarse cu faţa spre ea, neaşteptat de aproape.

— Putem face asta aici?

— Vrei?

Altă ridicare din umeri.

— Avem timp de pierdut, nu-i aşa?

— În regulă. Cranston?

Interfaţa îşi făcu apariţia fără dramatism în partea opusă a camerei, ca o fotografie din mileniul trecut pe care Sevgi o developase cândva chimic la un seminar.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Sevgi se ridică şi gesticulă:

— Poţi derula modelul cu evenimentele premergătoare crimei? Numai ultimele câteva minute.

— Nicio problemă. Va trebui să veniţi până la uşa principală; acolo se pare că a început. Pornesc sistemul acum. Doriţi sonor?

Sevgi, care privise o mulţime de asemenea lucruri, scutură din cap.

— Nu, numai mişcările.

— Atunci urmaţi-mă.

Flasc, poliţistul trecu direct prin perete. Ei lăsară cadavrul şi luară calea mai convenţională, prin uşă, până în holul de la intrare, unde îi aştepta Cranston. Când ajunseră, cerul văzut pe fereastră se întunecă brusc, se făcu noapte şi draperiile se închiseră parţial de la sine, ca într-un film horror ieftin. O variantă nevătămată a lui Toni Montes juca rolul fantomei care prinse viaţă în centrul încăperii, cu picioarele încă încălţate în espadrile crem cu verde, asortate cu bluza şi fusta. Machiajul era intact şi ea părea imposibil de liniştită.

La un pas de ea, sistemul îl creă pe făptaş.

Era silueta conturată cu negru a unui bărbat, cu faţa lipsită de trăsături caracteristice şi corpul cu masă şi compoziţie anatomică standard, o imagine strălucitoare. Dar respira, se legăna uşor şi sări la Toni Montes, lovind-o sălbatic cu pumnul. Imaginea femeii căzu în tăcere pe spate, se împiedică şi ajunse pe canapea. O espadrilă îi ieşi din picior, zburând ridicol de sus, şi ateriză în partea opusă a camerei. Silueta neagră veni după Montes, o apucă de gât şi o izbi în faţă. Ea se răsturnă şi se prăbuşi. Pierdu şi cealaltă espadrilă. Se târî pe canapea, chinuindu-se să se ridice, în timp ce silueta neagră stătea şi o privea cu un calm de robot. Când Montes fu în picioare, o lovi din nou în partea de sus a pieptului. Zbură lovindu-se de draperii, se rostogoli şi se ridică, clătinându-se. Dădu să zgârie cu unghiile, şi pentru strădaniile ei primi un dos de palmă care o aruncă în partea opusă a camerei. Se opri cu spatele în marginea uşii deschise spre hol. De data asta, când căzu jos, rămase acolo.

Silueta neagră veni după ea.

— În acest moment, zise interfaţa, modelul estimează că ucigaşul a forţat-o pe Montes să intre în cealaltă cameră, a împins-o cu spatele la zid şi a împuşcat-o în cap. Motivele schimbării de tactică sunt încă neclare. Posibil să fi fost preocupat ca fapta să nu fie văzută prin fereastră din stradă.

Silueta neagră se aplecă peste Montes şi o trase de păr în sus. Îi suci mâna la spate şi o împinse, zbătându-se, spre uşa sufrageriei. În prag, imaginea celor doi îngheţă.

— Vreţi să relocăm ca să vedeţi secvenţele finale?

Sevgi îi aruncă o privire lui Marsalis. Acesta scutură din cap.

— Nu. Închide.

Montes şi ucigaşul ei negru se estompară şi dispărură. Marsalis porni prin spaţiul în care fuseseră ei, lăsând-o pe Sevgi în hol. Când îl urmă, îl găsi din nou îngenuncheat lângă cadavru, aparent citind casetele de date.

— Vezi ceva ce-ţi place?

Era o veche glumă de la Omucideri, umor negru de la

locul crimei. Îi ieşi pe gură înainte să-şi dea seama ce spune.

El ridică ochii şi păru să cerceteze camera.

— Va trebui să văd înregistrările anterioare.

Ea clipi.

— Care înregistrări anterioare?

— Ale ei, zise arătând spre trupul întins. Ale lui Montes.

— Marsalis, nu era decât o casnică.

Era furioasă, îşi dădu seama, pe ea însăşi şi pe uşurinţa cu care alunecase înapoi în macabrul crimei. Coborî vocea:

— Este mama a doi copii, locuieşte în suburbii, vinde proprietăţi imobiliare în regim *part-time.* Despre ce înregistrări vorbeşti?

El ezită. Se ridică şi privi din nou prin cameră, ca şi cum nu reuşea să-şi dea seama cum ajunsese Montes să locuiască într-un asemenea decor.

— Marsalis?

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Dacă femeia asta era un agent imobiliar adevărat, eu sunt o nenorocită de bonobo. Vrei puţin aer proaspăt?

Ea înălţă o sprânceană.

— În virtual?

— Era o figură de stil. Trebuie să existe un spaţiu de şedinţe undeva în formatul ăsta. Ce-ar fi să mergem acolo?

⁂

Spaţiul de şedinţe era ceva simplu, o terasă de piatră pe care ajungeai din orice punct al programului recitând un cod pe care li-l dădu Cranston. Sistemul comută fără vreo tranziţie la un punct situat sus, deasupra deşertului şi a caselor de pe câmpia de dedesubt. În decursul timpului, diferiţi detectivi ai secţiei AFPD îşi puseseră amprenta, iar acum terasa era împânzită cu diferite obiecte: fotoliile favorite cu tapiţerie scârţâitoare, vreo două *tatami,* un hamac întins între două cârlige de oţel încastrate, surprinzător, în bucăţi plutitoare de zidărie, un altul mai convenţional între doi palmieri în mărime naturală, o masă de biliard şi, dintr-un motiv inexplicabil, o motocicletă foarte veche, răsturnată şi cu un topor înfipt în rezervor.

Era foarte linişte acolo sus, doar vântul sufla printre muchiile pietrelor falezei de dedesubt. Destul de linişte ca să crezi că dacă ai asculta atent, ai putea auzi slabul şuierat static al funcţionării sistemelor de bază. Carl se uită un timp în jos la structurile virtuale, fără să asculte nimic, gândind. Casele păreau foarte îndepărtate, iar el presupuse că aşa trebuia. Acolo nu mai exista nimic care, pentru el, să prezinte un interes mai mult decât superficial. Se întrebă cât de mult să-i spună lui Ertekin, cât de multă cooperare trebuia să mimeze ca să-i adoarmă instinctele de poliţist.

— Uite, zise în cele din urmă. Bătaia pe care au regizat-o jos e o prostie. Montes nu a fost o victimă, s-a luptat tot timpul cu tipul ăla. Ştia *cum* să lupte. De asta şi-a scos papucii. Nu i-a pierdut în bătaie, i-a aruncat ca să poată lupta mai bine.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Iniţial, pe instinct.

Ridică o mână ca să-i împiedice protestul.

— Ertekin, nu vorbim doar despre vreun criminal în serie cu minţile duse. Merrin a făcut tot drumul până în Freeport numai ca s-o omoare pe femeia asta. Asta o face o persoană deosebită.

— Poate că aşa e. Dar asta n-o face expert în lupte.

— Nu. Dar mâinile ei da.

Îşi ridică propriile mâini, cu palmele îndreptate spre faţă şi degetele uşor îndoite, într-o poziţie apropiată de o gardă cu ambii pumni.

— Are oasele întărite cu aliaj de marmură la încheieturile degetelor, se poate simţi pe sub piele. Probabil calcicret. Asta e tehnologie de luptă.

— Sau efect al unui supliment din regimul pentru menopauză.

— La patruzeci şi patru de ani?

Ertekin scutură din cap încăpăţânată.

— M-am uitat aseară pe dosar. Acolo nu scrie nimic despre antrenament de luptă. Şi oricum nu se potriveşte cu materialul genetic de sub unghiile ei. Chiar crezi că un

profesionist s-ar osteni să-şi *zgârie* atacatorul?

— Nu. Cred că a făcut asta când deja cedase. Când luase deja decizia să-l lase s-o omoare.

— De ce ar…

Carl văzu cum înţelege, cum sprâncenele i se destind şi ochii cu pleoape grele se lărgesc uşor. În soarele virtual al Arizonei îşi dădu seama că aveau sclipiri de ambră.

— Ştia că o s-o găsim, zise.

— Da, răspunse el şi privi din nou sumbru spre casele de jos. Toni aduna probe pentru noi. Gândeşte-te o clipă. E o femeie care ştie că o să moară. Cu un minut sau mai puţin înainte de moarte, calculează cum să-l doboare postum pe tipul ăsta. Acum vezi, *asta* vine fie dintr-o voinţă de psihopat, fie din antrenament. Sau puţin din amândouă.

Rămaseră amândoi tăcuţi un timp. El îi aruncă din nou o privire şi văzu vântul răvăşindu-i şuviţele de păr împrejurul liniei maxilarului. O mişcare slabă, aproape insesizabilă, dar ceva din ea îi provocă o senzaţie de iritare în stomac. Probabil simţise şi ea, căci se întoarse şi îl surprinse privind-o. Pentru o clipă, Sevgi primi întreaga forţă luminoasă a ochilor de tigru, apoi îşi feri grăbită privirea.

— Analiza genetică nu a arătat modificări, zise. Set standard de cromozomi, douăzeci şi trei de perechi, nicio anomalie.

— N-am spus că ar fi, răspunse oftând. Asta-i problema în zilele noastre. Dacă apare ceva extraordinar la cineva, alergăm cu toţii la catalogul de îmbunătăţiri, căutând o corelaţie. Trebuie să fie ceva înghesuit prin Xtrasome, ceva *artificial.* Nu se întreabă nimeni niciodată dacă ar putea fi vorba de vechea şi demodată ereditate sau de antrenament modelator.

— Asta pentru că, în zilele noastre, în general nu e.

— Da, nu-mi mai aminti, naibii. În ziua de azi, dacă cineva câştigă ceva, e imediat acolo, făcând reclamă unui consorţiu genetic de-ndată ce încep să filmeze camerele. Carl îşi ridică braţele într-o parodie a unui discurs de acceptare: „Aş vrea să vă spun că nu aş fi putut reuşi să fac asta fără ajutorul bunilor prieteni de la Amino

Solutions. Ei m-au făcut cu adevărat să fiu ceea ce sunt astăzi? Da, la naiba.

Ea îl privea ciudat, era conştient de asta.

— Ce-i?

— Nimic. Pare o atitudine nepotrivită pentru tine, asta-i tot.

— A, pentru că sunt un treisprezece ar trebui să-mi placă perfecţiunea asta cu care trăim toţi, de tipul „plăteşte şi încarcă”. Uite ce-i, Ertekin, zarurile au fost aruncate pentru mine, aşa cum au fost şi pentru tine. Nimeni nu mi-a băgat un cromozom artificial în vitro. Am douăzeci şi trei de perechi, la fel ca tine, iar ceea ce sunt este înscris în ei. Cei ca mine nu au opţiunea să renunţe. Nu există o secvenţă antidot într-o seringă cu care să mă injecteze şi să-mi ofere dreptul de a mă reproduce.

— În care caz – spuse ea încet – aş fi crezut că îi priveşti pe cei care au implantat Xtrasome drept un pas înainte. Cel puţin pentru următoarea generaţie.

O clipă putu să-şi simtă furia inutilă ca o greutate rostogolindu-i-se, înainte şi înapoi, prin cavitatea pieptului, ca un sac de box lăsat să atârne. Imagini din trecutul ultimelor patru luni *pierdute* îi străluciră intermitent prin minte.

Trase zăvorul peste ele.

— Acum nu prea am parte de asemenea perspectivă. Dar hai să ne întoarcem la Montes. Măcar un lucru e sigur: a luptat, sau cel puţin a fost antrenată. Dacă nu a apărut în dosarele precedente, atunci înseamnă că a existat un motiv. N-ar fi prima persoană care ajunge în Angeline Freeport cu o identitate nou-nouţă. N-ar fi nici prima care se căsătoreşte cu cineva care habar n-are despre ce a fost ea înainte, aşa că probabil ţi-ai pierde vremea discutând cu soţul.

— Mda. În general, aşa e.

— Câţi ani au copiii?

— Patru şi şapte ani.

— Sunt ai lui?

— Nu ştiu.

Ertekin se ridică şi făcu o mişcare care despică spaţiul virtual. Trase o casetă de date, subliniind uşor textul scris în aer ca o misivă îngerească. Derulă pagina delicat cu mijlociul şi inelarul în timp ce indexul păstra caseta deschisă.

— Da. Prima naştere este înregistrată în Republică, se pare că s-au mutat în Freeport la scurt timp după aceea. Al doilea copil s-a născut acolo.

— Aşadar şi ea e din Republică.

— Da, aşa se pare. Crezi că e relevant?

— S-ar putea.

Carl ezită, încercând să exprime în cuvinte şi restul, intuiţia vagă pe care o avusese când văzuse reconstituirea morţii lui Toni Montes.

— Mai e ceva. Copiii au fost pârghia evidentă, motivul pentru care ea l-a lăsat s-o omoare.

Ertekin schiţă un gest de dezgust.

— Da, aşa ai spus.

— Deci întrebarea este de ce l-a crezut ea. Ar fi putut s-o omoare şi apoi să aştepte acolo şi să omoare şi restul familiei. De ce a crezut că o să se ţină de cuvânt?

— Crezi că o mamă pusă într-o astfel de situaţie are de ales? Crezi că…

— Ertekin, ea făcea mereu alegeri. Îţi aminteşti celulele de sub unghii? Aici nu vorbim despre un civil, ea este o femeie competentă care face o serie de calcule foarte reci, foarte dificile. Iar unul dintre aceste calcule a dus la decizia de a avea încredere în omul care i-a tras un glonţ în cap. Ce-ţi spune asta?

Ea făcu o grimasă. Cuvintele ieşiră fără nicio tragere de inimă.

— Îl cunoştea.

El aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Îl cunoştea *bine.* Destul de bine ca să ştie că poate avea încredere în cuvântul lui. Acum, cum poate o casnică din suburbii, mamă a doi copii şi agent imobiliar *part-time* să-şi facă astfel de prieteni?

Se duse să se întindă într-un hamac în timp ce ea se

gândea.

Capitolul 16

Când reveniră la realitate, Norton îi aştepta.

Sevgi clipi, devenind conştientă de mediul înconjurător şi îl văzu aşteptând-o, prin panoul de sticlă de deasupra canapelei. Într-un fel, era ca şi când s-ar fi uitat la cineva în sus, de sub apă. Apăsă butonul de deschidere de pe lateral şi se ridică pe coate când acoperişul săltă.

— Vreun progres?

Vocea îi suna înfundată în propriile urechi, în auzul îmbâcsit de zumzetul rezidual al izolării fonice.

Norton aprobă.

— Da. Dar lent.

— Reuşim să plecăm acasă?

— Poate în seara asta. Nicholson a zgândărit-o pe Roth şi acum s-a pornit un întreg război diplomatic, spuse şi gura i se încreţi într-un zâmbet. Roth cere ca escortă o coloană întreagă de autovehicole complet înarmate până la Miami International şi acoperirea unui avion de vânătoare până la ieşirea din spaţiul aerian al Republicii. Vrea cu adevărat să le frece tărtăcuţa cu asta.

— Asta-i Andrea noastră.

Sevgi se ridică de pe canapea, ameţită de timpul petrecut în virtual şi de lipsa K37. Fără să vrea, simţi o urmă de simpatie pentru Andrea Walker Roth şi pentru etalarea puterii muşchilor diplomatici ai COLIN. În realitate, nu-i prea plăcea femeia, nu mai mult decât restul managerilor politici; ştia că Roth era, ca toţi ceilalţi, în primul rând şi cel mai important, un broker al puterii. Dar…

„Dar uneori, Sev, e bine să ai batalioane puternice în spatele tău."

— Mda, bine, presupun că adevărata presiune vine din partea lui Ortiz.

Norton arătă spre cealaltă canapea, de pe care Carl Marsalis tocmai se ridica.

— Numirea secretarului general în perspectivă şi toate celelalte. O să fie plin de gesturi prietenoase faţă de ONU în următoarele opt luni. Cu noroc şi urmărind dincotro bate vântul, ar putea fi şeful nostru la anul, Marsalis.

Bărbatul negru rânji.

— Nu şeful meu. Eu sunt independent, ţine minte!

— Faptele sunt fapte, în el ne punem speranţa că nu va mai trebui să petrecem încă o noapte aici. Există o mulţime de subcontractori COLIN în statul ăsta. Mulţi lideri de comunităţi, oameni cu simţul afacerilor care nu vor să facă valuri. Ortiz va juca din perspectiva asta în timp ce Roth trage sforile la Washington.

Norton îşi desfăcu braţele, întorcându-se în special către Sevgi:

— Bănuiala mea e că vom aştepta până la căderea nopţii. Problema e cine se ţine mai ferm pe poziţie.

Marsalis se sculă de pe canapea şi se scutură. Îşi roti un umăr.

— Vreo problemă? întrebă Sevgi.

El se uită o clipă la ea parcă măsurând nivelul îngrijorării reale din vocea ei.

— Da. Patru luni de clorură de betamielină sub nivelul standard.

— Ah, făcu Norton.

Marsalis îşi flexă experimental braţul drept, o întindere de alpinist, cu palma pe ceafă şi cotul ridicat pe lângă cap. Se strâmbă din nou.

— Presupun că nu aveţi pe aici?

Norton scutură din cap.

— Puţin probabil. Traficul uman prin Perez s-a redus la minimum zilele astea. Nu prea e cerere pentru produsele pe bază de mesh. Poţi să rezişti până ajungem la New York?

— Pot să rezist cam la infinit. Dar n-aş face-o, dacă pentru voi e totuna. E… mmm… inconfortabil.

— O să-ţi aducem nişte calmante, promise Sevgi. Trebuia să ne fi spus aseară.

— Am uitat.

— Uite, o să verific oricum, zise Norton. Nu se ştie niciodată. Am putea găsi vreun stoc mâncat de molii.

— Mulţumesc.

Marsalis se uită la cei doi ofiţeri COLIN, apoi făcu semn spre uşa camerei *v.*

— Mă duc să mă plimb. Sunt pe plajă dacă aveţi nevoie de mine.

Norton îl aşteptă să plece.

— Poftim? Dacă *noi* avem nevoie de *el?* Mi se pare mie sau el e cel care are nevoie de ceva de la noi în momentul ăsta?

Sevgi îşi reţinu un zâmbet venit pe neaşteptate.

— E un treisprezece, Tom. Ce-ai de gând să faci?

— Păi, îmi trece prin cap să nu-i caut prea tare betamielina.

— Ne-a mulţumit.

— Mda, zise Norton şi clătină reţinut din cap. Aşa e.

Ezită, iar Sevgi putu aproape să audă ceea ce avea să spună înainte de a deschide gura. Se pomeni, brusc şi inexplicabil, vorbind în locul lui:

— Ethan, nu?

— Uite, ştiu că nu-ţi place să…

Ea scutură din cap.

— Nu contează, Tom. Ştii, poate că sunt mult prea sensibilă la anumite subiecte. Poate ar fi timpul… Nu-i aşa? Voiai să mă întrebi despre Ethan? Dacă era ca el?

O mică pauză.

— Era?

Oftă, testându-şi supapele autocontrolului. Respiraţia puţin tremurătoare, dar altfel… „futu-i, Sev, au trecut patru ani, ai nevoie să…"

„Să ce? De ce ai nevoie?"

„Ai nevoie… de ceva, Sev. Ai nevoie, dracului, de ceva."

Oftă din nou. Gesticulă spre uşa pe care Marsalis tocmai ieşise.

— Ethan era un altfel de om. Ethan era mai mult decât codul lui genetic, nu era numai un treisprezece împopoţonat şi un sistem limbic făcut la comandă. El…

Un alt gest de neajutorare.

— Dacă văd similarităţi? Da. Dacă Ethan avea aceeaşi atitudine de genul „Hei, taie-mi naibii gâtul, să vezi dacă-mi pasă”? Da. Dacă Ethan irita orice bărbat normal aşa cum te irită pe tine Marsalis? Da. Asta înseamnă…

— Sev, eu nu…

— Ba da, Tom.

Desfăcu braţele, oferindu-i zâmbetul pe care şi-l reprimase mai devreme:

— Ba da. Aşa au fost ei construiţi, pentru *asta* există. Iar reacţia ta… aşa eşti tu construit. Numai că a fost nevoie de o evoluţie de sute de mii de generaţii ca să apari tu, şi ştiinţa a mai puţin de un secol ca să apară ei. Un management al sistemelor mai rapid, asta-i tot.

— Ce-i asta, un citat din broşura Proiectului Lawman?

Sevgi clătină din cap, păstrându-şi zâmbetul.

— Nu. Doar ceva ce obişnuia Ethan să spună. Tu m-ai întrebat dacă Ethan şi tipul ăsta sunt la fel? De unde să ştiu eu? Ethan se trezea în fiecare dimineaţă cu o jumătate de oră mai devreme să râşnească cafea proaspătă pentru amândoi. Tipul ăsta ar face aşa ceva? Cine ştie?

— Există un mod de a afla, zise Norton inexpresiv.

Zâmbetul lui Sevgi pieri. Întinse un deget în semn de avertizare.

— Nici măcar să nu încerci!

— Scuze.

Nu era prea multă sinceritate în tonul lui. Avea un surâs în colţul gurii.

— Trebuie să ajung pe Fifth Avenue, să-mi fac rost de simţul umorului.

— Ai prins ideea.

Deveni brusc serios.

— Uite, sunt doar curios, asta-i tot. Amândoi au cam aceleaşi trăsături genetice substanţial modificate.

— Da, şi ce dacă? Părinţii tăi au modificat acelaşi material genetic pentru tine şi fratele tău, cu mult timp înainte, la începutul Proiectului Norton. Asta vă face pe voi doi asemănători?

Norton rânji.
— Nu tocmai.
— Atunci de ce să presupui că, având în comun aceleaşi trăsături genetice de bază, ar fi vreo asemănare în felul de a fi al lui Ethan şi Marsalis, ca oameni? Nu-i poţi egaliza doar pentru că sunt amândoi variante treisprezece, la fel cum nu-i poţi egaliza, ştiu eu, pentru că sunt amândoi *negri.*
— Of, haide, Sev. Fii serioasă! vorbim despre tendinţe genetice esenţiale, nu despre culoarea pielii.
— Sunt serioasă.
— Nu, nu eşti. Eşti sarcastică şi o ştii. Analogia nu e bună.
— Poate nu pentru tine, Tom. Dar ieşi puţin dincolo de poartă şi vezi cu ce tip de gândire ne confruntăm. E aceeaşi prejudecată de cârpaci, la fel de anacronică precum orice alt lucru din Jesusland.
Norton o privi îndurerat. Tonul lui tindea spre reproş.
— Acum te laşi condusă de bigotismul tău unionist.
— Aşa crezi?
Nu voia să fie aşa de furioasă, dar totul lua amploare şi ea nu găsea o cale să oprească sentimentul. Glasul îi era gâtuit de pulsul ridicat:
— Ştii ceva, Ethan şi-a căutat odată mama-sursă. S-a dovedit că era o academiciană deşteaptă foc din Seattle, dar de origine era de aici.
— Din Florida?
— Nu, nu din Florida, zise Sevgi şi scutură iritată din mână. Louisiana, Mississippi, un loc de genul ăsta. Jesusland, oricum i-ai spune. A crescut în sudul SUA, înainte de Secesiune.
Norton ridică din umeri.
— Din câte am auzit, aşa ceva e destul de obişnuit. Majoritatea mamelor-sursă proveneau din pătura muncitoare săracă. Materie primă ieftină, ovule proaspete pentru un câştig rapid, nu?
— Da, bine, ea a fost mai norocoasă. A permis unei clinici de pe Coasta de Vest să-i recolteze ovulele pentru

destui bani ca să plece la studii în Seattle. Ideea e că am fost până acolo cu Ethan s-o vedem.

Sevgi îşi dădea seama că privea în gol, dar nici nu se putea opri. Fusese ultima călătorie pe care o făcuseră împreună.

— N-ai crede prin ce rahaturi ne-a povestit că a trecut, pur şi simplu din cauza culorii pielii ei. Iar asta se întâmpla doar cu o singură generaţie în urmă.

— Vorbeşti despre Jesusland, Sev.

— O, şi acum cine face abuz de putere în Uniune?

— Bine, spuse Norton şi pentru prima dată glasul i se ascuţi de furie. Uite ce e, Sev, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, e-n regulă. Dar hotărăşte-te. Încerc doar să mă lămuresc în privinţa noului nostru prieten.

Sevgi îi susţinu privirea un moment, apoi se uită în altă parte. Oftă.

— Ba nu, Tom. Nu e asta.

— Nu? Eşti cumva telepată?

Ea zâmbi obosit.

— Nu e nevoie să fiu. Sunt obişnuită cu aşa ceva. Încă de dinainte, de când eram cu Ethan. Nu e vorba de Marsalis. E vorba de mine.

— Ei, şi telepată, şi modestă.

Dar ea îi simţi nesiguranţa. Ridică din umeri.

— Cum vrei, Tom. Poate nu ai observat încă, poate pur şi simplu nu vrei să vezi. Dar ceea ce încerci este să te lămureşti în privinţa lui Marsalis *şi a mea.* Cum o să reacţionez la prezenţa lui, cum reacţionez *deja.*

Norton o fixă îndelung cu privirea. Suficient de mult ca ea să creadă că va renunţa. Apoi ridică şi el din umeri.

— Bine, zise încet. Şi cum reacţionezi, Sev?

⁜

Norton măcar avea dreptate în legătură cu plecarea acasă. Dură tot restul zilei ca să obţină permisul, iar când acesta sosi, în cele din urmă, mulţimea era încă la poartă. Cineva instalase în lungul drumului nişte panouri LCLS mari, portabile, conectate la bateriile maşinilor sau având propriile surse de alimentare. Văzute din turn, arătau ca o

galerie de artă bizară în aer liber, cu grupuri mici de persoane adunate în faţa fiecărui panou sau plimbându-se printre ele. Incantaţiile se opriseră la căderea nopţii când sosiseră, în cele din urmă, trei maşini de poliţie cu girofar. Acum erau parcate printre celelalte vehicule, dar dacă ofiţerii veniţi în ele controlau cumva mulţimea, o făceau discret.

Şi se părea că toţi jurnaliştii plecaseră acasă.

— Am mai văzut asta, zise gardianul din turn, un hispanic slab, abia intrat în schimbul de noapte. Poliţia statală îi alungă de obicei, ca să nu existe vreo versiune ostilă asupra evenimentelor, dacă se împrăştie rahatul. Dacă *într-adevăr* se împrăştie, toată lumea obţine aceeaşi emisiune igienizată în dimineaţa următoare. Tallahassee are înţelegeri cu majoritatea reţelelor, acces privilegiat la corpul legislativ şi chestii de genul ăsta. Nimeni nu mişcă în front.

— Mda, mormăi Marsalis. Reportaje Responsabile. O să-mi lipsească asta.

Briza nopţii venind dinspre ocean era răcoroasă şi uşor sărată. Sevgi o simţi mişcându-i şuviţele de păr pe obraz, dar simţi şi instinctul de poliţist trezindu-i-se la viaţă în acelaşi moment. Se abţinu să se întoarcă să se uite la el, păstrându-şi tonul relaxat:

— O să-ţi lipsească? Unde vrei să pleci?

El se întoarse. Sevgi îi aruncă o privire dintr-o parte, întâlnindu-i ochii.

— La New York, nu? zise el detaşat. Teritoriile Uniunii Atlanticului de Nord, mândrul cămin al libertăţii presei americane?

Ea îl privi din nou, de data asta susţinându-i privirea.

— Încerci să mă enervezi, Marsalis?

— Hei, nu fac decât să citez din ghidul turistic. Uniunea e singurul loc unde încă se mai desfăşoară procesul „Lindley contra NSA”, corect? Mai au încă Statuia Libertăţii în Battery Park, cu „Apărătoarea Adevărului” scrijelit la bază? În majoritatea locurilor din Republică în care m-am dus, statuile astea au fost scoase.

Ea se relaxă, lăsându-l pe poliţist să-i dispară treptat din câmpul vizual şi punând un semn ca să se întoarcă ulterior la el. În rest, nu ştia dacă interpretase greşit sau nu ironia din vocea lui. Era destul de irascibilă ca să procedeze astfel; poate că şi el era destul de irascibil s-o fi făcut intenţionat. Nu se hotărî s-o eticheteze în vreun fel. După o zi întreagă de aşteptare, niciunul dintre ei nu era în cea mai bună dispoziţie.

Se mută în cealaltă parte a turnului, schimbând unghiul din care privea. În partea îndepărtată a complexului, parţial ascunse de silueta masivă a rackului, luminile pistei de aterizare ardeau într-un verde strident. Se aflau la o distanţă suficient de mare ca să dea impresia că licăresc precum nişte tăciuni peste care sufla briza mării.

COLIN le trimitea un mijloc de transport special pentru ei, un zbor direct, astfel că trebuiau să mai aştepte încă puţin, dar se afla pe drum şi până acasă mai erau doar câteva ore. Aproape că putea simţi pe piele aşternuturile aspre de bumbac din patul ei.

O să-şi facă mai târziu griji în privinţa lui Marsalis.

După câteva minute, el părăsi acoperişul turnului fără vreun comentariu şi coborî zăngănind pe scara de metal. Îl urmări îndepărtându-se în strălucirea luminilor de jos, îndreptându-se din nou către ţărm. Mers relaxat, aproape o plimbare de plăcere dacă n-ar fi fost şovăiala abia perceptibilă a felului în care se mişca. Nu se uită înapoi, întunericul de pe plajă îl înghiţi. Ea se încruntă.

„Mai târziu. O să-ţi faci griji mai târziu, Sev!”

Îşi lăsă mintea să rătăcească la întâmplare, privind luminile.

Şi imediat avionul COLIN coborî din nori către ei, punctat cu propriile lumini de aterizare. Atinse uşor pământul, tăcut şi îndepărtat, şi rulă ca o umbră încrustată cu pietre preţioase.

Sevgi căscă şi se duse să-şi aducă lucrurile.

În timpul zborului aţipi şi visă statuia lui Lindley. Murat stătea împreună cu ea în lumina soarelui de iarnă – aşa cum făcuse când ea avea în jur de unsprezece ani, doar că

în vis era adultă – şi arăta către inscripţia de pe soclu: „De adevărul incomod te poţi refugia doar în ignoranţă. Nu am nevoie de confort şi nu mă voi ascunde. Vreau să ştiu.”

„Vezi, nu e nevoie decât de o singură astfel de femeie”, spunea el.

Dar când ridică ochii spre statuia lui Lindley, aceasta se transformase în silueta neagră a făptaşului din programul CSI pentru cazul Montes, sărind de pe soclu la ea, cu pumnul ridicat.

Ea căzu pe spate şi se încleştă, procedând exact cum te învaţă în manuale, blocând şi apucând. Braţul siluetei îi aluneca din strânsoare şi acum se termina, observă ea, nu cu un pumn, ci cu o mască de teatru din Grecia antică, făcută din metal. În timp ce se lupta cu silueta înţelese, cu logica subită a visului, că oponentul ei intenţiona să-i apese masca pe faţă şi, odată ce-ar fi reuşit asta, nu ar mai fi avut cum s-o dea jos.

De partea cealaltă a parcului, o mamă împingea un cărucior. Doi copii stăteau pe iarbă şi se duelau cu mini-avioanele lor de război sclipitoare, ridicate sus, deasupra capului, cu degetele alergându-le frenetic pe comenzile din poală şi capetele legănându-i-se sălbatic sub căştile care le ascundeau expresia chipurilor. Propria ei luptă deveni mai lentă, mai greoaie, parcă scufundându-se în noroi. Ucigaşul virtual era mai puternic decât ea, dar nepriceput la tactică. Fiecare mişcare pe care o făcea o ajuta să câştige timp, dar nu putea să-i facă niciun rău, nu putea împiedica finalul.

Masca începu să acopere soarele care îi lumina faţa.

„Am făcut tot posibilul”, zise Murat obosit, iar ea vru să plângă, dar nu putu. Respiraţia greoaie făcea să o usture gâtul. Tatăl ei se îndepărta, traversând parcul către balustradele de pe malul apei. Trebui să se uite înapoi ca să-l mai poată vedea. L-ar fi strigat, dar gâtul o durea prea tare şi oricum ştia că n-ar avea niciun sens. Lupta începu s-o epuizeze, mici răbufniri prevestind că avea să ajungă la capătul puterilor. Chiar şi soarele se răcea. Se zbătea mecanic, cu încrâncenare, iar deasupra ei masca…

Avionul se înclină şi ea se trezi.

Cineva micşorase intensitatea luminii din cabină în timp ce ea dormea şi interiorul avionului era cufundat în semiîntuneric. Se aplecă spre fereastră şi se uită afară. Dincolo de sticlă alunecau coloane de lumină cristalină, punctate cu roşul luminilor de navigaţie. Urmă apoi lunga absenţă întunecată a East River, traversat de poduri ca inelele cu pietre preţioase de pe un deget subţire şi uşor îndoit. Oftă şi se lăsă din nou în scaunul ei.

„Acasă”. Orice ar însemna asta.

Avionul se îndreptă. Marsalis veni din secţiunea din faţă, probabil în drum spre toaletă. Dădu din cap spre ea.

— Ai dormit bine?

Ea ridică din umeri şi minţi.

Capitolul 17

Până debarcară şi străbătură împrejurimile pustii ale terminalului privat de la JFK, se făcuse deja ora 3 dimineaţa. Norton îl lăsă imediat dincolo de şirul nesfârşit de uşi de sticlă din zona sosirii şi se duse să-şi ia maşina din parcare. Locul era plin de o tăcere strălucitoare, luminată alb, care părea să ţiuie abia perceptibil.

— Care-i planul? o întrebă Marsalis.

— Planul e să dormim puţin. Mâine te duc la Jefferson Park şi-ţi prezint ierarhia. Roth, Ortiz şi Nicholson vor dori să te cunoască. Apoi o să ne uităm la cazul Montes. Dacă teoria ta se verifică, trebuie să fie vreo urmă a vechii ei identităţi prin vreun dosar.

— Speri.

— Nu, *ştiu,* spuse ea iritată. Nimeni nu mai dispare cu totul, nici măcar în Angeline Freeport.

— Merrin pare să se descurce.

— Merrin e un fenomen strict temporar.

Începură din nou să arunce priviri piezişe de jur-împrejurul terminalului, până când Norton apăru în Cadillacul zbârnâitor, cu grilaj. Rezistase să nu-i coboare capota până în urmă cu câteva săptămâni, dar acum nu mai avea cum să evite asta. Aerul dimineţii de dincolo de uşile terminalului biciuia, anticipând frigul feroce al iernii care avea să vină.

— Drăguţă maşină, zise Marsalis urcând.

Ocupase locul din faţă. Sevgi îşi dădu ochii peste cap şi urcă în spate. Norton îi rânji în oglindă.

— Mulţumesc, zise şi apăsă acceleraţia.

Nu avea chiar mârâitul înfundat al vehiculelor din perioada *road movies*-urilor la care o târâse uneori pe Sevgi în cinematografele din Village, dar maşina bâzâia destul de plăcut şi urcară rampa de ieşire în viteză. Norton luă curba pe autostrada către oraş. Complexul aeroportului rămase ca o coroană fermecată aruncată în

urma lor.

Norton ridică din nou privirea în oglindă şi întrebă:

— Unde o să stea, Sev?

— Mă puteţi lăsa la un hotel, zise Marsalis căscând. Oricare. Nu sunt fiţos.

Sevgi mimă şi ea un căscat şi se afundă în scaun.

— Hai să rezolvăm asta mâine. Ar fi prea mare bătaie de cap să organizăm asta acum. Poţi sta la mine în seara asta. Tom, îl aduc eu şi ne întâlnim la birou, la prânz. Undeva pe la mezanin. Să zicem la douăsprezece?

Vederea periferică i-l arăta pe Norton încercând să stabilească contactul vizual în oglindă. Faţa lui avea atenta lipsă de expresie şi imobilitate pe care ea o asocia cu observarea unei greşeli. O folosea des la întâlnirile cu Nicholson. Privi cu încăpăţânare pe fereastra laterală.

— Poate să stea la mine, Sev. Am loc.

— Şi eu.

Reuşi s-o spună cu detaşare. Privea încă panglica de metal a parapetului de siguranţă alunecând lin pe lângă maşină, în semiîntuneric. Un taxi trecu pe partea opusă a autostrăzii.

— Oricum, Tom, ţi-ar lua aproape o oră numai ca să cureţi toate porcăriile pe care le ţii în camera liberă. Eu nu trebuie decât să desfac *futon*-ul. Tu doar du-ne până acolo, o să mă descurc.

Se întoarse şi îi întâlni ochii în oglindă. Inexpresivitate contra inexpresivitate. El ridică din umeri şi puse muzică la sistemul audio al maşinii, un punk antic din vremurile Secesiunii, pe care nu-l mai cânta nimeni. Detroitus sau Error Code; Sevgi nu reuşise niciodată să deosebească trupele, în ciuda eforturilor lui Norton de a o instrui. Reveni la fereastră şi lăsă vitriolul muzicii să treacă peste ea, legănată de liniile familiare ale basului şi sunetele gângave, sparte ale chitarelor. Gura îi forma fragmente de versuri:

> „În final ai obţinut ce-ai vrut, ai
> Mica ta lume închisă

Ai binele şi răul supereroului
Şi blestematul de steag fluturând.”

Marsalis se foi, se aplecă să citească pe display şi se lăsă la loc fără vreun comentariu. Furia acută a chitarelor se scurgea din difuzoare. Maşina aluneca prin noapte.

Când traseră în faţa clădirii unde locuia Sevgi, Norton opri motorul şi ieşi să-i conducă până la uşă. Era un gest amabil, dar părea nepotrivit – Harlemul nu mai văzuse o crimă serioasă de zeci de ani şi, oricum, printre scheletele din fibră de carbon ale tarabelor din piaţă se mişcau deja oameni cu lăzi, instalându-se. Locul avea să revină la viaţa lui zgomotoasă peste câteva ore. Sevgi îşi notă în minte să se asigure că ferestrele sunt bine închise înainte să se culce. Îi zâmbi obosită lui Norton.

— Mulţumesc, Tom. Ar fi bine s-o iei din loc.

— Da.

Ezita.

— Atunci, ne vedem la mezanin, zise ea vioi.

— Hm, da. La douăsprezece?

— Da, e bine la douăsprezece.

— Unde vrei să mănânci? La Henty’s sau…

— Sigur. Henty’s, zise, în timp ce se retrăgea deja. Sună bine.

El aprobă încet din cap şi se întoarse la maşină. Ea îi făcu cu mâna. Norton dădu înapoi, uitându-se în spate.

Îl urmăriră plecând înainte ca Sevgi să se întoarcă spre uşa clădirii şi să-i arate scanerului faţa. Uşa se deschise cu un geamăt hidraulic.

— Etajul şase, zise săltându-şi rucsacul pe umăr. Nu e lift.

— Zău? Şi ce rost are?

— Parfum de epocă. Vii?

Începură să-şi târşească picioarele pe scări. În timp ce urcau, panourile LCLS se trezeau clipind pe fiecare palier, apoi se stingeau în urma lor. Lumina albă, puternică strălucea pe pereţii cu picturi în stil graffiti pre-Secesiune şi cu holoimagini ale clădirii în diversele ei stadii de

dezvoltare. Sevgi constată că le observa pentru prima dată după luni de zile, conştientizând faptul că bărbatul din spatele ei aprindea toate luminile pentru ea, nu numai LCLS-urile. Îşi reprimă impulsul de a face pe ghidul turistic.

În apartament trecu dintr-o cameră în alta, arătându-i unde erau lucrurile. El intră la baie imediat ce termină ea. Cât stătu el acolo, Sevgi verifică ferestrele, programă încuietorile, se organiză. Aduse aşternuturi şi o pătură dintr-un dulap îşi surprinse imaginea într-o oglindă în timp ce scotea lenjeria şi nu-şi recunoscu expresia de pe faţă. O stare de confuzie călduţă, iritabilă creştea în ea, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. Întoarsă în living, umflă *futon*-ul şi îl extinse. Tocmai întindea cearceaful când el veni lângă ea.

— Îţi aparţine, zise Sevgi terminând şi ridicându-se.

— Mulţumesc.

Stăteau în picioare, uitându-se la aşternuturile curate, proaspete. El părea să aştepte ceva. Probabil ca reacţie, un circuit se închise undeva în interiorul ei. Băgă mâinile în buzunarele hainei şi îi prinse privirea.

— Uşa are încuietoare dublă, spuse. Cu cod ADN.

El încruntă o sprânceană. O întrebare tăcută.

„La naiba, începem.”

— E mai bine să ştii de pe-acum, Marsalis. O să afli mai devreme sau mai târziu, aşa că e mai bine să afli de la mine. Ultima mea relaţie a fost cu un treisprezece. E mort acum, dar ştiu cum merg lucrurile, spuse şi îşi atinse tâmpla cu degetele. Ştiu cum funcţionaţi aici, sus. Acum probabil calculezi cel mai scurt drum prin oraş până pe East 45 şi First.

Nicio reacţie vizibilă. Continuă:

— Ai dreptate, nu e departe. Trei, patru kilometri, traversezi graniţa şi eşti liber. E teritoriu ONU, chiar aici, în inima New York-ului. Nu sunt sigură cum o să te scoată după aia, dar bănuiesc că puterea existentă în Uniune n-o să se chinuie prea mult. În general au o relaţie mai bună cu ONU decât cu COLIN. Ca să spunem adevărul, nici ei nu ne simpatizează mai mult decât cei din Republică.

— Asta trebuie să fie foarte supărător pentru voi.

— Amabil din partea ta. Aşadar, cum am spus, ştiu ce-ţi trece prin minte. Nici măcar nu te condamn prea mult. Aici nu eşti chiar liber – te-ai blocat în ceva la care probabil ai prefera să nu participi. Eşti privat de libertate, şi ştiu cât de rău e aşa ceva pentru mintea unui treisprezece. Cauţi o cale să păcăleşti încuietorile sau să spargi uşa.

Cuvintele lui Ethan. Obişnuia să zâmbească atunci când le spunea, acel zâmbet de genul „arde ceva”.

Aşteptă să vadă ce va face el. Dacă va face vreo mişcare.

Nu făcu nimic. Ridică doar o sprânceană, privind în jos la palma deschisă. Ea recunoscu antrenamentul de dislocare şi o străbătu un fior uşor.

El îşi drese glasul.

— Bine, e grozav să fiu atât de bine înţeles. Dar vezi, domnişoară Ertekin, pare să existe o scăpare majoră în procedurile prezentate. Dacă sunt ticălosul treisprezece violent şi spărgător de uşi care…

— N-am spus…

— …care presupui că sunt, atunci ce mă opreşte să-ţi sparg capul aici pe loc, să te tai ca să fac rost de ceva sânge cald pentru preţioasele tale încuietori ADN, apoi să sprintez înainte de venirea zorilor prin oraş?

— Încuietoarea funcţionează numai cu salivă.

Se holbă la ea.

— Tot aş putea să ţi-o scot din gură după moarte.

— Crezi că mă sperii, Marsalis?

— Puţin îmi pasă dacă te sperii sau nu.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, vocea lui se încordase, tinzând spre furie.

— Te-ai regulat cu un ratat de îmbunătăţit genetic care pretindea că e treisprezece şi vrei să te autoamăgeşti că eu sunt el, asta-i problema ta. Nu ştiu ce simbolizez eu pentru tine, Ertekin, ce *vrei* să simbolizez, dar nu sunt dispus la asta. Nu sunt, fir-ar al dracului, un număr, nu sunt un cod genetic. Eu sunt Carl Marsalis, cred că am făcut deja cunoştinţă.

Întinse brusc braţul, într-o parodie de ofertă a unei

strângeri de mână, apoi îl lăsă să cadă.

— În caz că n-ai înţeles ideea, este *tot* ce sunt. Dacă ai o problemă cu asta, atunci du-te dracului şi rezolv-o undeva unde să nu fiu obligat să te ascult.

Stăteau faţă în faţă, fixându-se, la câţiva metri distanţă unul de celălalt. Lui Sevgi i se părea că încăperea se leagănă uşor pe axa privirilor lor.

— Te afli în casa mea, îi reaminti ea.

— Atunci cazează-mă la hotel.

Îi susţinu privirea un timp, apoi se uită în jos, spre *futon*-ul desfăcut.

— Unul cu room service care nu ţine predici clienţilor.

O altă pauză:

— Şi cu lift.

Din senin, o pufni râsul. Tuşi.

— Corect, zise.

El ridică din nou ochii. Rânji.

— Corect.

Sevgi se aşeză pe unul dintre braţele canapelei. Ţinea încă mâinile în buzunare, dar putea simţi cum tensiunea începe să o părăsească. Marsalis ridică un braţ spre ea, apoi îl lăsă să cadă.

— Sunt obosit, zise.

Nu era clar dacă intenţionase să sune ca o scuză sau ca o informaţie.

— Nu mă duc nicăieri, nu încerc să te las baltă. Am de gând să dorm şi de dimineaţă o să vedem dacă o putem lua de la capăt. Ţi se pare în regulă?

Sevgi aprobă cu o mişcare a capului.

— Sună bine.

— Mda.

Privi în jur, apoi fixă iar *futon*-ul:

— Bun. Mulţumesc că mi-ai făcut patul.

Ea ridică din umeri.

— Eşti oaspetele meu.

— Pot să-mi iau un pahar cu apă?

Sevgi se ridică şi făcu semn din cap spre bucătărie.

— Sigur. Răcitorul e pe masă. Paharele sunt în dulapul

de deasupra. Serveşte-te singur.

— Mulţumesc.

— Nicio problemă. Noapte bună.

Se duse în dormitor şi închise uşa în urma ei. Stătu acolo un timp, ascultându-l cum se mişca prin bucătărie. Apoi scoase mâna dreaptă din buzunar, deschise palma şi analiză paralizorul Remington. Părea inofensiv, un tub scurt, gros, de un gri mai şi neted. Încărcătura clipea verde la un capăt. Aruncat cu putere sau înfipt în ţintă cu mâna, avea destulă energie ca să doboare orice om şi să-l lase acolo aproape douăzeci de minute.

Ezită o clipă, apoi strecură paralizorul sub pernă şi începu să se dezbrace.

⁜

Marsalis se întinse cu faţa în sus pe *futon*, sprijinindu-şi capul pe palmele încrucişate, şi fixă tavanul.

„Deci tot închis."

„Târfă proastă."

„Mă rog, nu chiar. Te-a simţit de la o mie de metri. Asta o face să fie al naibii de deşteaptă."

Oftă şi se uită într-o parte spre fereastră. Şase etaje – o clădire probabil zăvorâtă cu acelaşi sistem de securitate ca la uşă. Nicio şansă.

„Întotdeauna… „

„Of, la dracu'. Nu l-ai *ascultat* pe Sutherland? Să faci numai lucruri cu care să trăieşti fericit. Ţi-a făcut patul, ce naiba. Ai scăpat din Republică, ai scăpat din închisoare. Cât de rău poate să fie?"

„Rămâi până la sfârşit, analizează cazul. Dă câteva sugestii, fă-i să se simtă confortabil cu tine. Dacă vor să meargă treaba, nu te pot ţine în lesă zi şi noapte."

Se întinse după pahar şi se ridică în capul oaselor să bea.

„Deci ea e o iubitoare de ciudaţi. Nu pare genul."

„Genul fiind? Zooly?"

„Haide, asta a fost o dată."

„De două ori. Până acum."

„Zooly e o prietenă."

„Da, o prietenă căreia îi place să reguleze ciudaţi din când în când. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate statutul meu genetic e de vină.”

„Corect. Şi poate Ertekin asta şi-a regulat prietenul ciudat numai pentru ceea ce era el.”

„Of, culcă-te?

Nu reuşea. Meshul îi provoca junghiuri ruginite, în contratimp cu pulsul lui.

„Mai bine să te ocupi mâine de asta. Aproape patru luni de clorură sub nivelul standard, o să fii norocos dacă nu te apucă în curând.”

„Cu Dudeck şi amicii lui păruse să meargă.”

„Mda, dar acum nu ai de-a face cu o gaşcă de dobitoci neo-nazişti, ci cu un alt treisprezece. Un treisprezece adaptat, după cum se pare. O să trebuiască să fii dopat corect tot timpul dacă o să… Stai aşa. Dacă o să ce? Câteva zile şi o gardă lăsată jos, şi am plecat de aici, ţine minte.”

Începu să se uite iar fix la tavan.

Capitolul 18

O revărsare bruscă de clorură îl trezi cu o durere resimţită până în măduva oaselor, de-a lungul antebraţului stâng, transpirând brusc din cauza suferinţei intense.

În somn se ghemuise instinctiv şi, când se trezi, avea un scâncet slab înţepenit în gât. Antrenamentul de control al durerii al Mătuşii Chitra, imperativul tăcerii.

Acceptă durerea, respiră, respiră controlat, şi *nu scoate niciun sunet.* Înghiţi în sec şi se rostogoli, protejându-şi membrul dureros cu celălalt braţ.

Îşi aminti că se afla acasă la Sevgi Ertekin şi se relaxă. Scâncetul se eliberă într-un geamăt adânc.

Camera era inundată de o lumină abia filtrată – la ferestre erau draperii varipolara şi cineva uitase să le opacizeze complet noaptea trecută. Ceasul lui arăta puţin peste ora nouă.

Mârâi şi-şi flexă degetele mâinii stângi, alungând durerea. Meshul, din motive pe care laboratoarele biologice Marstech aparent încă nu le înţelegeau, îşi „amintea” traumele rănilor şi tindea să supraîncarce sistemul în acele părţi ale corpului care suferiseră în trecut. Era în regulă atâta timp cât sistemul era alimentat corect; în cel mai rău caz, te alegeai cu o căldură şi o mâncărime pe locul rănilor vechi. Dar, de la rahatul pe care-l cumpărase de la Louie în ultimele luni, interfaţa neuromusculară trebuia să fi fost iritată şi inflamată. Iar Carl oprise cândva un câine de luptă saudit cu antebraţul. Un hibrid monstruos, modificat genetic, pal ca o fantomă şi arătându-şi colţii când se materializase din noaptea deşertului şi sărise la gâtul lui.

Impactul îl trântise pe spate, fălcile se afundaseră în os şi, chiar şi după ce omorâse ticăloşenia, avusese nevoie de aproape cinci minute să-i descleşteze fălcile şi să scape de el.

Ascultă sunetele din apartament şi nu auzi nimic.

Evident, Ertekin încă dormea dusă. N-avea nicio şansă să mai adoarmă acum, iar uşa era tot încuiată. Se gândi o clipă la încuietoare, apoi renunţă, îşi trase pantalonii şi se duse în bucătărie. După o scurtă căutare în dulap făcu rost de cafea pentru espresorul din colţ. OLYMPUS MONS ROBUSTA BLEND – DIN ADEVĂRATELE LABORATOARE GENETICE MARSTECH! „Mda, sigur”. Îşi permise un zâmbet acru şi programă maşina pentru două cafele slabe, apoi se duse la frigider după lapte.

Erau două cutii de carton LongLife deschise; după greutate, una părea plină cam pe jumătate, iar cealaltă mult mai puţin. Dintr-un impuls adulmecă ambele cartoane rupte. Se strâmbă şi le răsturnă cu grijă una după alta în chiuvetă. Din cea mai puţin plină ieşi conţinutul semisolid şi greu, împrăştiindu-se pe metal în cheaguri albe, subţiri. Clătină din cap şi curăţă mizeria.

— Tu şi Zooly v-aţi înţelege ca-ntr-o casă în flăcări, murmură şi se întoarse la dulap să mai caute lapte.

— Cu cine vorbeşti?

Se întoarse cu o nouă cutie în mână. Bucătăria se umpluse de mirosul cafelei, şi ori asta, ori zgomotul pe care îl făcuse scotocind în dulapuri o trezise pe Ertekin. Stătea în uşa bucătăriei, cu pleoapele grele, cu părul nepieptănat, purtând un tricou NYPD decolorat, cu câteva numere prea mare pentru ea şi, după cum părea, cam nimic altceva. Expresia de pe faţa ei nu era prietenoasă.

— Cântam, răspunse el. Pentru mine. Am făcut cafea.

— Da, asta văd.

El înălţă o sprânceană.

— Eşti binevenită.

Sevgi îl privi un timp impasibilă, apoi se întoarse cu spatele. El îi observă prin tricou linia şoldurilor, apoi lungimea coapselor când, pe jumătate întoarsă, îşi apropie picioarele.

— Cât e ora?

— Cam nouă jumate.

— La dracu’, Marsalis, spuse şi glasul ei se pierdu în depărtare, înspre dormitor. Ai insomnie sau ce?

Zgomotul apei curgând, o uşă închizându-se şi estompându-l. O imagine subită, nechemată îi apăru în minte. Sevgi Ertekin îşi scoate tricoul şi intră sub duş, adunându-şi mâinile sub bărbie, dedesubtul şuvoiului de apă caldă, cu braţele aplatizându-i sânii şi…

Marsalis zâmbi sarcastic şi înlătură scenariul filmului interior înainte să-i ajungă în vintre. Termină oricum de făcut cafeaua. Ieşi densă şi cremoasă, cu spumă, împrăştiind o aromă care îl transportă în trecut, la corturile prăfuite din tabăra Huari. Mâncărimea rău prevestitoare de pe piele, cauzată de lumina soarelui trecând printr-o atmosferă abia de curând devenită suficient de densă ca să poată fi respirată, atracţia inconfortabilă a gravitaţiei lui Marte, strânsoarea slabă a unei planete care nu îl recunoştea ca aparţinându-i şi nu înţelegea prea bine de ce ar trebui să-l suporte. Cafea în căni de aluminiu, praful scrâşnind sub picioare şi Sutherland lângă umărul lui, recitând discursuri, ca mormăitul liniştitor al unui utilaj greu dintr-o uzină. „Aici nu e nimic la scară umană. Apără-ţi ochii de soare şi priveşte.” Şi uluitoarea imagine a Masivului Verne, care te făcea să-ţi înclini capul pe spate, susţinând punctul de vedere al celuilalt bărbat.

Turnă cafeaua în două căni, luă una pentru el şi pe a ei o lăsă să se răcească pe masa din bucătărie.

O servise al dracului de bine. Sorbi din cana lui şi făcu o faţă surprinsă. „Din adevăratele laboratoare genetice Marstech” era corect. Ura când realitatea confirma laudele răsunătoare ale şarlatanilor. Se întoarse în living şi se uită la piaţa de jos. Nu cunoştea bine oraşul, iar acea parte chiar şi mai puţin, dar clădirea în care locuia Ertekin era un bloc nanotech destul de standard şi bănuia că şi piaţa deschisă de dedesubt făcuse parte din acelaşi proiect de reamenajare. Avea liniile vag organice de la începuturile nano-construcţiilor. Cunoştea zone din sud-estul Londrei care arătau cam la fel. Clădiri într-o găleată – le torni doar şi le urmăreşti crescând.

O auzi ieşind din dormitor, o auzi umblând prin

bucătărie. Apoi o simţi în aceeaşi cameră cu el, în spatele lui, privind. Îşi drese glasul. El se întoarse şi o văzu în partea opusă a camerei, îmbrăcată şi întrucâtva pieptănată, ţinând cana de cafea în ambele mâini. Făcu semn cu cana.

— Mulţumesc.

Îşi îndepărtă privirea, apoi reveni:

— Eu… nu sunt prea grozavă dimineaţa.

— Nu-ţi face probleme.

Căută la întâmplare ceva care să umple liniştea dintre ei:

— E un posibil semn de măreţie. Nici Felipe Souza nu era, din câte se ştie.

O urmă de zâmbet.

— Nu?

— Nu. Toată dinamica lui moleculară funcţiona în timpul nopţii. I-am citit biografia când am ajuns înapoi pe Pământ. Mi s-a părut ceva potrivit, înţelegi. Oricum, cartea spune că, atunci când l-au luat la UNAM, refuza să ţină cursuri înainte de prânz. Grozav să ai un astfel de profesor, nu?

— Nu pentru tine.

— Păi, capul meu începe să se învârtă imediat ce treci de structura de bază a atomului, aşa că…

— Nu, mă refeream la chestia cu dimineaţa. Făcu din nou semn cu cana, de data asta ţinând-o într-o singură mână, puţin mai deschisă. Tu n-ai fi…

— A, asta, spuse ridicând din umeri. E antrenamentul. Niciodată nu se şterge cu adevărat.

Tăcerea se aşternu din nou în urma cuvintelor lui. Conversaţia prinsă şi zdrobită în apele puţin adânci ale stânjenelii ei continue. Marsalis căută ceva de care să se agaţe din nou. Ceva ce-i sclipise vag în minte noaptea trecută, când în cele din urmă o luase în jos, pe panta somnului.

— M-am gândit. Voi aţi interogat djinnul de la bordul lui *Horkan's Pride,* nu-i aşa? În iunie, când a început totul.

— Da.

Glasul ei prelungi puţin cuvântul, întrebător. Lui îi plăcu

cum sună. Bâjbâi după o continuare.

— Cine a făcut-o? Echipa locală?

Ea clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Am primit transcrierile, probabil a făcut-o vreun *geek* concediat din echipa care se ocupă de interfeţele MIT. Ei fac cea mai mare parte din munca noastră cu n-djinnii. De ce, crezi că le-a scăpat ceva?

— Există întotdeauna o posibilitate.

O privire sceptică.

— Ceva ce *tu* ai fi sesizat?

— Bine, poate nu ceva ce le-a *scăpat,* în sine, spuse sorbind din cafea şi gesticulând. Doar ceva ce nu căutau, pentru că nu era pus în scenă. O legătură între Merrin şi mine. Ceva care ar face o legătură între mine şi el.

— O legătură? Ai spus că nu-l cunoşti.

— Direct, nu. Haide, Ertekin, eşti poliţist. Trebuie să ştii ceva despre teoria complexităţii. Relaţii sociale.

Ea ridică din umeri.

— Sigur. Învăţam lucrurile de bază la orele de demodinamică. Intuiţia Yaroshanko, Chen şi Douglas, Rabbani. Totul până la Watts şi Strogatz, toate prostiile despre relaţiile în cercuri mici. Şi ce-i cu asta? Ştii, odată ce ieşi cu adevărat în stradă, majoritatea chestiilor din demodinamică sunt cam la fel de utile ca poezia într-un bordel.

El îşi reţinu un zâmbet.

— Poate că da. Dar relaţiile în cercuri mici funcţionează. Iar clubul variantelor treisprezece de pe Marte e un cerc foarte mic. Ca şi Marte în sine. Poate că nu-l cunosc pe Merrin, dar fac pariu că aş putea să mă apropii de el până la câteva grade sau mai puţin. Iar dacă astfel de legături există, nimeni nu le poate dibui mai bine decât un n-djinn.

— Da. Orice n-djinn. De ce trebuie să fie *Horkan's Pride*?

— Pentru că *Horkan's Pride* a fost ultimul n-djinn care l-a văzut pe Merrin în viaţă. E de la sine înţeles că…

Un uşor clinchet la uşă.

Ertekin se uită din reflex la ceas. Nedumerirea îi încreţi colţurile ochilor.

— Presupun că Tom nu are încredere să ne lase împreună, zise Carl sec.

Confuzia se stinse, înlocuită de un dispreţ pe care el îl consideră contrafăcut. Sevgi se duse la uşă şi ridică receptorul privat.

— Da?

Văzu că face ochii mari. Dădu din cap, zise „da” de câteva ori, apoi închise. Când se uită din nou la el, era încruntată de-a binelea. Nu se putu decide dacă era îngrijorată sau supărată, sau amândouă.

— E Ortiz, zise ea. Vine aici.

El îşi ascunse propria surpriză.

— Ce onoare! Îşi transportă toţi noii angajaţi cu limuzina?

— Nu, cel puţin de când lucrez eu aici.

— Deci trebuie să fie din cauza mea.

Intenţionase să sune nepăsător şi încărcat de ironie. Dar undeva, cândva, în ultimele patru luni, îşi pierduse abilitatea. Simţi greutatea propriilor cuvinte, şi-o simţi şi ea.

— Mda, spuse şi se uită la el peste cana de cafea. Trebuie să fie din cauza ta.

⋇

Îl mai întâlnise pe Ortiz de două ori, dar se îndoia că omul şi-ar aduce aminte de el. Ambele întâlniri avuseseră loc cu ani în urmă, ambele fuseseră învăluite în nesinceritatea rigidă şi zâmbitoare a vizitelor diplomatice, iar Carl fusese doar unul dintre cele câteva variante treisprezece din şirul pe care agenţia îl aliniase ca să ţină deoparte lumea la sosirea sa. München II era în plină desfăşurare, se vorbea despre revenirea COLIN la masa tratativelor pentru a aproba acordurile, de data acesta complet, şi toată lumea călca ca pe ouă. Pe atunci – Carl îşi aducea vag aminte, nu fusese atât de interesat – Ortiz era un consilier politic de curând recrutat, proaspăt venit după o carieră politică în Statele Rim, nefiind încă o figură majoră în ierarhia COLIN. Detaliile se estompaseră, dar Carl îşi amintea de părul grizonat şi tenul bronzat, o

siluetă de dansator, subţire, cu şolduri înguste, care dezminţea cei cincizeci şi ceva de ani. Uşoara înclinare a liniei ochilor serioşi, cafenii ar fi putut fi un semn al ascendenţei filipineze sau doar al unei operaţii care să le sugereze votanţilor acelaşi lucru. Un zâmbet frumos.

Cât despre Carl, la momentul respectiv fusese ocupat să se bucure de confortul nou căpătatului său anonimat. Atenţia presei, legată de salvarea lui, de întoarcerea de pe Marte şi de *Felipe Souza* se stinsese, spre uşurarea lui, în anul precedent; maşinăria faimei, în absenţa oricărei tentative din partea lui de a reaprinde focul interesului, se plictisise de el şi se mutase în altă parte. Sigur, reuşise să revină viu şi cu mintea întreagă din coşmarul unei defecţiuni a sistemelor în plin spaţiu, dar ce *altceva* mai făcuse el în ultima vreme?

UNGLA era complet închisă, de o impasibilitate birocratică, n-avea nimic de-a face cu jocul media viu colorat care le place atât de mult reţelelor. Cazurile de referinţă abia urmau. Între timp, fiul adolescent al unui rege african îşi făcuse apariţia pe scena Europei, expunându-şi capacităţile Xtrasome la colegiul Cambridge şi înfăţişarea elegantă în cluburile din vestul Londrei. Familia Bannister îşi prelua, în mijlocul sarcasmului local, cetăţenia Uniunii. Un star experia thailandez se căsătorea. Şi aşa mai departe. Ochiul media se rotea, iar Carl îi simţea absenţa ca pe o bruscă umbră răcoroasă în soarele marţian.

Coborâră în stradă. Frigul pătrunse prin geaca S(t)igma subţire pe care şi-o procurase în Florida.

Ortiz îi aştepta pe cealaltă parte a bulevardului, sprijinit de flancul limuzinei COLIN, într-o haină simplă, neagră, bând cafea de la un automat de pe stradă. Carl putea să vadă logoul galben cu negru repetându-se, o hologramă slabă în aerul proaspăt de iarnă al pieţei, reluat în miniatură pe polistirenul extrudat din mâna lui Ortiz. Vaporii se înălţau din ceaşcă şi întâlneau aburul îngheţat din respiraţia lui atunci când ducea cafeaua la buze. Un ofiţer de securitate discret stătea în apropiere, cu mâinile

uşor împreunate, scanând faţada din spatele lentilelor care-i ascundeau ochii.

Ortiz îi observă şi puse neglijent cafeaua lângă el, pe capota limuzinei. Când Carl se apropie, făcu un pas în întâmpinarea lui şi-i întinse mâna. Nicio tresărire, niciun semn al oţelirii interioare cu care era obişnuit Carl atunci când strângea mâna cuiva care ştia ce era el. În schimb, pe faţa bronzată a lui Ortiz se întindea un surâs larg care ştergea ani întregi de pe chipul lui altminteri sobru.

— Domnule Marsalis, mă bucur să vă văd din nou. A trecut ceva timp, nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine de la Bruxelles.

— Primăvara lui ’03, zise Carl mascându-şi surpriza. Da, îmi amintesc.

Ortiz făcu o mutră confuză.

— Ce nebunie mai era, nu-i aşa? Două planuri, complet diferite şi trăgând constant în direcţii opuse. Greu de crezut că ne-am ostenit măcar să stăm de vorbă.

Carl ridică din umeri.

— Să stai de vorbă e întotdeauna partea cea mai uşoară. Dă bine, nu costă nimic.

— Da, foarte adevărat.

Atenţia lui Ortiz se deplasă cu fineţea elegantă a politicianului de carieră:

— Domnişoară Ertekin. Sper să iertaţi deranjul. Tom Norton mi-a spus că o să veniţi, dar am considerat, având în vedere neplăcerile, că ar fi bine să vă ofer o escortă. Şi pentru că oricum aveam drum prin oraş…

„Ai crezut că ţi s-a ivit prilejul să te dai bine pe lângă ONU. Corect. Sau poate doar să te holbezi la un treisprezece.”

Totuşi, dincolo de dispreţ, Carl nu reuşea să-l găsească prea antipatic pe Ortiz. Poate să fi fost strângerea de mână relaxată şi zâmbetul, poate doar contrastul cu ultimele patru luni petrecute în Republică.

Se întoarse să surprindă reacţia lui Ertekin, să vadă ce putea citi pe faţa ei. Ochii de tigru şi…

…ceva invizibil străbătu aerul dintre ei.

Carl se puse în mişcare înainte să înţeleagă în mod conştient de ce.

...o sclipire de mişcare neagră în colţul ochiului...

O izbi pe Ertekin cu braţele încrucişate, o trânti la pământ şi o strivi acolo. O mână bâjbâi după arma pe care nu o avea. Deasupra capului, aerul străzii erupse într-un şuierat furios.

Foc de electromag.

Auzi limuzina trecând prima, ciuruită de la un capăt la altul – suna ca o aversă subită de ploaie puternică. Cineva ţipa, alţii gemeau când erau loviţi. Trupuri cădeau în spatele lui, abia simţite. Urlete. El o strivea pe Ertekin, căutând în jur...

Gata.

În afara pieţei – agitaţia şi panica mulţimii din jur, trei siluete ghemuite îmbrăcate în negru şi mersul şuierat al patinatorilor. Ţineau strâns pistoalele pulverizatoare electromagnetice butucănoase la nivelul pântecului, atârnate în jos, cu ambele mâini, în timp ce înaintau prin mulţime. Îşi croiau drum cu umerii – Carl văzu trecători împinşi într-o parte şi căzând. Meshul făcea ca totul să fie redat cu încetinitorul. Claritatea datorată clorurii îl făcu să-l recunoască pe lider, modificându-şi poziţia în timp ce ridica gura pistolului pulverizator, cu ochii larg deschişi în zona cu piele palidă vizibilă prin masca neagră de schi. Aflat la cel mult şase metri distanţă, voia să se asigure că de data aceasta nu va rata.

Carl îşi fixă privirea asupra lui şi se ridică de jos mârâind.

După aceea, n-a ştiut dacă faptul că privise în direcţia bună, zgomotul pe care-l făcuse sau doar viteza, ajutată de mesh, îi salvase viaţa. Poate fusese uşoara tresărire de pe faţa bărbatului, când se repezise înainte; cu masca de schi, era greu de spus. Însă atunci Carl era deja în picioare, sărind pe el. Trei – numără: *unu! doi! trei!*... paşi rapizi şi răsucirea proprie tehnicii *tanindo.* Muchia palmei stângi izbind sub bărbia patinatorului care conducea, în timp ce cu dreapta imprima o mişcare de ascensiune şi rotaţie.

Amândoi se prăbuşiră, într-un haos de mâini şi picioare. Pistolul pulverizator îi scăpă şi se sparse. Carl ajunse deasupra patinatorului şi începu să-l lovească în faţă şi în gât.

Ceilalţi doi acţionară cu precizie. Cel din dreapta sări abil peste trupurile ghemuite aflate în calea lui, ateriză cu un sunet puternic de plastic lovit şi continuă să meargă. Carl surprinse confuz aterizarea, prea ocupat să-l ucidă pe lider ca să mai fie foarte atent. Dar simţi cum celălalt greşeşte aceeaşi manevră şi agaţă din salt, cu o patină, umărul ridicat al lui Carl. Silueta îmbrăcată în negru căzu cu capul înainte, aproape graţios, şi se rostogoli pe pavaj. Impact controlat – se putea ridica în secunda următoare. Meshul despărţea momentele ca pe nişte bucle de cablu. Carl mai izbi o dată sălbatic cu cotul şi, sub el, liderul se înmuie brusc. Când cel căzut era aproape în picioare, Carl făcu un salt înainte, apucă greoi electromagul liderului cu mâna stângă, se suci într-o parte căutând linia de tragere şi goli încărcătorul.

Când părăsi pistolul, încărcătura şuieră ca o apă în fierbere. Niciun recul – *slavă Domnului!* – şi destul de drept. Carl rămase întins, ca răstignit şi urmări cum gloanţele îşi sfâşie ţinta. Patinatorul păru că are de gând să facă un nou salt înainte, dar de data asta smucit, fără graţie. Se prăbuşi cu faţa în jos, se contorsionă o dată apoi nu se mai mişcă.

Mecanismul de alimentare al electromagului tuşi în gol şi se opri.

Sunetele se auzeau filtrate: voci ridicate şi plânsete isterice. Carl le auzea tot prin gheaţa meshului, ca printr-un tub lung. Se sculă prudent, nu pe deplin convins că cel de-al treilea patinator nu avea să se întoarcă. Aruncă arma goală şi se apropie de mort. Se lăsă pe vine lângă trup şi trase pistolul din mâna lui. Verifică aproape absent încărcătura şi trecu pe autopilot, apoi cercetă pagubele din jur.

Limuzina era făcută praf, având caroseria plină de cicatrice gri pe fondul negru, după ce fusese măturată de

focul magnetic.

Ferestrele erau găurite în câteva zeci de locuri, opacizate până la alb, cu un păienjeniş de linii în jurul fiecărei găuri. În mod incredibil, cafeaua lui Ortiz era tot acolo unde o pusese, intactă şi aburind tăcută pe capota limuzinei. Dar Ortiz şi ofiţerul lui de securitate erau amândoi căzuţi, îmbrăţişaţi şi nemişcaţi – se părea că bodyguardul încercase să-şi pună şeful la pământ şi să-l acopere, dar sângele care se aduna pe pavaj, acolo unde zăceau, sugera că nu reuşise. Împrejur mai erau şi alte cadavre, cumpărători şi negustori de la tarabe prinşi în linia focului. Ertekin era în genunchi, holbându-se ameţită în jur la dezastru. Din cauza şocului, pielea măslinie i se făcuse palidă.

— Am doborât doi dintre ei, spuse Carl răguşit, ajutându-o să se ridice în picioare. Al treilea a fugit prea repede. Îmi pare rău.

Ea îl privea fix.

— Ertekin, zise, fluturând din degete în faţa ei. Eşti rănită? Ai păţit ceva? Vorbeşte-mi, Ertekin!

Se scutură. Îi împinse mâna într-o parte.

— Simt bine.

Suna ca un croncănit slab. Îşi drese glasul.

— Sunt teafără. Ar fi bine… să chemăm o ambulanţă. Oamenii ăştia…

Se cutremură din nou.

— Cine a fost? Ai văzut…?

— Nu.

Carl se uită în direcţia în care dispăruse ultimul patinator. Simţea cum hotărârea îl acoperă ca o gheaţă.

— Nu, n-am văzut. Dar imediat ce ajunge aici maşina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN, ca să putem începe să lucrăm.

Capitolul 19

Sevgi mai tremura încă atunci când sosiră poliţiştii. Simţi o jenă bizară când detectivul, un bărbat slab, cu piele întunecată şi chip osos, termină de vorbit cu patrula şi se apropie de ea.

Era pregătit să ia notiţe. Învelită în pătura izolatoare a ambulanţei, aşezată în uşa deschisă din spate a limuzinei distruse şi urmărindu-i pe oamenii de la CSI cum îşi vedeau de treburi, se simţi copleşită de statutul ei de civil.

— Domnişoara Ertekin?

Ridică ochii goi.

— Da, eu sunt.

— Detectiv Williamson.

Deschise palma stângă. Holograma NYPD prinse viaţă, sclipind spre ea în albastru şi auriu, ca o comoară pierdută.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă vă simţiţi în stare să răspundeţi.

— Sunt bine.

Luase syn în acea dimineaţă, la duş, dar probabil încă nu se declanşase, chiar dacă era pe stomacul gol. Se strădui orbeşte să găsească nişte rezerve artificiale şi se adună, străbătută de un fior.

— Am fost şi eu în poliţie. Sunt bine.

— Zău?

Politicos şi curios. Williamson nu voia să-i fie amic. Putea să bănuiască de ce.

— Da, unsprezece ani. În Queens, apoi la Omucideri, în Midtown.

Îi reuşi un surâs tremurător:

— Voi sunteţi de la Douăzeci şi opt, aşa-i? Larry Kasabian mai e ataşat acolo?

— Da, cred că mai e.

Nu era nicio căldură în cuvintele lui. Făcu semn din cap către Marsalis, care stătea ţeapăn pe treptele clădirii, în

geaca lui de deţinut de la South Florida State, privind echipa de la locul crimei cum lucra, de parcă ar fi fost o piesă de teatru montată special pentru el.

— Poliţistul pretinde că i-ai spus că tipul ăla e un treisprezece.

— Da, zise blestemându-se pentru ceea ce spusese, Da, este.

— Şi… spuse el având un moment de ezitare. Are vreo legătură cu cineva de aici, din oraş?

Sevgi oftă.

— Am ajuns aseară târziu. Este consultant tehnic la Securitatea COLIN, dar încă nu am avut timp să informăm pe nimeni.

— Bine.

Dar evident că nu era bine; expresia lui Williamson rămase rece.

— Nu am de gând să urmăresc problema asta, dar trebuie să-l înregistraţi. Astăzi. El, ăă, locuieşte cu dumneavoastră?

Implicaţiile se insinuau dincolo de cuvinte. Fu ca o palmă. Fu ca tirada tatălui ei, atunci când aflase despre Ethan. Sevgi îşi simţi trăsăturile încordându-i-se.

— Nu, el nu, ăă, locuieşte cu mine, îl parodie ea. El, ăă, locuieşte într-o locuinţă plătită de COLIN, imediat ce îi vom găsi una. Aşa că presupun că am putea renunţa la paranoia Jesusland. Şi poate ne-am putea ocupa de problema prezentă a poliţiei? Cum să fie?

Ochii lui Williamson fulgerară.

— Foarte bine, domnişoară Ertekin, zise el plat. Problema prezentă a poliţiei e că ciudatul ăla tocmai a ucis doi oameni înarmaţi în plină zi, cu mâinile goale, şi nu pare să aibă nicio zgârietură. Acum, poate mă las condus de paranoia, sau poate e vechiul şi demodatul instinct de poliţai, dar ceva nu se potriveşte.

— Are un sistem bio îmbunătăţit pentru mediul de pe Marte. Şi e antrenat pentru luptă de la vârsta de şapte ani.

Williamson mormăi.

— Mda, am auzit despre ei. Răi până-n măduva oaselor,

nu? Iar dumneata nu consideri că oamenii pe care i-a ucis aici erau experţi.

— Voi asta credeţi? Sevgi îşi frecă degetele de canapeaua ciuruită de gloanţe de lângă ea. Haide, Williamson, uită-te la rahatul ăsta. Experţi? Nu, erau doar nişte tipi are aveau arme.

— Există vreun motiv să crezi că cineva ar trimite o echipă prăpădită, cu pulverizatoare de închiriat, pe urmele unui manager COLIN?

Ea clătină tăcută din cap. „Nu erau pe urmele lui Ortiz” – o ştia în sinea ei. „Ortiz doar le-a stat în cale. Erau aici ca să-l omoare pe Marsalis. Să-l omoare înainte a afle ceva despre Merrin”.

Nu avea de ce să-i împărtăşească acum astea lui Williamson.

— Poliţistului i-ai spus că nu ai văzut deloc lupta?

Clătină din nou din cap, mai categoric de data asta, cu forţă.

— Nu, n-am văzut prea mult. N-am prea văzut nimic. Eram la pământ…

— Unde te-a aruncat el, corect?

— Da, aşa e.

Greutatea trupului lui peste al ei.

— Probabil mi-a salvat viaţa.

— Aşadar el i-a văzut venind?

— Nu ştiu. De ce nu-l întrebi pe el?

Williamson dădu din cap.

— Ajung şi la asta. Deocamdată te întreb pe tine.

— Iar eu îţi spun că nu ştiu.

Urmă o pauză scurtă. Williamson se porni din nou:

— Conform declaraţiei tale, crezi că au fost trei atacatori. Sau asta e ceea ce a spus prietenul tău ciudat de-acolo?

— Nu. Am văzut unul fugind spre bulevard.

Arătă spre cadavrele împachetate ale oamenilor ucişi de Marsalis. Îmbrăcămintea neagră a patinatorilor se vedea clar prin plastic.

— Ştiu să număr.

— O descriere?

Ridică ochii spre el, privindu-l îndelung.

— Îmbrăcaţi în negru. Purtau măşti de schi.

Williamson oftă.

— Mda. Bine. Ai ceva să-mi spui despre celălalt? făcu semn spre al treilea pachet de pe trotuar. Faţa palidă şi stropită de sânge a bodyguardului lui Ortiz privea cu ochii larg deschişi prin plastic. Fuseseră nevoiţi să-l rostogolească pe spate ca să-l scoată pe Ortiz de sub el şi să-l urce în ambulanţă, şi în această poziţie fusese acoperit de către cei de la CSI.

Sevgi ridică din umeri.

— Paza.

— Îl cunoşteai?

— Nu. Nu făcea parte din secţiunea mea.

Dintr-odată, Sevgi îşi dădu seama de ce era Williamson atât de iritat. Teoretic, se aflau pe teritoriul NYPD, dar sub Colony Initiative Act, ea ar fi putut oricând să preia controlul. Fu străbătută brusc de-o senzaţie de putere, de parcă ar fi avut nişte insecte în stomac. Nu era un sentiment total inocent.

Williamson făcu câţiva paşi şi se opri lângă bodyguardul mort. Se uită în jos la chipul bărbatului.

— Deci omul ăsta l-a acoperit pe Ortiz, corect?

— Aparent, da.

— Mda, asta era slujba lui. Iar ciudatul tău…

— Ai vrea *să nu mai foloseşti dracului cuvântul ăsta*?

Îşi atrase o privire curioasă. Detectivul se întoarse la limuzină.

— Bine. Paznicul îl acoperă pe Ortiz. Prietenul tău *modificat genetic* te acoperă pe tine. Ai vreo idee de ce ar fi făcut asta?

Sevgi clătină obosită din cap.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Da, o să-l întreb. Dar variantele treisprezece nu sunt recunoscute pentru sinceritatea lor, spuse Williamson, făcând intenţionat o pauză. Nici pentru sacrificiul de sine. Trebuie să însemne ceva pentru el.

Sevgi se uită urât la detectiv, şi poate că era din cauza synului care se declanşa, dar se gândi că i-ar fi putut zbura capul de pe umeri lui Williamson dacă ar fi avut o armă în mână. Reveni cu picioarele pe pământ şi îl înfruntă.

— Discuţia s-a încheiat, domnule detectiv.

— Nu cred…

— Am *spus* că am încheiat discuţia.

Fără îndoială, era synul. Furia o împingea, dar medicamentul îi dicta atitudinea. Williamson era cu un cap mai înalt decât ea, dar stătea în faţa lui ca şi cum ar fi purtat o armură. Ca şi cum în ultimele patruzeci de minute nu s-ar fi întâmplat nimic. Pătura izolatoare i se adunase la picioare.

— M-aş bucura să discut cu cineva mai puţin neandertalian. Dar cu tine îmi pierd timpul.

— Investigăm o cri…

— Da, în clipa asta aşa e. Vrei să vezi cât de repede pot să transform asta într-o operaţiune a Securităţii COLIN?

Detectivul strânse din dinţi, dar nu spuse nimic.

— Dă-te la o parte, lasă-mă dracului în pace, şi poţi să-ţi continui investigaţia. Altfel îţi aplic legislaţia COLIN, şi poţi să te întorci să le spui celor de la Douăzeci şi opt că şi-au pierdut jurisdicţia.

Dincolo de syn simţi o uşoară împunsătură de vinovăţie când îl privea pe Williamson căzut, o empatie venind din anii pe care ea însăşi şi-i petrecuse „de cealaltă parte a gardului”.

Şi-o înăbuşi. Traversă strada către Marsalis.

⁂

COLIN sosi cu forţe modeste, aproximativ zece minute mai târziu. Un Land Rover securizat rulă tăcut prin piaţă, îndepărtând mulţimea cu un puls subsonic de slabă intensitate care o făcu pe Sevgi să scrâşnească din dinţi chiar şi la distanţă. Ea nu-l anunţase pe Norton, deci altcineva probabil autorizase mişcarea atunci când se răspândiseră veştile despre Ortiz. Poliţia ţinuse un timp la distanţă echipele de filmare acreditate şi artiştii independenţi, dar deja probabil că se ştia totul.

Land Roverul opri la marginea scenei crimei, fără să-i pese prea mult de barierele întinse de NYPD. Un colţ umflat de blindaj al caroseriei trecu de raza galbenă luminoasă şi declanşă alarma. Poliţiştii în uniformă sosiră alergând.

— Subtil, zise Marsalis.

Uşa pasagerului din faţă se deschise, atârnând într-un unghi îngust. Tom Norton se ridică pe prag în spatele ei, cercetând scena crimei. Chiar şi de la depărtare Sevgi putea vedea cât de cenuşie îi era faţa.

— Sev?

— Aici.

Îi făcu cu mâna de pe treptele clădirii şi Norton o observă. Deschise mai mult uşa, coborî şi o închise la loc. Schimbă câteva vorbe cu poliţiştii întâlniţi în cale, îşi prezentară reciproc insignele şi ei îi deschiseră drumul. Cineva se duse să oprească alarma şi liniştea inundă strada. Land Roverul se retrase câţiva metri şi rămase acolo, torcând ca un tanc elegant, ceea ce în esenţă şi era. Şoferul nu-şi făcu apariţia.

— Reacţionăm cam exagerat, nu-i aşa? întrebă Sevgi când Norton ajunse lângă el.

El făcu o grimasă.

— Spune-i asta lui Ortiz.

— E bine?

— Comparativ cu ce? Nu e mort, dacă la asta te referi. L-au conectat la jumătate din maşinile de menţinere a vieţii disponibile la Weill Cornell. Răni la organele importante, dar are deja pe undeva un stoc de culturi. Familia a fost anunţată.

Norton părea că se simte rău uitându-se în jur la cadavrele înfăşurate strâns în plastic.

— Şi oricum, ce *dracu'* făcea aici, Sev?

Ea clătină din cap.

— Cred că voia să mă întâlnească pe mine, zise Marsalis ridicându-se în picioare pentru prima dată după atac, apoi căscă larg.

Norton îl fixă cu neplăcere.

— E vorba numai despre tine, nu?

— NYPD este pe capul lui Tom, zise Sevgi detaşat. Detectivul care se ocupă de caz n-a dat doi bani pe Ortiz, tot ce voia să afle era cum de avem un treisprezece fără licenţă în libertate, pe străzi.

— Aşa-i, spuse Norton concentrându-se asupra noii misiuni. Cum îl cheamă pe detectiv?

— Williamson. De la Douăzeci şi opt.

— O să vorbesc cu el.

— S-a vorbit deja. Nu la asta mă refer. Cred că ar fi mai bine dacă am lăsa să pară un atentat asupra lui Ortiz.

— Crezi că nu a fost?

Norton clipi nedumerit. Arătă spre unul dintre asasinii morţi:

— Echipaj de patinatori, Sev. Urmăresc limuzina în trafic, e procedura standard a bandelor. În oraş avem zece, douăsprezece crime pe an exact în acelaşi mod. Ce altceva vrei să scoţi din asta?

Sevgi făcu semn din cap către Marsalis.

— Hai, Sev, cred că glumeşti. Am venit în oraş de mai puţin de o zi. Cine ştia că suntem aici?

— Nici altfel nu are niciun sens, Tom. Tipii ăştia erau o bandă de pe stradă, una de la nivelul de jos. De ce ar veni după unul de la etajul cincizeci, ca Ortiz? Omul ăsta n-ar recunoaşte problemele străzii nici dacă l-ar muşca de cur.

— Tocmai a păţit-o, făcu Marsalis, plat.

Norton îl învrednici cu o privire dură. Sevgi interveni:

— Uite ce e, indiferent ce s-a petrecut aici, am avut parte de suficientă publicitate nedorită în Florida. Hai să nu repetăm performanţa. Cere-le poliţiştilor să nu abordeze problema din unghiul treisprezece, asigură-te că media n-o propagă. Pentru public, Marsalis poate fi un eroic bodyguard al COLIN, a cărui identitate e protejată ca să-şi poată continua faptele bune.

— Da, acceptă Norton acru. Contrar ideii de a fi un sociopat periculos care încă nu a făcut nimic util pentru noi.

— Tom…

Marsalis rânji. Era ca tresărirea unui muşchi.

— Mă rog, am salvat viaţa partenerei tale. Asta contează?

— Din câte pot să văd, ţi-ai salvat propria piele, cu ceva beneficii colaterale. Sevgi, dacă acest Williamson face scandal în legătură cu prietenul nostru, va trebui să vă scot pe amândoi de aici.

— Asta e o idee bună.

Vocea lui Marsalis era prietenoasă, dar ceva din profunzimile ei o făcu pe Sevgi să se uite la el. Îşi aminti modul în care privise în urma asasinului scăpat, lipsa de intonaţie a glasului lui atunci când îi spusese: „Imediat ce ajunge aici maşina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN ca să putem începe să lucrăm.” Vorbise cu o fermitate care aducea cu liniştea de după o împuşcătură. Acum, dintr-odată, îşi făcea griji pentru Tom Norton şi pentru frivolitatea lui nepăsătoare.

— Şi mie mi se pare bună, zise în grabă. Tom, putem să ne legăm cu n-djinnul de pe *Horkan's Pride* la COLIN? O interfaţă directă?

Norton o privi curios şi îşi lăsă privirea să-i alunece la omul negru de lângă ea şi înapoi. Ridică din umeri.

— Da, presupun că *am putea.* Dar pentru ce naiba? MIT ne-a dat deja scripturile.

I se adresă direct lui Marsalis:

— Există fişierele la birou. Le poţi parcurge dacă vrei.

— Dar nu vreau.

Marsalis zâmbea amabil. Văzându-l, lui Sevgi îi trecu un mic fior pe şira spinării.

— Ceea ce *vreau,* Tom, este să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride.*

Norton deveni rigid.

— Aşadar deodată eşti expert în psihologia inteligenţei artificiale?

— Nu, sunt expert în vânarea şi uciderea variantelor treisprezece. Pentru asta m-aţi şi angajat. Îţi aduci aminte?

— Da, şi nu crezi că această preţioasă specializare ar fi…

— Tom!

— ...mai bine folosită dacă am revedea scenele crimelor cărora încercăm să le punem capăt?

Bărbatul negru continua să zâmbească. Continua să stea relaxat, la o distanţă pe care Sevgi o evaluă dintr-odată ca fiind puţin dincolo de limita la care Norton îl putea atinge.

— Nu, nu cred.

— Tom, *destul.* Ce dracu' ai în dimi...

— Ce am, Sev, e...

O tuse prin care-şi dregea ostentativ vocea. Se opriră amândoi, întorcându-se spre Marsalis.

— Nu înţelegeţi, zise el liniştit.

Tăcură. Felul în care le solicita atenţia părea să fie ceva ce rămăsese agăţat la finalul cuvintelor lui, ca un ordin.

— Nu înţelegeţi cu ce vă confruntaţi, zise şi zâmbetul îi reveni, plutind, ca atras de o amintire. Credeţi că dacă Merrin a ucis câteva zeci de oameni, e un fel de criminal în serie la scară mare? Nu de asta e vorba. Criminalii în serie sunt oameni *bolnavi.* Tu ştii asta, Sevgi, chiar dacă Tom nu ştie. Ei lasă urme, lasă indicii, sunt prinşi. Asta din cauză că, în cele din urmă, conştient sau inconştient, ei *vor* să fie prinşi. Omorul calculat este un act antisocial, e greu pentru oameni să-l comită, cere circumstanţe speciale, fie la nivel personal, fie social, care să le declanşeze această capacitate. Dar aşa sunteţi voi. Spre deosebire de mine, de Merrin, ori de orice altă variantă treisprezece. Noi nu suntem ca voi. Noi suntem vrăjitoarele. Noi suntem exilaţii violenţi, lupii singuratici nomazi a căror rasă aţi decimat-o atunci când agricultura şi traiul stabil au ajuns atât de populare. Noi nu avem, nouă nu ne *trebuie* un context social. Trebuie să înţelegeţi asta: *nu e nimic în neregulă cu Merrin.* Nu-i bolnav. Nu ucide oamenii ăia ca exprimare a vreunei psihoze din copilărie, n-o face fiindcă îi identifică drept un grup dezumanizat, separat, extratribal. El doar duce la îndeplinire un plan de acţiune şi *se simte bine* făcând-o. Şi nu va fi prins – decât dacă mă puteţi aduce la el.

Norton clătină din cap.

— Spui că Merrin nu e bolnav? N-ai fost acolo când au

deschis carcasa lui *Horkan's Pride.* N-ai văzut ce mizerie a lăsat.

— Ştiu că s-a hrănit cu pasagerii.

— Nu. Nu numai că s-a *hrănit* cu ei, Marsalis. I-a rupt în bucăţi, le-a scos ochii şi a împrăştiat rămăşiţele dintr-un capăt al secţiunii echipajului până la celălalt. Asta a făcut el.

Norton inspiră, încercând să se calmeze:

— Dacă vrei să numeşti asta plan de acţiune, n-ai decât. Mie mi se pare nebunie clasică.

Urmă o scurtă pauză, dar Sevgi observă cum informaţiile primite îl blocară pe Marsalis.

— Bun, va trebui să-mi arătaţi imaginile alea, zise el în cele din urmă. Dar presupunerea mea e că a avut un motiv pentru orice a făcut.

Norton zâmbi trist.

— Sigur că a existat un motiv. Şapte luni de unul singur în spaţiul cosmic şi o dietă compusă din carne de om. Şi eu m-aş simţi cam la limită în asemenea circumstanţe.

— Nu e suficient.

— Aşa zici tu. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să greşeşti? Poate că Merrin chiar a cedat. Poate că o variantă treisprezece nu e chiar aşa de supraumană cum crede toată lumea.

Cuvintele îl făcură pe Marsalis să zâmbească acru.

— Mulţumesc pentru solidaritate, Tom. E drăguţ din partea ta, dar eu nu mă grăbesc să fiu asimilat. Variantele treisprezece nu sunt umane în modul în care sunteţi voi, iar acest Merrin nu are de ce să fie o excepţie. Voi judecaţi ceea ce face el după măsurile normale umane, şi faceţi o mare greşeală. De fapt, m-aţi angajat ca să-i stabilesc profilul, aşa că hai să trecem la treabă şi să facem asta, începând de la ultima fiinţă care l-a văzut în viaţă. Mă lăsaţi să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride* sau nu?

Capitolul 20

Cerul nopţii se întindea la picioarele sale.

Nu cerul nopţii pe care îl puteai vedea de pe Pământ, de pe Marte sau de oriunde altundeva, de pe braţul galaxiei.

În schimb, podeaua neagră era presărată peste tot cu puncte incandescente. Stelele îşi înghesuiau strălucirile una în alta sau erau împrăştiate pe venele de marmură multicoloră ale nebuloasei. Ar fi putut fi o imagine perfectă, generată artificial, a unei ipotetice lumi din centrul Căii Lactee; ar fi putut fi doar o mie de ceruri locale diferite, suprapuse unul peste celălalt şi amplificate până la incandescenţă. Făcu câţiva paşi şi stelele se sfărâmară sub tălpile lui într-o pulbere albă, întinsă peste cerul negru ca cerneala. Deasupra, cerul era de un gri oţelit, claustrofobic, mânjit cu bule urâte, răsucindu-se în spirale largi. „Blestematele duhuri din maşinărie!”

Nimeni nu ştia de ce djinnii de la bord rulau astfel de medii virtuale. La întrebările pe acest subiect, inginerii de interfaţă obţinuseră răspunsuri vagi, care nu aveau niciun sens lingvistic. „Curge-va din el, nu poate greul, acolo, prin, copt şi fără roade” fusese unul dintre cele faimoase. Carl cunoscuse pe Marte un inginer de interfeţe care îl tipărise şi îl lipise deasupra patului său ca pe un citat zen. Matematica însoţitoare avea aparent şi mai puţin sens, cu toate că tipul insista că există „o anumită eleganţă dementă”, indiferent ce ar fi însemnat asta. Avea în plan să scoată o carte, o colecţie de haikuuri ale n-djinnilor, în tiraj foarte mic, pe hârtie scumpă, cu ilustraţii ale formatelor virtuale pe coperte.

Părerea lui Carl, despre care admitea că nu se baza pe nicio probă concretă, era că n-djinnii făceau glume elaborate pe socoteala omenirii obtuze. Presupunea că acea carte, dacă s-ar fi tipărit vreodată, ar fi putut fi considerată o glumă.

În momentele lui mai sumbre, se întreba ce mai putea

urma după asta. Fără glume, gata de treabă.

— Marsalis.

Vocea fu prima, apoi urmă interfaţa, ca şi cum n-djinnul aproape uitase că ar trebui să manifeste o imagine căruia omul să i se poată adresa. Ca cineva care cere un număr de contact, apoi scotoceşte după un pix să-l scrie. Interfaţa se materializă. Un trup androgin, albăstrui, ca împestriţat de confetti, care stătea astfel încât părea că e mereu aşezat în calea curentului de aer dintr-un tunel de vânt. Păr lung, cu şuviţe, fluturând în spate. Carnea ca un milion de mici aripi fremătătoare, rotindu-se în jurul oaselor. Era imposibil să distingă trăsături feminine sau masculine. Sub sunetul vocii era un foşnet, un pârâit ca de hârtie care arde.

Parcă ar fi vorbit cu un înger. Carl făcu o grimasă.

— Eu sunt. Mă căutai?

— Figurezi în flux.

Interfaţa ridică un braţ şi o cascadă de imagini căzu din el pe podeaua spuzită de stele. Observă poze de la încorporarea în Osprey, filmări media de după salvarea de pe *Felipe Souza,* alte lucruri care iluminară colţuri ciudate ale amintirii lui şi le făcură din nou familiare. Undeva, printre ele, i se păru că vede faţa lui Marisol, dar era greu de spus. Îl străbătu un spasm defensiv.

— Nu ştiam că ţi-au dat drumul aşa de repede.

Era o minciună. Ertekin îi arătase documentele de eliberare de la MIT – ştia chiar şi ora la care n-djinnul fusese recalibrat şi i se permisese reintegrarea în flux.

— Poate fi dăunător pentru sistemele mele să funcţioneze fără acces complet la informaţii, spuse grav silueta albastră. Repunerea în funcţiune a unui nano-motor artificial lipsit de conştiinţă necesită reconectarea la fluxurile de date locale.

Fără nimic uman în el, djinnul ţinea în continuare braţul ridicat, iar revărsarea de imagini continua.

Carl făcu semn spre display.

— Corect. Şi ce au de spus despre mine în ultima vreme fluxurile de date locale?

— Multe lucruri. În prezent, UNGLA te defineşte drept agent genetic cu licenţă. *The Miami Herald* te numeşte criminal. Reverendul Jessie Marshall de la Biserica Purităţii Umane te numeşte monstruozitate, dar aceasta este o referinţă generalizată. Ştirile extrase din fluxul de date de pe Marte, restrânse în prezent la nivel local, te consideră cel mai norocos om al anului pe Marte, cu toate că anul în cauză este, desigur, 2099. *Frankfurter Allgemeine* te numeşte…

— Mda, bine. Te poţi opri aici.

N-djinnii de bord erau cunoscuţi pentru mintea lor care lua totul *ad litteram.* Ţinea de natura muncii lor. Cerinţe minime pentru o interfaţă. Oamenii erau o încărcătură congelată. Djinnii stăteau singuri, scufundaţi în tăcerea neagră, dantelată de electricitatea statică a stelelor, vorbind ocazional cu alte maşini de pe Marte şi Pământ când andocau, sau când alte situaţii logistice o cereau.

— Am venit să-ţi pun câteva întrebări.

Interfaţa aşteptă.

— Îţi aduci aminte de Allen Merrin?

— Da.

Trăsăturile emaciate, eristice ale lui Merrin apărură în aer în dreptul umărului interfeţei. O asemănare de standard ID.

— Ocupant al capsulei beta din secţiunea echipajului, realocată încărcăturii umane în urma directivei COLIN privind traficul interplanetar cu numărul c93-ep-4652-21. Crio-certificat la Bradbury pe 5 noiembrie 2106, cod protocol 55528187.

— Mda, numai că nu a ocupat prea mult timp capsula beta, nu-i aşa?

— Nu. Sistemul l-a resuscitat după patru sute paisprezece ore de traiectorie.

— Ai spus anchetatorilor că te-ai întrerupt voluntar după trei sute şaptezeci şi opt de ore, sub suspiciunea existenţei unor erori într-unul dintre modulele de navigaţie.

— Da. Am vrut să împiedic trecerea unui posibil agent viral în nucleul navigaţional secundar. Se cereau măsuri de

carantină.

— Iar Merrin se trezeşte peste treizeci şi şase de ore. Să fie o coincidenţă?

Figura albastră ezită, cu faţa inexpresivă şi ochii fixaţi pe el. Carl bănui că încerca să-şi calibreze percepţiile la situaţiile legate de eveniment, spicuindu-le dintr-un milion de informaţii fragmentare cuprinse în detaliile pe care le conţinea fluxul de date. Era superstiţios, era religios? Ce părere avea despre rolul pe care-l joacă norocul în destinul omului? N-djinnul îşi rula specificaţiile aşa cum o maşină ar verifica topografia interfeţei unui nou soft.

Dură cam douăzeci de secunde.

— Nu există nimic în sisteme care să indice o relaţie între cele două evenimente. Resuscitarea pare să fi fost cauzată de o defecţiune a capsulei.

— Ai fost conştient de prezenţa lui Merrin după ce s-a trezit?

— Într-o măsură limitată, da. După cum am spus, sistemele mele se pot defecta dacă funcţionează fără a avea acces neîngrădit la date. În carantină, sistemele secundare ale navei continuă să alimenteze nucleele mele, deşi îmi este imposibil să reacţionez activ în vreun fel. Traficul se desfăşoară într-un singur sens; un protocol de întrerupere previne feedbackul. Un lucru similar se întâmplă cu datele procesate de o minte umană în timpul somnului REM.

— Aşadar îl visai pe Merrin.

— Este un mod de a descrie situaţia, da.

— Şi în visele astea, Merrin vorbea?

Silueta din confetti se mişcă uşor în curentul invizibil de aer. Pe chip avea o expresie care ar fi putut însemna curiozitate. La fel cum ar fi putut fi o suferinţă blândă sau un extaz sexual reprimat.

Nu avea încă abilitatea de a reda expresivitatea umană.

— Cu cine să vorbească?

Carl ridică din umeri, dar nu se simţea deloc în largul lui. Era prea încărcat de amintiri urâte.

— Cu maşinile. Cu oamenii din criocapsule. Vorbea cu

sine însuşi? Cu stelele, poate? A stat mult timp acolo.

— Dacă asta se poate considera vorbit, atunci da. Vorbea.

— Des?

— Nu sunt calibrat să judec ce ar putea fi considerat „des” în termeni umani. Merrin a fost tăcut 87,22% din traiectorie, incluzând timpul petrecut în somn. 43,90% din discursurile sale erau aparent adresate…

— Bine, nu contează. Eşti echipat pentru funcţia intuitivă Yaroshanko?

— Da, constantele fundamentale Yaroshanko sunt prezente în sistemul meu de operare.

— Bun, atunci aş vrea să rulezi un program onorific Tjaden/Wasson căutând legături între mine şi Merrin, cu concluzii în lungul unei curbe Yaroshanko. Nu mai mult de două grade de separare.

— Ce referenţi doreşti să folosesc pentru curbă?

— Iniţial, amprentele noastre în fluxul total de date. Sau atât de mult cât ţi se permite. O să obţii o mulţime de legături Bacon standard, dar nu asta caut eu.

Carl îşi dori dintr-odată ca Matthew să fie acolo şi să facă el asta în locul lui, să treacă prin cabluri, calm şi rapid, şi să aducă maşinăria la ceva apropiat propriilor sale niveluri ale conştiinţei. Matthew ar fi fost în largul lui aici – iar prin contrast, Carl se simţea neîndemânatic. Terminologia complexităţilor matematice avea un gust bizar pe limba lui.

— Referinţe încrucişate privind tot ce a spus sau a făcut Merrin în timp ce se afla la bordul *Horkan’s Pride.* Arată-mi tot ce apare.

Silueta albastră zdrenţuită se mişcă uşor, unduind în vântul pe care Carl nu-l putea simţi.

— O să ia timp, zise.

Carl privi în jur la pustietatea programului, având dedesubt doar infinitul cerului. Ridică din umeri.

— Atunci adu-mi un scaun.

Ar fi putut, presupuse el, să părăsească virtualul şi să-şi omoare cumva timpul prin sălile boltite în stil neo-nordic

ale complexului COLIN din Jefferson Park. Ar mai fi putut sta încă puţin de vorbă cu Sevgi Ertekin, poate chiar ar fi putut să-l gâdile pe Tom Norton cu platitudini ca de la bărbat la bărbat, aducându-l la o atitudine mai maleabilă. Ar fi putut mânca ceva – stomacul lui era un ghem de durere fiindcă nu avusese parte de altceva în afara cafelei de când părăsise Florida, noaptea trecută; îl ignoră cu un stoicism antrenat – alternativa ar fi fost o plimbare printre terasele proeminente de pe malul râului. Sevgi îi spusese că avea acces în tot complexul.

În schimb, stătea sub cerul de metal nituit şi îl privea pe Merrin vorbind prin intermediul viselor n-djinnului.

Interfaţa îl părăsise pe scaunul lui – o geometrie a cozilor de cometă ciocnindu-se cu un capitonaj de nebuloase gazoase, care apăreau rotindu-se din cerul nopţii, de parcă s-ar fi aruncat spre el – apoi dispăruse în depărtare, către capătul curentului de aer care sufla continuu prin trupul său. Altceva apăruse în locul ei – la început un mic panou rectangular ca un vechi timbru holografic pe care Carl îl văzuse odată într-un muzeu din Londra, fluturând între colţurile ţepene şi crescând pe măsură ce se apropia, până când se opri brusc, tăcut, înalt de trei metri şi lat de doi, înclinat puţin pe spate la bază, la câţiva paşi depărtare de locul în care stătea el. Era o cascadă de imagini, la fel ca în cazul cortinei pe care îşi văzuse propria figură căzând din braţul ridicat al djinnului. Tăcut şi incoerent în procesele asociative non-umane ale n-djinnului.

Îl văzu pe Merrin sculându-se din capsula beta a secţiunii echipajului, ameţit de resuscitare, dar mişcându-se deja după un tipar precis şi uşor recognoscibil al mişcărilor. Îl văzu păşind pe coridorul din spate al lui *Horkan's Pride,* cu o expresie insondabilă pe chip.

Îl văzu curăţându-şi carnea Helenei Larsen dintre dinţi cu o mini-şurubelniţă manuală din dulapurile mentenanţei.

Îl văzu solicitând un port vizual lateral neacoperit, stingând luminile interioare ale navei. Îl văzu prinzându-se cu braţele de marginile ferestrei şi uitându-se afară aşa

cum un nebun priveşte în oglindă.

Îl văzu urlând, cu fălcile depărtate larg, dar în tăcere, în tăcere.

Îl văzu tăind gâtul unui trup fără membre readus la viaţă, întinzând palma să blocheze izbucnirea sângelui arterial.

Îl văzu scoţându-i ochii, cu grijă, meticulos, unul câte unul, şi strivindu-i cu degetele pe textura mată a unui perete de metal.

Îl văzu vorbind cu cineva care nu era acolo, îl văzu, o dată, întorcându-se pe coridor şi privind în sus la camera de supraveghere, de parcă ar fi ştiut că el era acolo, urmărindu-l. Atunci zâmbi, iar Carl se înfioră când propriii muşchi faciali îi răspunseră.

Era mai mult, mult mai mult, chiar în scurtul timp cât îi luă n-djinnului să ruleze un Tjaden/Wasson. Imaginile tremurau, fulgerau şi erau înghiţite de alte efecte. Nu era sigur de ce maşina i le arăta sau ce criterii folosea ca să le selecteze. Era aceeaşi senzaţie pe care o cunoştea din timpul petrecut la bordul lui *Felipe Souza,* sentimentul iritant că încerca să bănuiască gândurile unui zeu capricios despre care fusese asigurat – „zău, e adevărat, face parte din programare” – că veghează asupra lui. Sentimentul unei logici imediat dincolo de înţelegerea lui.

Poate că djinnul citea ceva în el, ceva ce el nu era conştient că lasă să se vadă, o nevoie pe care nu ştia că o are.

Poate credea că asta era ceea ce voia el.

Poate *era* ceea ce voia. Nu era sigur.

Nu era sigur de ce stătea acolo privind. Dar se bucură când se termină.

⁂

Silueta albastră şi zdrenţuită se întoarse.

— Aici e, îi spuse şi ridică un braţ agitat, fluturând ca o aripă.

Pe ecranul de dedesubt, Merrin mergea în urma unei tărgi automate, conducând-o pe Helena Larsen în scurta ei călătorie din camera criocapsulelor până la autochirurg.

Era a doua ei călătorie – imediat sub tivul tricoului, coapsa dreaptă deja se termina cu un ciot strâns bandajat. Murmura ceva pentru sine, aflându-se în starea semiconştientă de după resuscitare, ceva abia audibil, dar n-djinnul compensa şi extrase sunetul.

— …nu din nou, se ruga ea stins.

Merrin se aplecă să prindă murmurul vocii, dar nu mult. Auzul lui era extrem de ascuţit, iar Carl ştia asta: i se formase deja în nemişcarea înăbuşitoare de la bordul navei, pe când aceasta cădea înapoi spre casă, şi era acutizat de aura întunecată a vidului exterior, când bâzâitul brusc îngroşat al reţelei de energie, amplificat prin pereţi, era de ajuns să te smulgă din somn, iar zgomotul unei ustensile de bucătărie părea să răsune de la un capăt la altul al navei. Paşii sună înfundat în papucii de bord proiectaţi să nu zgârie şi să nu scrijelească, şi după un timp te pomeneşti că încerci aproape superstiţios să nu întrerupi liniştea în niciun fel. Vorbitul – cu tine însuţi, de dragul păstrării sănătăţii mintale, cu maşinile conştiente şi semi-conştiente care te ţin în viaţă, cu feţele visătoare din spatele hublourilor criocapsulelor, cu oricine sau orice crezi că ar putea să asculte – devine un act de sfidare obscură, o nesăbuită violare a liniştii.

— Ba da, iar, îi spunea Merrin femeii din care se hrănea. Moştenirea cormoranului.

Imaginea îngheţă.

— Cormoranul, rosti Carl, cu memoria trezindu-i-se.

— Merrin foloseşte în diferite ocazii acelaşi cuvânt, în afara contextului, spuse djinnul. Apare de la sine o asociere. Conform datelor privind rotaţiile din tabăra marţiană de muncă din regiunea Wells, atât tu, cât şi Merrin l-aţi întâlnit pe Robert P. Danvers, SIN 84437hp3535. Extrapolările Yaroshanko vă conectează pe amândoi, prin Danvers, la *familias andinas* de pe Marte şi – integrând termenul „cormoran” utilizat aici –, cu o mare probabilitate, şi la discutabila identitate SIN, Franklin Gutierrez.

Carl rămase un timp tăcut. Nenumărate amintiri

năvăleau rapid, emoţii de care credea că se lepădase cu cinci ani în urmă. Îşi simţi degetele încovoindu-se ca nişte gheare.

— Măi, măi, măi, rosti în cele din urmă. Gutierrez!

Capitolul 21

— N-am auzit niciodată de el.

Norton se pregătea să nu se lase impresionat. Stătea în picioare, suficient de aproape de Carl ca asta să poată fi considerată o provocare.

— Nu, n-aveai cum, admise Carl.

Trecu pe lângă Norton, se duse la fereastra biroului şi se uită afară. Lumina fărâmiţată a soarelui de toamnă se întindea peste East River în petice metalice, ca un fel de luciu chimic.

— Franklin Gutierrez a fost hacker la Lima pe la mijlocul anilor optzeci. Unul dintre cei mai buni, după cum se spune. În ’86 a spart Serbanco şi a săltat jumătate de miliard de soles. O execuţie imaculată. Le-a luat aproape o lună numai ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

Norton mârâi:

— N-a fost chiar aşa de imaculată dacă a sfârşit pe Marte.

Carl se luptă cu nevoia subită de a smulge cu mâinile goale coardele vocale ale lui Norton. Îşi căută răbdarea în interior, în stil Sutherland. „Oferă-ţi reacţiile omului care le-a provocat, şi deja ai pierdut bătălia pentru tine însuţi. Uită-te în schimb dincolo de ele şi regăseşte-te acolo.” Se concentră asupra detaliilor peisajului de dedesubt. COLIN New York, aşezat probabil intenţionat ca o imagine în oglindă a ONU, se afla la sud de Jefferson Park, la câteva străzi distanţă, boltit în consolă deasupra FDR Drive şi cu vedere spre râu. Structura avea o acrobaţie fractală care amintea foarte mult de o mână de bucăţi abandonate dintr-o imensă portocală decojită. Păienjenişul fin de nanocarbon alb se întindea peste curbele şi unghiurile de sticlă mată, chihlimbarie, apoi plonja în jos ca să îmbrăţişeze elegant zona multietajată de pasarele bine îngrijite, alei şi grădini care conectau fiecare secţiune într-un întreg. Puteai sta în biroul înalt şi deschis pe care îl

împărţeau Ertekin şi Norton şi să priveşti în jos la întreaga construcţie, la grădinile, muchia proeminentă a mezaninului şi râul de dincolo de ele. Privirea lui Carl reveni la apă şi retrăi brusc sentimentul din primele lui zile petrecute pe Pământ, în urmă cu opt ani, o vreme în care vederea oricărui spaţiu larg cu apă îi provoca un şoc brusc, visceral.

Timpul petrecut cu n-djinnul de pe *Horkan's Pride* îl răscolise, lăsându-l pustiu şi agitat de amintiri vechi.

Destul cu privitul.

— Da, l-au prins pe Gutierrez, rosti neutru. Dar l-au prins cheltuind banii, nu furându-i. Ţine minte asta. Tipul avea hibele lui, dar nu-i stătea în fire să plece cu tot câştigul.

— Deci i-au oferit posibilitatea relocării? întrebă Ertekin.

— Da, şi el a acceptat. Ai văzut vreodată interiorul unei închisori peruane?

Carl părăsi panorama largă a ferestrei şi se întoarse în birou, la noii săi colegi.

— A ajuns în Wells, operând sistemele de echilibru atmosferic pentru Uplands Initiative. Când nu făcea asta, se ocupa de contravenţii informatice pentru *familias andinas* de pe Marte. Cred că era mai bine plătit decât pentru slujba oficială.

Norton clătină din cap.

— Dacă acest Gutierrez are relaţii cu crima organizată de pe Marte, atunci am găsit deja o legătură între el şi Merrin.

— Nu, nu aţi găsit.

Norton şi Sevgi Ertekin schimbară o privire. Norton oftă.

— Uite ce-i, Marsalis. Unul dintre primele lucruri investigate a fost…

— Să contactaţi poliţia Coloniei şi să-i rugaţi să vă facă o listă a asociaţilor lui Merrin de pe Marte. Aşa-i.

Carl dădu aprobator din cap:

— Da. Are sens, şi eu aş fi făcut la fel. Numai că nu ar fi ajutat la nimic. Dacă Gutierrez avea afaceri cu Merrin, acum au dispărut, şterse din flux ca rahatul de pe fundul

unui bebeluş. Nu aţi fi rămas decât cu vreo asociere minoră cu vreun mijlocitor minor ca Danvers. Iar oamenii ca Danvers se bat pe umeri cu practic oricine a lucrat vreodată în Wells. Cu alte cuvinte, tranzacţiile voastre sunt invizibile. Aşa merg lucrurile când Gutierrez face ceva.

— Şi tu de unde ştii toate astea?

Ridică din umeri.

— De unde crezi?

— Gutierrez a făcut ceva pentru tine, zise încet Ertekin. Ce anume?

— Ceva despre care nu am de gând să discut cu voi. Ideea e că în fluxul de date legătura mea cu Gutierrez nu mai există, şi nici a lui Merrin. Orice căutare asociativă pe care Colonia a efectuat-o în legătură cu Merrin s-a oprit probabil la Danvers. N-djinnul de pe *Horkan's Pride* a mers mai departe numai pentru că nu i-a plăcut coincidenţa că două variante treisprezece s-au întors de pe Marte în condiţii neobişnuite *şi* amândouă au avut legături, fără nicio relaţie între ele, cu un individ de teapa lui Danvers. Asta înseamnă pentru voi intuiţie Yaroshanko. Foarte puternică atunci când funcţionează, dar are nevoie de ceva pentru triangulaţie.

— Tot nu înţeleg – spuse Norton iritat – cu ce te ajută acest Gutierrez.

— În sine, deloc. Dar amintirile n-djinnului includ o serie de referinţe la un cormoran.

Norton aprobă cu o mişcare a capului.

— Da, am văzut asta de prima dată. „Moştenirea cormoranului”, „ceea ce a lăsat cormoranul”, „rupe-i, dracului, gâtul cormoranului”. Avem propriile referinţe, pe care n-djinnii le reiau. Am verificat argoul marţian şi nu am găsit nimic…

— Nu, nu e un termen marţian.

— Ar putea fi acum, sublinie Ertekin. Tu te-ai întors de ceva timp. Oricum, am cercetat limbajul folosit în cadrul Proiectului Lawson şi argoul variantelor treisprezece, în general. Şi tot nu am găsit nimic.

— E *limeño.*

Norton clipi nedumerit.

— Poftim?

— E un termen underground din Lima. Destul de obscur şi vechi. N-djinnul vostru probabil l-a neglijat, considerându-l irelevant. Datează de prin anii şaptezeci, ani în care Gutierrez era un tânăr recrut în circuitul hackerilor de pe coasta andină. Aţi auzit de *ukai?*

Priviri goale.

— *Ukai* este o metodă de pescuit în care se folosesc cormorani dresaţi ca să aducă peştii. E originară din Japonia, dar s-a dezvoltat în comunitatea peruano-japoneză cu circa cincizeci de ani în urmă, când povestea speciilor modificate genetic a luat avânt. *Ukai* se face noaptea, iar cormoranii se scufundă, având un inel pe gât, care îi împiedică să înghită peştele. Sunt hrăniţi după ce îi aduc prada stăpânului lor. Vedeţi imaginea?

— Hacker plătit.

Ochii lui Ertekin se luminară făcând legătura:

— *Familias andinas.*

— Da. Pe vremea aia, *familias* de pe Pământ erau încă o forţă de luat în calcul. Oricine începea ca hacker pe coasta Pacificului de Sud lucra pentru *familias,* sau nu lucra deloc. Puteai ajunge un renumit *balcon de datos.* Dar îţi începeai viaţa ca un *cormoran.*

Ertekin înclină din cap.

— Inclusiv Gutierrez.

— Inclusiv Gutierrez, aprobă el şi o scânteie sclipi între ei atunci când îi repetă cuvintele. Mai târziu şi-a căpătat reputaţia, a avut propriile lui afaceri. A fost prins.

— Iar când s-a dus pe Marte, a găsit familiile aşteptându-l din nou.

— Exact. E ca şi cum ai face un pas care te duce cu jumătate de secol înapoi în timp. *Familias* aveau o putere cum nu mai avuseseră pe Pământ de zeci de ani. Se pare că Gutierrez a trebuit să se întoarcă la *ukai.* La statutul de cormoran, zise Carl şi-şi desfăcu braţele, evidenţiind încheierea cazului. Mi se plângea de asta tot timpul.

— Asta nu înseamnă în mod necesar că ar fi făcut la fel

şi cu Merrin, zise Norton.

— Ba da. Gutierrez avea ceva pentru treisprezece. E ceva destul de comun pe Marte, există o întreagă subcultură fetiş dedicată lor. E ca fan-cluburile bonobo de aici. Gutierrez era membru deplin, fascinat de toată afacerea. Avea o analogie preferată, între treisprezece şi hackerii din Lima. Supraoameni în toată regula, temuţi şi urâţi de turmă din cauza asta.

Norton pufni.

— Supraoameni. Aşa-i.

— Mă rog, era teoria lui, zise Carl egal. Nu a mea. Ideea e că insista mereu cum că a fost redus la statutul de *ukai,* că eu aş putea înţelege rahatul ăsta pentru că sunt cine sunt, pentru că sunt *ce* sunt. Şi ar fi folosit exact acelaşi refren şi cu Merrin.

— Aşadar – spuse Norton şi se ridică, venind la lumină –, apelăm Colonia, le cerem să-l aducă pe Gutierrez şi ne sprijinim pe el.

Carl pufni dispreţuitor.

— Da, ne sprijinim pe el de la câteva sute de milioane de kilometri distanţă. Zece minute de decalaj la fiecare comunicare. Aş vrea să văd un asemenea interogatoriu.

— N-am spus că noi o să ne sprijinim pe el, ci Colonia.

— Colonia nu se poate sprijini nici de un perete. Las-o baltă. Ce se întâmplă pe Marte nu are efect aici. Nu e o distanţă umană.

Ertekin se scufundă şi mai mult în scaun, împreunându-şi mâinile şi privind peste birou. Lumina ferestrei înalte cădea peste ea ca ploile luminoase filtrate prin amurgul de pe Marte. Amintirile lui Carl reînviară şi le simţi din nou lovitura în piept.

— Dacă *familias andinas* l-au ajutat pe Merrin să evadeze de pe Marte – zise ea rar şi aproape doar pentru sine – atunci ar putea să-l ajute şi aici.

— Nu ramurile sud-americane, observă Carl. Sunt în război cu familiile de pe Marte de zeci de ani. Mă rog, o *stare* de război. N-ar exista cooperare din partea marţiană.

Ertekin scutură din cap.

— Nici nu trebuie. Mă gândesc la *familias* din Jesusland şi la ce a mai rămas din ele în Rim. Se pretind devotate moştenirii din *altiplano*, dar cam asta-i tot. Departe, în nord, ele îşi fac propriul joc, iar o mare parte din el implică traficul de persoane. Vreau să spun că în Rim au fost strivite destul de bine după Secesiune, le-au destrămat pieţele prin schimbări în legile referitoare la droguri, prin politicile deschise din domeniul biotehnologiei. Au mai rămas doar cu sclavia sexuală şi trecerea frauduloasă a graniţei. Dar încă mai există acolo, aşa cum există şi aici. Iar la mijloc, în Republică, încă se mai ocupă de multe din chestiile de pe vremuri.

Cugetă o vreme.

— Mda, bine. Ei controlează softurile traficului de persoane de care Merrin ar fi avut nevoie ca să intre şi să iasă din Republică aşa cum a făcut-o. Poate ei au o relaţie cu ramurile marţiene, un fel de înţelegere prin care obţin serviciile acestui Gutierrez. Întrebarea e: de ce? Ce le iese lor din asta? Unde e beneficiul?

— Tu crezi, se aventură Norton, că ceea ce face el sunt asasinate dictate de *familia?*

— Să aducă un treisprezece tocmai de pe Marte ca să omoare pentru ei? se încruntă Ertekin.

— Nu prea are sens. Se găsesc *sicarios* la un dolar duzina în orice oraş important al Republicii. Închisorile sunt pline de ei.

Norton îi aruncă o privire rapidă lui Carl.

— Asta-i adevărat.

— Nu, trebuie să fie vorba de altceva, spuse Ertekin şi ridică ochii spre Carl. Ai zis că Gutierrez a făcut ceva pentru tine pe Marte. Putem presupune că şi tu ai o relaţie de lucru cu *familias?*

— Am lucrat cu ei din când în când, da.

— Poţi să te gândeşti la un motiv pentru care ar face asta?

Continua să-l privească. Avea sclipiri arămii pe irisul ochilor.

Carl ridică din umeri.

— În circumstanţe normale, aş spune că nu ar face-o. *Familias* au o organizare conservatoare, de tip macho, de pe vremuri, şi aici, şi pe Marte. Au toate prejudecăţile standard împotriva oamenilor ca mine.

— Dar?

— Dar în urmă cu nişte ani am dat peste un treisprezece care încerca să creeze o alianţă cu ceea ce mai rămăsese din ramurile din *altiplano.* Un tip pe nume Névant, francez, fost membru al Unităţii Speciale de Intervenţii a Departamentului Opt. Un om foarte inteligent, specializat în insurecţiile din Asia Centrală. Relaţii cu dictatorii militari, contraspionaj, tot rahatul ăsta. În timp, ar fi putut ajunge să şi lucreze undeva pe-acolo.

— Ar fi putut, îl îngână Norton. Deci putem presupune că nu a avut timp.

— Nu. Nu a avut.

— Ce i s-a întâmplat?

Carl zâmbi trist.

— Eu.

— L-ai omorât? întrebă Ertekin tăios.

— Nu. I-am luat urma până la nişte prieteni de-ai lui din Arequipa, l-am ameninţat cu pistolul Haag, iar el a preferat să ridice mâinile decât să moară.

— Puţin neobişnuit pentru un treisprezece, nu-i aşa? observă Norton ridicând o sprânceană. Să se predea aşa?

Carl ridică şi el o sprânceană, netulburat.

— Cum am spus, e un tip inteligent.

— OK, deci l-ai arestat pe acest Névant, tipul inteligent, şi l-ai adus înapoi.

Ertekin se ridică în picioare şi se duse să se uite pe fereastră. Carl bănuia că ea începea să înţeleagă unde duc toate astea.

— Şi acum unde e?

— Reintegrat în sistem. Lagărul Eurozone, Anatolia răsăriteană.

— Iar tu vrei să te duci să stai de vorbă cu el acolo.

Nu era o întrebare.

— Da, cred că e mai eficient decât printr-o legătură *v*

sau un apel telefonic.

— O să vrea să te vadă?

Ea tot nu se întorsese.

— Păi, nu e obligat, admise Carl. Carta Eurozone îi garantează dreptul de a refuza anchete din exterior. Dacă ar fi vorba de o anchetă oficială a UNGLA, poate l-am putea presa, dar, de unul singur, eu nu am atâta greutate. Numai că, ştii, cred că oricum o să vrea să mă vadă.

— Te bazezi pe ceva? întrebă Norton.

— Da, pe experienţa anterioară, răspunse Carl, apoi ezită. Noi... ne cunoaştem.

— Înţeleg. Acum câţiva ani l-ai arestat pe tipul ăsta, l-ai trimis să ispăşească tot restul vieţii în deşertul turcesc, iar rezultatul e că sunteţi cei mai buni prieteni.

— Anatolia nu-i un deşert, zise Ertekin absentă, tot de la fereastră.

— N-am spus că suntem cei mai buni prieteni, am spus că ne cunoaştem. După ce l-am arestat, am avut de pierdut câteva zile în Lima, în aşteptarea formalităţilor de transfer. Lui Névant îi place să vorbească, iar eu sunt un ascultător destul de bun. Amândoi...

Telefonul ţârâi pe masa lui Norton, în cealaltă parte a biroului. Îi aruncă o ultimă privire lui Carl, apoi se duse să răspundă. Ertekin se întoarse de la fereastră şi îl ţintui pe Carl cu propria privire neîncrezătoare.

— Crezi că ar trebui să te las să traversezi Atlanticul?

Carl ridică din umeri.

— Faci ce vrei. Dacă vrei să urmezi o altă pistă, te rog, dezgroapă una. Dar Névant e un indiciu evident şi nu cred că ar vorbi cu mine în virtual, pentru că o identitate virtuală poate fi falsificată. Ca să fiu sincer, în locul lui, nici eu nu aş avea încredere. Atavismul nostru genetic nu iubeşte tehnologia avansată, să ştii.

Surprinse tresărirea gurii ei înainte ca ea să-şi blocheze zâmbetul reflex. Norton se întoarse de la telefon şi momentul trecu. Chipul delegatului COLIN era mohorât.

— Vrei să ghiceşti? întrebă.

— Merrin e ascuns în clădirea ONU cu o bombă

nucleară, sugeră Carl vioi. Şi are suficienţi ostatici din rândul delegaţilor cât să aibă ce mânca până la Crăciun.

Norton clătină din cap.

— Îmi pare bine că te distrezi. N-ai ghicit. Eşti peste tot la ştiri: „Un treisprezece îl salvează pe delegatul COLIN, dar ucide două persoane”.

— Ah, fir-ar al dracului, zise Ertekin, iar umerii i se lăsară. E tot ce ne trebuia. Cum dracu’ s-a întâmplat asta?

— Se pare că pe vreun *geek* frustrat de la unul din site-urile de ştiri a avut o criză de rememorare perfectă. A scos faţa prietenului nostru aici prezent din imaginile de la locul crimei, faţa i-a adus aminte de ceva şi l-a asociat cu problemele din Florida, spuse Norton şi arătă cu degetul. Sau poate a fost geaca. Greu de ratat, şi nu chiar la modă. Oricum, *geek*-ul sună la Secţia Douăzeci şi Opt şi pune câteva întrebări. Evident, a avut noroc. Fie a vorbit cu cineva foarte cooperant, fie cu cineva foarte prost.

— Williamson, futu-i.

Norton ridică din umeri.

— Mda, sau oricine altcineva. Poţi să pariezi că la jumătate de oră după ce Williamson s-a întors la Douăzeci şi Opt, toţi poliţaii din secţie ştiau că e un treisprezece liber pe străzi. Şi probabil nu aveau niciun fel de motiv ca să păstreze tăcerea în legătură cu el. În ochii lor, asta e o problemă clasică de siguranţă publică. Ei nu au nicio relaţie cu noi, ar fi extrem de fericiţi să lase presa să arate cu degetul în locul lor.

— Să arate cu degetul? rânji Carl. Credeam ca m-am aflat acolo ca să-l salvez pe Ortiz.

— Şi să ucizi două persoane, făcu Ertekin, obosită. Nu uita partea asta.

— Ne cer o declaraţie, Sev. Nicholson zice că probabil tu ai fi soluţia. Fost detectiv NYPD şi tot restul, ar fi mai uşor să minimalizezi sentimentele anti-COLIN pe care le-ar putea răscoli cei de la Douăzeci şi Opt.

— O, mulţam, Tom.

Ertekin se aruncă la loc în scaunul ei şi ridică privirea spre Norton, uitându-se urât la el.

— O nenorocită de conferinţă *de presă?* Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să vorbesc cu *media?*

Norton desfăcu braţele.

— N-am spus-o eu, Sev. Nicholson e de vină. Şi după cum vede el lucrurile, nu, n-ai ceva mai bun de făcut pe moment. Ce vrei să fac eu, să-i spun că a trebuit să pleci din oraş?

Carl îi întâlni privirea. Zâmbi.

PARTEA A TREIA

Departe de toate

„Deşi acest raport este un rezumat limitat, este imperativ necesar să fim conştienţi de faptul că avem de-a face cu fiinţe umane reale şi nu cu un model teoretic de comportament. Deci nu ar trebui să fim surprinşi să întâlnim o serie complexă şi potenţial derutantă de factori şi interacţiuni emoţionale.

Nici nu ar trebui să ne mire să descoperim că orice soluţie originală ar trebui căutată în afara domeniului curent al cercetării noastre.”

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 22

COLIN Istanbul se afla în partea europeană, puţin mai sus de Piaţa Taksim, cuibărit într-o pădure de turnuri din sticlă purpurie sau arămie care semănau unele cu altele şi erau ocupate, în majoritate, de bănci. Pe timpul nopţii, un grup restrâns de forţe de ordine cu arme automate ţineau deschise etajele inferioare, luminate în azuriu, pentru orice problemă ar fi putut apărea.

Colony Initiative, parafrazând propria sa reclamă, era o întreprindere în care soarele nu apune niciodată. Nu se ştie când şi unde ar putea fi nevoie să se trezească pe deplin şi să-şi încordeze muşchii geopolitici. Cel mai bine era să fii mereu în standby. Sevgi, care asocia Taksim în primul rând cu uciderea bunicului şi unchiului ei de către forţele de ordine turceşti excesiv de zeloase, se opri acolo doar cât să ridice cardurile de la unul dintre apartamentele deţinute de COLIN peste Bosfor, în Kadiköy. Cam orice altceva i-ar mai fi fost necesar putea fi accesat prin tableta ci. Discuţia cu Stéphane Névant nu avea să fie în niciun caz o afacere COLIN.

„Cu cât va simţi mai puţină implicare oficială la tine, cu atât mai bine”, îi spusese Marsalis. „Névant e deosebit, este unul dintre puţinii treisprezece ştiuţi de mine care a ajuns la o înţelegere cu autorităţile exterioare. El şi-a consumat furia. Dar asta nu înseamnă că se simte bine în această situaţie. E mai bine să nu zgândărim rana asta.”

Aceeaşi limuzină care îi culesese de la aeroport îi duse în portul Karaköy, unde feriboturile către partea asiatică funcţionau pe tot timpul nopţii. Sevgi neglijă protestele şoferului privind securitatea. Să meargă pe pod ar fi durat la fel de mult sau chiar mai mult decât să aştepte feribotul, iar ea avea nevoie să-şi limpezească gândurile. Nu voise să vină aici, cu atât mai puţin împreună cu Marsalis. Începea să se întrebe dacă n-ar fi fost totuşi mai bine să facă o concesie şi să accepte conferinţa de presă.

O priviseră transmisă pe New England Net în timp ce suborbitalul THY de după-amiază îi ridicase de la JFK pentru a-i lăsa pe cealaltă parte a globului; Norton arăta sobru şi impozant în costumul său special pentru presă. Televiziunea încă mai aprecia nişte umeri solizi şi, deasupra lor, un cap cu păr frumos, mai mult decât orice ar fi ieşit din gura persoanei care vorbea, iar Tom Norton excela în ambele domenii.

Ar fi putut, Sevgi era convinsă de asta, să candideze pentru un minister oarecare. Manevra întrebările exact cu măsura potrivită de încredere aristocratică şi umor sănătos.

„Dan Meredith, *Republic Today.* E adevărat că acum COLIN angajează supermasculi în rândul forţelor de ordine?”

„Nu, Dan. Nu numai că nu e adevărat, ci este şi o presupunere profund greşită”. Şi cu un gest prin care cuprindea întreaga sală, adăugă: „Cred că suntem cu toţii conştienţi cum ar arăta un supermascul, dacă cineva ar avea prostia criminală să creeze unul.”

Un val de murmure printre jurnaliştii adunaţi. Norton le lăsă suficient timp, apoi le strivi.

„Tendinţa genetică a supermasculilor este, ca să spunem lucrurilor pe nume, autismul. Un supermascul ar fi un gardian destul de prost, Dan. Nu numai că nu ar recunoaşte semnele unui atac iminent din partea unei alte fiinţe umane, ci probabil ar fi şi prea ocupat să-şi numere gloanţele din pistol ca să mai şi tragă în ceva?

Râsete. Camera surprinse un moment faţa lui Meredith, aflat în mulţime. El schiţă un zâmbet. Avea un potop de ironie urbană din sud în vocea lui: „Îmi pare rău, Tom. Lăsând la o parte faptul că ştim cu toţii că au fost creaţi super-autişti de către chinezi, pentru programele lor de interfeţe n-djinn, nu la asta mă refeream. Mă refeream la variantele treisprezece, pe care majoritatea americanilor normali i-ar numi supermasculi. Supermasculi precum cel despre care recunoşti că a fost prezent la atentatul de azi asupra lui Alvaro Ortiz. Folosiţi *aşa ceva* drept gărzi?”

„Nu, nu folosim."

„Atunci..."

Dar Norton ridicase deja capul, scanând mulţimea şi făcând semn pentru următoarea întrebare.

„Sally Asher, *New York Times.* Aţi spus că acest treisprezece, Carl Marsalis, este consultant. Ne puteţi spune, vă rog, pentru ce anume este consultant?"

„Îmi pare rău, Sally, deocamdată nu am libertatea să spun acest lucru. Tot ce vă pot spune este că nu are nicio legătură cu evenimentele tragice din această după-amiază. Domnul Marsalis a fost un simplu martor, care a acţionat aşa cum ar fi făcut orice bun cetăţean dacă ar fi avut ocazia."

„Orice bun cetăţean înarmat cu o puşcă de asalt, probabil". Vocea lui Asher era limpede. „Domnul Marsalis era înarmat?"

Norton ezită un moment. Dilema era de înţeles – informaţiile erau acolo, deja preluate de flux. Filmările de la locul crimei, declaraţiile martorilor, poate chiar bârfe provenind din laboratoarele legiştilor.

Nu avea cum să ştie ce era şi ce nu era cunoscut, iar Norton nu voia să fie prins minţind. Pe de altă parte... „Nu, domnul Marsalis nu era înarmat".

Un zumzet slab, dar în creştere. La urma urmelor, toţi văzuseră limuzina ciuruită de gloanţe.

„Cum poate un om, un om obişnuit, să."

Din nou Meredith, ridicând glasul înainte ca braţul lui Norton să-l întrerupă din nou, indicând o altă întrebare, din partea opusă a sălii. Camerele nu arătară faţa lui Meredith, dar Sevgi simţi o nedemnă împunsătură de plăcere imaginându-şi supărarea lui de jesuslander.

„Domnule Norton, e adevărat... Scuze, sunt Eileen Lan, de la *Rim Sentinel.* E adevărat, domnule Norton, că pe Marte există persoane antrenate de COLIN în tehnici de luptă până acum necunoscute?"

„Nu, nu e adevărat".

„Atunci poate reuşiţi să ne lămuriţi asupra unui comentariu al unui martor la evenimentele de azi? Lan

ridică un microcorder şi o voce de bărbat răsună clar din microfon: „Tipul era ca un titirez. Am văzut aşa ceva în filmele *Ultimate Fighting de* pe Marte, este *tanindo.* E ceva ce nu se învaţă pe Pământ, se spune că e prea periculos ca să fie cunoscut de oamenii obişnuiţi, pentru că...” Microcorderul se închise, dar Lan îl ţinu în continuare ridicat ca pe o provocare. Norton se sprijini cu un braţ de pupitru şi zâmbi larg.

„Mă rog, eu nu sunt chiar un fan *Ultimate Fighting”* – râsete politicoase – „aşa că, evident, nu pot comenta cu precizie la ce se referă martorul nostru. *Există* o disciplină pe Marte numită *tanindo,* dar nu este o iniţiativă COLIN. *Tanindo* a apărut spontan din artele marţiale existente, ca replică la mediul cu gravitaţie scăzută de pe Marte. În japoneză înseamnă, literal, «calea noului venit», fiindcă pe Marte, sunt convins că nu mai e nevoie să vă reamintesc, suntem cu toţii nou-veniţi. În anumite medii este cunoscut şi ca Float Fighting şi, în quechua – aici vă rog să-mi scuzaţi pronunţia – drept *pisi llasa awqanakuy.* Domnul Marsalis a petrecut un timp pe Marte şi s-ar putea să fie un împătimit al acestui stil, dar în realitate o artă marţială creată pentru mediu cu gravitaţie scăzută nu poate fi atât de periculoasă, sau măcar utilă, aici, pe Pământ.”

„Doar dacă nu eşti inuman de puternic şi de rapid”, continuă Sevgi în sinea ei. Privirea îi alunecă într-o parte, de la ecranul pe care-l ţinea în poală la Marsalis, care moţăia pe scaunul de lângă ea. Norton făcuse rost chiar înainte de a pleca ei de cincizeci de unităţi de betamielină de calitate COLIN şi de un inhalator, iar Marsalis se dopase în jalonul de plecări al aeroportului JFK. Se alesese cu câteva priviri indiscrete, dar nimeni nu spusese nimic. În afară de un mormăit satisfăcut când inhalase clorura, el nu făcuse niciun comentariu, dar imediat ce se aşezaseră pe scaune, închisese ochii şi un zâmbet extatic îi despicase faţa cu o dungă ivorie. Adormise nu peste mult timp.

„Bonita Hanitty, *Good Morning South.* Nu vi se pare că eliberând un criminal condamnat dintr-o instituţie penală din Florida, COLIN încalcă însuşi conceptul de justiţie

americană?”

Şi mai multe murmure, nu toate aprobatoare. Jurnaliştii republicani constituiau minoritatea în sală, iar presa Uniunii purta cazul „Lindley contra NSA” pe pieptul colectiv ca pe o medalie de onoare. Reporterii tineri se născuseră în mediul unei legende; veteranii spuneau poveşti despre războiul pre-Secesiune şi vorbeau despre colegii lor republicani fie cu milă prefăcută, fie cu dispreţ. Norton cunoştea atmosfera şi o exploata.

„Bonita, cred că e bine să ai grijă atunci când vorbeşti despre justiţie. Aşa cum specifică discul informativ pe care l-ai primit, domnul Marsalis nu a fost practic condamnat pentru nimic în timpul celor patru luni de detenţie. Apoi mai este şi problema acuzaţiei iniţiale, nu, te rog să mă laşi să termin, chiar a tehnicilor folosite de poliţia din Miami pentru a-l aresta pe domnul Marsalis. Asta fără să mai menţionăm că legile Republicii şi ale statului în cauză în materie de avorturi încalcă principiile drepturilor omului, bine stabilite de ONU”.

Bolboroseli înfundate în unele colţuri, urale înăbuşite în altele. Norton aşteptă cu o expresie severă să se stingă zgomotul, apoi continuă.

„Aşadar eu aş spune că noi, COLIN, am eliberat un om care după toate probabilităţile este nevinovat, şi cu care statul Florida oricum nu prea părea să ştie ce să facă. Da, Eileen, ne întoarcem la tine.”

Desigur, urmase mai mult. Hanitty, Meredith şi alţi câţiva reporteri din Jesusland încercau să dezgroape dosarele anterioare ale lui Marsalis şi omuciderile din tabăra Garrod Horkan. Din fericire, nimic despre Willbrink. Amabil, Norton ţinuse totul sub atentă supraveghere şi nu le închisese complet gura jesuslanderilor, dar se sprijinise din greu pe jurnaliştii unionişti pe care îi cunoştea şi în care avea suficientă încredere că nu vor face vreo mişcare înşelătoare. Sevgi căscă şi derulă cu viteză mărită până la sfârşit. Alături de ea, în suborbital, obiectul atenţiei şi tuturor temerilor lor continua să moţăie fără nicio grijă.

Ei însă nu-i venea somn – nu-i permitea synul. Era încă trează două ore mai târziu, când se aruncă pe scaunul de plastic ieftin din sala de aşteptare a feribotului, urmărindu-i pe puţinii pasageri cu ochii unui poliţist. Locul era sărăcăcios şi expus curentului, iluminat de sus de spoturi rare, încastrate în grinzile acoperişului şi, pe lateral, de strălucirea fantomatică a câtorva panouri publicitare LCLS, ai căror sponsori nu specificaseră momentele când trebuiau activate. „Efes extra!!!”, „Jeep performance!!!”, „Locuri de muncă pe Marte!!!” Panourile inactive dintre ele arătau ca nişte pietre de mormânt lungi şi cenuşii, atârnate pe pereţii din oţel zgrunţuros.

Prin uşile larg deschise de pe lateral, suprastructura vopsită în alb a feribotului acostat se vedea ca o frântură de imagine dintr-o altă epocă. Adaosurile mai moderne la colecţia diversificată de mijloace de transport pe apă a Istanbulului aveau un aspect compact, părând confecţionate din plastic, ceea ce le făcea să nu fie nimic mai mult decât nişte autobuze maritime, aşa cum, de altfel, erau, fără alt beneficiu la sfârşitul călătoriei în afara efectuării transferului zilnic. Dar puntea înaltă şi largă, coşul de fum gârbovit şi silueta alungită a navelor străvechi funcţionând încă pe ruta Karaköy-Kadiköy duceau cu gândul la plecări spre locuri îndepărtate şi la o eră când călătoria încă mai putea constitui o evadare.

Marsalis se întoarse din incursiunea de cercetare a împrejurimilor. Ea presupuse că, pe vremea bunicului ei, pielea lui ar fi atras mai multe priviri, dar acum nu ieşea în evidenţă mai mult decât cei cinci-şase pasageri africani şi cei doi oameni în salopetă care stăteau pe puntea feribotului, dincolo de obloane. Nimeni nu-i aruncă mal mult de-o privire fugară, iar asta mai mult pentru că era atât de solid şi din cauza literelor de un portocaliu strident de pe geaca de condamnat pe care încă o purta.

— Chiar trebuie să porţi asta? întrebă ea, iritată.

El ridică din umeri.

— E frig.

— Ţi-am spus la aeroport că o să-ţi cumpăr altceva.

— Mulţumesc. Îmi place să-mi cumpăr singur hainele.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Sirenele gemură în spaţiul cu grinzi aflat deasupra. O săgeată LCLS de pe un cărucior mobil se aprinse, indicând spre obloanele deschise, cu destinaţiile înscrise pe ele: Haydarpasa, Kadiköy. Cei doi bărbaţi de pe feribot desfăşurară pasarele şi un şuvoi lent de oameni începu să se deplaseze în direcţia vasului.

Îmboldită de amintirile vizitelor din copilărie, Sevgi înaintă de-a lungul tribordului şi se aşeză pe banca de la pupa, proptindu-se cu ghetele pe bara de jos a balustradei. Simţea torsul motoarelor navei prin metalul din spatele ci. Mirosurile amestecate de ulei de motor şi frânghii umede o purtară înapoi în timp. Mâna lui Murat ciufulindu-i părul când stătea lângă el, înaltă abia cât să poată vedea peste bord. Ritmul molatic, mormăit al limbii turce înlocuind engleza în mintea ei. Impactul unei întregi lumi pe care până atunci o văzuse doar în fotografii, un oraş care nu era New York, un loc care nu era casa ei, dar semnifica ceva vital pentru părinţii ei – simţea asta în modul în care ei priveau în jur, exclamau unul către celălalt, îşi strângeau mâinile la nivelul ochilor ei.

Istanbulul îi tulburase sufletul copilului de patru ani şi, de fiecare dată când revenea, o şoca din nou.

Marsalis se aşeză alături de ea, copiindu-i postura, balustrada zăngăni înfundat când preluă greutatea picioarelor lui.

— Acum chiar o să am nevoie de geaca asta, zise el vesel. Vezi?

Mormăitul motoarelor se accentuă, deveni un muget, apoi pupa feribotului se ridică pe un val de apă spumegând.

Strigătele echipajului, frânghii aruncate, lărgirea rapidă a unghiului dintre feribot şi doc. Vasul ţâşni şi se înscrise pe traiectorie, peste apa întunecată. Karaköy rămase în urmă, deveni un ghem împodobit cu lumini în noapte. O briză răcoroasă îi lovea faţa şi părul lui Sevgi. Oraşul se deschidea în jurul ei, poduri cu străluciri colorate şi

conglomerate lungi şi joase la orizont, toate plutind pe un negru lichid, punctat cu luminile mişcătoare ale altor nave. Inspiră adânc, cramponându-se de iluzoria senzaţie de plecare.

Marsalis se aplecă spre ea, strigând ca să acopere zgomotul motoarelor şi curentul de aer.

— Ultima dată când am venit aici, a fost o întârziere la terminalul suborbitalelor, un fel de alarmă de securitate. Dar eu am aflat numai după ce plecasem deja din hotel. Am avut de pierdut câteva ore înainte să trebuiască să ajung la aeroport, spuse şi zâmbi. Am petrecut două ore întregi făcând asta, doar călătorind cu feribotul dus-întors până s-a făcut timpul să plec. Era să pierd zborul. Aici, afară, privind toate astea – înţelegi. Simţeam că e un fel de evadare.

Ea se holbă la el, atinsă până la tremurat de ecoul propriilor ei sentimente în cuvintele lui.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Ce e? Ai rău de mare?

Scutură din cap. Aruncă ceva care să umple golul:

— De ce te-ai întors, Marsalis? Pe Pământ?

— Hei! zise şi urmă un nou zâmbet. Am câştigat la loterie. Ar fi fost destul de nepoliticos să refuz premiul.

— Vorbesc serios.

Feroce, în vântul dintre ei.

— Ştiu că e urât acolo, dar toate variantele treisprezece despre care am auzit vorbindu-se adorau tot ce ţinea de Marte. Evadarea dincolo de o nouă frontieră, un loc unde poţi face ceva din tine însuţi.

— Nu e chiar aşa.

— Ştiu. Dar asta nu împiedică pe nimeni să creadă.

Privi în depărtare peste ape.

— Într-acolo ne îndreptăm cu toţii, nu-i aşa? Cei pe care tu îi vânezi. Merg în tabere, cu un bilet numai dus către visul marţian. Undeva unde li s-a spus că vor fi doriţi, preţuiţi pentru puterile lor. Nu închişi şi ţinuţi după garduri ca vitele.

— Majoritatea încearcă în tabere, aşa e.

— Te-ai întrebat vreodată de ce UNGLA nu-i lasă pur şi simplu să plece, să intre într-o criocapsulă şi să dispară de pe capul tuturor?

El ridică din umeri.

— Păi, în primul rând pentru că Acordurile spun că nu au voie. Agenţia există ca să se asigure că orice variantă genetică de pe Pământ este înregistrată şi monitorizată în concordanţă cu nivelul de risc pentru societate, iar în cazul variantelor treisprezece asta înseamnă internare în lagăre. Dacă am începe să închidem ochii la toţi cei care sar gardul numai pentru că ne gândim că fug pe Marte, în curând unii dintre ei *nu* vor mai fugi pe Marte, o să se ascundă doar undeva, pe Pământ, şi probabil o să înceapă să aibă copii. Iar asta ar împinge întreaga omenire la un nivel de panică anterior acordurilor de la München.

— Vorbeşti de parcă ei n-ar fi ca tine, zise ea pe un ton acuzator. Ca şi cum tu ai fi diferit.

— Sunt diferit.

„Exact ca Ethan, futu-i, exact ca el”. Propria ei disperare se revărsă. Vocea îi suna greoaie chiar şi în propriile urechi:

— Pentru tine nu contează că sunt trataţi în felul ăsta?

O altă ridicare din umeri.

— Ei trăiesc cu alegerile pe care le fac, Ertekin. S-ar fi putut duce pe Marte atunci când COLIN le-a deschis porţile la München. Au ales să rămână. Şi-ar fi putut vedea de viaţă în rezervaţii. Au ales să evadeze. Iar când eu vin după ei, au opţiunea să se predea.

Amintirea dureroasă a cadavrului ciuruit de gloanţe a lui Ethan, pe masă. Chemată să-l identifice, tremurând îngheţată de şoc.

— Alegeri, da, pufni ea. Fiecare alegere e o umilire. Renunţă la libertatea ta, rostogoleşte-te pe spate şi fă ce ţi se spune. Ştii al dracului de bine ce gen de posibilităţi are un treisprezece.

— E o alegere pe care am făcut-o eu, zise el blând.

— Mda. Privi din nou în depărtare, dezgustată. Ai dreptate. Tu eşti diferit.

— Da, eu sunt mai deştept.

Un alt feribot trecu pe lângă ei la o sută de metri, îndreptându-se în sens opus. Simţi o atracţie iraţională pentru mica insulă de lumini şi căldură, pentru siluetele abia zărite mişcându-se în interior. Apoi stupiditatea situaţiei apăru şi o izbi ca briza. Chiar în spatele ei, apăsându-i umerii, se aflau ferestrele unui paradis identic de lumină şi căldură, iar ea îi întorsese spatele.

„Da, e mult mai bine aşa, Sev. Întoarce spatele. Rămâi în frig şi holbează-te peste ape la ceva intangibil care se îndepărtează de tine.”

„O idioţenie.”

— Deci el a căzut luptând?

Se întoarse brusc cu faţa la el.

— Cine?

— Acel treisprezece cu care ai avut o relaţie.

Acelaşi calm blând în glas.

— Mi-ai spus că a murit şi te înfurie modul în care îmi câştig eu existenţa. E destul de logic ca omul ăla să fi fost doborât de cineva ca mine.

— Nu, zise ea gâtuit. Nu de cineva ca tine.

— OK, nu ca mine.

Aşteptă, lăsând lucrurile să se aşeze între ei ca întunericul şi ca zgomotul trecerii lor prin el.

Sevgi strânse din dinţi.

— Au trimis trupele SWAT, spuse în cele din urmă. Vreo zece. Mai mulţi. Cu veste antiglonţ şi arme automate, împotriva unui singur om, în casa lui. Ei…

Înghiţi în sec.

— Eu nu eram acolo, era dimineaţă şi plecasem deja la muncă. El nu era de serviciu, tocmai ieşise din tura de noapte. Cineva din departament l-a informat că vin, s-a găsit mai târziu apelul pe telefon, un număr din centru.

— Era poliţist?

— Da, era poliţist.

Gesticulă neajutorată, cu degetele strânse ca nişte gheare.

— Era un poliţist *bun.* Dur, curat, de încredere. A fost

făcut detectiv în timp record.

„Niciodată n-a făcut, fir-ar să fie, nimic rău.”

— În afară de a-şi falsifica ID-ul, se pare.

— Da. A obţinut cetăţenia Statelor Rim înainte să înceapă lagărele. A spus că anticipase asta cu mult timp înainte. Şi-a făcut rost de o identitate complet nouă în Angeline Freeport, a trăit în diverse locuri pe Coasta de Vest, timp de câţiva ani, ca să şi-o consolideze, apoi a cerut oficial imigrarea în Uniune. Pe atunci încă nu se făceau teste pentru variantele treisprezece şi, odată intrat, exista Cross Act care să-l protejeze – întreaga poveste cu dreptul la intimitatea genetică.

— Sună a dispariţie perfectă.

— Da? spuse şi îi zâmbi îndurerată. Asta e opinia ta profesională?

— Din ce-am auzit. Presupun că era inteligent.

— Da, mă rog. După cum spune Jacobsen – „tendinţe sociopate asociate cu un nivel periculos de inteligenţă brută”. Pentru asta îi închidem pe treisprezece, nu?

— Nu. Îi închidem pe treisprezece pentru că restul rasei umane se teme de ei. Iar o societate de oameni speriaţi e ceva foarte periculos. Merită câteva lagăre ca să evităm asta.

Ea îi cercetă faţa în căutarea ironiei. Nu-şi putu da seama.

— Îl chema Ethan, spuse în cele din urmă. Ethan Conrad. Avea treizeci şi şase de ani când l-au omorât.

Celălalt feribot dispăruse aproape de tot, pierzându-se printre restul ambarcaţiunilor şi luminilor de pe partea europeană. Inspiră adânc.

— Şi eu eram însărcinată în şase luni.

Capitolul 23

Pe partea asiatică, unde Europa se reducea la nişte licăriri peste apă, ea se îmbătă şi îi spuse şi restul.

Nu era sigur de ce – ar fi putut fi rezultatul alcoolului, sau o urmare dorită. Oricum, nu era ceea ce se aşteptase el. Privise cum gura ei se închide după ce admisese brusc pierderea şi recunoscuse rănile care nu aveau să se vindece prea curând. Coborâseră de pe feribot la Kadiköy fără să vorbească, purtând între ei o tăcere personală care înăbuşea zdrăngănitul şi zornăitul debarcării. Aceeaşi bulă de tăcere rămase cu ei în timp ce mergeau pe jos, trecând de cele şase cvartale care începeau de la mal şi, urmând indicaţiile hologramei, ajunseră pe bulevardul şerpuit Moda Caddesi, apoi la clădirea scundă cu apartamente deţinută de COLIN. Era un cartier rezidenţial, unde lumea se culcase de mult, iar ei nu întâlniră pe nimeni pe drum.

Exista în toate astea un sentiment straniu, tainic, de uşurare şi refugiu. În linişte, îndepărtându-se de luminile terminalului feriboturilor, pe lângă obloanele coborâte ale unei pieţe şi ferestrele acoperite ale lumii adormite, doar cu harta sclipitoare în căuşul palmei lui Ertekin şi cu lumina palidă, albăstruie pe care aceasta o arunca pe faţa ei. Când ajunseră, ea deschise uşa de la stradă cu grijă exagerată, apoi o luară pe scări, preferând să nu trezească maşinăria ascensorului. Ajunşi în apartament – cu aerul impregnat de răcoarea cu uşor iz de mucegai a lipsei de ocupare recentă – se duseră la bucătărie, tot fără să vorbească, şi găsiră o sticlă desfăcută, dar abia atinsă, de *raki* Altinbaş pe blat.

— Mai bine mi-ai turna din asta, îi zise ea aspru.

Căută paharele potrivite, lungi şi subţiri, şi le găsi în dulap în timp ce Ertekin umplea o cană cu apă de la robinet. Umplu fiecare pahar pe jumătate cu lichidul uleios şi transparent şi privi cum ea punea apă din cană în ele. Curgerea apei năştea o avalanşă lăptoasă, ca un nor. Ea

apucă un pahar şi îl dădu pe gât fără să răsufle. Îl puse jos şi se uită întrebător la el. Carl turnă din nou, o urmări cum adăuga apă, sorbind puţin şi ducându-l apoi în răcoarea abandonată a livingului. El luă sticla, cana cu apă şi propriul pahar şi o urmă.

Se aflau la ultimul etaj şi aveau o fereastră mare cu vedere peste acoperişurile din Kadiköy şi avantajul câtorva etaje în plus. Cu holul luminat slab în spatele lor, aveau o vedere limpede până la Marea Marmara şi orizontul zimţat de minaretele din Sultanahmet, pe partea europeană.

Privindu-le, Carl avu dintr-odată senzaţia halucinantă că lasă ceva în urmă, ca şi cum cele două ţărmuri s-ar îndepărta cumva unul de altul. Stăteau în fotoliile moi din imitaţie de piele, cu faţa la fereastră, nu unul spre celălalt, şi beau. Departe, pe Marea Marmara, vapoarele mari stăteau ancorate, făcând coadă pentru intrarea în Strâmtoarea Bosfor. Luminile lor clipeau şi se clătinau.

Goliseră mai mult de jumătate de sticlă până când ea începu să vorbească iar.

⋇

— N-a fost ceva planificat, asta îţi spun sigur.

— Ştiai ce e el?

— Atunci aflasem deja.

Oftă, dar îi rămase undeva în gât. În sunetul acela nu era o uşurare adevărată.

— Crezi că aş fi făcut întrerupere de sarcină, nu-i aşa? Cunoscând riscurile. Privind în urmă, încă nu sunt sigură de ce nu am făcut-o. Presupun… presupun că amândoi începuserăm să credem că suntem invulnerabili. Ethan aşa era de la început, întreaga lui structură de treisprezece. Întotdeauna se comporta ca şi cum gloanţele ar fi ricoşat din el. Observai asta la el şi dacă-l vedeai într-o cameră plină de oameni.

Tonul ei se modifică, valuri de furie obscură străbătându-i în glas:

— Iar când eşti însărcinată, atunci mai e şi biologia ta, infiltrându-se şi ticăind, spunându-ţi că e *bine,* e *corect,* aşa trebuie *să fie.* Nu-ţi faci probleme despre cum o să te

descurci, doar îţi imaginezi că o s-o faci. Încetezi să te mai blestemi pentru că ai uitat să-ţi fac injecţia, sau că nu ţi-ai forţat bărbatul să-şi dea cu spray înainte de a face sex, pentru că ai fost suficient de slabă şi de proastă ca să laşi biologia să preia ce-i mai bun din tine, pentru că exact aceeaşi nenorocită de biologie îţi spune acum că totul va fi bine, iar facultăţile tale critice tocmai au dispărut. Îţi spui că legile privind intimitatea genetică sunt mai puternice în Uniune decât în orice alt loc de pe Pământ şi că legislaţia o să continue în aceeaşi direcţie. Îţi spui că, atunci când o să aibă importanţă pentru copilul din pântecul tău, situaţia se va fi schimbat, nu va mai exista panica privind slăbirea rasei şi monştrii modificaţi genetic, nu vor mai exista Acorduri şi vânători de vrăjitoare. Şi din când în când, când constaţi că te înşeli şi îndoiala se strecoară în tine, o înfrunţi spunându-ţi, hei, amândoi sunteţi poliţişti, amândoi în NYPD. *Voi* sunteţi cei care aplică legea aici, aşa că cine o să vină să bată la uşa *voastră?* Îţi imaginezi că aparţii acelei familii masive care o să aibă grijă de tine întotdeauna.

— L-ai întâlnit pe Ethan în poliţie?

Obţinu un zâmbet acru.

— Cum altfel? Când eşti poliţist, nu prea socializezi cu civilii. Adică, de ce-ai face-o? Jumătate de timp ei te urăsc de moarte, iar în restul timpului nu pot trăi fără tine. Cine vrea să dea de băut pentru cineva cu asemenea disfuncţie de personalitate? Aşa că rămâi în marea ta familie adoptivă şi, în general, asta e suficient, spuse ea, apoi ridică din umeri. Bănuiesc că asta a făcut întotdeauna parte din ceea ce mă atrăgea la Ethan. El încerca să se rupă de trecutul lui, iar NYPD poate fi o mică lume confortabilă şi autosuficientă, dacă aşa vrei tu să fie. La fel ca mersul pe Marte.

— Nu chiar. Poţi oricând să pleci din poliţie.

Ea gesticulă cu băutura în mână, vărsând puţin.

— Poţi oricând să câştigi la loteria Biletelor spre Casă.

— Mda.

— Deci, Ethan. L-am cunoscut la petrecerea de

pensionare a comandantului meu. Tocmai fusese avansat detectiv şi sărbătorea. Un tip masiv, şi se putea vedea de la distanţă cât de mândru era de el. Genul de aspect exterior la care te uiţi şi vrei să-l sfâşii, să vezi ce e în spatele acelei stăpâniri de sine masculine. Aşa că m-am dus să arunc o privire.

— Şi ai făcut-o? L-ai sfâşiat?

— Vrei să spui dacă ne-am tras-o?

— De fapt, nu. Dar…

— Da, ne-am tras-o. A fost ceva instantaneu, o scânteie. Aşa.

Pocni moale din degete, fără efect real. Se încruntă şi încercă din nou. *Poc.*

— *Aşa.* În mai puţin de două săptămâni ne lăsam lucruri pentru noapte unul la celălalt. El se vedea cu o majoretă blondină şi a dracului, care lucra undeva, în centru, la Datacrime, eu aveam o relaţie cu proprietarul unui bar din Queens. Încă mai locuiam acolo, n-am reuşit niciodată să mă mut pe celălalt mal al fluviului cât am lucrat la Midtown Homicide. Fata din vechiul cartier, înţelegi tu. Oricum, eu l-am lăsat pe tipul cu barul, el a părăsit-o pe majoretă.

Urmă o altă încruntare:

— A fost puţină tensiune, dar oricum, o lună mai târziu s-a mutat la mine.

— Ţi-a spus ce era?

— Atunci, nu. Adică…

Gesticulă din nou, de data asta mai atent.

— …Nu că m-ar fi minţit. Pur şi simplu nu a spus, şi cine s-a gândit să întrebe? Toate variantele treisprezece sunt închise, nu-i aşa? În rezervaţii sau pe Marte. Nu umblă pe străzile oraşului ca mine şi ca tine. Cu siguranţă nu se plimbă cu o insignă aurie cât palma, nu-i aşa?

— În general, nu.

— Nu, repetă, apoi sorbi o vreme din băutură. Nu ştiu dacă mi-ar fi spus vreodată. Dar într-o seară a apărut celălalt treisprezece, întrebând de Ethan pe un alt nume, şi categoric mi-a dat de gândit.

— Ce voia?

Buza i se arcui.

— Voia bani. Aparent, făcuse parte din aceeaşi unitate Lawman ca şi Ethan, când fuseseră desfăşuraţi într-un colţ uitat de Dumnezeu din Asia Centrală, prin anii ’80. Bobby – nu mai ştiu cum –, dar el îşi spunea Keegan. Era încă în viaţă când începuseră deportările şi nu considerase Marte o opţiune, aşa că a fost trimis la Cimarron. A sărit peste sârma ghimpată, s-a ascuns un timp în Jesusland până a găsit o bandă să-l treacă ilegal în Uniune. Era de câţiva ani în oraş când a apărut la uşa noastră; trăia din te miri ce. A fost pur ghinion că l-a văzut pe Ethan ieşind din restaurantul coreean din Flushing şi l-a urmărit până acasă.

— L-a recunoscut? Aş fi crezut…

— Da, Ethan şi-a făcut ceva chirurgie estetică în Rim, dar nu de profunzime, iar acest Keegan şi-a încercat norocul. Tot spunea că nu a fost vorba de faţă, ci de ansamblu, cum se mişca Ethan, cum vorbea. Oricum, a aflat că Ethan era poliţist şi şi-a imaginat că trebuie să fie vreo şmecherie. Şantajarea oamenilor potriviţi. N-a putut… zise întrerupându-se şi încleştându-şi pumnul, în penumbră. N-a *vrut* să creadă că Ethan a ajuns detectiv la NYPD pe calea cea grea. „Nu aşa facem noi lucrurile”, îi tot spunea. „Eşti treisprezece, omule. Nu un nenorocit de rumegător”, adăugă ea, aruncându-i o privire săgetătoare. Aşa ne spuneţi voi, nu-i aşa? Rumegătoare. Vite.

— Se ştie.

— În fine, acest Keegan nu reuşea să creadă că Ethan s-ar fi putut alătura vitelor. Dar, odată ce şi-a băgat el nasul, lucrurile s-au înrăutăţit. După părerea lui, existau două posibilităţi. Fie Ethan ştia vreo şmecherie în cadrul poliţiei, caz în care voia să participe şi el, fie renunţase la personalitatea lui de treisprezece şi se alăturase vieţii de turmă, caz în care… mai spuse ea, ridicând din umeri. Hei, dă-l dracu’, e doar un rumegător, nu? Scoate ce poţi de la el. Stoarce-l.

Tăcerea inundă camera. Sevgi bău. Pe mare, vapoarele

stăteau ancorate, aşteptând răbdătoare.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă.

Sevgi privi în depărtare.

— Cred că ştii.

— Ethan a rezolvat problema.

— Keegan începuse să apară regulat pe la noi pe-acasă, spuse ea cu o voce care suna mecanic, fiind mai puţin expresivă decât un automat ieftin. Se purta ca şi cum ar fi fost stăpânul locului. Ca o caricatură de treisprezece dintr-un film cu monştri psihopaţi din Jesusland. Se purta ca şi cum ar fi fost stăpânul *meu,* când Ethan nu era prin jur.

— I-ai spus lui Ethan?

— N-a fost nevoie. El ştia ce se petrece. Şi oricum, ştii ceva, Marsalis? Pot destul de bine să-mi port singură de grijă. L-am oprit pe nemernic de fiecare dată.

Făcu o pauză, alegându-şi cuvintele.

— Dar Keegan nu putea fi oprit, înţelegi. Doar se retrăgea. Ca atunci când arunci cu pietre într-un câine. Arunci o piatră, câinele se retrage. Imediat ce încetezi să mai arunci, se repede iar arătându-şi colţii. Există un singur mod de a opri un treisprezece, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Aşa vor filmele cu monştri psihopaţi să ne facă să credem.

— Mda. Iar noi nu ne puteam permite să atragem atenţia. Dacă un ofiţer este implicat în moartea cuiva, Afacerile Interne vin să-şi bage nasul. Ar avea loc o autopsie, posibil şi un test genetic care scoate la iveală varianta treisprezece. Anchetă serioasă. Keegan ştia asta şi juca tare. După cum am spus, într-un fel sau altul, urma să ne stoarcă.

— Până când…

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

— Până când am venit acasă şi l-am găsit pe Ethan arzând haine în curte. După aia nu l-am mai văzut pe Keegan. N-am vorbit niciodată despre asta, n-a fost nevoie. Ethan avea vânătăi pe toată marginea palmei stângi, încheieturile degetelor jupuite, urme de degete pe gât.

Zâmbi slab, obosit, adăugând:

— Iar casa era mai curată decât o văzusem în luni de zile. Podelele spălate peste tot, baia ca din reclame, totul şters de praf până n-a mai rămas nicio nanoparticulă. Încă le mai puteai auzi lucrând dacă îţi lipeai urechea de cadă. Nu făcuse niciodată asemenea curăţenie de când locuiam împreună.

O tăcere prelungită. Sevgi îşi goli paharul şi se aplecă spre podea după sticla de *raki.* I-o oferi:

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

O urmări cum, puţin nesigură, îşi prepară o nouă băutură. Când termină, ţinu paharul în mână fără să bea din el şi se uită la vapoare.

— A fost ca şi cum ne-am fi ţinut respiraţia toată vara, zise încet. Aşteptând să vedem ce se întâmplă. Cunoşteam o mulţime de poliţişti din Queens dinainte de a mă transfera în Midtown şi am început să mă întâlnesc din nou cu ei, când şi când, ca să aflu dacă a fost dată dispărută vreo persoană sau a apărut vreun cadavru. Verificam mereu legăturile NYPD către listele cu cei căutaţi de UNGLA. Keegan nu a apărut niciodată pe vreo listă. Ethan îşi zicea că dacă voi îl consideraţi aşa un nenorocit încât nu merită vânat, el o să-şi sape singur mormântul, dacă-i daţi suficient timp.

Carl clătină din cap.

— Nu, nouă ne plac cei proşti. Sunt uşor de depistat şi asta dă bine pentru Agenţie. Dacă tipul vostru nu era pe listă, cel mai probabil e că cel care l-a ajutat să iasă de la Cimarron a reuşit să păstreze totul sub tăcere. Sau cel care conducea locul pe vremea aia a muşamalizat lucrurile ca să păstreze statisticile favorabile. Dispozitivele de pază de la Cimarron sunt destul de slabe, chiar şi după standardele din Jesusland, iar dacă urma să fie reînnoit contractul…

Se întrerupse şi desfăcu braţele:

— Orice deţinut din acea rezervaţie ştie că cel mai bun moment ca să-şi planifice evadarea e chiar înainte de

reorganizare. Ei ştiu că oamenii corporaţiilor se vor strădui din răsputeri să stoarcă maximum de eficienţă de la personalul prost plătit şi se vor alege în schimb cu tensiuni la limita revoltei, şi mai ştiu că, dacă reuşesc să sară gardul, nu va urma nicio vânătoare publică, fiindcă proprietarii contractelor nu-şi permit publicitate proastă. De asta jumătate dintre deţinuţi scapă aşa de uşor.

— Jesusland blestemat, mârâi ea.

El gesticulă leneş:

— Hei, eu nu mă plâng. Aşa ceva îmi oferă de lucru. Că tot veni vorba, Jesusland nu e singurul loc unde am văzut supraveghere slabă.

— Nu. Însă e singurul loc unde sunt mândri de ea.

Îşi fixă morocănoasă băutura:

— Ştii, uneori parcă tot nu-mi vine să cred.

— Ce?

— Secesiunea. Ce şi-a făcut America, spuse şi-şi ridică mâna liberă. Noi am *inventat* lumea modernă, Marsalis. Noi am modelat-o, la scară continentală, am făcut-o să funcţioneze, am vândut-o restului lumii. Cărţi de credit, transport aerian popular, fluxuri de date globale. Zborul spaţial. Nanotehnologie. Noi am creat toate astea, ştii? Şi după aia permitem unei adunături de neandertalieni nebuni care scutură Biblia să facă totul bucăţi? Ce dracu' e asta, Marsalis?

— Nu mă-ntreba pe mine. A fost puţin înainte de vremea mea.

— Vreau să zic…

Nu-l asculta, nu se uita la el. Pumnul i se încleşta şi se descleşta, lovind uşor aerul.

— Dacă ar fi venit chinezii sau poate indienii şi ne-ar fi dat pur şi simplu jos de pe scaunul şoferului, poate că aş fi putut accepta. Orice cultură trebuie să facă loc alteia, în cele din urmă. Întotdeauna apare cineva mai proaspăt şi mai isteţ. Dar noi ne-am făcut-o singuri. Am permis zdrenţelor idioate, hrăpăreţe, pline de ură şi de teamă ale *propriei noastre societăţi* să ne facă vânt în prăpastie.

— Tu trăieşti în Uniune, Sevgi. Nu prea e o prăpastie,

nu?

— Dar asta e ideea. Asta au vrut ei întotdeauna, Marsalis. Separarea de Nord. Secesiunea. Propria baltă, plină cu noroiul ignoranţei, în care să se bălăcească. Le-a luat două sute de ani s-o facă, dar în final *au obţinut exact ceea ce au vrut.*

— Nu mai e aşa. Au pierdut Statele Rim. Cât e asta, o treime din PIB-ul Americii?

Nu-şi putea da seama de ce se certa cu ea. Cunoştea istoria pentru că oricine lucra la UNGLA era nevoit s-o cunoască, dar el nu era expert. Nu era ca şi cum i-ar fi *păsat.*

— Uite, din câte am auzit prin Chicago zilele astea, s-ar putea să nu mai poată păstra mult nici Lacurile. Atunci rămâne Arizona…

— Da, corect, zise ea pufnind şi afundându-se şi mai mult în fotoliu. Nenorocita de Arizona.

— Se vorbeşte despre primirea în Rim.

— Marsalis, vorbim de *Arizona.* Mai degrabă s-ar declara republică independentă decât altceva. Şi oricum, dacă tu crezi că Jesusland o să-i lase pe ei sau pe oricare dintre statele Lacurilor să se desprindă aşa cum a făcut-o nord-estul, eşti nebun. Ar aduce garda naţională acolo cât ai zice „Lăudat fie Domnul”.

Pentru că lui nu-i păsa – „aşa e?” – nu spuse nimic şi conversaţia se termină brusc după ultimele ei cuvinte. Urmă o pauză lungă. Amândoi priveau vapoarele.

— Scuze, murmură ea după un timp.

— Nu-i nimic. Îmi spuneai despre Keegan. Aşteptaţi să vedeţi dacă apare corpul.

— Mda, aşa-i.

Sorbi din băutură.

— Nu e prea mult de spus. N-am auzit niciodată nimic. A venit septembrie, am început din nou să ne relaxăm. Mă gândesc că poate aşa am rămas însărcinată, ştii. Adică nu în momentul ăla, dar a fost începutul. Atunci am început să prindem curaj. Să nu ne mai facem griji în privinţa situaţiei, să trăim ca şi cum nu ar fi niciun pericol, ca şi

cum Ethan ar fi fost doar un om obişnuit. A trecut cam un an şi ceva şi apoi – uuups! zise şi surâse slab. Biologia în acţiune.

— Şi ţi l-au luat.

Surâsul i se stinse de pe faţă.

— Da. Legile Uniunii sunt destul de progresiste, dar nu contrazic atât de mult consensul general. Sunt interzişi urmaşii din stocul variantă treisprezece şi tot materialul genetic trebuie distrus. Am pus avocaţi să se lupte, pe baza precedentului moral din cazurile pre-Secesiune privind avorturile în sarcini avansate, dreptul la viaţă, tot rahatul ăla. Au trecut deja cinci ani şi încă ne mai luptăm. Apel, blocaj, obiecţie, contra-apel. Dar pierdem. UNGLA are toţi banii din lume ca să se lupte, iar avocaţii lor sunt mai buni decât ai mei.

— Aşa ceva face salariul de la COLIN foarte atrăgător, îmi imaginez.

— Mda, zise ea şi expresia îi deveni dură. Aşa ceva face foarte atrăgătoare şi munca pentru o organizaţie care nu dă doi bani pe UNGLA.

— Nu te uita la mine. Eu sunt independent.

— Da. Dar cineva ca tine, angajatul UNGLA pentru relaţia cu Primăria, a venit să-l caute pe Ethan, a pus SWAT pe urmele lui. Cineva ca tine a autorizat extragerea copilului meu la şase luni şi jumătate şi legarea lui la o criocapsulă până când echipa de jurişti de la UNGLA o să găsească o lege ca să-l omoare.

Vocea i se stinse pe ultimul cuvânt. Se scufundă în băutură. Nu se mai uită la el.

Carl nu încercă să-i deschidă ochii şi să calmeze furia tăioasă dincolo de care se zăvorâse, pentru că părea că are nevoie de ea. Nu-i arătă evidentele scăpări şi nu-i spuse: „De fapt, Sevgi, probabil că nu a fost cineva ca mine, în primul rând pentru că nu există prea mulţi ca mine. Din câte ştiu eu, mai lucrează pentru UNGLA încă patru variante treisprezece cu licenţă, şi niciunul dintre ei nu are contacte nicăieri.

Şi mai precis, Sevgi Ertekin, dacă ar fi fost cineva ca

mine cel care l-a vânat pe Ethan Conrad, acel cineva s-ar fi prezentat personal. Nu ar fi lăsat problema pe mâna unei adunături de rumegătoare SWAT, stând de-o parte ca un nenorocit de oier supraveghindu-şi turma.

Cineva ca mine ar fi ucis cu mâna lui.”

Rămase tăcut şi urmări cum Ertekin aluneca din tăcerea meditativă într-un somn îmbibat de *raki.*

Conştiinţa locului în care se afla îşi făcu loc înapoi în mintea lui, apartamentul întunecos din oraşul despicat în două, luminile îndepărtate, femeia adormită la mai puţin de o lungime de braţ de el, iar acum, departe, liniştea…

„Salut, Marsalis. Ce-ai mai făcut?”

…valuri de linişte, ca umflăturile apei negre, tăcerea care se impregna peste tot şi Elena Aguirre, din nou acolo, vorbindu-i molatic…

„Îţi aminteşti de Felipe Souza? Stelele şi coridoarele goale şi tăcute, chipurile visând în siguranţă în spatele sticlei care pe tine te-a blocat pe dinafară. Micul meu ţiuit din urechile tale, cum am venit în spatele tău şi ţi-am şoptit din adâncurile lui. Credeai că am plecat, nu-i aşa? Nicio şansă. Te-am găsit acolo, Marsalis, şi aşa o să fie mereu. Tu şi cu mine, Marsalis. Tu şi cu mine.”

…şi vapoarele ancorate în valurile tăcute, aşteptând.

Capitolul 24

Îl lăsară să aştepte la recepţie. Experienţa nu fu cu totul neplăcută; ca multe dintre formatele *v* din Statele Rim, site-ul Human Cost Foundation era discret populat cu interfeţe secundare cu viaţă scurtă, introduse în sistem ca să ofere mediului acel ceva ce broşura produsului numea cu entuziasm „un sentiment de mai multă autenticitate”. Aşezată în faţa lui, în zona de aşteptare, o tânără zveltă, într-o fustă scurtă, simplă, îşi puse o coapsă lungă peste cealaltă şi îi adresă un zâmbet prietenos.

— Lucrezi pentru fundaţie? întrebă ea.

— A, nu. Fratele meu lucrează.

— Ai venit să-l vezi?

— Da.

Designerii formatului îşi făcuseră bine treaba. Se simţi nepoliticos oprindu-se la monosilaba seacă.

— Nu ne vedem prea des în ultima vreme.

— Deci nu eşti localnic?

— Nu. Sunt transferat virtual din New York.

— O, e un drum lung. Cum ţi se pare pe-acolo?

— Pentru mine acolo e acasă. Am crescut amândoi în oraş. Fratele meu e cel care s-a mutat.

O mică scânteie de rivalitate între fraţi, pe baza exclusivismului de Manhattan, şi micul şoc de adrenalină atunci când o recunoscuseră amândoi. Începu să înţeleagă că psihologia de interfaţă de care îşi bătuse mereu joc putea totuşi să funcţioneze destul de bine.

— Păi, ăă…

Întrebarea i se ridică pe buze, îi gustă idioţenia, dar oboseala o lăsă să treacă, în parte provocare, în parte apărare, ca să nu mai fie nevoit să vorbească despre Jeff.

— *Tu* de unde eşti?

Ea zâmbi din nou.

— E o întrebare aproape metafizică, nu-i aşa? Presupun că ar trebui să spun că sunt din Jakarta. Mă rog,

conceptual. Ai fost vreodată acolo?

— De câteva ori, virtual. Nu în realitate.

— Ar trebui să te duci. E frumos acum, că s-a terminat construcţia nano-clădirilor. Cel mai bine e să încerci s-o vezi în…

Şi aşa mai departe, evitând fără efort orice subiect care i-ar fi putut aduce prea aproape de realitatea a ceea ce era ea. Presupunea că aşa funcţiona şi prostituţia de nivel înalt, dar era prea obosit ca să-i mai pese cu adevărat. Lăsă să treacă de la el, se lăsă legănat de fluxul erudit al cunoştinţelor ei, de dinamica participativă cu care ea conducea conversaţia, de geometria acoperită de ciorapi fini a picioarelor ei elegant încrucişate. Părea să existe o subrutină reactivă care măsura cât de mult voia el să vorbească şi ajusta reacţiile în funcţie de rezultat. Constată că, în mod ciudat, voia să vorbească destul de mult.

Nu fu conştient de apropierea lui Jeff decât când fratele lui ajunse aproape de el, zâmbind obosit.

— OK, zise şi se ridică stângaci în picioare, revenindu-şi. În sfârşit.

— Da, îmi pare rău. O întreagă încărcătură de naufragiaţi a sosit din Wenzhou cu vreo două zile în urmă, iar asta o să ne ducă mult peste bugetul alocat trimestrului. Am negociat toată ziua cu legislativul.

Făcu semn din cap spre femeia încă aşezată şi continuă:

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu Sharleen.

— Mm, da.

— Drăguţă, nu-i aşa? Ştii, câteodată ies şi eu aici să stau de vorbă cu ea doar de dragul distracţiei.

Norton se uită la interfaţă. Ea le zâmbi amândurora, cu capul înălţat şi o expresie uşor absentă, ca şi cum ceea ce spuneau ei era cântec de păsărele sau un fragment de simfonie instrumentală care îi plăcea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, simţindu-se incomod.

— Sigur, răspunse Jeff Norton şi flutură din mână. Hai pe aici. La revedere, Sharleen.

— La revedere.

Le zâmbi peste umăr când plecară, apoi se întoarse şi rămase imobilă şi tăcută până când ei ieşiră din aria de declanşare. Jeff îl conduse pe lângă biroul de recepţie, pe un coridor care se termina brusc şi la capătul căruia era un răcitor de apă. După cinci-şase paşi, holul deveni cenuşiu, transformându-se în biroul lui Jeff. Era în mare măsură la fel cum îşi amintea Norton locul real dintr-o vizită făcută în urmă cu câţiva ani, dar existau câteva diferenţe în nuanţele pastelate ale pereţilor şi mobilierului, iar pe rafturi poate că se aflau câteva ornamente de care nu-şi aducea aminte. Şi o fotografie a lui Megan pe birou. Trase aer în piept şi se aşeză pe canapeaua cu linii drepte, aşezată cu faţa la fereastră şi la imaginea întinsă până la orizont a parcului Golden Gate. Fratele lui se aplecă peste tăblia biroului şi apăsă nişte taste.

— Aşadar?

— Am nevoie de un sfat. Ai auzit de Ortiz?

— Nu.

Jeff se sprijini de marginea biroului.

— Ce mai pune la cale, alte tururi ONU cu strângeri de mână?

— A fost împuşcat, Jeff.

— *Împuşcat?*

— Da. E peste tot la ştiri. Tu unde ai fost? Credeam că ştii. Am ţinut o conferinţă la COLIN pe tema asta, ieri după-masă.

Jeff oftă. Scutură din cap, ca şi cum nu i-ar fi funcţional corect. Traversă până la cel mai apropiat capăt al canapelei şi se prăbuşi pe ea.

— Doamne, ce obosit sunt, mormăi. Mă ocup de chestia cu Wenzhou încontinuu, de o zi şi jumătate. Nici măcar nu m-am dus acasă noaptea trecută. Am stat în virtual cam toată dimineaţa. E încă în viaţă?

— Da, rezistă. L-au legat la maşinăriile de menţinere a vieţii din tot Weill Cornell. N-djinnii medicali spun că o să scape.

— Poate vorbi?

— Încă nu. Îl vor plasa într-un format virtual imediat ce-şi recapătă cunoştinţa, dar asta s-ar putea să mai dureze.

— Futu-i mama mă-sii! zise Jeff şi îi aruncă o privire rătăcită. Şi ce legătură are asta cu mine? Ai nevoie de ceva?

— Pentru Ortiz, de nimic. Oricum, nu cred că l-ai putea ajuta deocamdată. Cum am spus, nu e nici măcar conştient. Au adus familia şi prietenii apropiaţi la spital, dar…

Fratele lui schiţă un zâmbet.

— Da, ştiu. Nu mai e lumea mea. Mi-am irosit şansele de a participa la jocul puterii în Uniune, nu-i aşa?

— Nu asta am…

— Am fugit în vest şi am ajuns un tont implicat în acţiuni de caritate lacrimogene.

Norton gesticulă nerăbdător.

— Nu despre asta e vorba. Vreau să vorbesc cu tine despre Marsalis. Îţi aminteşti, acel treisprezece pe care l-am scos din South Florida State?

— Of. Aşa e, spuse Jeff şi îşi frecă faţa. Cum merg lucrurile?

Norton ezită.

— Nu ştiu.

— Aveţi probleme cu el?

— Nu…

Ridică mâinile:

— Vezi tu, tipul s-a implicat ca lumea. Măcar în privinţa asta ai avut dreptate.

— Ce, că o să-ţi pupe tălpile pentru şansa de a ieşi dintr-o închisoare din Jesusland? întrebă Jeff şi ridică din umeri. Cine n-ar face-o?

— Mda, presupun că-ţi sunt dator pentru sugestie. Şi trebuie să spun că merită. A fost acolo când au încercat să-l omoare pe Ortiz şi se pare că omul ăsta este singurul motiv pentru care Ortiz încă mai respiră. A scos din circulaţie doi din cei trei asasini şi l-a alungat pe cel de-al treilea. Neînarmat. Poţi să crezi aşa ceva?

— Da, zise Jeff scurt. Cred asta. Ţi-am spus, indivizii

ăştia sunt înspăimântători. Care e problema?

Norton îşi privi mâinile. Ezită din nou, apoi scutură iritat din cap şi ridică ochii, întâlnind privirea curioasă a fratelui său.

— Îţi aduci aminte când ţi-am spus că acum am un partener? Fost detectiv NYPD, o femeie?

— Cu care ai vrea să te culci, dar nu recunoşti. Da, îmi aduc aminte.

— E ceva ce nu ţi-am spus despre ea. A avut o relaţie cu un treisprezece renegat, acum câţiva ani. Nu a mers şi au apărut câteva… ăă… complicaţii.

Jeff înălţă sprâncenele.

— Aşa!

— Mda. N-am dat prea multă importanţă, nici chiar când l-am angajat pe tipul ăsta.

— Pe dracu'!

Norton oftă.

— Bine, m-am gândit puţin. Dar ştii, mi-am închipuit că ea e dură, e deşteaptă, e stăpână pe situaţie. N-am de ce să-mi fac griji.

— Desigur, spuse Jeff şi se aplecă. Deci din ce cauză îţi faci griji?

Norton se uită de jur-împrejurul biroului, jalnic.

— Nu ştiu, spuse şi ridică braţele. Nu ştiu, nu ştiu. *La dracu'!*

Fratele lui zâmbi şi oftă.

— Ai mestecat vreodată frunze de coca, Tom?

Norton clipi.

— Frunze de coca?

— Da.

— Ce-are asta cu…

— Încerc să fiu de folos. Răspunde la întrebare. Ai mestecat vreodată frunze de coca?

— Bineînţeles că da. De fiecare dată când trebuie să mergem în taberele de pregătire pentru o razie Marstcch, ni se dă un sac mare la aeroport şi ni se recomandă pentru altitudine. Are un gust de căcat. Deci ce are asta cu…

— O iei razna când mesteci coca?

— Ei, haide…

— Răspunde la întrebare.

Norton îşi încordă maxilarul.

— Nu. N-o iau razna. Uneori îmi amorţeşte gura, dar asta e tot. Doar îţi dă energie, te împiedică să te simţi obosit.

— Corect. Acum ascultă! Acest efect energizant este o parte a evoluţiei relaţiilor reciproc avantajoase dintre oameni şi planta de coca. Coca le oferă oamenilor beneficii medicale, oamenii se asigură că se cultivă multă coca. Toată lumea câştigă. Iar fiziologia umană se descurcă foarte confortabil cu efectele produse de frunză. E un beneficiu care nu se intersectează cu niciunul dintre celelalte laturi ale dinamicii supravieţuirii. N-o să faci nicio prostie numai pentru că mesteci frunzele alea.

— Oare de ce, întrebă Norton greoi, de fiecare dată când vin la tine după ajutor, tu trebuie să-mi ţii lecţii?

Jeff rânji.

— Pentru că sunt fratele tău mai mare, prostule. Acum fii atent! Dacă extragi alcaloidul din frunza de coca, dacă îl treci prin procesele chimice artificiale din care rezultă cocaina şi dacă trânteşti chestia asta în creierul uman, ei bine, atunci o să ai o cu totul altă poveste. Tragi câteva linii din rahatul ăsta şi cu siguranţă *o iei* razna. Probabil că o să faci şi câteva tâmpenii, tâmpenii care ar putea să te omoare într-un mediu mai neiertător decât New Yorkul. N-o să fii atent la indiciile sociale şi emoţionale care vin de la oamenii din jurul tău sau o să le interpretezi greşit. N-o să-ţi aduci aminte detalii personale utile. Posibil să te iei de femeia nepotrivită, să te baţi cu tipul nepotrivit. Judeci greşit vitezele, unghiurile şi distanţele. Iar pe termen lung, desigur, inima ta o să fie supusă la prea multă tensiune. Toate astea sunt căi numai bune să fii ucis. Ajungem la ideea că nu suntem construiţi ca să ne putem descurca cu substanţe pe care nivelul de tehnologie ni le poate oferi. O poveste veche de veacuri, acelaşi lucru şi cu zahărul, sarea, synadrive-ul, orice vrei tu.

— Şi variantele treisprezece, adăugă Norton trist.

— Corect. Cu toate că aici discutăm despre o problemă de soft mai degrabă decât despre una de hard. Cel puţin în măsura în care poţi face distincţia când e vorba de chimia creierului. Oricum, uite cum stau lucrurile: din tot ce am citit eu, iniţiatorii Proiectului Lawman au estimat că variantele treisprezece ar fi fost practic destul de buni într-un context de vânători-culegători. Să fii mare, dur şi violent e un plus de necontestat într-o astfel de societate. Obţii mai multă carne, mai mult respect, mai multe femei. Ca rezultat, ai mai mulţi urmaşi. Tipii ăştia încep să reprezinte o problemă serioasă numai după ce oamenii se stabilesc în comunităţi agricole. De ce? Pentru că ei nu fac ce li se spune. Nu vor munci pe câmp şi nu vor aduna recolta pentru vreun ticălos de boşorog cleptocrat cu barbă. Atunci rasa lor începe să se stingă, fiindcă restul oamenilor, îmbrobodiţi şi conformişti, se adună sub sacra autoritate paternă a respectivului ticălos cleptocrat, ies afară cu torţele şi uneltele agricole şi îi extermină pe amărâţi,

— Cu excepţia cleptocraţilor.

Ca efect al unei vieţi de rivalitate între fraţi, Norton se agăţă de firele mai puţin solide din teoria fratelui său.

— Vreau să zic că ei înşişi ar trebui să fie variante treisprezece, nu? Altfel, cum ar ajunge la putere?

Jeff ridică din umeri.

— Aparent, juriul mai dezbate asta. Curios este că profilul genetic al unui cleptocrat şi al unui treisprezece nu sunt atât de similare pe cât ai putea crede. În primul rând, variantele treisprezece nu par a fi prea interesate de bogăţia materială. Arată un entuziasm limitat faţă de orice nu poate fi purtat pe un umăr.

— Ei, haide. Cum poţi măsura aşa ceva?

— Nu-i chiar aşa de greu. Poate prin reacţia mentală involuntară la stimulii vizuali. Aici facem asta cu naufragiaţii, când sosesc. Ne ajută să le stabilim profilul. Oricum, există şi dovezi obţinute prin observaţii – se pare că înainte de Jacobsen şi razii, majoritatea trăiau în apartamente mici, neavând mai multe obiecte decât ar

putea încăpea într-un rucsac normal. Deci cleptocraţii probabil că nu erau deloc treisprezece, ci doar nişte băieţi deştepţi, ca noi, care au inventat o modalitate bazată pe raţiuni sociale de a-i învinge pe răii cei mari în clasamentul preferinţelor femeilor.

— Vorbeşte în numele tău.

— Vorbesc în numele tuturor, Tom. Pentru că în ultimii aproximativ douăzeci de mii de ani, tipii ăştia au dispărut. Noi i-am terminat. Şi terminându-i, am pierdut orice capacitate de a le face faţă.

— Şi asta ce înseamnă?

— Ei bine, care-i calitatea principală a oricărui bun lider, a oricărui membru dominant al unui grup?

— Nu ştiu. Aptitudinile de lucru în echipă?

Jeff râse.

— Cât de new-yorkez eşti, Tom.

— Şi tu ai fost cândva.

— Carisma! exclamă Jeff şi pocni din degete, cu o atitudine studiată. Liderii sunt carismatici. Convingători, impozanţi, fermecători în ciuda forţei lor. Uşor de urmat. Atractivi sexual pentru femei.

— Dar când *sunt* femei?

— Haide, vorbesc despre societăţi de vânători-culegători.

— Credeam că vorbeşti despre prezent.

— Societatea de vânători-culegători înseamnă prezent, în termenii evoluţiei umane. Nu ne-am schimbat atât de mult în ultimii cincizeci – o sută de ani.

— Cu excepţia exterminării variantelor treisprezece.

— Mda, dar asta nu e evoluţie. E un început de civilizaţie.

Norton se încruntă. În vocea lui Jeff răsuna o amărăciune subită, pe care nu o auzeai prea des.

— Te-ai cam acrit de toate dintr-odată, nu-i aşa?

Fratele lui oftă.

— Mda, ce pot să-ţi spun? Dacă lucrezi suficient de mult pentru Human Cost, începe să ţi se corodeze sufletul. Oricum, ideea e că variantele treisprezece par să vină cu o

întreagă suită de predispoziţii genetice spre dominaţia carismatică şi acţionează la niveluri pe care noi nu am mai fost nevoiţi să le manipulăm de douăzeci de mii de ani. E ca şi cum ar purta un vortex emoţional care sfâşie pe oricine ar atinge. Femeile fac fluturi în stomac pentru ei, bărbaţii îi urăsc cu patimă. Cei slabi şi uşor influenţabili îi urmează, li se predau, fac tot ce vor ei. Cei înclinaţi spre violenţă ripostează. Noi, ceilalţi, îi urâm în tăcere, dar nu îndrăznim să facem nimic în sensul ăsta. Vorbim despre o asemenea forţă a personalităţii, încât, dacă unul dintre tipii ăştia ar candida pentru vreo funcţie, şi-ar zdrobii toţi contracandidaţii. Ar fi politică pur Marstech, de fiecare dată învingători, garantaţi cu „etichetă neagră”. De ce crezi că Jacobsen i-a vrut închişi şi castraţi chimic? După cum văd eu lucrurile, dă-le drumul în lume şi, în câteva zeci de ani, vor conduce toate statele democratice de pe planetă. Ar demola procesul politic, ar retrage tot ceea societatea civilă feminizată a realizat în ultimele secole. Şi s-ar înmulţi ca iepurii, pentru că orice femeie atrasă cât de cât de sexualitatea masculină ar cădea lată la picioarele lor, mai spuse Jeff, cu un alt zâmbet crispat. Noi, ceilalţi, n-am avea nicio şansă. Asta te deranjează, frăţioare?

Norton gesticulă iritat.

— Nu, nu asta mă deranjează. Mă deranjează faptul că Marsalis va coopera cu noi doar atât cât o să dureze până să intre în unghiul mort şi apoi o să fugă. Şi mă mai deranjează că partenera mea s-ar putea să-şi vadă de drum fără să-şi dea seama de pericolul ăsta, lăsându-l liber pe Marsalis exact atunci când o să ne-o permitem mai puţin. Aşadar ceea ce vreau eu să ştiu exact este cât de mult mă pot baza pe Sevgi Ertekin că n-o s-o dea în bară în prezenţa tipului.

— Păi, cum se descurcă?

— Nu ştiu. Dar a plecat la Istanbul cu el, urmând o pistă pe care el a scos-o cam din senin. Asta a fost ieri, iar ea încă nu m-a sunat.

— Exoticul Istanbul, mm?

— Of, taci.

Jeff îşi reţinu zâmbetul.

— Scuze, nu m-am putut abţine. Uite, Tom, deocamdată eu nu mi-aş pierde somnul din cauza a ce mi-ai spus până acum. Sunt şanse ca, la un anumit nivel, ea să dorească să-l reguleze pe tipul ăsta…

— Minunat.

— …dar să vrei să regulezi un tip până-şi pierde minţile nu e acelaşi lucru cu a ţi le pierde pe ale tale. Adică, uite: povestea cu bonobo e asemănătoare. Ele au un sex-appeal feminin amplificat care aruncă în aer sistemele sexuale ale unui bărbat precum cocaina, de fiecare dată…

— Mda, tu ştii mai bine.

Jeff se opri şi îl privi cu reproş.

— Tom, am *spus* că îmi pare rău pentru scăparea cu Istanbulul. Mai lasă-mă dracului! Ceea ce vreau să zic este că n-o să mă vezi părăsind-o pe Megan şi pe copii pentru Nuying, nu-i aşa? Să risc divorţul, despărţirea de Jack şi Luisa, poate un proces pentru proastă conduită profesională, toate pentru că am înnebunit după o muiere modificată genetic. Lucrurile astea sunt importante pentru mine şi reuşesc să le pun în balanţă cu ceea ce îmi poate face. Nu. Şi ies învingător, Tom. Am controlul, şi ce e mai bun din cele două lumi. Sigur, am o problemă cu drogurile, iar drogurile sunt o tendinţă bonobo. Dar mă descurc. Asta faci, te descurci cu slăbiciunile tale. Preiei controlul. Dacă femeia despre care vorbeşti este cu adevărat profesionistă, serioasă în munca ei, dacă ştie cine e şi ce vrea, atunci nu există niciun motiv pentru care să nu poată face aceeaşi analiză costuri-beneficii şi să joace jocul în consecinţă. Genetica sugerează că femeile sunt oricum mai bune la asta, aşa că ea are un avantaj din start. Mă rog, nu zic că aş vrea să spăl de mână cearceafurile de la hotelul din Istanbul în care stau ei acum…

— Of, Doamne, Jeff.

Jeff îşi desfăcu mâinile:

— Scuze, frăţioare. Vrei să te fac să te simţi mai bine, să-ţi spun că drumul e liber ca să-ţi aplici manevra ta urbană de tip Manhattan asupra femeii? Nu pot. Dar dacă

ceea ce te preocupă cu adevărat este capacitatea ei profesională – în cazul ăsta, nu mi-aş face griji.

Stătură câteva clipe în tăcere. Pentru Norton, a-l lăsa pe Jeff să aibă ultimul cuvânt era ca un fel de înfrângere.

— Bun, atunci ce-i cu indiciul ăsta din Istanbul? Adică, serios, nu se apropie de niciuna dintre investigaţiile noastre curente, e în afara oricărui domeniu. Un alt treisprezece, închis de europeni în Turcia, care *ar putea* avea vreo legătură cu un gangster peruan, care *ar putea* fi în contact cu oamenii care, *probabil,* l-au ajutat pe renegatul nostru să se întoarcă de pe Marte. Ar trebui să am încredere în aşa ceva? E destul de subţire.

Jeff se uită pe fereastră.

— Poate că e, rosti absent. Variantele treisprezece nu gândesc la fel ca noi. Au conexiunile sinaptice complet diferite. În unele cazuri, cele extreme, noi le etichetăm drept paranoia sau tendinţe sociopate. Dar cel mai adesea se dovedesc a fi moduri diferite de a privi lucrurile. Din cauza asta, UNGLA angajează oameni ca Marsalis. Într-un fel, ăsta e motivul pentru care ţi-am sugerat să-l scoţi din Florida şi să-l angajezi. Ca să-ţi ofere acces şi la alte unghiuri de vedere, zise şi, brusc, îi aruncă o privire severă. N-ai spus nimănui că a fost sugestia mea, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Nu? Nici măcar fostei poliţiste care ţi s-a băgat aşa de adânc pe sub piele?

— Ţi-am promis ceva, Jeff. Eu îmi ţin promisiunile.

— Da, bine.

Îşi apăsă pentru o clipă degetele mari şi arătătoarele pe ochii strâns închişi.

— Iartă-mă. N-ar trebui să fiu atât de aspru cu tine, numai că acum sunt al naibii de stresat. În cele mai bune zile, slujba asta e ca mersul pe sârmă, din punct de vedere politic, iar acum nu avem cele mai bune zile. Dacă cineva ajunge să afle că directorul Human Cost Foundation dă sfaturi unui ofiţer COLIN în legătură cu îmbunătăţiţii genetic, voi fi nevoit să-mi caut altă slujbă. O să ni se arunce din nou în faţă întreaga superconspiraţie de rahat

Rim-China-Marte şi probabil că o să pierdem cea mai mare parte a fondurilor peste noapte. E destul de rău că îi primim pe refugiaţii din laboratoarele negre şi le dăm cetăţenie Rim. Să aranjăm eliberarea din închisoare a unor variante genetice periculoase ar fi ultima picătură.

— Mda, bine, ţi-am spus. Relaxează-te. Nu ştie nimeni.

Privindu-şi fratele, Norton simţi un nod neobişnuit în gât.

— Apreciez toate astea, Jeff. Poate uneori nu pare să fie chiar aşa, dar apreciez.

— Ştiu, zise Jeff şi îi zâmbi. Oricum, am avut grijă de tine încă de când erai de-o şchioapă. Pentru asta exişti fraţi mai mari, nu-i aşa? Un întreg stoc de predispoziţii genetice chiar sub nasul tău.

Norton clătină din cap.

— Ai lucrat prea mult în domeniul ăsta, Jeff. De ce nu spui pur şi simplu că ţii la mine?

— Credeam că tocmai am spus. Motivele esenţiale în dragostea dintre fraţi *sunt* de natură genetică. Nu trebuia să mă alătur Human Cost Foundation ca să ştiu asta.

Imaginea lui Megan apăru luminoasă în mintea Iul. Membrele lungi, bronzate şi surâsul pistruiat, soarele şi părul în ochi. Amintirea se instală cu forţa, părând să-l întunece vederea. Avu impresia că formatul *v* şi fratele lui fuseseră deodată comutaţi la o distanţă care-i amuţea. Vocea lui suna vag în propriile urechi.

— Da, dar rivalitatea dintre fraţi? Asta de unde vine?

Fratele lui ridică din umeri.

— Tot genetic. În esenţă, totul e aşa. Lăsându-i la o parte pe cei cu îmbunătăţiri Xtrasome, tot ceea ce suntem este construit pe o bazele unei tendinţe genetice.

— Şi aşa o justifici pe Nuying.

Jeff căpătă o expresie încordată.

— Cred că am discutat deja despre asta şi ultima dată nu mi-a făcut prea multă plăcere. Nu mă justific pentru ce am făcut cu Nu. Dar înţeleg de unde vine. Sunt două lucruri foarte diferite.

Norton lăsă amintirea lui Megan să se stingă.

— Da, bine. Las-o baltă. Îmi pare rău că m-am luat iar de tine. Şi eu sunt destul de stresat. Trebuie să mă descurc cu propriile mele tendinţe genetice, ştii?

— Toţi trebuie s-o facem, zise încet fratele lui. Treisprezece sau bonobo, sau doar nişte amărâţi de oameni normali. Mai devreme sau mai târziu, toţi trebuie să înfruntăm ce e înăuntrul nostru.

Capitolul 25

Dimineaţa sosi, încărcată de sunetele traficului pe Moda Caddesi şi de ţipete de copii. Lumina puternică a soarelui cădea oblic pe peretele camerei în care el alesese să doarmă şi-i aduse concluzia nesigură că afară, în spatele apartamentului, se afla terenul de joacă al unei şcoli, chiar sub fereastră. Se smulse cu greu din pat, bâjbâi prin jur, căutând baia, şi dădu peste o Ertekin sforăind uşor; dormea pe spate, cu gura întredeschisă, lipsită de eleganţă în tricoul uzat NYPD şi pe cearceafuri şifonate, cu o mână îndoită aruncată deasupra capului.

Absorbi imaginea, apoi se strecură afară în tăcere, găsi baia şi se uşură îndelung, necesar.

O uşoară mahmureală îi îmboldea ursuz tâmplele, dar nu atât de rău cum se aşteptase. Îşi băgă capul sub robinet.

O lăsă pe Ertekin să doarmă, se duse în bucătărie şi descoperi un distribuitor de băcănie semi-automat aflat într-o nişă de lângă panoul sistemului de încălzire. Comandă şi pâine proaspătă şi *simit,* necunoscând preferinţele lui Ertekin, lapte şi încă alte câteva lucruri. Într-un dulap găsi un pachet nedesfăcut de cafea nemodificată, produsă pe Pământ, iar pe blat descoperi o cană pentru espresso în stil mediteranean. Aprinse aragazul şi puse cana pe foc: când începu să bolborosească, micul dejun era livrat jos, la intrarea principală. Îl primi, găsi un telefon cu ecran şi îl cără până pe masa din bucătărie. Desfăcu pachetul cu *simit* – inele noduroase de aluat răsucit şi copt, presărate cu seminţe de susan, calde încă, – rupse unul bucăţi, îşi turnă o cafea şi începu să-l caute pe Stéphane Névant.

Îi luă ceva timp.

Ofiţerul de serviciu de la sediul departamentului lagărelor din Ankara nu-i era cunoscut şi nu putu apela la poziţia lui în UNGLA pentru că îi expiraseră de şase luni codurile operaţionale. Numirea unor prieteni nu-i fu de

folos. Trebui să-şi programeze o audienţă la unul dintre birourile locale unde, după câte se părea, Battal Yavuz petrecuse ceva timp. Când încercă acolo, Battal era plecat într-o patrulare şi nu răspundea apelurilor radio.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face femeia de la birou era să preia un mesaj.

— Spune-i doar că e un ticălos destrăbălat şi că un treisprezece mare şi rău o să zboare acolo şi o să-i fure femeia dacă nu mă sună.

Chipul de pe ecran se înroşi uşor.

— Nu cred…

— Nu, serios. Ăsta e mesajul. Mulţumesc.

Zgomote pe coridor. Întrerupse convorbirea şi rupse încă un *simit.* Descoperi un surâs neaşteptat în colţul gurii şi îl alungă. Ertekin folosi baia, după zgomote păru că se întoarce în dormitor şi pe moment se gândi că avea să se culce din nou. Apoi auzi din nou paşi pe coridor, apropiindu-se. Se lăsă pe spate în scaun ca s-o privească intrând în bucătărie.

Se întreba dacă purta încă tricoul. Mahmureala, îşi dădu seama vag, se retrăgea.

Ea era îmbrăcată. Cu părul nepieptănat, cu încruntarea proaspăt îndepărtată de pe faţă.

— ’Neaţa. Ai dormit bine?

Ea mârâi ceva.

— Ce faci acolo?

— Lucrez, zise şi arătă spre telefon. Aştept să mă sune Névant. De ce, ce credeai? Că o să fug imediat ce ai leşinat? Perfidul, egocentricul, ticălosul treisprezece.

— N-am leşinat.

— Mă rog, ai scăpat paharul din mână în timp ce îţi odihneai ochii. Mi-am imaginat că o să termini de băut, aşa că m-am culcat. Te doare capul?

Privirea pe care i-o aruncă fu un răspuns suficient.

— Mai e cafea în cană, dar trebuie să fie aproape rece. Pot să…

Telefonul ţârâi. Carl înălţă o sprânceană şi îl deschise. Ertekin îşi făcu de lucru cu cafeaua, iar el îşi fixă privirea

pe ecran. O imagine se concretiză, pixelizată. O perspectivă largă asupra unui peisaj arid, prin parbrizul şi ferestrele laterale ale unei camionete de teren pentru patrulare. Battal Yavuz stătea pe scaunul şoferului, cu trăsăturile lui bucălate ascuţite de neîncredere.

— Carl? Imposibil să fii tu.

— Chiar eu.

— Te-au închis în Jesusland, omule. Ne-a spus Di Palma. S-au invocat puteri speciale, detenţie pe termen nedefinit, fără judecată. Cum dracu’ ai scăpat de asta?

— Am scăpat de pe Marte, Battal. Ce credeai, că o să mă reţină Jesusland?

— Nu se ştie niciodată, omule. Sunt recunoscuţi pentru rahatul ăsta cu detenţia pe termen nedefinit. Barbari nenorociţi!

De partea cealaltă a mesei, Sevgi Ertekin pufni. Carl îi aruncă o privire întrebătoare. Ea ridică din umeri şi sorbi din cafea.

— Şi oricum, ce cauţi în Istanbul? Vii în vizită?

— Să nu crezi că am timp pentru asta, Battal. Dar ascultă, mă gândeam că ai putea să-mi faci o favoare.

⁂

Când închise, Ertekin stătea lăbărţată pe scaunul din faţa lui şi fixa fundul cănii ei de cafea.

O privi curios.

— Ce-a fost aia?

— Care aia?

Carl îi mimă pufnitul.

— Aia.

— Of. Da. E amuzant să auzi un turc vorbind despre barbaria altcuiva.

— Mă rog, era vorba de Jesusland.

— Mda, fie, zise ea şi se îndreptă brusc pe scaun. Uite ce e, Marsalis, tata a avut un motiv să părăsească ţara asta. Tatăl şi unchiul lui au murit amândoi în nenorocita aia de piaţă Taksim pentru că ilustra armată turcă a decis dintr-odată că libertatea cuvântului le-a cam scăpat din mână. Ştii, voi, europenii, credeţi că sunteţi deasupra tuturor cu

societăţile voastre laice, cu puterea voastră blândă, cu forţele de securitate mai mult decât blânde, despre care nimeni nu vrea să vorbească. Dar în final…

— În final – spuse el cu glas puţin răguşit, pentru că Battal îi era prieten, iar el nu avea prea mulţi – Turcia e încă întreagă. Au avut şi o latură religioasă halucinantă, ştii, şi o problemă cu dogma patriotică excesivă. Dar le-au rezolvat. Cei care au rămas, cei care nu au cedat în faţa idioţeniei fundamentaliste sau nu au alergat după un paradis confortabil în alte părţi – în final ei au schimbat ceva, ei au păstrat integritatea.

— Da, cu nişte investiţii judicioase din partea partidelor europene interesate, aşa am auzit eu.

— Nimic din toate astea nu neagă faptul că Jesusland e o societate barbară, din care tu oricum nu provii, aşa că *ce vrei să spui?*

Ea îi întoarse privirea. Carl oftă.

— Uite ce-i. Şi pe mine mă doare capul. De ce nu vorbeşti tu cu Battal când ajunge aici? El e cel care m-a învăţat istoria locală, tipul a predat într-o închisoare înainte să aibă afacerea asta, şi se pricepe. Şi-a scris teza de doctorat despre Turcia şi vechea SUA, mai asemănătoare decât ai putea crede. Vorbeşte cu el.

— Crezi că o să vină aici?

— Dacă vine Névant, va trebui să aibă o escortă. Şi nu-l văd pe Battal ratând ocazia de a-şi vedea prietenii de ceainărie în Istanbul, pe banii altcuiva. Da, o să vină.

Ertekin pufni.

— *Dacă* vine Névant.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Nevant. Doar faptul că îi cer ajutorul va fi suficient să-l aducă aici. O să-i placă la nebunie.

— Poate o să-i placă la nebunie să te refuze.

— Poate. Dar o să vină aici s-o facă. O să vrea să-mi vadă faţa. Şi în plus…

Carl desfăcu braţele, zâmbind strâmb:

— …e posibil ca asta să fie unica lui şansă să scape din lagăr în următorii zece ani.

Ea aprobă încet cu o mişcare a capului, ca o persoană care asimilează un concept nou. Încă privea în cana de cafea. Carl avu sentimentul brusc şi incomod că ceea ce tocmai înţelesese ea nu avea prea mult de-a face cu ceea ce spunea el.

— Bineînţeles, rosti Sevgi, în realitate nu e nevoie ca vreunul dintre ei să vină aici. Am putea la fel de uşor să mergem noi la ei, nu-i aşa?

Ochii ei priviră brusc în sus, fixându-se pe faţa lui:

— Să mergem noi în lagăr?

Fusese numai o secundă, dar îl prinsese.

— Da, am putea, răspunse el destul de moale. Dar suntem amândoi mahmuri şi mie îmi place priveliştea de la fereastra asta. Aşa că de ce să ne ostenim să mergem acolo, când îl putem face pe el să vină la noi?

Sevgi se ridică de la masă şi privi în jos spre el.

— Corect.

O clipă, el se gândi că intenţiona să insiste, dar ea se mulţumi să zâmbească, dădu iar din cap şi îl lăsă în bucătărie, cu amintirile despre lagăr şi despre cei pe care îi târâse înapoi acolo agitându-se în mintea lui, în asocierile libere ale mahmurelii.

Mai stătea încă în bucătărie când sună Névant.

Capitolul 26

— Ştiai că o să vin, aşa-i?

— Da.

Névant trase din ţigară, lăsă fumul să i se reverse din gură şi îl trase puternic pe nas.

— Ai ştiut, pe naiba.

Carl ridică din umeri.

— Bine.

— Vrei să ştii de ce am venit?

— Sigur.

Francezul rânji şi se aplecă peste masă, într-o parodie de atitudine confidenţială.

— Am venit să-ţi pârlesc dosul, omule de pe Marte.

Dincolo de ferestrele restaurantului, apusul învineţea şi însângera cerul peste Marea Marmara. Zdrenţe de nori, pătate cu roşu. Carl întâlni privirea lui Névant şi i-o susţinu.

— Asta-i ceva original.

— Mde, făcu Névant şi se lăsă din nou pe spate, fixând tăblia mesei. Uneori, străvechile motive înrădăcinate în gene sunt cele mai bune, să ştii.

— De asta ai încercat să-l convingi pe Marco Bambaren să te găzduiască? Din motive înrădăcinate în gene?

— Dacă vrei. *A fost* o chestiune de supravieţuire.

— Da, supravieţuire ca rumegător.

Névant ridică ochii. Carl surprinse tresărirea unei comenzi de luptă înăbuşite coborându-i pe nervii braţului. Precum majoritatea variantelor treisprezece, francezul era puternic din punct de vedere fizic, cu pieptul şi umerii laţi, cu membre lungi, muşchi ca nişte funii, capul mare şi solid. Dar cumva, la Névant masivitatea părea să se fi redus la o spirală palidă, licantropică, de potenţial. Slăbise de când îl văzuse Carl ultima oară, iar nasul şi pometţii îi ieşeau ascuţiţi prin piele. Ochii înguşti, gri-verzui erau întunecaţi de furie şi zâmbetul îi semăna cu un mârâit

tăcut, dezvelindu-i lent dinţii. Fusese rapid cu trei ani în urmă, în Arequipa – Carl îşi consumase tot meshul ca să-l învingă. Dacă s-ar fi repezit acum peste masă ar fi fost ca un bici, ca atacul unui şarpe.

— Nu prea-mi place geaca ta. Ce-i asta, modă din închisoare?

Carl ridică din umeri.

— Suvenir.

— Asta nu-i o scuză. Cât te-a costat?

— Vreo patru luni.

O scurtă pauză. Francezul înălţă o sprânceană.

— Măi, măi. Ce s-a întâmplat, ţi-a expirat licenţa?

— Nu, e încă validă.

— Încă te mai ocupi cu aceleaşi rahaturi, hm? zise Névant, suflând un nor lung de fum peste masă. Încă îţi mai vânezi fraţii pentru şefu'?

— Hai, *te rog.*

— Ştii, n-aş face-o doar pentru mine, omule de pe Marte.

— Poftim?

— Să te omor. N-aş face-o doar pentru mine. Ai un fan club numeros acolo, în lagăr. Nu prea poţi să-i învinovăţeşti, nu-i aşa? Iar dacă eu te-aş ucide şi ei ar afla despre asta…

Névant căscă şi se întinse, eliberându-şi din trup încordarea care preceda lupta. Păi, probabil n-ar mai trebui niciodată să-mi cumpăr singur ţigări.

— Aş fi crezut că vor să mă omoare cu mâna lor.

Francezul gesticulă.

— Există limite ale răzbunării. Nu te pot ucide *toţi* şi, fiind blocaţi acolo deocamdată, niciunul dintre ei nu poate. În lagăr capeţi o oarecare înţelepciune, iar asta e mai bine decât nimic.

— Ar trebui să mă simt prost?

Rânjetul de lup reveni.

— Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăceşte-te în ele cum crezi de cuviinţă.

— Au avut ocazia, Stéphane. Toţi aţi avut. Aţi fi putut pleca pe Marte.

— Mda, se pare că acolo nu simt numai pietre roşii şi sasuri. Am văzut reclamele pe drum.

Névant atinse cu o unghie paharul de *raki* aflat pe masă, în faţa lui. Încă nu-l ridicase, nici nu se atinsese de tava cu *meze* aşezată între cei doi.

— Sună grozav. Mi-e greu să înţeleg de ce te-ai întors.

— Am câştigat la loterie.

— O, aşa e, am uitat. E atât de multă distracţie pe Marte, încât pălmaşii îşi cumpără câte un bilet în fiecare lună, să vadă dacă pot să scape dracului de acolo şi să se întoarcă acasă.

Carl ridică din umeri.

— N-am spus că e paradisul. A fost o opţiune.

— Uite ce e. *Tu* te-ai întors, iar *motivul* pentru care te-ai întors este că viaţa pe Marte e o grămadă de căcat, spuse Névant şi suflă din nou fumul spre el. Unii dintre noi n-avem nevoie să facem excursia asta ca să ne dăm seama.

— Tu erai ocupat să plănuieşti cum să-ţi petreci tot restul vieţii pe *altiplano* când te-am ajuns eu din urmă. Numai pe Marte mai găseşti gravitaţie mai scăzută.

Névant zâmbi subţire.

— Aşa spui tu.

— De ce te-aş minţi?

Afară, luminile străzii înviau pe faleză. Sevgi Ertekin şi Battal Yavuz stăteau unul lângă altul, pe scaunele înalte ale unei gherete cu salep, la zece metri mai încolo, pe promenadă. Îşi ţineau băuturile în mâinile făcute căuş şi păreau că se înţeleg bine. Névant făcu semn cu capul în direcţia lor.

— Aşadar, cine e ea?

⁂

— Nu, nu sunt partenera lui, zise Sevgi, străduindu-se să-şi înlăture iritarea din voce. E doar ceva temporar.

— OK, scuze. M-am înşelat. Doar că voi doi păreţi, ştii…

— Părem *cum?*

Yavuz ridică din umeri.

— Conectaţi, presupun. E ceva neobişnuit la Marsalis. Chiar pentru un treisprezece, e cam închis în sine. Nu e

uşor să te apropii de tipii ăştia.

— Mie-mi spui!

— Mda. Nu vreau să par unul dintre idioţii ăia cu Puritatea Umană, dar deja administrez lagărul de zece ani şi trebuie să spun că variantele treisprezece sunt lucrul cel mai apropiat de extratereştri pe care l-am văzut.

— Am auzit spunându-se acelaşi lucru şi despre femei.

— De către bărbaţi, da.

Yavuz sorbi din salep şi zâmbi. Figura i se întrezărea veselă în semiîntunericul serii şi printre luminile galbene ale gheretei. Gulerul jachetei încadra o faţă bronzată, bine hrănită, iar sub pulover se zărea o burtă mică, dar evidentă. Viaţa la UNGLA Eurozone părea să-i priască. Părul avea o dezordine academică, ochii îi sclipeau vesel în lumina reflectată.

— E normal. Aşa sunteţi voi, oamenii, în comparaţie cu noi.

— *Voi, oamenii?*

— Glumesc, bineînţeles. Dar, aşa cum, din punct de vedere genetic, masculii şi femelele sunt substanţial diferiţi – Yavuz indică lejer cu degetul în spate, spre interiorul luminat al restaurantului şi către cei doi bărbaţi care stăteau unul în faţa altuia, la fereastră – în acelaşi fel ei doi sunt substanţial diferiţi de mine şi de tine.

— Totuşi ceva mai apropiaţi de *voi, oamenii,* zise Sevgi acru. Corect?

Yavuz chicoti.

— Pe departe. Din punct de vedere al chimiei testosteronului, în predispoziţia pentru acte violente şi suspendarea empatiei de bază, da, presupun că aşa e. Ei sunt mai mult masculini decât feminini, desigur. Dar nici nu a încercat nimeni să construiască o femeie treisprezece.

— Din câte ştim.

— Din câte ştim, repetă el şi oftă. Am înţeles că predispoziţia pentru acte violente şi suspendarea empatiei au fost exact trăsăturile pe care cercetătorii au sperat să le amplifice. Deci nu e o surpriză că au optat pentru modelul masculin.

Pentru o clipă, privirea lui alunecă peste umărul ei, spre mare.

— Uneori, rosti încet, mi-e ruşine că simt bărbat.

Sevgi se foi încurcată pe scaunul ei. Răsuci cana cu salep în ambele mâini. Vorbeau turceşte, ea puţin greoi, din cauza lipsei de exerciţiu şi, într-un fel, din cauza asocierilor cu poznele şi mustrările din copilărie, iar exprimarea în turcă a acelui sentiment – *ruşine* – împrumută o forţă obscură cuvintelor lui Yavuz. Îşi simţi obrajii încălzindu-i-se de simpatie în aerul rece.

— Vreau să spun – continuă el tot fără să se uite la ea – calculăm cât de civilizat este un popor prin nivelul de participare al femeilor. Ne temem de acele societăţi unde femeile încă nu au acces la putere, şi pe bună dreptate. Când investigăm crimele violente presupunem, în mod corect, că făptaşul este cel mai probabil un bărbat. Considerăm dominanţa socială masculină drept prezicere a unor necazuri şi suferinţe, pentru că, la urma urmelor, bărbaţii reprezintă problema.

Ochii lui Sevgi fugiră spre fereastra restaurantului. Stéphane Névant era aplecat peste masă, gesticulând, vorbind concentrat. Marsalis îi întorcea privirea impasibil, cu braţele prinse la spatele scaunului şi capul înclinat uşor într-o parte. Aceeaşi intensitate părea să emane din ambii bărbaţi, cu toate diferenţele din atitudinea lor. Aceeaşi senzaţie de forţă brută. Era greu să-ţi imaginezi că vreunul dintre ei ar vorbi vreodată despre sentimentul de ruşine. Indiferent din ce cauză.

Adânc, în stomac, în ciuda ei, ceva se încălzi şi se înmuie. Îşi simţi din nou obrajii înroşindu-se, mai puternic. Îşi drese glasul.

— Cred că lucrurile se pot privi şi în alt fel, spuse ea repede. La New York am o prietenă, Meltem, care e imam. Ea spune că e o chestiune de stadiu în evoluţia umană. Eşti musulman, aşa-i?

Amuzat, Yavuz zâmbi.

— Cu numele.

— Ei bine, Meltem spune – e şi ea turcoaică, americancă

de origine turcă adică, şi e credincioasă, desigur, dar…

— Mda, făcu Yavuz tărăgănat. Face parte din atribuţiile de serviciu, îmi imaginez.

Sevgi râse.

— Corect. Dar ea e o sufistă feministă. A studiat cu Nazli Valipour în Ahvaz înainte de reprimare. Ai auzit de şcoala Rabiah?

Bărbatul din faţa ei aprobă.

— Am citit despre ei. Chestia cu Ibn Idris, nu-i aşa? Pune sub semnul întrebării orice autoritate ulterioară Profetului.

— Deci, Valipour îl citează pe Idris, da, dar, în realitate, ea trage o linie înapoi până la Rabiah al-Basri însăşi şi susţine că interpretarea Rabiei privind datoria religioasă ca fiind numai iubire religioasă este, hm, vezi tu, un prototip al înţelegerii feministe a Islamului.

Şi atunci zelul îi secă, devenind deodată conştientă de sine. În New York nu era obişnuită să discute despre aşa ceva. Pe atunci mergea rar la moschee, nu găsea niciodată timp pentru asta. Conversaţiile cu Meltem încetaseră curând după moartea lui Ethan. Era prea furioasă pe un Dumnezeu în care nu era sigură că mai credea şi, în absenţa lui răsunătoare, pe oricine care făcea greşeala să-i ia apărarea.

Dar Battal Yavuz se mulţumi să zâmbească şi să soarbă din salep.

— Bine, ăsta pare un unghi interesant de abordare, spuse el. Şi cum împacă imamul tău feminismul ei islamic cu toate prostiile incomode din tradiţie şi din Carte?

Sevgi se încruntă, căutând prin turca ei ruginită.

— Păi, există cicluri, înţelegi. Aşa cum apare în context istoric, ciclul masculin al civilizaţiei a *trebuit* să vină primul, pentru că nu se găsea altă cale decât forţa masculină care să creeze o civilizaţie. Ca să ai legi, arte şi ştiinţe, trebuie să ai societăţi agrare stabile şi o clasă nelucrătoare care să poată dezvolta aşa ceva. Dar acest tip de societate trebuie întărită, chiar destul de brutal în termenii în care privim lucrurile azi.

— Corect, zise Yavuz şi arătă cu capul spre cei doi

treisprezece din restaurant. Pentru început, trebuie să scapi de toţi tipii ăştia.

⁂

— Ea e clientul, spuse Carl, luând cu furculiţa o felie de vânătă din tava cu *meze.* Ai de gând să mănânci ceva din astea?

Un ultim fum adânc din ţigară, o sprânceană înălţată. Névant strivi mucul.

— Acum eşti *freelancer?*

— Întotdeauna am fost, Stéphane. UNGLA deţine licenţa, dar nu fac decât să mă cheme atunci când au nevoie. În restul timpului trebuie să-mi câştig existenţa ca oricine altcineva.

— Şi ce vrea *clientul* de la mine?

— Căutăm conexiuni cu *familias andinas.* Încercăm să prindem o reţea de traficanţi Marstech în taberele de pregătire.

— Ce motiv aş avea să vă ajut la asta?

— În afară de faptul că Manco Bambaren mi te-a vândut acum trei ani? Nu, nu-mi vine în minte alt motiv, întotdeauna te-am considerat un tip iertător.

Névant schiţă un scurt zâmbet.

— Mda, *tayta* Manco m-a vândut. Dar tu ai venit să mă ridici.

— Dă vina pe mesager, nu?

— O, chiar aşa fac.

Carl îşi mai luă *meze.*

— Crezi cu adevărat că un naş mafiot de mâna a doua cu iluzii etnice s-ar fi pus cu UNGLA pentru tine? Erai chiar atât de disperat să crezi că ai găsit o ascunzătoare, Stéphane? Manco a ajuns în poziţia de *tayta* din anumite motive şi cu siguranţă nu datorită firii lui caritabile.

— Ce naiba ştii tu despre astea, omule de pe Marte? Din câte îmi amintesc, tu erai un pacificator urban mărunt, în cea mai mare parte a timpului petrecut în Orientul Mijlociu.

— Ştiu că…

— Ştii că *încă* mai există alianţe ale dictatorilor militari,

operaţionale în Asia Centrală, pe care eu le-am construit din nimic în ’87? Ştii pe câţi dintre preşedinţii marionetă pe care tu îi vezi dând din gură pe Al Jazeera *i-am ajutat să se lanseze?*

Carl ridică din umeri.

— Dacă funcţionează în Asia Centrală, nu înseamnă că o să se potrivească în America de Sud. E un continent cu totul diferit, Stéphane.

— Da, şi un scop cu totul diferit.

Névant scutură încă o ţigară din pachet. O potrivi în colţul gurii, o aprinse şi înălţă sprâncenele.

— Vrei una?

— Mănânc.

— Treaba ta.

Se aplecă, suflă fumul peste masă şi rânji:

— Vezi tu, *familias* nu sunt ca ticăloşii de dictatori, n-au fost niciodată. Dictatorii vor aceleaşi lucruri pe care le vrea orice politician din categoria rumegătoarelor – legitimitate, recunoaştere şi respect din partea restului turmei. Tot circul.

Carl aprobă cu o mişcare a capului, mestecând. Avusese parte de aceeaşi predică din partea lui Névant în urmă cu trei ani, când aştepta să se rezolve cu documentele ca să-l poată scoate pe francez din Lima, legat. Dar îl lăsă pe Névant să peroreze.

Carl n-avea altă posibilitate să afle ceva ce i-ar fi putui folosi.

— De obicei, ai un vid legislativ şi o grămadă de ticăloşi luptându-se să-şi pună ştampila pe o nouă ordina care să le permită să ocupe locul din faţă în limuzina conducerii. Vezi, cu *familias* n-o să fie niciodată aşa. Există *deja* o structură la faţa locului şi e deja plin de dobitoci legitimizaţi, albi *criollo* şi *indigenas* dresaţi din care se constituie parlamentul, armata, băncile, proprietarii de pământuri – toate lucrurile bune în buzunarele lor. *Familias* sunt blocate, tot ce le rămâne sunt crimele şi ecoul slab al suferinţei etnice, spuse Névant şi duse o mână căuş la ureche. Şi ecoul se stinge, omule. COLIN a

trimis aşa de mulţi nativi din *altiplano* pe Marte în ultimii cincizeci de ani, a băgat atât de mulţi bani în regiune, încât familiile nu mai pot recruta oameni ca pe vremuri. Singurele locuri în care mai au putere sunt populaţiile din ghetourile Republicii. Nimeni altcineva nu se mai deranjează. Nimeni nu se mai teme de ele.

— Deci tu aveai să fii cel care iscă teama.

Alte valuri de fum. Névant gesticulă prin el.

— Joci după puterile tale. Toată lumea se teme de treisprezece.

— Da, cam aşa e, dacă n-ar fi toţi închişi.

Francezul rânji.

— Ai vrea tu.

— Of, haide, răspunse Carl, fluturându-şi furculiţa, Avem vreo douăzeci liberi în acelaşi timp, cel mult.

— Nu asta-i ideea, omule de pe Marte. Nu-i deloc asta ideea.

— Nu? Atunci care-i ideea?

Névant se jucă cu tacâmurile de pe partea lui de masă, abia atingându-le cu vârfurile degetelor mâinii drepte.

— Ideea e că noi existăm. Suntem găselniţa perfectă pentru toate temerile lor atavice. Au căutat cu disperare vrăjitoare şi monştri încă de când ne-au curăţat pentru prima oară. Acum ne au din nou.

⁂

— OK, deci forţa masculină şi ierarhia fixează rasa umană într-o ordine socială coerentă, îi extermină pe cei mai răi dintre rebeli şi furnizează o bază stabilă, toate pentru ca, mii de ani mai târziu, principiile feminine să poată ajunge la guvernare cu un minimum de bun-simţ datorat civilizaţiei. Asta e poziţia imamului tău?

Sevgi aprobă.

— E şi poziţia lui Valipour, mai mult sau mai puţin. Şi o poziţie sufistă validă, în măsura în care reprezintă o revelaţie continuă.

— Într-un fel, explică derapajele, nu-i aşa? zâmbi Yavuz. „Mulţumim, băieţi, aţi făcut o treabă grozavă având în vedere limitările sexului vostru, dar de aici preluăm noi.”

Vreau să zic că e greu să ţi-i imaginezi pe *shahuda* acceptând asta în linişte.

— Păi… – făcu ridicând din umeri –… nici n-au acceptat.

— Mda, îmi amintesc mulţimea cântând pe străzi, când eram copil.

Glasul lui Yavuz căpătă o notă de discurs monoton, bombastic:

— „Bărbaţii au autoritate asupra femeilor pentru că Allah l-a făcut pe bărbat superior femeii.” Şi aşa mai departe, continuă Yaruz.

Sevgi pufni.

— Rahatul ăla obosit!

— Rahatul ăla obosit e Coranul, din câte îmi amintesc. Coranul nu este o parte a islamismului din New York?

— Foarte nostim! Contextul istoric nu este o parte a inteligenţei umane, pe aici?

Din nou zâmbetul diabolic. Yavuz părea să se fi scuturat de accesul subit de vinovăţie masculină.

— Pe aici, da. Dar nu e nevoie să înaintezi prea mult spre sud-est pentru ca ideile umane inteligente să fie destul de sever dezaprobate. Că veni vorba, din câte am auzit, nu e nevoie să te îndepărtezi prea mult de New York, spre sud-est, ca să se întâmple acelaşi lucru.

Ea râse.

— Un comentariu corect. Marsalis mi-a zis că ţi-ai scris teza de doctorat pe tema asta. Asemănările dintre Statele Unite înainte de Secesiune şi Turcia, ceva de genul ăsta?

— „Paralele psihosociale între naţionalismul turc şi cel american”, câtă Yavuz cu o îngâmfare parodiată şi gesticulă modest, subminând efectul. Nimic nu e vreodată aşa de simplu, desigur, dar *au existat* multe asemănări. Ambele tipuri de naţionalism sunt mari, arogante, fondate pe un sol cultural foarte superficial. Ambele sunt societăţi laice constituţionale, cu fundamentalismul plin de resentimente muşcându-le de călcâie. În ambele cazuri există o diferenţiere culturală masivă între societăţile urbane şi rurale. Niciuna nu se descurcă prea bine cu Noua Matematică, ambele încercând să combată virilicidul

cu legi draconice privind drogurile şi cu dorinţe deşarte. Ştii că şi ţara asta s-ar fi putut fractura, la fel ca Statele Unite, dacă n-ar fi dat târcoale europenii, acţionând pârghiile din exterior.

— Nu pari prea mulţumit de asta.

Turcul oftă.

— Da, ştiu. Şi presupun că ar trebui să fiu. Cu siguranţă nu vreau să văd *shahuda* pândind pe străzi, împușcându-mi fiicele dacă umblă fără văl sau expun mai multă piele decât un cadavru împachetat. Dar nici nu e ceva nostim să ştii că întreaga ţară e la mâna unei adunături de ex-imperialişti din cale-afară de cinici.

— Acum pari aproape patriot.

— Nu-s aşa, răspunse şi clătină trist din cap. Ţi-a spus Carl că am predat în închisori înainte să am postul ăsta?

— A pomenit de asta.

— Ajungi să vezi unele lucruri neplăcute din sistemul penal turc. Am întâlnit cam prea mulţi prizonieri politici îngroziţi de tortură ca să mai fiu un patriot turc. După cum văd eu lucrurile, cei care sunt mândri de ţara lor ori sunt nişte huligani, ori pur şi simplu nu au citit încă destulă istorie.

— Îmi place asta, zise Sevgi şi zâmbi cu nasul în cana de salep. Deci tu crezi că Statele Unite ar fi putut rezista la fel ca Turcia. Vreau să zic, dacă ar fi existat o forţă exterioară care să aplice presiunea corectă?

— Nu, nu în mod necesar, răspunse Yavuz, părând incredibil de trist. Voi aţi avut problema drepturilor tuturor statelor, ceea ce noi nu am avut niciodată. Două secole de resentimente sudiste şi neînţelegeri culturale, furie religioasă, tensiuni rasiste. Astea sunt fisuri destul de adânci. Plus legile anti-drog care înseamnă mai puţine şanse ca virilicidul să-şi facă purificarea aşa cum s-a întâmplat în alte părţi.

Puse cana de salep pe tejghea, se lăsă pe spate şi întinse palmele deschise spre cană ca într-o invocaţie obscură.

— Dar oricum, e un punct de vedere academic. Pentru că niciodată *nu a existat o* forţă exterioară destul de mare

ca să vă determine să vă purtaţi frumos. COLIN nu exista pe atunci în forma actuală, ONU era încă un tigru fără dinţi încercând să-şi găsească colţii. Chinezilor nu le păsa. Corporaţiile locale se purtau ca nişte huligani, nu voiau decât forţă de muncă şi resurse ieftine, atât cât durau ele. Au existat protestele lobby-ului ecologist, febra Zhang care a speriat de moarte populaţia de origine asiatică. Interesele comerciale ale Coastei Pacificului nu vor război, ele doar fac un pas înainte şi îşi prezintă oferta, şi cam toată lumea de pe Coasta de Vest respiră adânc uşurată atunci când procedează aşa. Los Angelesul e primul care să încerce marea cu degetul, apoi, dacă merge, toţi cei de pe coastă plonjează.

Sevgi dădu aprobator din cap. Undeva, într-o cutie de pe un dulap, încă mai păstra o copie a cartei Angeline Freeport. Murat i-o adusese de la o conferinţă medicală pe Coasta de Vest, când ea era încă la liceu. Ca mulţi dintre imigranţii norocoşi ai primei generaţii, el era pasionat de ţara sa adoptivă, chiar şi după ce se fisurase sub tălpile lui, aproape imediat ce coborâse din avion.

— Da, zise ea ursuz. Şi tot ce face Coasta de *Vest...*

Yavuz înclină din cap, ca un profesor.

— Chiar aşa. Statele din nord-est profită de precedent şi pleacă şi ele. De fiecare parte, retorica a urcat atât de sus, încât nimeni nu mai poate da înapoi. Impasul masculin clasic. Onoarea e satisfăcută, dar toată lumea pierde. Un caz ca la carte. Ai citit-o vreodată pe Mariela Groombridge? *State în evoluţie?*

Ea clătină din cap.

— Ar trebui. E sclipitoare. A predat la Universitatea din Texas până când a fost dată afară fiindcă a semnat o petiţie anti-creaţionistă. Acum e în Viena. Practic, ea demonstrează că Secesiunea a fost un exemplu de stat-naţiune sortit pieirii pentru că nu a reuşit să se adapteze. America nu a putut face faţă modernităţii, a murit din cauza şocului şi a fost făcută bucăţi de entităţi mai adaptabile. Cu toate că eu cred că ea tinde se ocolească motivul real pentru care a murit, de fapt, America.

— Care este?

Yavuz ridică din umeri.

— Frica.

⁂

— E o putere mai presus de numere.

Névant tot nu se atinsese de *meze,* dar paharul de *raki* era acum mai gol cu câteva degete. Zise pufnind:

— Tu crezi că rumegătoarelor le pasă de *fapte?* De statistici şi studii oficiale? E un reflex. Aşa respiră şi trăiesc oamenii ăia. *Există* monştri, *există* rău – *undeva, în întuneric.* Bu-hu-hu. Ştii, înainte de a ieşi eu din Peru, Manco lansase un zvon cum că avea *pistacos* care lucrau pentru el. Care reglau conturile pentru scandalul pariurilor din ’03.

Carl aprobă. Pe Marte văzuse cum *familias* făceau manevre similare în rândurile clasei mai puţin educate a forţei de muncă din Uplands Initiative. Îi fusese propus chiar lui, în mai multe rânduri, să fie *pistaco,* în ciuda faptului că n-avea pielea deschisă la culoare.

— Orice ar merge, presupun.

— Da, mă rog. A mers, un timp.

Névant pufni dezgustat şi dădu pe gât încă o înghiţitură de *raki.*

— Manco era atât de mulţumit de sine, încât nu şi-a putut da seama că totul o să se ducă dracului imediat ce unul dintre falşii lui *pistaco* a fost chemat şi nu a reuşit să rezolve problema. I-am spus – dacă mă lăsa pe mine să organizez treaba, ar fi putut să ameninţe cu nişte monştri *adevăraţi.* Monştri adevăraţi, cinstiţi până în măduva oaselor, care să-i asigure susţinerea. Ceva care să sperie pe toată lumea, nu doar pe nişte analfabeţi. Gândeşte-te numai ce s-ar fi întâmplat dacă se ducea vorba: „Pune-te cu *familias* şi o să trimită un treisprezece să te viziteze”.

— Asta presupunând că tu şi viitoarea ta armată de treisprezece s-ar fi putut descurca mai bine decât falsurile lui *tayta* Manco.

Névant se uită la el.

— Ai pierdut în multe lupte purtate cu oameni normali,

în ultima vreme?

— Nu. Dar după cum tocmai mi-ai spus, nu faptele contează pentru oameni. Poate Manco nu avea nevoie de o ameninţare reală. Sau cel puţin nu avea nevoie de ea suficient de mult ca să se lege la cap cu o adunătură de ciudaţi.

— N-a avut nicio problemă să se lege la cap cu Jurgens, acea muiere hib, spuse Névant acru. Uluitor cum pot să-ţi zboare prejudecăţile pe fereastră când în ecuaţie apare şi un posterior meseriaş.

— Greta Jurgens?

Carl îşi amintea vag de o blondă languroasă, cu ochi cenuşii, din ancheta pe care o făcuse asupra lui Névant în urmă cu trei ani. Conducea biroul de operaţiuni al lui Manco din Arequipa.

— Era hibernoid?

— Da, era. De ce?

Carl ridică din umeri.

— Aşa. După cum gândea Manco despre ciudaţi, e bizar că a tolerat unul atât de sus în ierarhia interioară.

— Cum am zis, e vorba de posterior. Curul. Hei, din câte am auzit, hibernoidele ştiu nişte şmecherii pe care nu le poţi obţine de la o femeie normală.

Carl bău şi clătină din cap.

— Alea sunt bonobo, şi chiar şi aşa, e o tâmpenie. Oricum, dacă Manco ar fi vrut genul ăsta de senzaţii tari, era suficient să se ducă la Lima şi să aleagă dintre bordelurile de ciudaţi. Fii serios. Asta nu se pune.

— Atunci, poate că pur şi simplu există ciudaţi şi ciudaţi, zise Névant, arcuindu-şi buzele. Nu se sperie prea multă lume de bucăţelele alea care se ghemuiesc şi dorm patru luni în şir. Asta nu-ţi ameninţă prea mult masculinitatea. Numai pe cei ca noi simt nevoia să-i închidă şi să le interzică să se reproducă.

Carl privi la tacâmurile de pe masă. Dădu din cap, puţin trist.

— Pe cei ca *tine.* Pe cei ca tine îi închid. Eu am licenţă.

— Eşti domesticit, adică.

— Spune-i cum vrei. Nu poţi da timpul înapoi cu douăzeci de mii de ani, Stéphane.

Névant îşi dezveli din nou dinţii în rânjetul de lup.

— Nu poţi?

⁜

— Vezi tu, pe vremuri, frica era o forţă unificatoare, spuse Yavuz. Pe atunci, xenofobia putea face o ţară să fie puternică. Ăsta e modelul vechi, genul de state-naţiuni fortăreţe. Dar nu poţi trăi într-o fortăreaţă când întregul tău mod de viaţă depinde de independenţa globalizată şi de comerţ. Odată ce se întâmplă asta, tendinţa xenofobă devine un handicap – în termenii lui Groombridge, o trăsătură non-adaptivă. Ea citează…

Pe promenadă răsună trosnet de sticlă spartă. Sevgi se răsuci tocmai la timp ca să vadă fereastra restaurantului împrăştiindu-se în afară, împrejurul a două trupuri încleştate. Cineva ţipă.

— Ah*, fir-ar al dracului!*

Bâjbâi după pistolul pe care nu avusese voie să-l aducă acolo, degetele oarbe înregistrând lipsa acestuia înaintea gândirii conştiente. Sări de pe scaun, care se balansă şi căzu în urma ei – îi auzi zdrăngănitul – şi se repezi spre locul bătăii. Yavuz era alături de ea, legănând un pistol autorizat…

Pe trotuar, treisprezecele cel palid îl imobilizase pe Marsalis. Îşi ridică mâna în care ţinea ceva şi-o coborî fulgerător.

Marsalis se răsuci cumva într-o parte, făcu ceva cu picioarele şi schimbă soarta bătăliei. Névant dădu înapoi, scuturând o mână care probabil izbise cimentul cu o forţă ucigaşă şi avea nişte oase rupte.

Încerca să-l ţină pe negru la pământ cu celălalt braţ, dar strânsoarea nu era suficientă. Marsalis aluneca treptat în lateral, iar umărul i se eliberă. Mâna flutură, apucă şi îl trase pe francez în jos spre el. Se săltă în sus din abdomen, cu putere, lovind faţa lui Névant cu fruntea. Sevgi auzi sunetul şi strânse din dinţi.

Ajunseră.

— Gata, ticălosule, spuse Yavuz în engleză.

Continuă cu vocea şocant de răguşită şi pistolul în urechea lui Névant:

— Jocul s-a terminat.

Névant înjură, acoperindu-şi faţa cu o mână, cu sângele picurându-i printre degete din nasul spart. Tuşea, bolborosea, dar reuşi să râdă. Marsalis mârâi şi se trase de dedesubt, îşi arcui un picior şi îl împinse pe francez într-o parte cu genunchiul. Névant aproape că se prăbuşi, ţinându-se încă de faţă. Încă chicotind. Folosea aceeaşi mână pe care tocmai şi-o zdrobise de ciment.

— O să fiu nevoit... – inspiră greu, umed –... să-mi cumpăr totuşi singur ţigări.

— Da, aşa se pare.

Marsalis se rostogoli, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare lină, ondulată. Se controlă să vadă dacă se tăiase în sticlă.

— Te-am avertizat.

— Da, iar palmarea cuţitului ăluia ai făcut-o chiar de mântuială.

Tonul negrului era absent. Îşi întoarse mâna dreaptă, încruntându-se, şi Sevgi văzu dâre de sânge în palmă.

Marsalis ridică mâna la nivelul ochilor, o răsuci cu palma spre exterior şi îşi trase mâneca. Făcu o grimasă.

Acolo avea o tăietură lungă, cu o aşchie subţire de sticlă încă înfiptă în carnea de la marginea palmei.

— Tu rămâi aici, nemernicule, îi spuse Yavuz lui Névant, clătinându-se.

Ţeava pistolului pluti în apropierea frunţii palide:

— Stai aici şi *nu te mişti.*

Căută prin jachetă cu mâna liberă, scoase un telefon şi apăsă o tastă de apelare rapidă.

În spate, în gaura formată de fereastra spartă, oamenii stăteau şi căscau gura la scaunele şi masa răsturnate. Ospătarii se mişcau de colo colo, nesigur. O bucată mare de sticlă triunghiulară şi zimţată căzu brusc dintre suratele ei de pe rama superioară şi se sparse fără dramatism în trei bucăţi, pe trotuar.

La vârful celui mai mic fragment, de parcă săgeata din sticlă ar fi indicat spre ea, Sevgi zări sclipirea cuţitului scăpat de Névant. Înţelese cuvintele schimbate de cei doi treisprezece. Se holbă la Marsalis.

— Tu! *Ştiai* că o să facă asta?

Omul negru apucă aşchia de sticlă între degetul mare şi arătător şi trase uşor până ieşi cu totul din rană. O răsuci curios pe toate părţile un timp, apoi o lăsă să cadă.

— Păi… îşi îndoi mâna rănită şi se strâmbă din nou. A existat întotdeauna riscul să reacţioneze cum îi dictează genele, da.

„Ne-ai spus că voi doi sunteţi prieteni.”

Névant chicoti sufocat din locul unde stătea, sprijinit cu spatele de fereastra vecină, rămasă intactă. Marsalis se uită la Sevgi peste mâna rănită.

— Cred că am spus că ne înţelegem bine.

Sevgi deveni conştientă de bubuitul din piept şi din tâmple. Inspiră prelung, reţinând aerul.

Arătă în jur:

— Şi tu numeşti asta „bine”?

Marsalis ridică din umeri.

— Ei, ce pot să spun? Dă vina pe gene.

Pe jos, Névant chicoti din nou, printre sânge şi oase rupte.

Capitolul 27

Mâna lui avea nevoie de o lipitură, şi încă mai erau mici fragmente de sticlă în rană. Stătea într-o unitate medicală a ONU din Fenerbahçe şi aştepta răbdător ca asistentul să-l cureţe. Strălucirea iluminatului din tavan şi, într-un colţ, un ecran – de care el s-ar fi putut lipsi – cu imaginea mărită a rănii în curs de tratare. Privi fix în altă direcţie.

Ertekin ar fi preferat facilităţile COLIN din zona europeană, dar nu avusese cum să contracareze argumentul locaţiei mai apropiate a spitalului ONU. Le luă mai puţin de cinci minute cu un taxi, părăsind promenada însângerată – şi lumea care se aduna căscând gura – în favoarea străzilor rezidenţiale liniştite din Fenerbahçe şi a felinarelor de bun venit dinaintea modestei faţade nano a centrului medical. Acum Ertekin plecase împreună cu Battal Yavuz şi Névant pe un coridor, spre locul unde erau tratate rănile francezului. Bănuia că ea voia să audă şi varianta celuilalt treisprezece. Mai dedusese şi că era încă puţin amorţită în urma acţiunii, şi nu o putea învinui prea tare. Tensiunea întâlnirii cu Névant încă îi mai vibra în sânge, mai mult decât lăsa să se vadă.

Uşa se deschise şi înăuntru se strecură un turc în costum, căscând. Păr grizonat şi o mustaţă la fel, tunsă scurt, o bărbie nu tocmai bine bărbierită. Costumul era scump şi asortat cu o cravată de mătase înnodată cu grijă. Numai ochii umflaţi de somn şi căscatul sugerau patul din care fusese smuls. Privirea somnoroasă îl evaluă un moment pe Carl, apoi noul-venit îi şopti ceva asistentului, care imediat lăsă instrumentele asistate de camera video şi se retrase. Uşa se închise în tăcere în urma lui. Carl înălţă o sprânceană.

— O să trebuiască să plătesc pentru asta?

Turcul zâmbi respectuos.

— Foarte nostim, domnule Marsalis. Bineînţeles, ca agent licenţiat UNGLA, aveţi asigurare de sănătate la noi.

Nu pentru asta mă aflu aici.

Înaintă şi întinse mâna.

— Sunt Mehmet Tuzcu, ofiţer de legătură al UNGLA.

Carl îi strânse mâna, atent la rană. Rămase aşezat.

— Şi ce pot face pentru dumneavoastră, Mehmet bey?

— Escorta dumneavoastră de la Colony Initiative este la etajul superior, zise Tuzcu şi ochii îi fugiră spre tavan, O maşină vă aşteaptă în stradă, în spatele spitalului. Plecăm cu liftul de marfă, neobservaţi. În jumătate de oră vă urcăm într-un suborbital spre Londra, dar – arunci o privire la ceasul greu de oţel – va trebui să ne grăbim.

— Mă… salvaţi?

— Dacă vreţi să spuneţi aşa, răspunse afişând din nou zâmbetul răbdător. Aţi fost aşteptat la New York, dar evenimentele se pare că ne-au depăşit. Acum chiar trebuie…

— Eu, hm… – Carl gesticulă cu mâna pe jumătate vindecată – … nu prea am nevoie de salvare. COLIN nu mă ţine în niciun fel de prizonierat.

Zâmbetul păli.

— Cu toate acestea, participaţi la o operaţiune de căutare neautorizată. COLIN încalcă Acordurile de la München folosindu-vă în această chestiune.

— O să le comunic.

Tuzcu se încruntă.

— Refuzaţi să veniţi cu mine?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce?

„N-ai decât”, fu tentat să spună. „M-am întrebat şi eu acelaşi lucru, şi încă nu am un răspuns inteligent.”

— Îl cunoaşteţi pe Gianfranco di Palma?

Ochii lui Tuzcu deveniră atenţi.

— Da. L-am întâlnit pe *signor* di Palma de câteva ori.

— Un răhăţel dezgustător, nu-i aşa?

— Unde vreţi să ajungeţi, vă rog?

— Mi-aţi cerut un motiv. Spuneţi-i lui di Palma că aşa se întâmplă când îţi plăteşti agenţii de teren cu bonificaţie zero şi trei luni întârziere la rambursarea cheltuielilor.

Încep să aibă probleme de loialitate.

Reprezentantul UNGLA ezită. Privi în spate, spre uşă. Carl se ridică în picioare.

— Nu forţa lucrurile, Mehmet, zise calm.

⁜

Sevgi îl găsi la parter, în zona de aşteptare, privind un spectacol muzical de proastă calitate pe ecranul atârnat deasupra capului. O blondă cu microfon şi păr vopsit se plimba ţanţoşă pe scenă, în nişte haine compuse din panglici sfâşiate, cu atitudini şi mişcări proiectate să maximizeze expunerea pielii bronzate de dedesubt. O trupă de dansatori, femei şi bărbaţi tineri, la fel de sumar îmbrăcaţi, o urmau, copiindu-i mecanic mişcările. Cântecul trena, acompaniat de instrumente care nu se vedeau.

— Vezi ceva care-ţi place? îl întrebă ea.

— E mai bine decât ce am văzut mai devreme. Ce-ai făcut cu Névant?

— Coboară.

— Bun, zise Marsalis şi ochii îi fugiră înapoi la ecran. Trebuie să recunosc, asta e ceva ce vouă vă reuşeşte foarte bine.

— „Vouă”?

— Vouă, oamenilor. Uită-te aici.

Flutură mâna bandajată înspre imaginile viu colorate:

— Paşi perfecţi. Gândire de grup. Nu-i de mirare că sunteţi nişte soldaţi aşa de buni.

— E oarecum ironic, venind din partea ta, zise ea tăios. Complimente din partea războinicului genetic perfect.

Carl zâmbi.

— Ertekin, doar nu crezi tot ce vi se spune prin media.

Se auzi zbârnâitul ascensorului şi Battal Yavuz ieşi, conducându-l pe Névant. Treisprezecele cel palid purta o mască din bandaje pe mijlocul feţei şi un înveliş similar pe mâna fracturată. Părea într-o dispoziţie bună.

— O să ne întâlnim din nou, îi spuse lui Marsalis, Când o să fim iarăşi funcţionali, poate.

— Sigur. Ştii unde locuiesc. Caută-mă imediat ce ieşi.

Yavuz părea stânjenit.

— Îmi pare rău, Carl. Dacă aş fi ştiut că are de gând să…

— Lasă. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Carl se ridică şi-l bătu pe umăr pe turc, adăugând:

— Mulţumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să te văd.

Sevgi se mişcă, urmărindu-l pe Névant cu coada ochiului.

— Vrei să te însoţesc la heliport? îl întrebă pe Yavuz.

El clătină din cap.

— Nu-i nevoie.

— Dar dacă…

Marsalis rânji.

— Arată-i glezna, Stéphane.

Ca şi cum ar fi împărtăşit cu toţii o glumă, francezul îşi ridică cracul drept de la pantaloni. În partea de jos a tibiei avea legată strâns o bandă subţire de fibră neagră, lucioasă. Nu era mai lată decât cureaua unui ceas de mână, dar o luminiţă verde clipea neobosit pe o margine. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar respiraţia i se opri o clipă când o văzu.

— Plimbări limitate, zise Yavuz. Nimeni nu iese din lagăr fără aşa ceva. Stéphane n-o să-mi facă niciun necaz.

— Şi dacă o dă jos? Dacă găseşte o cale s-o taie?

— E anti-atingere, răspunse Névant ciudat de amabil. Format de tip „capcană de lup. Se declanşează la orice interferenţă. Vrei să ştii ce se întâmplă atunci?

Ea ştia deja. Cătuşele „capcană de lup” aveau o istorie lungă şi neplăcută, înrăutăţită în cazul ei de legătura directă. Relatările de la ştiri despre prizonieri de război musulmani mutilaţi pe când se aflau în custodia americanilor îl făcuseră pe tatăl ei să stăruie în alegerea căii emigrării – căsuţa lui poştală din ultimele săptămâni, înainte de a părăsi definitiv Istanbulul, fusese bombardată cu ameninţări cu moartea greşit ortografiate. Media urla de controverse, vitrioluri ieftine şi violente umbrind lupta personală a lui Murat cu propria conştiinţă şi cultură. Personalităţile occidentale replicau cu furie la acuzaţiile de crime de război, apelând la detalii despre cătuşele modificate folosite la pedepsele în numele *shariei,* în multe

republici islamice autodeclarate – o răsturnare de situaţie care durase un timp, apoi sunase din ce în ce mai fals, pe măsură ce devenise evident cine le vindea puriştilor islamici tehnologia mutilatoare. Murat, simţind acreala ipocriziei, indiferent din care fruct muşca, plecase oricum din Turcia şi nu mai privise niciodată înapoi.

Dar mai târziu, ca şi cum ar fi fost un fel de blestem de familie, Sevgi se întâlnise ea însăşi cu acele cătuşe „capcană de lup”.

— E poliţistă, Stéphane, zise Marsalis de lângă umărul lui Sevgi, umplând momentul de linişte care se lăsase după tăcerea ei subită. Presupun că e familiarizată cu dispozitivul.

Era poliţist, dar lucra abia de vreo doi ani în momentul când ajunsese să fie „familiarizată cu dispozitivul”. Afacerile Interne aterizaseră în sediul de la numărul 108 ca o bombă, formulând acuzaţii asupra unui grup de detectivi pe care ea îi cunoştea, pentru că, se pare, ar fi utilizat cătuşele asupra unor suspecţi duri într-o tentativă de a le stoarce mărturisiri – dar cine naiba putea înţelege *cu adevărat* logica faptelor! Fusese o anchetă destul de tensionată. Tânăra Sevgi Ertekin fusese târâtă în aceste evenimente prin asociere, apoi fusese rapid scoasă de sub acuzare, dar tot trebuise să rămână pe câmpul din nordul statului New York până în zori, privind ceaţa care stătea suspendată aproape de pământul arid, ascultând ritmul precis, hârşâit-scrâşnit al maşinăriilor care se pregăteau de lucru şi, în final, sufocându-se când robotul celor de la Afaceri Interne exhumase cele trei cadavre vechi de noua săptămâni, cu mâinile lor retezate de cătuşe.

Bun venit în NYPD.

Slabă consolare – „Ia lucrurile ca atare, Sev”, îi sugerase pe atunci un coleg ofiţer neimplicat – că acele cătuşe, de mult timp interzise în Uniune, sosiseră clandestin la numărul 108, prin intermediul cumnatului din Jesusland al unuia dintre detectivii condamnaţi, ofiţer superior într-o miliţie privată din Alabama, legea republicană – desigur – folosind încă la scară largă cătuşele, în ciuda a trei tratate

internaţionale şi a unei reglementări federale, încă în curs de ratificare pretutindeni, mai puţin în Illinois.

„Ia lucrurile ca atare, Sev.”

Afacerile Interne se îndepărtaseră de ea suficient de repede ca ofiţerul Ertekin să nu poarte stigmatul de colaborator; mai mult, echilibrul ei exemplar între loialitatea faţă de camarazi şi datorie fusese observat de şefii care, ani mai târziu, aveau să-i faciliteze intrarea la Midtown Homicide.

„Ia lucrurile ca atare, Sev.”

Morţilor de pe câmp nu avea să li se simtă prea tare lipsa – toţi trei aveau condamnări anterioare pentru trafic sexual peste graniţă, amăgind tinere din Republică cu promisiuni de muncă legală şi bănoasă printre luminile strălucitoare, apoi disciplinându-le prin viol şi bătaie până când majoritatea acceptau să muncească, oferindu-şi orificiile masculilor din clasa prost plătitoare a New Yorkului.

Ea încercase să se agaţe de lucrurile mărunte, după cum fusese sfătuită. Toată primăvara luase lucrurile *ca atare*, dar în cele din urmă totul de reducea la amintirea duhorii de carne descompusă din dimineaţa ceţoasă.

Ceva se schimbase în ea în ziua aceea – văzuse recunoaşterea în ochii lui Murat când se întorsese acasă la el, după aceea. Fusese ziua în care încetase să mai încerce s-o convingă că există şi cariere mai bune decât poliţia, poate pentru că înţelesese că, dacă nu renunţase atunci, nu avea să mai renunţe niciodată.

Névant îşi coborî cracul peste cătuşă, iar ea reveni în prezent. O mică bulă de linişte se extinse, cuprinzând zona de aşteptare.

— Credeam că sunt ilegale în Europa, zise ca să spargă liniştea.

— Pentru oameni, fu de acord Névant, aruncându-i o privire săgetătoare lui Marsalis. Cu variantele treisprezece însă, mă rog, niciodată nu poţi fi prea prevăzător. Nu-i aşa, omule de pe Marte?

Negrul ridică din umeri.

— Depinde de cât de deştepţi sunt, aş zice.

Carl îl urmări pe Yavuz scoţându-l pe francez din clădire şi urcându-l în maşina specială a ONU, fără să mai vorbească sau să se mişte. Chipul lui părea sculptat în antracit. Abia când vehiculul se îndepărta încet ridică privirea spre trupa de dans de pe ecranul de deasupra capului şi ceva i se schimbă la încreţiturile din jurul ochilor. Sevgi interpretă asta drept dezgust, dar n-ar fi putut spune cu precizie faţă de ce sau de cine, şi se întrebă dacă Marsalis însuşi ar fi putut.

⁜

Se întoarseră în apartament, ceea ce părea să le reîncarce cumva bateriile, având sentimentul că lăsaseră acolo un lucru care trebuia recuperat. Merseră pe jos. Pentru că nu era foarte frig şi nici foarte târziu şi poate pentru că amândoi aveau nevoie de timp şi de cerul liber. Se rătăciră, dar niciunul dintre ei nu se supără şi, în loc să folosească harta holografică şi tableta, se îndreptară în direcţia aproximativă a cheiului, urmând-o pe cât posibil, până ajunseră în celălalt capăt al străzii Moda, pe panta uşoară, dar constantă, care ducea către blocul deţinut de COLIN. Cleiul din jurul rănii lui Carl devenise iritant în aerul rece.

La un moment dat, Ertekin îi puse întrebarea evidentă.

— Când ţi-ai dat seama că o să încerce să te omoare?

El ridică din umeri.

— Când mi-a spus-o. La câteva minute după ce tu şi Battal ne-aţi lăsat singuri.

— Şi nu te-ai ostenit să ne chemi înapoi?

— Dacă aş fi făcut asta, ar fi atacat pe loc. Fără să-mi mai spună nimic.

Merseră un timp în tăcere. Blocurile de apartamente din Fenerbahçe se înălţau deasupra lor, cu balcoane încărcate de plante curgătoare, unele încă picurând discret, fiindcă fuseseră udate recent. Un perete gol purta o pictură masivă a lui Atatürk, cu ochi tăioşi, sprâncene bine definite şi cu o expresie poruncitoare, cu capul înconjurat de proclamaţia pe care o văzuse de suficiente ori în vizitele

precedente ca să-i cunoască înţelesul. *„Ne Mutlu Turkum Diyenet.”* – „Ce bucurie să pot spune că sunt turc”. Cineva se căţărase, probabil folosind mănuşi gecko, şi desenase o bulă de dialog umplută de cuvinte turceşti în zigzag, scrise cu spray negru, pe care el nu le putea înţelege.

— Ce scrie acolo? o întrebă.

Ea căută o traducere.

— Hmm… „Calviţia masculină e o problemă mai serioasă decât ai crede”.

Carl privi în sus la chelia incipientă a eroului naţional şi chicoti.

— Nu-i rău. Mă aşteptam la ceva islamic.

Sevgi clătină din cap.

— Fundamentaliştii nu prea au simţul umorului. Ei l-ar fi desfigurat pur şi simplu.

— Şi tu?

— Nu e ţara mea, zise ea plat.

Într-un balcon de la etajul al doilea, aflat mai în faţă, stătea un bătrân învăluit într-un nor de fum de pipă şi privea strada. Carl îi întâlni ochii în timp ce trecea pe dedesubt şi bătrânul schiţă un salut firesc. Dar era limpede că ochii lui erau mai mult pe femeia de lângă Carl. Iar privirea lui Carl se îndreptă într-o parte, observând profilul lui Ertekin, nasul, maxilarul şi părul dezordonat, alunecându-i apoi în jos spre umflătura obraznică a sânilor, acolo unde se înghesuiau, desfăcând sacoul.

— Şi ai obţinut ceva util de la Névant?

Carl nu era sigur dacă ea îl surprinsese privind-o, dar în tonul ei era ceva grăbit. Reveni la contemplarea pavajului.

— Nu sunt sigur, răspunse cu prudenţă. Cred că trebuie să mergem să discutăm cu Manco Bambaren.

— În Peru?

— Nu-l văd acceptând rapid o invitaţie la New York. Aşa că da, va trebui să mergem acolo. Pe lângă toate celelalte, ar corespunde modului lui de a percepe lucrurile. E teritoriul lui.

— E şi teritoriul tău, nu-i aşa?

I se păru că ea zâmbea.

— Plănuieşti să dispari în *altiplano?*

— Dacă voiam să dispar, Ertekin, aş fi făcut-o mai demult.

— Ştiu, zise ea. Glumeam.

— A!

Ajunseră la capătul cvartalului şi o luară la unison spre stânga, ajungând într-o fundătură evidentă. Nu era sigur dacă el o urmase pe ea sau invers. O sută de metri mai departe, strada se termina într-un deal abrupt şi arid, cu trepte murdare de ciment alb şi cu un semn criptic indicând un singur cuvânt, *Moda.*

Urcară în tăcere, răsuflând din greu.

— Cătuşa aia, zise ea când ajunseră în vârf, apoi fu nevoită să-şi recapete răsuflarea înainte de a continua. Ştiai că Névant poartă aşa ceva.

— Nu m-am gândit niciodată serios la asta.

Cugetă puţin şi adăugă:

— Da, cred că am ştiut că o are. E procedura standard din lagăr.

— Nu l-a împiedicat să încerce să te omoare.

— Ei, obiectele astea acţionează lent. Probabil durează aproape douăzeci de minute până să-i reteze complet piciorul. Sigur, poate că aş fi pus mâna pe ea în învălmăşeală şi aş fi încercat s-o declanşez, dar în timp ce eu mi-aş fi pierdut timpul cu asta, bătrânul Stéphane mi-ar fi înfipt cuţitul în spinare.

Făcu o pauză, amintindu-şi lupta:

— Sau în ochi.

— Nu asta vreau să spun.

Era o exasperare fierbinte în modul în care îi răspunse, iar tonul avea o nuanţă care îl îmboldea în partea de jos a pântecului, prelingându-i-se într-o o tumefiere lentă, umedă, pe toată lungimea penisului.

— Atunci ce voiai să spui?

— Vreau să spun că el a ştiut că există riscul să-şi piardă piciorul, ca să nu mai pomenim că ar fi putut sângera până la moarte încercând să fugă. Şi tot a încercat să te omoare.

Îi stătu pe limbă s-o întrebe: „Eşti sigură că ai fost cu un

treisprezece, adică unul *adevărat*?” Se abţinu şi continuă să meargă. Plopi tineri, cu îmbunătăţiri genetice modeste creşteau din loc în loc, din pătrate decupate în pavajul acelui capăt de Moda. Ramurile lor secţionau lumina felinarelor stradale, formând un mozaic de lumină şi întuneric sub picioarele lor.

— Uite ce e, rosti el ezitant. În primul rând, Stéphane Névant nu plănuia să fugă nicăieri. A venit să mă omoare pe mine, atâta tot. Pe noi, războinicii genetici, ne cam pasionează lucrurile astea. Dacă ar fi reuşit să mă doboare, ar fi stat după aia tăcut ca o nevastă casnică din Jesusland în timp ce tu şi Battal îl legaţi şi s-ar fi întors fericit în lagăr.

— Dar asta e al dracului de stupid, izbucni ea.

— Zău?

De data asta, se opri şi se întoarse spre ea. Îşi putea simţi autocontrolul diluându-se, prelingându-i-se în voce, dar nu-şi dădea seama cât era din cauza asta şi cât din cauza imaginii ei incitante, cum stătea învăluită în lumini şi umbre, cu părul dezordonat şi gura mare şi mobilă, cu umflăturile sânilor sub puloverul negru, curbura şoldurilor şi picioarele lungi în pantalonii de pânză nepotriviţi cu ghetele pe care le purta.

— Eu l-am băgat pe Névant în lagăr. El era liber şi eu l-am adus înapoi într-un loc de unde nu va mai pleca niciodată altfel decât priponit, ca astăzi. Nu va avea niciodată urmaşi, nu va face sex cu nimeni decât cu târfele plătite din lagăr sau cu vreo angajată UNGLA în căutare de distracţii cu ciudaţi. Ştie, în limitele a câteva mii de kilometri pătraţi, exact unde o să moară. Gândeşte-te la asta şi apoi întreabă-te dacă merită riscul de a pierde un picior – pentru care va obţine oricum o proteză de biocarbon, fiindcă aşa stipulează regulamentul lagărului – întreabă-te dacă nu e un preţ care merită plătit ca să poată stinge lumina din ochii omului care l-a închis acolo.

— Merită să mori pentru asta?

— Uiţi ceva: în Europa nu există pedeapsa cu moartea, nici măcar pentru treisprezece.

— Voiam să zic că ai fi putut să-l omori tu.

Carl ridică din umeri.

— Aş fi putut. Dar nu uita că Névant a fost soldat. „Ucizi sau eşti ucis”, cam asta e descrierea postului.

Ea îşi fixă privirea asupra lui.

— L-ai fi omorât dacă nu ajungeam noi?

Carl se uită o clipă la ea, apoi, rapid ca în luptă, făcu un pas în faţă şi îi înconjură talia cu un braţ.

Picioarele ei se mişcară pe pavaj, se lăsă pe spate şi ridică o mână cu degete lungi. O fracţiune de secundă, bărbatul crezu că avea să-l lovească, apoi degetele se încleştară pe reverele gecii lui şi îl traseră spre ea. Îi muşcă gura, strecurându-i înăuntru o limbă cu gust de cafea. Scoase un sunet profund şi moale când mâna lui liberă îi strânse sânul, apoi îl trase în umbra unui gang.

Era ca meshul, un val crescând în sânge şi muşchi. Carl îi desfăcu hainele, îi descheie pantalonii de pânză, împingându-i în jos până la genunchi, şi-i băgă mâna sub peticul de dantelă pe care îl purta dedesubt. Ea gemu la atingere, deja udă. Cu cealaltă mână îi ridică puloverul, trecându-i-l peste umflăturile sânilor, şi-i desfăcu una dintre cupe. Sânul se lăsă moale în mâna lui. Îşi îngropă faţa în carne, ca şi cum ar fi băut apă din căuşul palmei. Gura lui apucă sfârcul, sugându-l până îl simţi în cerul gurii. În spaţiul strâmt al chiloţilor de bumbac, între coapse, degetele lui găsiră calea prin umezeală. Ea se cutremură, bâjbâi vag peste ridicătura din pantalonii lui şi, în cele din urmă, apucă cu ambele mâini de curea şi o desfăcu. Ieşi complet erect în aerul rece. Ea râse, scurt şi răguşit, pipăind lungimea ţepuşei, atingând uşor cu palma desfăcută partea de dedesubt.

Patru luni în închisorile din Florida, nimic feminin de atins. Simţi cum alunecă pe panta mângâierii ei, apoi cu un efort de voinţă îşi forţă gura să se desprindă de pe sânul ei, păstră degetele celeilalte mâini acolo unde erau şi se lăsă pe vine, încercând să-i scoată o gheată. Ea văzu ce încearcă să facă, râse din nou şi scutură nerăbdătoare piciorul, lovind în aer şi arcuindu-şi talpa ca să se

elibereze. Fără succes – gheata rămase la locul ei. Bărbatul primi o lovitură de genunchi în obraz. Mormăi şi scutură din cap.

— Of, la naiba, îmi pare rău.

Se opri şi se aplecă spre el. Degetele lui alunecară, umede.

— Nu, stai, aşteaptă.

Sevgi se răsuci, cu o mişcare aproape ca de judo, îl ridică în picioare şi îl împinse la perete în locul ei.

Îşi smulse sacoul, întâi o mânecă, apoi cealaltă, îl făcu grămadă la picioarele lui şi se lăsă în genunchi pe el. Zâmbi larg în sus spre el, apoi se aplecă peste gland şi i-l supse. Degetele strânse alunecau în sus şi în jos pe lungimea penisului. Gura i se mişca. Mâinile lui se lipiră de peretele întunecat de alături, încordate ca şi cum ar fi putut săpa în ciment cu unghiile. Se gândi că asta era, savură clipa, dar ceva se blocă în el, nelăsându-l să se elibereze. Orgasmul scăzu, se îndepărtă, de neatins.

Ea simţi schimbarea, scoase un sunet înfundat, întrebător şi continuă să lucreze cu patimă, cu gura şi degetele; el simţi cum urca din nou curba, dar ştiu că nici de data asta nu o să reuşească. Mâinile i se relaxară, se îndepărtară de perete, atârnând. Privi umbrele.

— Hei, făcu ea încet.

— Uite, eu…

— Ba nu.

Tonul brusc poruncitor din glasul ei îi agăţă privirea, făcând-o să alunece în jos, şi ea îi zâmbi.

Cu mâna stângă îşi adună sânii expuşi. Îl prinse cu cealaltă mână, frecându-i glandul înainte şi înapoi pe decolteu. Carl simţi o izbitură violentă în piept. Ea zâmbi din nou, îşi aplecă capul şi scuipă blând, lăsând saliva să se scurgă pe capul penisului şi apoi, continuând să strângă, împinse carnea umezită înapoi printre sâni, frecând-o, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, încă zece-douăzeci de secunde înainte ca furia fierbinte să năvălească prin el, acum fără blocaj, fără oprire…

Ieşi.

Scoase un sunet ca un înecat ridicat la bord, ca sunetul pe care îl scosese când nava de salvare abordase *Felipe Souza* pentru prima oară, şi se lăsă din nou pe perete, apoi alunecă în jos, ca împuşcat. Simţi degetele ei dându-i drumul, lipicioase, o simţi adunându-şi hainele şi întinse mâna.

— Stai.

— Ar trebui să plecăm, e…

— Nu pleci… nicăieri… zise nesigur. Ridică-te.

O ridică din nou acolo unde fusese, lipită de perete, şi de data asta se lăsă el pe vine, îşi strecură mâinile între coapsele ei lungi, depărtându-le, trase ferm peticul de bumbac într-o parte şi îşi afundă limba în ea cât putu de adânc.

⁂

O făcu din nou în apartament, de data asta pe patul în care o văzuse dormind în acea dimineaţă.

O trase aproape ca să-i simtă mirosul, cu o mână ridicând moliciunea feselor ei până când buzele ei întâlniră gura lui ca într-un sărut nepotrivit, cu degetele celeilalte mâini adânc înăuntrul ei şi limba zbătându-i-se pe butonul alunecos al clitorisului. Simţi instinctul carnivor crescând în el, o sete profundă doar parţial astâmpărată atunci când ea se arcui şi se mişcă pe pat, strângând mâinile şi coapsele în jurul capului lui, ca şi cum l-ar fi putut împinge în interiorul ei cu forţa.

Căzu gâfâind cu faţa întoarsă într-o parte, cu ochii închişi, pierdută, iar el o adună sub el şi alunecă în ea până la capătul noii sale erecţii. Ochii ei se deschiseră şi rosti încântată „oh” – un singur sunet uşor, cu foamea proaspătă rostogolindu-i-se peste marginea silabei.

De data asta fu ca pe treptele dure de ciment pe care le urcaseră până pe Moda, abrupt şi respirând din greu, fără să vorbească, urcând constant împreună, până la vârf.

Capitolul 28

— *Ce* a făcut?

Norton se încrunta la ea de pe ecran, neîncrederea şi furia luptându-se pentru întâietate pe chipul lui.

— A ajuns să se bată cu Névant, spuse Sevgi, răbdătoare. Relaxează-te, Tom, s-a întâmplat deja. Nimeni nu mai putea face nimic.

— Ba da. Ai fi putut refuza să-l laşi să-şi facă de cap.

— Să-l las să-şi facă de cap?

Simţi cum o uşoară roşeaţă începe să o cuprindă, de la gât în sus. Toate locurile unde Marsalis o muşcase uşor redeveniseră dintr-odată calde.

— Ce vrea să însemne asta?

— Adică Marsalis decide subit că trebuie să zboare pe cealaltă parte a globului şi tu faci ce vrea el. Prietenul nostru canibal ucide oameni în America, nu în Europa. Presupun că nu ţi-a trecut prin minte că Marsalis caută un mod de a ajunge acasă fără să-şi îndeplinească obligaţiile contractuale.

— Ba da, mi-a trecut prin minte, Tom. De fapt chiar de ceva timp, încă de când tu erai fericit să-l plasezi peste noapte într-un hotel nepăzit din New York.

Pauză.

— Din câte îmi amintesc, eu voiam să-l iau la mine.

— Nu mai contează, Tom. Ideea e că l-am angajat pe Marsalis să facă o treabă. Dacă nu avem încredere în el, atunci de ce ne-am mai ostenit să-l aducem?

Norton deschise gura, apoi, evident, se gândi mai bine la ce avea de spus. Înclină din cap.

— Bine. Deci după ce l-a bătut pe Névant, ce mai vrea să facă acum expertul nostru?

— Vorbeşte despre Peru.

— Peru?

— Da, Peru. *Familias andinas,* ţii minte. Are nişte indicii de la Névant care duc înapoi în *altiplano,* aşadar acolo

trebuie să mergem.

— Corect, zise şi îşi drese glasul. Sevgi, tu crezi că o să facem vreo investigaţie în vreunul dintre locurile unde au fost comise crimele? Ştii, eu n-am fost niciodată poliţist, dar…

— La dracu', Tom, spuse aplecându-se către ecran. Ce nu-i în regulă cu tine? Suntem în secolul douăzeci şi doi. Ştii, interconexiunea globală? Domeniile umane integrate? Putem ajunge la Lima în patruzeci şi cinci de minute. La Cuzco, în cel mai rău caz, câteva ore mai târziu. Şi înapoi la New York până la sfârşitul zilei.

— Este sfârşitul zilei, spuse Norton sec. Aici e trecut de miezul nopţii.

— Hei, tu m-ai sunat.

— Da, pentru că am fost oarecum alarmat de prelungirea tăcerii, Sev. Ai dispărut două zile fără un cuvânt.

— O zi jumate.

Replica venise automat, dar, de fapt, nu era sigură care dintre ei era mai aproape de adevăr. Pentru ea, noţiunea timpului o luase razna. Traversarea Bosforului părea să fi avut loc cu săptămâni în urmă, iar New Yorkul şi Florida, cu luni înainte.

Nici Norton nu părea dispus să dezbată problema. Aruncă o privire la ceas şi ridică din umeri.

— Faptele sunt fapte. Dacă mai stai mult plecată, Nicholson şi Roth o să înceapă să facă scandal.

Ea rânji.

— Deci asta te supără. Haide, Tom. Te poţi descurca cu ei. Am văzut conferinţa de presă. I-ai jucat pe Meredith şi Hanitty ca pe nişte proşti.

— Meredith şi Hanitty *sunt* nişte proşti, Sev. Asta e ideea. Orice ai spune despre Nicholson, prost nu e, şi e şi şeful nostru, lucru dublu valabil în cazul lui Roth. N-o să accepte asta mult timp. Nu dacă nu venim cu ceva mai mult decât intuiţiile noului nostru tovarăş. Privirea lui Norton alunecă peste ecran, scanând spaţiul din spatele umerilor ei. De fapt, unde e băiatul minune?

— Doarme… – zise şi îşi luă seama –… bănuiesc. Şi aici e o oră destul de nesocială, să ştii.

În realitate, când sunase telefonul, ea se rostogolise în pat şi se înfiorase de plăcere găsind trupul lui masiv alături de ea. Frisonul se transformase în tresărire când observase, la distanţă de zece centimetri, că el era treaz, cu ochii deschişi, privind-o. Făcuse semn în direcţia sunetului. „E apartamentul COLIN, îmi imaginez că e pentru tine, spusese el. Ea aprobase, bâjbâise pe lângă pat după tricou şi se ridicase, trăgându-şi-l peste cap. Îi putuse simţi ochii pe trupul ei, pe legănarea grea a sânilor când îşi încheie mişcarea, şi o străbătuse un alt fior de căldură gelatinoasă. Senzaţia se păstrase până ajunsese la telefon.

— „Unde veghează COLIN, soarele nu apune niciodată”, cântă Norton inexpresiv. Oricum, dacă plecaţi în Peru va trebui să vă sculaţi devreme.

— Ai vorbit cu Ortiz?

El se înnegură.

— Da, azi dimineaţă. L-au pus într-un format *v* cam zece minute. Doctorii nu permit mai mult de atât, spun că stresul mental e ultimul lucru de care are nevoie. Nanoboţii îi repară organele, dar gloanţele au fost murdare, au avut un fel de carcinogen, şi asta împiedică dezvoltarea noilor celule.

— O să moară?

— Cu toţii o să murim, Sev. Dar din asta nu, n-o să moară. L-au stabilizat. Mai e drum lung, dar o să reuşească.

— Şi ce a spus, în virtual?

O grimasă.

— Mi-a spus să am încredere în instinctele tale.

⁕

Luară un suborbital de dimineaţă spre La Paz – ca majoritatea ţărilor aliniate la Western Nations Colony Initiative, Turcia avea conexiuni cu centrele din *altiplano* la fiecare câteva ore. Sevgi chemase limuzina COLIN să-i ia de la uşă. De data asta nu aveau timp pentru călătorii de plăcere cu feribotul.

— Am fi putut aştepta zborul de Lima, sublinie Marsalis când se apropiau de aeroport, pe banda netedă de prioritate. Ne-am fi grăbit mai puţin. Aş fi avut timp să-mi cumpăr hainele alea cu care mă băteai la cap.

— Am instrucţiuni să ne grăbim, îi spuse ea.

— Da, dar ştii că oricum Bambaren s-ar putea să fie la Lima. Are o mulţime de afaceri pe coastă.

— În cazul ăsta, o să mergem acolo.

— Asta o să ia ceva timp.

Sevgi îi zâmbi superior.

— Ba nu. Acum lucrezi pentru COLIN. Asta e curtea noastră.

Pentru a sublinia acest aspect, un detaşament de primire îi întâmpină la destinaţie. Trei *indigenas* severi, un bărbat şi două femei, îi scoaseră din terminal, supraveghindu-i atent, până la locul unde un Land Rover aştepta, în luminile puternice din zona de parcare interzisă. Dincolo de ele era un întuneric blând, o lună înceţoşată şi silueta vagă a munţilor înălţându-se în depărtare. Imediat ce se urcară cu toţii în Land Rover, una dintre femei îi dădu lui Sevgi un pistol – un Beretta Marstech, cu două cleme şi un toc de umăr din piele moale. Ea nu-l ceruse.

— Bun-venit în La Paz, spuse femeia, iar Sevgi nu se putu decide dacă era sau nu ironie în glasul ei[2].

Apoi se puseră din nou în mişcare, înaintând lin pe străzile adormite până la apartamentul rezervat la noul Hilton Acantilado, cu vedere asupra oraşului şi sisteme de securitate de nivel Marstech. Câte un portal de date, într-un frumos stil Bang & Olufsen, era aşezat discret în colţul fiecărei încăperi, cu excepţia băii, era aşezat avea un telefon. Paturile erau largi, implorând să fie folosite.

Stăteau la capetele opuse ale ferestrei întinse pe tot peretele şi se uitau afară. Era, din nou, indecent de devreme – o luaseră înaintea soarelui, lăsându-l dispreţuitori în urmă când suborbitalul îşi atinsese punctul de vârf şi plonjase înapoi spre Pământ. Acum, în

[2] „La Paz” înseamnă, în limba spaniolă, „pacea” (n.t.).

întunericul de dincolo de fereastră se crăpa de ziuă, iar cerul răsturnat al luminilor oraşului, aflat sub ei, aducea un sentiment imponderabil de irealitate. Totul lăsa impresia de prea mult timp petrecut în virtual. La asta se adăugau acrul rarefiat şi foamea.

Sevgi simţi că ameţeşte.

— Vrei să mănânci? întrebă.

El îi aruncă o privire pe care ea o recunoscu.

— Nu mă ispiti.

— Mâncare, sublinie ea afectat. De ieri n-am mai mâncat nimic în afara acelui *simit.*

— Preţul progresului. Într-un avion de linie, am fi primit de mâncare de cel puţin două ori. Partea negativă a vieţii călătorului suborbital.

— Vrei să mănânci sau nu?

— Sigur. Orice au.

Se duse la Bang & Olufsen, verifică protocolul de bun venit şi porni sistemul. Ea clătină din cap, aruncă o ultimă privire peisajului şi se duse să comande din camera alăturată.

Când parcurseseră meniurile pe jumătate, dădu din întâmplare peste secţiunea de sănătate. Ochii ei zăriră subcapitolul stimulentelor şi întăritoarelor sinaptice şi îşi dădu seama cu o uşoară tresărire că nu mai luase syn în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Nici nu voia.

⁕

Când Carl îşi dorise pentru prima dată atenţia lui Manco Bambaren, în urmă cu trei ani, o obţinuse depistând pur şi simplu afacerile lui *tayta* şi apoi punându-le cât mai tare beţe în roate, rapid. Era o veche tactică Osprey din teatrul de operaţiuni al Asiei Centrale, pe care o transferase fără prea multe probleme.

Specialitatea lui Bambaren în cadrul *familias* era scoaterea de materiale exotice din depozitele taberelor de pregătire, în cantităţi suficient de mici încât să nu declanşeze reacţia COLIN, stocarea echipamentelor furate în sate izolate şi apoi transportarea lor la Lima, unde

hrăneau burdihanul nesătul al pieţei negre Marstech. Nu era greu să obţii detalii – cam toată lumea ştia despre ce e vorba, dar mita şi atenţiile ţineau mult lăudatele, dar prost plătitele forţe de securitate peruane în afara ecuaţiei, iar Bambaren era destul de inteligent ca să-şi limiteze furtişagurile la tehnologii relativ banale care să nu mai fie sensibile din punct de vedere al patentului. Corporaţiile făceau apel la firmele de asigurări, iscau valuri, însă fără a depune prea mari eforturi pentru oprirea scurgerilor. Printr-un tacit *quid pro quo,* Bambaren nu stătea pe capul lor când era vorba despre ceva mai supărătoarea problemă a relaţiilor de muncă locale, în care *familias* aveau o influenţă tradiţională, potenţial problematică, dacă s-ar fi dezvoltat vreodată. Loialitatea locală şi ferocii recuperatori din mahalale ai lui Bambaren făceau restul. Era un sistem care funcţiona ca uns şi întrucât toată lumea era fericită, exista potenţial să funcţioneze astfel încă pentru mult timp.

Carl intrase în ecuaţie fără să fi avut un interes în zonă şi fără nimic de pierdut în afara recompensei pentru Stéphane Névant. Timp de două săptămâni îşi făcuse cercetările în linişte, apoi într-o noapte atacase unul dintre camioanele lui *tayta* Manco pe şoseaua abruptă şi cu serpentine dintre Cuzco, Nazca şi coastă. Paznicul înarmat de pe scaunul pasagerului opusese rezistenţă, ceea ce din punct de vedere logistic fusese o binecuvântare deghizată. Carl îl împuşcase mortal, apoi îl lăsase pe şofer să aleagă dacă i se alătura tovarăşului său pe pământul cu praf alb de la marginea drumului sau îl ajuta pe Carl să împingă vehiculul în prăpastie, cu o grenadă incendiară – din stocurile armatei peruane, cumpărată de la un infanterist prietenos – lipită de rezervor. Şoferul se dovedise cooperant şi dispozitivul funcţionase. Camionul explodase spectaculos de la prima rostogolire, lăsând o dâră de flăcări şi resturi până în defileul de jos, şi arsese vesel acolo cam vreo oră, eliberând în atmosferă suficienţi poluanţi chimici exotici cât să atragă atenţia unui satelit de monitorizare a mediului. Nu foarte multe lucruri care

ardeau lăsau astfel de urme, iar acele lucruri nu aveau ce căuta în afara jurisdicţiei COLIN. Elicopterele se adunaseră peste noapte ca nişte fluturi mari în jurul unui foc de tabără. Odată cu ele apăruseră şi inevitabilii jurnalişti şi, nu departe în urma *lor*, un şuvoi de politicieni locali, de experţi în probleme de mediu şi de reporteri ai Earth First, toţi dornici de publicitate mediatică.

Imediat, o echipă oficială coborâse cu dificultate în ravenă, dar nu înainte să fie făcute o mulţime de înregistrări spectografice jenante şi să fie puse o mulţime de întrebări la fel de jenante, ascuţite pe piatra speculaţiilor jurnalismului flămând.

Până atunci, Carl dispăruse de mult. Îl dusese pe şofer până la Nazca, cu un mesaj pe care să i-l înmâneze lui *tayta* Manco şi un număr de telefon. Bambaren, care nu era prost, sunase a doua zi şi, după etalarea cantităţii potrivite de furie masculină, întrebase ce anume voia ticălosul de Carl. Carl îi spusese. Peste treizeci şi şase de ore, când Stéphane Névant se întorsese în camera lui de la hotelul din Arequipa, se pomenise privind în ţeava unui pistol Haag.

Subtilitatea, constatase Carl, era un instrument mult supraapreciat când venea vorba de crima organizată.

În consecinţă, formă numărul de telefon.

— Ar face bine să fie vorba de viaţă şi de moarte, rosti rece Greta Jurgens când, în cele din urmă, răspunse.

Ecranul o arăta aşezându-se în faţa telefonului şi trăgându-şi pe ea o rochie de mătase gri. Avea faţa umflată.

— Ai idee ce oră e?

Carl îşi consultă ostentativ ceasul.

— Mda, e octombrie. Bănuiesc că mai am câteva săptămâni înainte de ora ta de culcare. Cum merg lucrurile, Greta?

Hibernoida se uită atent la ecran şi chipul ei îşi pierdu orice expresie.

— Măi, măi, Marsalis, nu-i aşa? Sperietoarea.

— Unul şi acelaşi.

— Ce vrei?

— Asta-mi place la tine, Greta. Conversaţia fermecătoare.

Carl făcu un gest lejer cu palma deschisă şi continuă:

— Nu cine ştie ce. Voiam să vorbesc cu Manco. Doar o discuţie, de dragul vremurilor trecute.

— Manco nu e în oraş.

— Dar tu ştii unde îl pot găsi.

Jurgens nu spuse nimic. Faţa ei nu era numai umflată, ci şi mai rotundă decât şi-o amintea el, cu pielea netedă şi bucălată de grăsimea subcutanată acumulată la sfârşitul ciclului. Bănui că şi gândea mai încet decât de obicei – tăcerea era o opţiune sigură.

Carl rânji.

— Uite cum putem face. Fie îi spui tu lui Manco că am ceva de discutat cu el şi aranjăm o întâlnire amicală, fie pot să încep să vă fac iar viaţa dificilă. Cum să fie?

— S-ar putea să fie ceva mai greu zilele astea.

— Zău? Ne-am făcut câţiva prieteni noi din Initiative, nu-i aşa?

Citi confirmarea pe chipul hibernoidei.

— Fă-ţi şi ţie, şi lui Manco o favoare, Greta. Urmăreşte apelul ăsta şi află de pe al cui wafer vorbesc. Apoi hotărâţi-vă dacă vreţi să mă supăraţi.

Întrerupse apelul şi Greta se stinse la mijlocul replicii.

Carl se ridică şi se duse să privească luminile din La Paz. În cel mai rău caz, câteva ore, aprecie.

Jurgens putea să le dea telefon unor specialişti care să ia urma apelului şi nu le-ar fi luat mult să-l depisteze în apartamentul special al COLIN de la Hilton. Sistemele de nivel Marstech apăreau în fluxul de date ca metalul implantat la o radiografie. Hackerii *familias* probabil că nu aveau să reuşească să treacă peste acea tehnologie; în orice caz, Jurgens nu le-ar fi cerut s-o facă. Dar tot ar fi fost destul de clar la ce se uită. Să zicem o oră, pentru toate. Asta acceptând că Jurgens spunea adevărul şi Manco Bambaren nu era cu ea în Arequipa. Oriunde s-ar fi aflat, putea fi contactat, şi nici asta nu lua prea mult.

Judecând ce avea Jurgens să-i spună, avea să-l sune.

Ertekin se întoarse din cealaltă cameră. Se schimbase: purta tricoul NYPD şi o pereche de colanţi de alergat.

— A venit mâncarea, zise.

În liniştea izolată a apartamentului, el nu o auzise sosind. Dădu din cap.

— N-ar trebui să mănânci prea mult la altitudinea asta. Corpul lucrează şi aşa destul de mult.

— Da, Marsalis. Îi aruncă o privire stil „mâinile în şolduri”. Am mai fost de câteva ori pe *altiplano.* Lucrez la COLIN, ştii?

— Nu asta scrie pe pieptul tău, îi spuse privind ostentativ într-acolo.

— Asta?

Îşi apăsă mâna pe un sân şi atinse logo-ul cu vârfurile degetelor, apoi un surâs i se ivi în colţul gurii:

— Ai vreo problemă că port asta?

El îi întoarse zâmbetul:

— Nu dacă mă laşi să ţi-l dau jos după micul dejun.

— Vedem, răspunse ea neconvingător.

Dar după micul dejun nu mai avu timp. Telefonul sună în timp ce ei încă mâncau, ţinând cănile mari de lut pline cu *mate de coca* în ambele mâini. „Apel din exterior”, anunţă sistemul cu glas blând de femeie. Carl îşi luă cana în camera cealaltă ca să răspundă. Se trânti pe scaunul din faţa sistemului Bang & Olufsen şi apăsă butonul de acceptare.

— Da?

Trăsăturile incaşe asprite de vreme ale lui Manco Bambaren îl priveau de pe ecran. Avea chipul inexpresiv, dar în ochii întunecaţi îi fumega lent furia. Vorbea o engleză aspră, cu accent muşcat.

— Omul negru. Te întorci să ne aduci ciuma.

— Păi, din punct de vedere istoric, asta ar trebui să fie o schimbare pentru voi.

— Carl sorbi din ceaiul cu gust fin, întâlnind privirea celuilalt prin aburii care se ridicau din cană. Mai bine decât să vă aducă ciuma omul alb, nu-i aşa?

— Nu juca jocuri de cuvinte cu mine, ciudatule. Ce vrei?

Carl trecu pe quechua.

— Nu fac decât să citez jurămintele voastre de unire: „Unirea indigenilor, din cenuşa opresiunii rasiste”, tot căcatul ăla. Ce vreau? Vreau să vorbesc cu tine. Faţă-n faţă. Durează cel mult câteva ore.

Bambaren se aplecă spre ecran.

— Nu mă mai ocup de fraţii tăi evadaţi şi găurile lor de şarpe. N-am nimic să-ţi spun.

— Da, Greta mi-a spus că ai urcat pe scara socială. Fără ID-uri false, nu? Fără furtişaguri de marfă Marstech de nivel scăzut. Bănuiesc că acum eşti un criminal respectabil, zise Carl, apoi îşi înăspri vocea. N-are importanţă. Vreau să stăm de vorbă oricum. Alege un loc.

Urmă o pauză lungă în care Bambaren încercă să-l ţintuiască cu privirea. Carl inhală aburii ceaiului, absorbind aroma lui umedă de frunze verzi, şi aşteptă.

— Încă îmi mai vorbeşti limba ca un ţărănoi beat, spuse acru şeful de *familia.* Şi te porţi ca şi cum asta ar fi o mare realizare.

Carl ridică din umeri.

— Păi am învăţat-o printre ţărani şi ne îmbătam des. Scuzele mele dacă asta e o ofensă. Acum, alege dracului un loc să ne întâlnim.

Din nou tăcere. Bambaren îi aruncă o privire urâtă.

— Sunt în Cuzco, zise; chiar şi în quechua ritmată din *altiplano,* cuvintele sunau ca retezate. Ne vedem la Sacsayhuamán, la unu după-masă.

— Să fie trei, zise Carl leneş. Mai am alte câteva lucruri de făcut înainte.

Capitolul 29

Încă mai avea mirosul uleios-sărat al lui Sevgi pe degete, la ceva vreme după aceea, când, aşezat în jeepul COLIN şi cu bărbia proptită în mâini, privea posac peisajul şi-l aştepta pe Manco Bambaren. Era singura lui sursă de bucurie într-o dispoziţie altfel otrăvită. Decalajul orar şi show-ul cu Névant îl ajungeau din urmă ca nişte câini de vânătoare. Cumpărase două rânduri de haine din reţeaua de servicii a hotelului, nu-i plăcuseră prea mult când le primise şi nu se ostenise să le trimită înapoi şi s-o ia de la capăt. Erau negru cu alb – „ca mine”, gândi acru – şi la modă. Ultima generaţie de materiale declasificate Marstech, puse la dispoziţia publicului elitist într-un noian de mărturii ale unor celebrităţi globale şi ale foştilor angajaţi de pe Marte. Le ura, dar trebuia să se mulţumească cu ele.

Din pură frondă păstrase geaca S(t)igma.

— Întârzie, zise ea din spatele volanului jeepului.

— Bineînţeles că întârzie. Trebuie să demonstreze ceva.

Prin parbriz, terasele ierboase de la Sacsayhuamán se înălţau pe ziduri de piatră masivă, care se îmbinau lin, întunecate sub cerul strălucitor, cu nori albi. La acea oră târzie, aveau ruinele aproape doar pentru ei, iar pustietatea le dădea meterezelor un aer gânditor. Mai erau câţiva turişti de sfârşit de sezon care hoinăreau, dar dimensiunile blocurilor din construcţiile incaşe îi făceau să pară nişte pitici. Reduşi în mod similar, câţiva localnici în port tradiţional se retrăseseră spre margini, femeile şi copiii mânând nişte lame suferinde împodobite cu panglici, în aşteptarea oportunităţii unor fotografii plătite. Erau nişte mici pete de culoare pe piatra sumbră.

Nu era pentru prima dată când Carl vedea Sacsayhuamán, dar ca întotdeauna, construcţiile de piatră îl fascinau. Blocurile erau tăiate şi finisate, însă extrem de neregulate, reflectând enormitatea solidă a formaţiunilor

naturale de rocă prăbuşită. Liniile zimţate dintre ele atrăgeau ochii ca detaliile dintr-o pictură. Puteai să stai acolo şi să le priveşti mult timp, ceea ce – aruncă o privire la ceas – chiar şi făceau.

— Crezi că vrea să demonstreze ceva şi cu asta? Ertekin făcu semn cu capul către ziduri. „Pământul strămoşilor mei”, ceva de genul ăsta?

— Posibil.

— Dar tu nu crezi asta?

Îi aruncă o privire piezişă.

— Am spus eu aşa?

— Ai fi putut foarte bine să spui.

Reveni la contemplarea zidurilor. Dincolo de ele, fantoma lui Névant rânjea la el cu faţa pătată de sânge şi cu nasul spart, palid în luminile spitalului. „Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăceşte-te în ele cum crezi de cuviinţă”.

Făcu un efort.

— Ai putea avea dreptate, admise. Jumătate din timp, individul vorbeşte ca un poet şi e foarte mândru de el. Aşa că da, ar putea să ne impună o viziune culturală.

Ertekin aprobă.

— M-am gândit eu.

Se mai scurseră încă zece minute. Carl se gândea să coboare să-şi mai întindă picioarele, când un Range Rover negru, blindat traversă legănându-se zona cu iarbă aspră a parcării din stânga lor. Ferestre negre, aripi strălucitoare, scut anti-grenadă aproape până la pământ. Carl îşi abandonă introspecţia. Decalajul orar dispăru.

— Să-i dăm drumul.

Maşina nou-venită frână şi o uşă se deschise în carapacea neagră. Manco Bambaren păşi afară, îmbrăcat într-un costum impecabil de culoarea nisipului şi flancat de bodyguarzi cu ochelari Ray Ban, la fel ca ai lui. Nu aveau arme la vedere, dar nici nu era nevoie. Atitudinea lor şi ameninţarea pe care o transmiteau lentilele de soare inexpresive erau de şcoală veche în America de Sud; Carl văzuse peste tot aceeaşi etalare, de la străzile din Buenos

Aires până la Bogota. Peticele de oglindă pe care Bambaren şi bodyguarzii lui le aveau în locul ochilor vorbeau despre aceeaşi putere eficientă ca şi flancurile strălucitoare şi blindate ale Range Roverului. Te reflectai în suprafeţele lucioase, izolat de exterior şi fără a da importanţă ochilor din interior.

Carl coborî din jeep.

— Vin cu tine, zise Ertekin repede.

— Cum vrei. Oricum, toată discuţia o să fie în quechua.

Traversă porţiunea cu iarbă până la Range Rover, reprimându-şi un exces nedorit de mesh. Intenţiona să aibă încredere în Bambaren, dar nu credea că se va ajunge la bătaie, oricât de mult i-ar fi plăcut să spargă ochelarii cu oglindă şi să le înfigă aşchiile în ochii din spatele lor, să apuce braţul celui mai mare dintre cei doi bodyguarzi şi... „Hooo, Carl. Să nu divagăm, bine?"

Ajunse la şeful de *familia* şi se opri la o distanţă de la care nu putea fi atins.

— Salut, Manco. Mulţumesc că ai venit. Dar puteai să-ţi laşi copiii acasă.

— Omul negru, zise Manco şi-şi smuci bărbia. Frumoasă haină ai. Croitorie Jesusland?

Carl aprobă cu o mişcare a capului.

— South Florida State.

— Aşa mă gândeam şi eu. Un văr de-al meu are una exact la fel.

Carl atinse cu degetul mare şi arătătorul reverul gecii S(t)igma.

— Da, poate să ajungă oricând la modă.

— Din câte am înţeles, spuse politicos şeful de *familia,* în Jesusland deja este. Cea mai mare rată a încarcerărilor de pe planetă, aşa se spune. Cine-i muierea?

Carl se întoarse nepăsător şi văzu că Ertekin coborâse totuşi, dar nu-l urmase. În timp ce el se uita, ea se sprijini de jeep, alături de logo-ul COLIN, şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Mişcarea îi desfăcu jacheta, expunând cureaua tocului de pe umăr. Îşi pusese ochelarii de soare.

Carl îşi reţinu un zâmbet.

— Nu-i o muiere, e o prietenă.

— Un treisprezece cu prieteni, remarcă Bambaren şi sprâncenele i se arătară deasupra curbei ochelarilor de soare. Trebuie să fie ceva împotriva firii.

— Ne adaptăm circumstanţelor. Vrei să ne plimbăm?

Manco Bambaren făcu semn gărzilor şi acestea se relaxară, eliberând spaţiul din jurul lui *tayta.* Acesta făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de Range Rover şi luând-o în direcţia zidurilor de piatră. Carl se luă după el. Observă cum şeful arunca priviri furişe într-o parte, din spatele lentilelor, spre jeep şi spre Ertekin, care supraveghea totul cu degajare.

— Deci acum lucrezi pentru COLIN?

— *Cu,* zise şi lăsă să i se vadă zâmbetul. Lucrez *cu* COLIN. Este o cooperare. Ar trebui să înţelegi asta.

— Adică?

— Adică tu ţi-ai creat o carieră de nişă coexistând cu Iniţiativa, iar din ceea ce spune Greta, relaţia e înfloritoare.

Bambaren scutură din cap.

— Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relaţiile mele de afaceri.

— Nu, dar a încercat să mă ameninţe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puşi acum şi că îi ţii mai aproape.

— Şi despre asta voiai să discutăm?

— Nu. Eu voiam să discutăm despre Stéphane Névant.

— Névant? întrebă *tayta,* cu o încruntare care îi umplu fruntea de cute. Ce-i cu el?

— Acum trei ani încerca să convingă oamenii de aici să formeze o alianţă. Vreau să ştiu cât de departe a mers.

Bambaren se opri şi se uită în sus spre el. Carl uitase cât de scund şi îndesat era. Forţa palpabilă dată de faptul că era şeful acelei de *familia* anula factorii fizici.

— Cât de departe a *mers?* Negrule, ţi l-am *dat* pe Névant. Cât de departe crezi că a mers?

— Mi l-ai dat pentru că asta aducea mai puţine necazuri decât dacă mă apucam să-ţi distrug afacerile cu taberele. Nu înseamnă că nu ţi-a oferit ceva de valoare.

Tayta îşi scoase ochelarii de soare. În strălucirea dură a cerului din *altiplano,* ochii lui abia dacă se strânseră puţin.

— Stéphane Névant a venit aici, sus, zbătându-se pentru viaţa lui mizerabilă de ciudat. Nu avea prieteni şi nici aliaţi. Nu avea nimic care să-mi fie de folos.

— Dar ar fi putut avea, în timp.

— Nu-mi permit luxul să fac afaceri pe baza a ce ar fi putut fi. De ce nu-l întrebi toate astea chiar pe Névant?

Carl rânji.

— L-am întrebat. A încercat să mă omoare.

Ochii lui Bambaren fugiră la rana lipită de la mâna lui Carl. Ridică din umeri şi îşi puse din nou ochelarii. Reluă plimbarea.

— Ăsta nu e un indiciu că ar avea ceva de ascuns, spuse inexpresiv. În locul lui, sunt aproape sigur că şi eu aş fi încercat să te ucid.

— Cam aşa ceva.

Ajunseră la ziduri. Carl ridică o mână să mângâie suprafaţa netedă şi întunecată a blocurilor de piatră, fiecare având dimensiunea unei maşini mai mici. Era ceva instinctiv: marginile secţiunilor se curbau spre interior, una către cealaltă, cu graţia unei rotunjimi organice care ducea cu gândul la trupul de femeie, la umflătura sânilor şi îmbinarea moale a coapselor. Voiai să pui mâna pe ele, palmele te mâncau de dorinţa de a atinge şi a cuprinde.

Strămoşii lui Manco Bambaren creaseră acest mozaic de pietre masive, perfect îmbinate, folosind doar unelte de bronz, lemn şi piatra însăşi.

— Nu sugerez că ai urmat personal planurile lui Nevant, acceptă Carl.

„Cu toate că, dacă n-a fost aşa, de ce ar fi vrut să facă afaceri cu tine?”

— Dar tu nu eşti singurul *tayta* de pe aici. Poate că şi altcineva a văzut oportunitatea.

Bambaren merse un timp în tăcere.

— *Familiares* împărtăşesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu ştii asta.

— Da. De asemenea, împărtăşiţi un ataşament

sentimental pentru legăturile de sânge, dar asta nu v-a împiedicat să intraţi în război unii cu alţii în vara lui ’03 sau să încheiaţi afaceri cu Lima după aia. Haide, Manco, afacerile sunt afaceri şi aici, ca peste tot. Parada rasială a ajuns un însoţitor modest al intereselor economice.

— Mă rog, nu e chiar o problemă de rasă în ceea ce-i priveşte pe treisprezece, spuse celălalt cu răceală. Mai degrabă o diferenţă de specie.

Carl râse scurt.

— O, m-ai *rănit,* Manco. Până în inimă.

— Şi, în orice caz, nu văd vreo aplicaţie practică fructuoasă, nici pentru mine, nici pentru vreun alt *tayta,* care să reiasă din asocierea cu unii ca voi.

— Suntem nişte monştri foarte convenabili.

Bambaren ridică din umeri.

— Rasa umană are şi aşa destui monştri. N-a fost niciodată nevoie să inventăm alţii noi.

— Mda, ca *pistacos,* nu-i aşa? Am auzit că ai mizat pe asta şi în ’03.

O privire tăioasă.

— De la cine ai auzit?

— De la Névant.

— Mi-ai spus că Névant a încercat să te omoare.

— Da, mă rog, mai întâi am stat puţin de vorbă. Mi-a spus că s-a oferit să fie unul dintre acei *pistacos* de-ai tăi, domesticiţi, poate să mai atragă şi alţi treisprezece care să facă aceeaşi şmecherie. Să formeze un fel de batalion de elită alcătuit din monştri genetici. Asta îţi spune ceva?

— Nu.

Şeful de *familia* păru că se gândeşte.

— Névant vorbea mult. Avea scheme pentru orice. Direcţii pentru operaţiunile mele ID, pârghii în tabere, îmbunătăţiri în securitate. După un timp, am încetat să mai ascult.

Carl dădu din cap.

— Şi, cu toate astea, l-ai păstrat pe-aproape.

Bambaren desfăcu mâinile.

— A venit la mine la fel cum au făcut-o şi tovarăşii lui

evadaţi înaintea lui, pentru documente şi identităţi noi. Asta ia timp, dacă vrei s-o faci bine. Noi nu operăm ca prăvăliile alea de cârpaci de pe coastă. Aşa că da, a stat prin apropiere. A rămas cumva în apropiere. Acum, când mă întreb cum a reuşit asta, nu am niciun răspuns. S-a făcut util în probleme neînsemnate, avea talent la asta.

Carl se gândi la dictatorii şi la micii pioni politici din Asia Centrală şi Orientul Mijlociu, care se foloseau de Nevant cel care se făcea util, fără să sesizeze cum specialistul în insurgenţă îi manevra abil prin spaţiul geopolitic chiar în timp ce ei se foloseau de el. „Eşecul de a înţelege reţeaua socială la un nivel emoţional şi, de aici, lipsa acelor constrângeri emoţionale cerute de încadrarea în asemenea reţele”, remarcase Jacobsen. Dar Carl nu cunoştea niciun treisprezece care să nu fi râs ca un clovn mecanic de la intrarea într-un fast-food când citea acele rânduri. „Înţelegem”, îi spusese lui Zooly într-o noapte de beţie. Degetele desfăcându-se unul câte unul, enumerând, ca nişte instrumente de împuns, şi terminând în final cu palma întreagă: „Naţionalismul. Sistemul tribal. Politica. Religia. Porcăria de fotbal, pentru numele lui Dumnezeu”.

Plimbându-se prin livingul apartamentului ei, furios, ca un animal în cuşcă. „Cum să nu poţi înţelege o dinamică atât de simplistă? Voi, restul oamenilor, nu înţelegeţi ce vă pune în mişcare la nivel emoţional?

Mai târziu, mahmur, îşi ceruse scuze. Îi datora mult prea multe ca s-o mai facă să suporte asemenea adevăruri genetice.

Lângă el, Bambaren continua să vorbească.

— …n-aş putea spune, dar dacă schemele lui includeau şi fantezii ca *pistacos* genetici, atunci înseamnă că era un prost. Nu ai nevoie de monştri reali ca să înspăimânţi oamenii. Nici pe departe. Monştrii reali dezamăgesc întotdeauna. Ameninţarea nevăzută – zvonul – e o putere cu mult mai mare.

Carl simţi o izbucnire subită de dispreţ faţă de bărbatul de lângă el, o izbucnire rapidă ca o rafală pornind din focarul furiei reamintite.

— Da, asta plus lecţia obiectivă, corect? Execuţia exemplară, în piaţa vreunui sat.

Tayta simţi probabil schimbarea din vocea lui. Se opri din nou, se roti brusc cu faţa la omul negru, cu gura strânsă. Era un semnal clar pentru cei de lângă vehiculul parcat. Vederea periferică i-i arătă lui Carl pe cei doi bodyguarzi tresărind. Nu văzu dacă, în replică, Ertekin se mişcă, dar simţi sclipirea bruscă a unei forme, liniile de foc de la Range Rover până la locul unde stătea el, de la jeep la Range Rover şi înapoi, linia scurtă pe care trebuia s-o parcurgă mâna lui stângă ca să strivească gâtul lui Manco Bambaren, în timp ce cu dreapta apuca hainele lui *tayta,* răsucindu-l ca pe un scut – totul arătând ca un efect din virtual, într-un roşu previzibil, supraexpus, cu unităţile de lungime deja înscrise, cu o distanţă pe care nu avea cum să o străbată în timp util, când gărzile scoteau de sub hainele de piele indiferent ce dispozitiv high-tech ar fi avut, iar el trebuia să spere că Ertekin reuşea să-i doboare la vreme pe ambii bărbaţi…

O văzu căzând, în afara liniei focului, sau poate nu suficient de rapid…

— Uşurel, Manco, murmură. Nu vrei să mori astăzi, nu-i aşa? Pe o vreme de căcat ca asta?

Buza de sus a lui *tayta* se ridică, dezvelindu-i dinţii. Strânse pumnii.

— Crezi că poţi să mă omori, ciudatule?

— Ştiu că pot.

Carl ţinea mâinile în jos, inofensiv, cu palmele deschise. Meshul ticăia în el ca ceasul unei bombe.

— Nu ştiu cum o să se termine treaba asta, dar n-o să mai fie problema ta, ia-o ca pe-o promisiune.

Momentul se prelungi. Un vânt tăcut foşni pe zidurile masive de piatră din spatele lui. Fixa lentilele cu oglindă ale lui Manco. Văzu mişcarea norilor cenuşii pe cer, ca o plecare, ca o pierdere.

„Of, futu-i…”

Şeful de *familia* inspiră adânc.

Pumnii i se desfăcură.

Privirea îi coborî şi Carl pierdu reflexia norilor în mişcare pe ochelarii de soare, dar, în schimb, se văzu pe sine dublat acolo.

Momentul, odată consumat, trecu în viteză. Meshul îl simţi şi se calmă.

Bambaren râse. Sunetul răsuna forţat şi nesigur, reflectat de blocurile neregulate de piatră.

— Eşti un prost, negrule, rosti aspru. Cum şi Névant înaintea ta a fost un prost. Crezi că am nevoie să lansez zvonuri despr*e pistacos?* Crezi că am nevoie de o armată de monştri, reali sau imaginari, ca să menţin ordinea? *Oamenii* fac asta pentru mine, oamenii obişnuiţi.

Gesticulă, dar era o mişcare moale, o răsucire spre enormele ziduri de piatră crenelate. Furia lui se redusese la ceva mai general şi mai plictisit.

— Uită-te în jur. Ăsta era cândva un oraş sigur la cutremure, construit în onoarea zeilor şi pentru a celebra viaţa prin jocuri şi festivaluri. Apoi au venit spaniolii şi l-au dărâmat ca să-i folosească piatra la biserici care se prăbuşeau la cea mai mică zguduitură. În lupta pentru cucerirea acestui loc au măcelărit atât de mulţi strămoşi de-ai mei încât pământul a fost acoperit de cadavrele lor şi condorii s-au hrănit zile în şir cu rămăşiţele. Spaniolii şi-au pus pe blazon opt condori din ăştia pentru a sărbători acele cadavre în putrefacţie. În alte părţi, soldaţii lor smulgeau copiii de la sânul mamelor şi-i aruncau de vii la câini sau îi loveau de pietre ţinându-i de călcâie, ca să le spargă capetele. Nu-i nevoie să-ţi spun ce le făceau după aia mamelor. Ăştia nu erau demoni şi nici monştri modificaţi genetic ca voi. Erau oameni. Oameni obişnuiţi. Noi – poporul meu – i-am inventat pe *pistacos* ca să explicăm acţiunile acestor oameni obişnuiţi şi continuăm să inventăm aceleaşi poveşti ca să ascundem de noi înşine adevărul că oamenii obişnuiţi întotdeauna, sunt cei care s-au comportat ca demonii când nu au putut obţine prin alte mijloace ceea ce doreau. Nu răspândesc zvonuri despre *pistacos,* negrule, pentru că germenul *pistaco* e în noi toţi şi se trezeşte la viaţă din când în când în *altiplano,* fără

vreo încurajare din partea mea.

Carl privi înapoi la cei doi bărbaţi înarmaţi şi la Range Rover. Stăteau din nou relaxaţi, cu mâinile încleştate sfios în faţă, în dreptul taliei, ignorându-l insistent. Sau poate – îi trecu lui prin minte – încercând pur şi simplu s-o intimideze pe Sevgi Ertekin. Era greu de spus de la distanţă.

— Deci, rosti vioi. Cei doi câini de luptă de acolo au mult sânge spaniol?

Bambaren trase aer printre dinţi. Dar nu avea să muşte, nu acum. Şuieratul slab, reţinut, era sunetul stăpânirii de sine.

— Intenţionezi să-ţi petreci după-amiaza jignindu-mă, negrule?

— Intenţia mea, *tayta,* este să obţin nişte răspunsuri cinstite de la tine. Iar discursurile pe tema atrocităţilor trecutului n-o să rezolve problema.

— Respingi…

— Resping sentimentul tău atent cultivat de ofensă rasială, da, aşa e. Tu eşti un criminal, Manco. Vorbeşti ca un poet, dar gărzile tale sunt personificarea brutalităţii de la Cuzco la Copacabana, iar poveştile care se spun despre tine pe străzi mă fac să cred că probabil ai un interes personal să-i antrenezi aşa. Nu te deosebeşti prea tare de acei câini ai războiului veniţi din Spania, în privinţa cărora eşti atât de groaznic de sensibil.

— Trebuie să câştig respectul oamenilor mei.

— Da, cum am spus. La fel ca acei câini. Voi, oamenii, sunteţi al naibii de previzibili.

Sub ochelarii de soare, gura lui Bambaren se întinse într-un surâs batjocoritor, urât.

— Ce ştii tu despre asta, negrule? Ce ştii tu despre viaţa oamenilor din *favelas?* Ce ştii despre luptă? Ai crescut într-o comunitate retrasă a Proiectului Lawman, învelit în puf, hrănit, îngrijit, ţi s-a dat tot ce…

— Britanic. Sunt britanic, Manco. Noi nu am avut un Proiect Lawman.

— N-are importanţă. Tu… – faţa şefului se contorsionă –

… Névant. Voi toţi. Aţi avut parte de acelaşi tratament. Nicio cheltuială nu era prea mare, nicio îngrijire prea exagerată. V-aţi născut toţi într-un loc aproape la fel de protejat ca şi pântecele de împrumut în care aţi crescut, aţi supt lapte plătit şi aţi avut afecţiunea maternă a femeilor băştinaşe prea sărace pentru a-şi permite să aibă propriii copii…

— Mai du-te dracului, Manco.

Îi ieşi însă din gură prea repede ca să aibă iritarea studiată pe care o intenţionase, vocea îi era prea puternică şi ascuţită de amintirea nechemată a lui Marisol. Manco zâmbi auzind-o, simţul gangsterului pentru vulnerabilitate agăţându-se de schimbare.

— Aha. Probabil ai crezut că te-a iubit pentru ceea ce eşti? Ce şoc trebuie să fi avut în ziua aia…

— Ei, du-te dracului. După cum am spus – zise având acum tonul potrivit, tărăgănat –, nu suntem aici ca să discutăm istoria familiei mele.

Dar *tayta* Manco crescuse printre cuţitarii mahalalelor din Cuzco şi ştia când un tăiş îşi atingea ţinta. Se aplecă şi vocea picură, joasă şi corozivă:

— Da, mica rulotă metalică pentru interogatorii, bărbaţii în uniforme, cumplitul adevăr. Ce şoc. Ideea că undeva, în lume, mama ta adevărată a înstrăinat jumătatea din tine care-i aparţinea pentru bani, a acceptat să fii *recoltat* din ea, şi că o altă femeie, tot pentru bani, a preluat rolul ei timp de paisprezece ani şi apoi, în ziua respectivă, a plecat de lângă tine ca după încheierea unei sentinţe în închisoare. Cum ţi s-a părut asta, *ciudatule?*

Îl copleşi, pulsând, furia ucigaşă, valul întunecat ridicându-se în partea din spate a creierului său ca un fâsâit slab, ca o detaşare. Faţă de calculele reci pe care şi le făcuse cu două minute în urmă, i se părea mult mai dificil să reziste certitudinii că era suficient să întindă mâna ca să-l ucidă pe Manco Bambaren.

Nu era nimic artistic în asta; doar degetele mari înfipte în ochii şefului şi afundate până în creier, reflexul de a muşca aflat în articulaţiile fălcilor, explozia nevoii de a

zdrobi şi muşca… „Dacă suntem conduşi de ceea ce am fost antrenaţi să facem”, spunea Sutherland undeva, departe, în spatele talazurilor mâniei lui – atunci nu suntem cu nimic mai mult şi cu nimic mai buni decât arma în care sperau ei să ne transforme. Iar dacă suntem conduşi de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă, pornită din ură, pe care alţii o simt faţă de noi, devine un adevăr. Trebuie să căutăm o altă cale. Trebuie să ne gândim foarte limpede modul de a fi?

Carl schiţă un zâmbet şi lăsă de-o parte furia, atent, ca şi cum ar fi fost o armă mult iubită, în caseta ei.

— Hai să nu ne facem griji acum despre sentimentele mele, zise. Spune-mi, cum te înţelegi cu verii tăi marţieni?

Intenţionase ca asta să cadă din senin şi, după expresia de pe faţa celuilalt, reuşise. Bambaren clipi nedumerit, ca şi cum tocmai l-ar fi întrebat unde ţinea ascunsă comoara demult pierdută a incaşilor.

— Despre ce vorbeşti?

Carl ridică din umeri.

— Credeam că întrebarea e destul de simplă. Ai avut contact în ultima vreme cu ramurile de pe Marte?

Bambaren desfăcu braţele. Sprâncenele i se încruntară de iritare.

— Nimeni nu vorbeşte cu Marte. Ştii asta.

— Aţi vorbi unii cu alţii dacă v-ar ieşi ceva din asta.

— Au pierdut posibilitatea asta încă din ’75. În orice caz, în prezent ar fi inutil. Practic, nu ai cum să treci de carantina nanorackurilor.

„Ba sigur că ai. N-ai auzit? Doar să scurtcircuitezi n-djinnul unei nave în drum spre casă, să te urci într-o criocapsulă de rezervă – poţi oricând să-l mănânci pe ocupantul anterior dacă ţi-e foame – şi să te arunci în oceanul Pacific cu modulul de supravieţuire. Floare la ureche.”

— Nu ţi se pare că un război declarat peste carantina asta e la fel de inutil? La distanţe interplanetare?

— Nu mă aştept ca tu să înţelegi aşa ceva.

Carl zâmbi.

— Ura găseşte o cale, nu? Antica şi magica *deuda de sangre.*

Şeful de *familia* studie terenul.

— Chiar ai făcut tot drumul de la Cuzco numai ca să discuţi cu mine despre *afrenta Marciana?*

— Nu, nu chiar aşa. Dar mă interesează tot ce aţi putea şti tu şi colegii tăi despre o renaştere.

Din nou un fulger de iritare traversă faţa lui Manco.

— O renaştere a *ce,* negrule? Suntem în război. E un dat, o stare de fapt. Până când tehnologia nu ne oferă un nou mod de a purta războiul ăsta, situaţia n-o să se schimbe.

— Sau până vă daţi suficient de bine pe lângă COLIN ca să obţineţi intrarea la nanorackuri.

Manco privi sugestiv în spate la jeepul care îl adusese pe Carl la locul de întâlnire.

— COLIN face parte din viaţă, zise sumbru. Cu toţii ne acomodăm într-un fel sau altul cu realităţile, mai devreme sau mai târziu.

⁜

— Da, nemaipomenit de poetic.

Sevgi conducea înapoi pe drumul şerpuit către Cuzco, luând curbele cu o lipsă de grijă deliberată.

Marsalis se ţinea de mânerul de deasupra uşii.

— Mda, cam are dreptate.

— N-am spus că n-are. Doar că mi-ar plăcea să ştiu ce ai scos de la el – în afară de poezia ieftină – de a meritat să venim până aici.

Marsalis nu replică nimic. Ea îi aruncă o privire piezişă. Maşina de teren devie puţin, din cauza neatenţiei ei, spre centrul serpentinei, şi se întâlniră faţă în faţă cu un autotrailer. Un val brusc, greţos de adrenalină şi transpiraţie prin toţi porii. Dar lent – încă era puţin ameţită de când aproape că dăduse cărţile pe faţă cu oamenii lui Bambaren. Trase înapoi de volan, se îndepărtară de botul autotrailerului, loviră bordura. Alarma de coliziune a autotrailerului urlă la ei când trecu încet de jeep – furia unei maşini. Oamenii de pe trotuare stăteau şi se uitau. Omul de lângă ea nu spuse nimic.

— Ei?

— Ei, cred că ar trebui să fii atentă la drum.

Sevgi lovi cu baza palmei butonul autopilotului. Dădu drumul volanului. Peste bord, lumina albastră a sistemului de navigaţie al jeepului se aprinse şi ţiui.

— Vă rog, declaraţi destinaţia.

…Iarăşi enervanta tonalitate perfectă şi dulceagă a Asiei Badawi.

— Centrul oraşului, se răsti ea.

Veniseră direct de la aeroport şi încă nu aveau un hotel, îşi linişti vocea şi se întoarse peste spaţiul dintre scaune ca să-l privească în faţă.

— Marsalis, în caz că n-ai observat, aproape că ne-am împuşcat între noi acolo. Am avut grijă să nu fii atacat din spate.

— Ştiu asta.

— Aşa-i. Nu mă deranjează să-mi asum riscuri, dar aş vrea să ştiu pentru ce o fac. Aşa că începe să-mi spui, dracului, ce ai în minte înainte de a exploda totul peste noi.

El dădu din cap, i se păru ei, mai mult pentru sine.

— Bambaren e curat, spuse el ezitant. Aşa cred eu.

— Dar asta nu e tot?

Carl oftă.

— Nu ştiu. Uite, i-am aruncat momeala cu marţienii şi nici nu a clipit. Mai degrabă părea că vorbesc în limbi străine. Războiul continuă încă şi aş paria pe tot câştigul meu de anul trecut că nimeni de aici nu a văzut sau auzit ceva care ar putea schimba asta. Nu cred că el ştie ceva despre excursia către casă a amicului Merrin.

Ea simţi tonul ridicat din final.

— Dar?

— Dar e nervos. Cum ai zis şi tu, aproape ne-am luat la bătaie acolo, sus. Ultima dată când am avut de-a face cu Manco Bambaren i-am aruncat în aer un camion plin cu marfă şi i-am omorât una dintre gorile, şi promiteam s-o fac din nou dacă nu obţineam ce voiam. Era la fel de sensibil ca zidurile alea de piatră. De data asta n-a trebuit

decât să-i pun câteva întrebări şi aproape că ne-a omorât pentru asta. N-are nicio logică.

Ea mârâi. Ştia cum era, sâcâiala, firele care trebuiau adunate laolaltă şi senzaţia de „ceva nu e în regulă”. Genul de treburi care te ţin treaz, ultimul lucru la care te gândeşti noaptea, îţi distrage mintea de la orice altceva din timpul zilei şi te pomeneşti holbându-te în gol în timp ce cafeaua ţi se răceşte. Ai vrea să tragi de aţa aia până se descurcă sau se rupe.

— Ce vrei să faci în sensul ăsta? întrebă.

El se uită afară, pe fereastră.

— Cred că ar fi bine să vorbim cu Greta Jurgens. Se apropie de sfârşitul sezonului şi hibernoizii nu sunt în cea mai bună formă când se întâmplă asta. S-ar putea să-i scape ceva.

— Asta-i în Arequipa, nu?

— Da. Am putea merge noaptea şi să ajungem acolo de dimineaţă.

— Şi o să fim aproape la fel de topiţi ca Jurgens când o să stăm de vorbă cu ea. Nu, mulţumesc. Noaptea asta o să dorm într-un pat.

Marsalis ridică din umeri.

— Cum vrei. Numai că dacă o luăm pe drum ieşim din sfera de urmărire. Sunt şanse ca Manco să aibă pe cineva la aeroport când plecăm, să verifice încotro ne ducem. Dacă vede că ne îndreptăm spre Arequipa, nu trebuie să fie un geniu ca să-şi dea seama ce căutăm acolo.

— Crezi că o să ne împiedice prin forţă să ne întâlnim cu Jurgens? Ar risca asta cu nişte reprezentanţi autorizaţi ai COLIN?

— Nu ştiu. Acum câteva ore aş fi spus că nu. Dar ai fost acolo când gemenii cu ochelari-oglindă au început să se agite. Tu ce-ai crezut că o să se întâmple?

O pauză lungă. Sevgi îşi aduse aminte cum se petrecuseră lucrurile, cam la fel ca reacţia ei de mai înainte la coliziunea evitată în ultima clipă, transpiraţia bruscă gâdilându-i porii când bodyguarzii din *familia* se mişcaseră, năvala adrenalinei pătrunzându-i în măruntaie

şi urcându-i pe braţe. Făcuse un efort conştient impunându-şi să nu apuce patul pistolului, şi-i fusese frică, fiindcă stătuse prea mult timp departe de acţiune şi nu mai avea încredere în instinctele ei, nu mai ştia dacă era suficient de rapidă sau greşea.

Oftă.

— Da, bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului, lovind iritată de câteva ori cu cotul în căptuşeală.

— *Insha'Alah,* putem să dormim destul de bine pe astea.

Apoi ridică vocea, pentru jeep:

— Corecţie de curs. Traseu lung, Arequipa.

Displayul reveni la viaţă.

— Călătoria se va încheia mâine, la primele ore ale dimineţii, îi spuse Asia Badawi rece.

— Mda, mie-mi spui…

Capitolul 30

În Cuzco, centrul era sufocat de trafic; erau, în mare parte, maşini conduse de oameni. Fără cooperare, fără viziune de ansamblu – aerul după-amiezii târzii răsuna de claxoane furioase şi la intersecţii se formau cozi.

Şoferii se duelau pentru schimbarea benzilor de mers sau se strecurau prin sistemele de filtrare în traficul deja organizat. Geamurile erau coborâte ca să poată răcni mai uşor unii la alţii, dar cei mai mulţi oameni se mulţumeau să stea rigizi în spatele volanului şi să privească fix înainte, ca şi cum ar fi putut determina înaintarea prin simpla putere a voinţei.

Asta şi claxoanele continue, frustrate. Poliţiştii de la circulaţie stăteau printre ei, cu braţele ridicate, ca nişte oameni blocaţi într-o mlaştină, gesticulând ca nişte dirijori nebuni şi suflând neîncetat în fluiere, fără niciun efect vizibil. Probabil, îşi zise Sevgi cu acreală, nu voiau să fie excluşi din procesul de producere a zgomotului.

Jeepul era un autoturism standard. Sistemele sale automate, reglate pentru un nivel de deferenţă răbdătoare, nu puteau face faţă. După ce aşteptară, într-o intersecţie aprig disputată, timp de douăsprezece minute, după ceasul de bord, Marsalis începu să se foiască pe scaun.

— Vrei să conduci tu?

Sevgi se uită posomorâtă la şirul neîntrerupt, bară la bară, în care încercau să pătrundă.

— Nu prea.

— Te deranjează dacă o să conduc eu?

Semaforul se schimbă, iar camionul care bloca intersecţia se urni de acolo. Jeepul ţâşni înainte jumătate de metru, apoi se opri brusc când vehiculul din spatele camionului ţâşni ca să umple spaţiul liber. Locul gol dispăru.

În spatele lor, cineva apăsă pe claxon.

— Corect.

Tonul obiectiv o făcu să încetinească. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, Carl deschisese uşa din dreptul pasagerului şi sărise în stradă. Sunetul claxonului se amplifică. El privi înapoi, spre maşina din spatele lor.

— Marsalis, nu…

Dar el pornise deja cu paşi mari către maşina din spate. Se răsuci în scaun şi îl văzu ajungând lângă vehicul, urcând pe capotă, făcând doi paşi – auzi zdrăngănitul fiecărui picior care lovea în ea –, apoi sări lejer jos pe cealaltă parte, alături de geamul şoferului. Claxonul se opri brusc.

Rămăsese un timp lângă fereastră, iar ei i se păru că se întinsese, pătrunzând şi înăuntru, dar nu putea fi sigură.

— Of, *la naiba.*

Îşi verifică pistolul din toc şi tocmai se întorcea să-şi deschidă uşa când el apăru alături. Coborî geamul.

— Ce dracu'…

— Mută-te dincolo.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Mută-te, vreau să trec pe manual.

Ea mai aruncă o privire în spate, spre cealaltă maşină, dar nu putu să vadă nimic prin parbrizul din sticlă fumurie. Pe moment deschise gura ca să protesteze. Văzu semaforul schimbându-se iar în favoarea lor şi clătină din cap, într-o resemnare plictisită.

— Cum vrei.

Carl întrerupse sistemul automat, porni motorul şi ţâşni în forţă, ţintind un spaţiu îngust de pe banda opusă. Introduse un colţ al jeepului în flux, făcu cu mâna în semn de mulţumire celor cărora le tăiase calea, apoi intră în şir. Se adaptară fluxului, târându-se câţiva metri de la intersecţie. Sevgi se uită la el şi observă că zâmbea uşor.

— Ţi-a făcut plăcere?

El ridică din umeri.

— Mi-a adus o oarecare satisfacţie operaţională.

— Credeam că ideea de a merge cu maşina implica o anumită discreţie. Cum o să reuşim, dacă tu faci scandal peste tot prin oraş?

— Ertekin, n-am făcut scandal, zise Carl şi se aplecă s-o privească în ochi. Serios. Doar i-am spus tipului să înceteze, că facem tot ce putem.

— Şi dacă el nu se retrăgea?

— Păi... făcu, apoi se gândi o clipă. Voi, oamenii, de obicei asta faceţi.

Mai dură aproape o oră ca să străbată periferiile sudice şi să intre pe autostrada principală spre Arequipa. Atunci deja se însera şi luminile se aprindeau în clădirile de pe ambele părţi ale drumului, oferind instantanee gălbui din vieţile oamenilor aflaţi în interior.

Sevgi văzu o fetiţă nu mai mare de nouă-zece ani, aplecată atent peste motorul unul camion dintr-un atelier, privind în jos în timp ce un bărbat în vârstă, cu o mustaţă albă ca de morsă, lucra în măruntaiele motorului. O mamă stătea pe treptele din faţa casei, fumând şi urmărind traficul, cu trei copii mici agăţaţi de ea. Un tânăr în costum se sprijinea de uşa unui magazin, flirtând cu fata din spatele tejghelei. Fiecare scenă aluneca pe lângă ea şi o lăsa cu sentimentul frustrant că viaţa îi scapă printre degete ca nisipul.

La marginea oraşului opriră la un Buenos Aires Beef Co şi comandară pampaburgeri la pachet. Clădirea francizei se ridica în întunericul blând ca un OZN aterizat, toată numai lumini viu colorate şi construcţii modulare din plastic neted. Perechi de faruri se opreau şi plecau mai departe, în şir. În timp ce se întorcea de la jeep, Sevgi se opri un moment, strângând la piept mâncarea care frigea chiar şi prin ambalaj, privind covorul de lumini din Cuzco, întins în vale. O senzaţie de distanţare, ciocnindu-se cu o alta, la fel de dureroasă ca toate acele secvenţe de viaţă luminate în galben pe care le văzuse. Se gândi la Murat, la Ethan, la mama aflată pe undeva, prin Turcia, cine mai ştia unde anume. Nu prea distingea senzaţiile, percepea doar durerea generală.

„S-ar zice că la vârsta asta ar trebui să te descurci mai bine, Sev.”

„Corect.”

Marsalis veni în spatele ei, bătând-o pe umăr.

— Eşti bine?

— Da, minţi ea.

În jeep, el ocupă scaunul şoferului şi porni pilotul automat. Sevgi clipi nedumerită. Ethan ar fi păstrat volanul până i s-ar fi închis ochii.

— Nu mai vrei să conduci?

— N-are rost. O să fie întuneric, iar eu nu vorbesc aceeaşi limbă cu traficul de cursă lungă.

Avea dreptate. Pe măsură ce se îndepărtau de Cuzco, autotrailerele începură să se materializeze din beznă, ieşind din depozitele de la periferiile oraşului. Păreau să vină de nicăieri, ca delfinii adunaţi lângă o barcă, fără niciun avertisment, fără potopul luminii albe a farurilor care să te învăluie din spate, ţâşnind brusc pe-alături odată cu un curent de aer şi rămânând un timp acolo, cu aripile înalte de oţel vibrând şi legănându-se în slaba strălucire a luminilor lor de drum, apoi luând-o înainte şi dispărând în noapte. Sistemele jeepului ciripeau delicat în cabina iluminată doar de display-ul bordului, comunicând cu fiecare dispozitiv, interogând, făcând ajustări. Poate luându-şi rămas-bun.

— Te-ai obişnuit cu asta pe Marte? îl întrebă. Cu maşinile.

El se încruntă.

— M-am obişnuit din naştere, la fel ca toată lumea. Este era maşinilor, ştii?

— Credeam că pe Marte…

— Da, toată lumea aşa crede. E o imagine reflex. Maşinile îi ţin pe toţi în viaţă, nu-i aşa? Presupun că e o rămăşiţă din anii de pionierat, când formarea mediului era în curs. Adică, din ce am citit, pe vremea când chiar şi oamenii de ştiinţă credeau că terraformarea va dura secole. Bănuiesc că nu şi-au dat seama ce poate face nanotehnologia cu scala noastră temporală. Curba tehnologică accelerează, noi toţi ne trăim vieţile jucându-ne de-a prinselea, adăugă gesticulând. Aşa că încă am rămas blocaţi la faza cu roci roşii şi ecluze, toate imaginile

alea dinainte ca aerul să devină respirabil. E nevoie de mult timp pentru ca astfel de stereotipuri să se schimbe. Oamenii îşi formează o idee şi nu le place să renunţe la ea.

— Nu-i adevărat.

Carl se opri, uitându-se la ea. Schiţă un zâmbet.

— Ba da. Plus că Marte e la mare distanţă. Puţin cam prea departe ca să te duci să vezi cu ochii tăi, să împrăştii iluzia. E cam mult vid întunecat de traversat doar pentru atâta lucru.

Zâmbetul i se stinse odată cu ultimele cuvinte. Sevgi văzu cum privirea i se pierdea în timp ce vorbea, simţi distanţa despre care pomenea în schimbarea tonalităţii şi, dintr-odată, o uşă păru să se deschidă undeva, făcând loc răcelii spaţiului dintre lumi.

— A fost rău, nu? zise încet. Acolo.

El îi aruncă o privire.

— Destul de rău.

Linişte se instală în cabină, spaţiul luminat albăstrui de display legănându-se blând odată cu mişcarea jeepului prin întuneric.

— Era femeia aia, rosti el în cele din urmă. Într-una dintre criocapsule. Elena Aguirre, cred că venea din Argentina. Tehnician geolog, se întorcea acasă. Semăna oarecum cu… cineva cunoscut. Oricum, obişnuiam să vorbesc cu ea. A început ca o glumă, înţelegi, spui o mulţime de lucruri cu voce tare numai ca să-ţi păstrezi mintea întreagă. O întrebam cum i-a fost ziua, lucruri de genul ăsta. Vreo mostră interesantă de sol în ultima vreme? Probleme cu nanobii? Şi îi povesteam ce am făcut eu, sau glume stupide despre întâlnirile cu Earth Control şi echipajul navei de salvare.

Îşi drese glasul.

— Vezi tu, după un timp, când eşti singur acolo, în spaţiu, începi să creezi tipare care nu există. Faptul că eşti terminat începe să pară mai mult decât un accident. Te întrebi: „De ce eu? De ce această imposibilitate statistică a unei defecţiuni pe tura mea?” Începi să crezi că există acolo o forţă malefică, ceva care controlează tot rahatul

ăsta, spuse şi rânji. Asta e religie, nu-i aşa?

— Nu, nu e religie, răspunse ea, cu o subită asprime în glas.

— Nu e? întrebă şi ridică din umeri. Mă rog, ceva mai aproape de-atât nu am cunoscut. Cum spuneam, ajunsesem în punctul în care începusem să cred că ceva *din spaţiu* încearcă să mă doboare, iar apoi mi se părea că dacă asta ar fi adevărat, atunci ar trebui să mai existe şi altceva, un fel de forţă opusă, ceva *acolo, înăuntru,* cu mine, ceva care poate mă caută. Aşa că am început s-o caut eu, am început să caut semne. Tipare, cum am spus. Şi nu mi-a luat mult să creez unul – înţelegi, de fiecare dată când mă opream lângă criocapsula Elenei Aguirre, de fiecare dată când îi priveam faţa şi vorbeam cu ea, mă simţeam mai bine. Destul de curând a mă simţi bine a devenit sinonim cu a mă simţi protejat, iar curând după aceea am decis că Elena Aguirre a fost adusă pe *Felipe Souza* ca să vegheze asupra mea.

— Dar ea era… – Sevgi gesticulă – … o persoană. Doar o fiinţă umană.

— N-am spus că ar avea sens, Ertekin. Am spus că era religie.

— Credeam – zise ea serios – că variantele treisprezece nu pot avea credinţe religioase.

Ethan cu siguranţă nu putuse. Îşi amintea lipsa de curiozitate, căscând fără să înţeleagă, ori de câte ori ea încerca să-i vorbească despre asta, de parcă ar fi fost vreun imigrant din Jesusland proţăpit în uşa lui, încercând să-i vândă o bucată de plastic inutilă.

Marsalis fixa strălucirea albastră a luminilor de bord.

— Mda, se zice că nu suntem făcuţi pentru aşa ceva. Ceva din cortexul frontal, acelaşi lucru din cauza căruia nu ne place să primim indicaţii. Dar, cum spuneam, acolo, sus, ajunsese să fie destul de rău. Eşti blocat în vidul întunecat, încerci să descifrezi o intenţie acolo unde nu e decât întâmplare. Te simţi lipsit de putere, ştiind că vei muri sau vei trăi în funcţie de factori pe care nu-i poţi controla. Vorbeşti cu feţele adormite sau cu stelele pentru

că e mai bine decât să vorbeşti cu tine însuţi. Nu sunt sigur de argumentul referitor la cortex, dar pot să-ţi spun că după vreo două săptămâni pe *Felipe Souza* m-am simţit ca şi cum aş fi avut o religie.

— Şi ce s-a schimbat?

El ridică din nou din umeri.

— M-am uitat pe fereastră.

Urmă încă un moment de tăcere. Un alt autotrailer trecu pe lângă ei, şi fură izbiţi de un curent de aer. Jeepul se clătină în siajul lui, navigând prin noapte.

— *Souza* avea hublouri pe puntea calei inferioare, spuse Marsalis lent. Mă duceam acolo uneori şi puneam n-djinnul să dea obloanele la o parte. Trebuia să stingi luminile din interior ca să vezi ceva, şi chiar şi atunci…

Se uită la ea, desfăcând mâinile.

— Nu era nimic acolo, zise simplu. Niciun tâlc, niciun ochi conştient. Nimic care să te urmărească. Doar spaţiu vid şi, dacă ajungeai suficient de departe, o grămadă de materie în mişcare care te-ar ucide dacă ar putea. Odată ce înţelegi asta, eşti în regulă. Încetezi să te mai aştepţi la ceva mai bun sau mai rău.

— Asta e filosofia ta generală, nu-i aşa?

— Nu, e ceea ce m-a învăţat Elena Aguirre.

O clipă fu nedumerită. Ca în acele momente în care cineva îi vorbea din senin în turcă şi ea încă gândea în engleză, nereuşind să proceseze cuvintele pe care le auzea.

— Poftim?

— Exact ce-am zis. Elena Aguirre mi-a spus să nu mai cred tot rahatul ăla şi să înfrunt ceea ce se vede pe fereastră.

— Râzi de mine? îl întrebă, încordată.

— Nu, nu râd de tine. Îţi spun ce mi s-a întâmplat. Stăteam la fereastră cu luminile stinse, privind afară, şi am auzit-o pe Elena Aguirre venind în spatele meu. Mă urmărise jos, în cală şi stătea în spatele meu în întuneric. Respirând. Vorbind în urechea mea.

— E imposibil!

— Da, ştiu asta.

Acum zâmbea, dar nu pentru ea. Privea din nou lumina de pe bord, clipind, cu ochii inundaţi de strălucirea albastră, electrică.

— Ar fi lăsat gel din container pe toată puntea, nu-i aşa? Ca să nu mai pomenim că ar fi declanşat toate alarmele de pe navă numai ieşind din container. Nu ştiu cât am stat încremenit lângă fereastră după ce a plecat ea – tinzi să pierzi noţiunea timpului acolo, iar eu eram destul de speriat, dar…

— Opreşte-te!

Îşi auzi nuanţa tăioasă a vocii. Simţi nevoia să scuture fiorul care i se târa pe gât ca o mână rece.

— Opreşte-te! Fii serios!

El se încruntă în lumina albastră.

— Ştii, Ertekin, pentru cineva care crede într-un arhitect suprem al universului şi într-o viaţă de apoi spirituală, vezi lucrurile într-o lumină foarte crudă.

— Uite, îi aruncă ea un răspuns, ca pe o provocare. De unde ai ştiut că era ea? Acea Elena Aguirre. Nu-i auzisei niciodată vocea.

— Ce legătură are asta?

Întrebarea avea o simplitate tăcută care o derută, ceva subit şi lipsit de greutate, ca sexul atunci când, pentru prima dată, o făcuse cum trebuie şi atinsese orgasmul, ori ca prima ei scenă a crimei, pe pistele de lângă Barnett Avenue. Ca atunci când urmărise cum respiraţia lui Nalan se opreşte pentru totdeauna, pe patul de spital. Clătină neajutorată din cap.

— Eu…

— Ai întrebat dacă a fost rău, zise el blând. Aşa că îţi spun cât de rău a fost. Am ajuns jos de tot, Sevgi. Destul de jos ca să mi se întâmple ceva foarte ciudat, contrar sau nu programării genetice.

— Dar nu poţi să crezi că…

— Că Elena Aguirre era încarnarea unei prezenţe care veghea asupra mea? Desigur că nu.

— Atunci…

— Era o metaforă.

Expiră îndelung, de parcă s-ar fi eliberat de ceva.

— Dar a scăpat de sub control, cum pot face uneori metaforele. Dacă te scufunzi atât de mult, poţi scăpa lucrurile astea din mână, le poţi lăsa libere. Bănuiesc că sunt norocos că ceea ce mă aştepta acolo, jos, m-a scuipat afară. Poate programarea mea genetică i-a provocat indigestie.

— Despre ce vorbeşti? zise cu o furie seacă, pe care nu şi-o putea reprima din voce. Metafore? Nu înţeleg nimic din ce-mi spui.

Carl se uită la ea, probabil surprins de tonul ei.

— E-n regulă. Posibil să nu mă exprim foarte clar. Sutherland s-ar fi descurcat mai bine, dar i-ar fi trebuit ani întregi să fixeze lucrurile. Hai să spunem doar că, în drumul meu prin spaţiu, am vorbit cu mine însumi la un nivel subconştient şi a fost nevoie de un ajutor inventat de subconştient care să-mi răspundă. Asta are mai mult sens?

— Nu prea. Cine-i Sutherland?

— Un treisprezece, un tip pe care l-am cunoscut pe Marte, ceva ce japonezii numesc sensei, presupun. Predă *tanindo* prin taberele din Upland. El spunea că oamenii îşi trăiesc întreaga viaţă în metafore, iar problema cu variantele treisprezece este că noi ne potrivim al dracului de bine în cutia metaforică a tuturor acelor lucruri rele care există dincolo de focul de tabără, în beznă – cutia cu eticheta „monştri”.

Sevgi nu avea niciun contraargument. Gândurile i se duseră înapoi, către feţele întoarse spre ea, pline de acuzaţii mute atunci când aflaseră ce fusese Ethan. Prieteni, colegi, chiar şi Murat. Odată ce aflaseră, nu-l mai vedeau pe Ethan, cel pe care îl cunoscuseră, ci doar o formă întunecată, cu silueta lui Ethan, ca schiţa folosită în virtual pentru omul care o ucisese pe Toni Montes.

— Monştri, ţapi ispăşitori.

Cuvintele îi cădeau de pe limbă ca nişte cărţi de joc. Glasul îi suna dintr-odată batjocoritor.

— Îngeri şi demoni, rai şi iad, Dumnezeu, moralitate,

lege şi limbaj. Sutherland are dreptate, totul e o metaforă. O schelă pentru susţinerea zonelor în care realitatea de bază nu e înţeleasă, unde e prea frig pentru ca oamenii să poată trăi fără a apela la sisteme artificiale. Ne codificăm speranţele, temerile şi dorinţele, apoi construim societăţi întregi pe baza acestui cod. Şi pe urmă uităm că a existat vreodată un cod şi îl tratăm drept fapt. Acţionăm ca şi cum universului i-ar păsa câtuşi de puţin. Mergem la război, spânzurăm bărbaţi şi femei pentru asta. Bombardăm trenuri şi zgârie-nori pentru asta.

— Dacă te referi iar la Dubai…

— Dubai, Kabul, Taşkent şi, practic, întregul Jesusland. Indiferent unde priveşti, e acelaşi joc nenorocit, sunt oamenii. E…

Se opri brusc, privind încă la displayul albastru, dar de data asta mai concentrat.

— Ce e?

— Nu ştiu. Încetinim.

Sevgi se răsuci pe scaun ca să se uite în spate. Nu se vedea niciun autotrailer pe care l-ar fi putut bloca. Şi nicio lumină roşie, nicăieri pe display, care să indice o problemă tehnică. Însă jeepul pierdea viteză.

— Ne urmăresc, zise Marsalis posomorât.

Sevgi privi pe fereastră. Nicio lumină de trafic, doar o lună nouă, chinuită, dezvăluia un peisaj albit şi accidentat, cu bolovani şi pietriş, având în dreapta versantul muntelui, iar în partea opusă a autostrăzii, ceva ce semăna cu peretele abrupt al unei prăpăstii. Drumul se curba în jurul muntelui şi avea o singură bandă pentru fiecare sens. Zona mediană se îngustase ajungând o fâşie luminoasă de ghidaj, lată de un metru, trasată pe ciment pentru autotrailere. Nicăieri vreun semn de existenţă umană sau de trafic.

— Eşti sigur?

— Cât de sigur trebuie să fiu?

Luă volanul şi încercă să pornească opţiunea manuală. Sistemul îl respinse prin intermediul unui triplu semnal sonor trufaş şi al unor puncte luminoase pulsând portocalii

pe fondul albastru. Jeepul continua să se târască pe pantă ca melcul. Carl ridică mâinile şi lovi pedalele cu piciorul.

— Vezi? Ticălosul!

Nu era limpede dacă se referea la maşină sau la cel care îi adusese în situaţia respectivă. Sevgi îşi căută pistolul, îl eliberă din toc şi ridică siguranţa. Marsalis auzi declicul şi se uită o clipă la arma din mâinile ei. Apoi se aplecă peste bord şi lovi butonul pentru oprirea de urgenţă.

Displayul se coloră în roşu şi frânele acţionară. Încă mai coborau în viteză. Cauciucurile jeepului protestară, bruscate şi se blocară. Mai alunecară, dar nu prea mult. Se opriră brusc.

Linişte – şi clipitul, clicul luminilor de avarie automate. O strălucire vişinie lumina fiecare colţ al jeepului, apoi dispărea. Când lumina, când dispărea. Când lumina, când dispărea.

— Bun.

Bâjbâi la mecanismul scaunului până reuşi să-l coboare şi să aibă acces în spatele jeepului. Se aplecă, atârnat cu picioarele de spătarul scaunului, căutând ceva. Vocea îi suna gâtuit din cauza presiunii asupra muşchilor stomacului.

— Am mai văzut asta în munţii Zagros. În general, pe partea cealaltă a baricadei. Aşa semnalizam către transportoarele de trupe iraniene şi le prindeam în ambuscadă. Îi încolţeam bine înainte ca ei să ne poată vedea.

O pătură aruncată se ridică şi îi căzu în mână.

— Odată ce ai spart protocoalele pilotului, poţi face cam tot ce vrei cu ele.

Se auzi zdrăngănitul unui obiect din plastic răsturnat. Se întinse şi mai mult.

— Să-i faci să se lovească unii de alţii, să-i împingi într-o prăpastie, dacă există una. Sau peste o mină atent plasată... *futu-i!*

— Ce faci?

— Caut o armă. Bănuiesc că n-o să-ţi împărţi Beretta cu mine, nu? Obligaţii contractuale şi toate alea.

Se rostogoli la loc în scaun, strângând frustrat din dinţi, privi supărat în jur şi deschise portiera. Alergă până în spatele jeepului. Praful drumului ridicat de oprirea de urgenţă fusese prins de un curent de aer şi suflat în faţa şi în jurul lor, ca un nor. Încă plutea, fantomatic, tăcut, luminat intermitent în roşu de luminile de avarie. Sevgi se uită în spate şi îl văzu pe Marsalis muncindu-se să tragă ceva din portbagaj. Jeepul se clătina pe suspensii la fiecare smucitură. Becurile îl luminau prin praf, făcându-i faţa să pară demonică, încărcată de tensiune şi concentrare înverşunată. I se păru că îl aude mormăind.

Ceva se desfăcu zdrăngănind.

Marsalis reveni la portieră cu o lopată pliantă în mână.

— În regulă, ascultă, zise el devenind dintr-odată calm. Dacă avem noroc, sunt nişte bătăuşi locali, care au obiceiul să oprească autocamioanele pe care le consideră o pradă uşoară şi autobuzele răzleţe cu turişti. Dacă ei sunt, presupun că mai avem câteva minute înainte să-şi dea seama ce am făcut. Poate încă trei-patru minute după aceea, ca să se urnească şi să vină să ne caute. Nu prea mult, oricum ai lua-o. Deci reacţia cea mai indicată ar fi să ieşim din maşină şi să ne căutăm un adăpost, repede.

Sevgi aprobă pe muteşte, constatând dintr-odată cât de uscată îi era gura. Trase de glisorul pistolului Beretta, regulamentar, înclinându-l la orizontală ca să poată citi display-ul încărcătorului, aflat pe lateral. Treizeci şi trei şi unul pe ţeavă. Pistoalele Marstech aveau gloanţe explozive de ultimă generaţie, subţiri cât un creion, precise la distanţă mare şi explodând la impact. Îşi drese glasul şi ridică Beretta.

— Crezi că o să fim în stare să-i alungăm?

El o fixă cu privirea. Luminile de avarie îi făceau chipul când roşu, când negru – roşu, negru, roşu, negru. Coborî ochii la lopata pliată din mâna lui. Ridică lama în poziţie funcţională. Apoi o privi din nou pe Sevgi, strângând în mână mecanismul de blocare, iar glasul îi era aproape blând.

— Sevgi, o să trebuiască să-i omorâm pe oamenii ăştia.

Capitolul 31

Erau şapte.

Din punctul lui limitat de observaţie, Carl îi luă drept militari peruani obişnuiţi şi se relaxă puţin. Oamenii din *familia* ar fi fost mai răi. Lăsă meshul să se declanşeze şi-l simţi inundându-i muşchii cu furie. Vederea i se concentră pe soldaţii din faţă. Mergeau în şiruri de câte trei, pe banda opusă, la zece paşi în faţa unui jeep militar deschis ce se târa încet şi care îi transporta pe ceilalţi patru, plus o mitralieră. Vehiculul avea luminile principale stinse – măcar atâta lucru făceau corect – şi avangarda ţinea puştile de asalt gata de tragere. O tensiune stângace în felul în care se mişcau era semnul clar al nervozităţii de recrut.

Băieţii ăştia ar fi putut fi aceiaşi soldaţi zâmbitori şi pasionaţi de fotbal cu care glumise acum câteva luni, în drum spre Gray. Cu puţin noroc, puteau să fie la fel de tineri şi nepregătiţi.

Se opriră la douăzeci de metri de luminile roşii de avarie care se aprindeau şi se stingeau la fiecare colţ al jeepului COLIN oprit. Cuvinte şoptite în spaniolă, prea departe ca să le distingă. Curba drumului era largă – putuseră vedea luminile de la cel puţin o sută de metri, dar aleseseră să nu se oprească să discute tactica. Carl zâmbi în sinea lui şi strânse mânerul lopeţii. Marginea erodată a lamei metalice îi atinse faţa, simţind-o pe obraz rece şi tocită.

Jeepul militar dădu puţin înapoi. Soldaţii din avangardă traversară zona mediană luminiscentă, uitându-se în ambele sensuri ca nişte copii bine educaţi. Lui Carl i se păru că aude bâzâitul îndepărtat al unui autotrailer, undeva în noapte – imposibil de spus cât de departe era sau în ce direcţie se îndrepta. În rest, nu era nimic decât lumina slabă a lunii pe roca poroasă şi bolovanii neregulaţi căzuţi de pe munte. Stelele sclipeau pe cer, aproape la fel de clare ca pe Marte. Era atât de linişte, iar acum, când

soldaţii se apropiaseră, se auzea târşâitul bocancilor pe ciment şi, în urma lor, mârâitul motorului antic al jeepului.

„La dracu', sunt şapte. Doamne, sper să le faci faţă, Ertekin."

O întrebase dacă ştie cum să ucidă pe cineva cu pistolul de un gri-mat, dacă vreodată împuşcase mortal pe cineva. Spera oarecum că ea se va prăbuşi şi-i va da lui arma. Privirea pe care o primise drept răspuns fusese suficientă. Dar nu-i răspunsese la întrebare şi el nici acum nu ştia.

Avangarda ajunse lângă vehiculul COLIN. Se apropiară, deplasându-se în lateral şi se uitară înăuntrul cabinei. Traseră de mânerele uşilor şi strigară surprinşi când uşile se deschiseră uşor pe sistemul hidraulic. Împinseră nervoşi armele înăuntru. Acum îi putea auzi vorbind. Bravadă forţată străbătând prin accentele moi ale spaniolei de coastă, ca prundişul printr-o pânză de mătase. Vorbe de băietani.

— Ai verificat în spate, Ernesto?

— Am făcut-o deja, băi. Au dispărut, fir-ar al dracului. Au fugit. I-am zis sergentului că ar fi trebuit să-i abordăm în stilul vechi. Lumini de avertizare, drum blocat, n-ai cum să ratezi.

— Tu numai asta ştii, răspunse o altă voce, de pe cealaltă parte a jeepului; părea a cuiva puţin mai în vârstă.

— Ăsta nu-i vreun lider de miliţie bolivian, e un treisprezece. Ar fi trecut direct prin noi, ne-ar fi făcut bucăţi.

— Muierea aia *gringa,* pe ea o s-o fac bucăţi când o să pun mâna pe ea.

Râsete.

— Nu-i *gringa,* Ernesto. N-ai văzut poza? Am o cumnată în Barranca şi-i mai albă la piele decât aia.

— Hei, e din Nueva York. Pentru mine e suficient ca să i-o trag.

— Ştii ceva, mă dezgustaţi. Dacă v-ar auzi mamele voastre acum?

— Of, haide, Ramón. N-o să rămâi un băiat bisericos toată viaţa. Ai văzut pozele târfei? Are nişte ţâţe ca ale lui

Cami Chachapoyas. Nu-mi spune că n-ai vrea asemenea bucăţică.

Ramón nu spuse nimic. Cel care era puţin mai în vârstă completă în locul lui:

— Să vă spun ceva, dacă i-o puneţi, oricare dintre voi, aţi face bine să vă daţi cu spray. *Gringas* au câte ceva din tot ce există. Am un văr în Nueva York care zice că târfele le-o trag la toţi.

— Omule, tu ai rude peste tot, nu-i aşa? Cum se face că…

— Raportează, caporal! zise un ofiţer aflat în jeepul din spate.

— Nimic aici, domnule, răspunse vocea mai matură. Au plecat. Trebuie să cercetăm zona.

În jeep, un glas neclar spunea ceva despre nişte nenorocite de infraroşii. Carl bănui că nu aveau aşa ceva.

— Căutare în teren. Of, la naiba. Vă spun, când o să-l prindem pe ciudat şi pe târfa lui…

Acum era momentul.

Lăsă furia să-l conducă, se rostogoli, se prinse de marginea portbagajului de pe capotă şi sări jos, la un metru distanţă, pe partea opusă a celuilalt jeep. Prelata elastică izolatoare care îl ascunsese se întinse, îl eliberă, apoi reveni la locul ei cu un pocnet sec.

Fu singurul avertisment de care au avut parte.

Sări pe şosea, printre oamenii în uniforme. Îi împinse, făcându-i să se clatine şi să cadă – nu avea timp de numărat. Cel din faţă era întors cu spatele, nu căzu…

— La dracu’, Ramón, ce *faci?*

Nu înţelesese ce se petrecea. Se întoarse, nepregătit, doar iritat, când Carl îi repezi lopata în faţă. Sângele ţâşni, cald şi invizibil în întuneric, dar el îl simţi pe obraz. Bărbatul lăsă să-i cadă puşca şi duse mâna la obrazul zdrobit, scoase un sunet moale şi căzu urlând. Carl deja se răsucea. Un al doilea om în uniformă se străduia să se ridice sprijinindu-se pe coate şi genunchi.

Ramón, băiatul bisericos? Carl lovi în jos cu lopata, în creştetul capului. Omul răcni ca o vită speriată şi se

prăbuşi cu faţa în jos. Ţâşni şi mai mult sânge, chipul colorându-i-se de căldura lui.

Al treilea soldat încă se mai afla pe partea cealaltă a jeepului COLIN. Ocoli prin spatele vehiculului în viteză şi Carl îi apăru în faţă rânjind, negru şi stropit de sângele celorlalţi. Soldatul intră în panică şi ţipă. Uită să ridice arma.

— E aici…

Carl sări. Izbi puternic cu lopata, cu lama în gâtul soldatului. Strigătul de avertizare se stinse într-un gâlgâit sufocat. Carl îi tăie calea, blocând tardiva ridicare a puştii cu o mână întinsă şi înfigând coada lopeţii în nasul celuilalt. Lupta se încheie şi soldatul căzu, icnind. Carl întoarse lopata şi lovi în jos, cu vârful lamei în gâtul omului, până când acesta încetă să mai scoată vreun sunet.

Noaptea fu străbătută de razele farurilor celuilalt jeep. Strigăte de alarmă răsunară de pe partea adversă.

Încă patru, ştia. Nu avea cum să fie sigur câţi mai erau în vehicul, cât de mulţi erau organizaţi în dispozitiv de luptă…

„Hai, Ertekin. Adună-te.”

Focuri de pistol – trosnetul ascuţit, hotărât al pistolului Marstech, şase împuşcături în succesiune rapidă. Luminile se stinseră. Se auziră strigăte panicate din jeep.

„La dracu. Frumoasă împuşcătură, fetiţo.”

— Deschideţi focul!

Carl se trânti pe asfalt. Împinse din calea lui victima cu faţa zdrobită, care ţipa şi se zbătea, şi apucă puşca de asalt a acestuia. O identifică vag drept un Imbel brazilian uzat, nu tocmai o armă de prima mână dar… De undeva, mitraliera de pe jeepul militar se dezlănţui. Zgomotul sfâşie noaptea.

Fulgerele intermitente ale mitralierei şi zăngănitul proiectilelor rotunde de calibru .50 se zdrobeau de flancurile blindate ale vehiculului COLIN. „Marstech, Marstech, noi avem un Marstech.” Versul idiot îi umbla prin Cap – imagini fulgerătoare ale copiilor care obişnuiau să cânte pe vremuri printre barăcile din Wells. Carl rânji

încordat, se târî la adăpostul pe care i-l oferea jeepul şi strecură Imbelul pe sub maşină. Trase o rafală de voie drept răspuns, apoi se opri. Strigăte confuze. Mitraliera tuşi, amuţind dintr-odată. Carl îşi lipi faţa de suprafaţa drumului şi trase cu ochiul. Nimic – lumina farurilor îi bătea în ochi. Strânse pleoapele şi încercă din nou.

— Ciudat ticălos…

Soldatul rănit era călare pe el, lovind cu pumnii, cu faţa făcută fâşii acolo unde o tăiase lopata. Vocea lui era un torent acut şi plângăreţ de frustrare, furia unui băieţandru. Carl îi izbi sub bărbie cu patul Imbelului, apoi din nou în zona rănii. Soldatul urlă şi dădu înapoi. Carl întoarse ţeava puştii de asalt. O explozie scurtă, gângavă. Focul de la gura ţevii lumină faţa distrusă a băiatului, se extinse şi îl atinse în piept ca o vrajă, aruncându-l peste şosea ca pe o grămadă de zdrenţe.

Mitraliera se dezlănţui din nou, oprindu-se brusc la ordinele răcnite din jeep. Încă zâmbind, Carl se ridică în picioare şi se târî lângă aripa vehiculului COLIN. Se ghemui şi strânse din ochi, extrăgând detalii ale imaginilor din mintea lui, arse de luminile puternice. Distinse silueta soldatului care mânuia mitraliera. Cam patruzeci de metri, aprecie el. Era dureros să fixeze detaliile cu pupilele rănite, dar…

„Mai bine să terminăm cu asta”.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Marstech-ul lui Ertekin trosni din nou în noapte, de trei ori în succesiune rapidă. Soldatul de pe mitralieră roti arma, în căutarea sunetului. Carl puse Imbelul pe umăr, se propti de capota jeepului, ţinti şi apăsă pe trăgaci.

Un scrâşnet în urechea lui şi fulgerul de la gura ţevii ţâşni din nou prin aerul rece. Trimise o rafală lungă, apoi se retrase la adăpost, fără a se opri să arunce o privire…

Dar deja ştia.

Mitraliera rămase tăcută.

Mai aşteptă un minut, doar ca să fie sigur – „Doar ca să înving porcăria asta de aroganţă de treisprezece, nu-i aşa, Sutherland?” – apoi ridică din nou arma deasupra capotei,

cu patul în sus. Niciun foc de răspuns. Se deplasă spre partea din spate a jeepului COLIN şi scoase capul cât să vadă celălalt vehicul.

Siluete tăcute, căzute lângă şi înăuntrul jeepului deschis. Mitraliera, despuiată şi scheletică în mijlocul carnagiului, nu mai avea pe nimeni în spatele ei şi se legăna cu patul spre cer. Carl ieşi din ascunzătoare. Se opri. Înaintă încet, pulsaţiile meshului potolindu-se de-a lungul nervilor acum, că lupta se terminase. Parcurse distanţa până la celălalt jeep făcând un ocol prudent. Vederea periferică i-o arăta pe Ertekin urcând pe drum dinspre prăpastia în care se ascunsese. Ajunse la jeep cu mult înaintea ei, îl înconjură o dată, precaut, apoi rămase uitându-se la ceea ce făcuse.

— Ei bine, se pare că a mers, spuse fără a i se adresa cuiva anume.

Probabil că sergentul coborâse din jeep şi plecase să-şi susţină oamenii când intrase în bătaia Imbelului. Acum stătea sprijinit cu spatele de apărătoarea roţii din faţă, ca un beţiv care tocmai se împiedicase de bordură. Deasupra siluetei lui molâi, şoferul jeepului, aflat încă la volan, avea mâinile strânse în poală şi faţa distrusă; creierul îi picura pe pieptul cămăşii ca o supă vărsată. Soldatul care manevra mitraliera atârna, contorsionat, în spatele jeepului, cu un picior încurcat în ceva care împiedicase gloanţele să-l arunce cu totul din vehicul. Capul aproape că atingea suprafaţa de ciment a drumului, o faţă de puştan, istovită din cauza şocului, holbându-se cu ochii îngheţaţi şi daţi peste cap la Carl, care trecea pe lângă el.

Ultimul bărbat zăcea ghemuit pe bancheta din spate a jeepului, ca un copil jucându-se de-a v-aţi ascunselea. În lumina slabă, sângele sclipea umed şi întunecat pe uniforma lui, dar pieptul încă i se ridica şi-i cobora. Carl se întinse înăuntru şi îl apucă de umăr. Ochii soldatului se deschiseră, lipsiţi de vlagă. Clipi spre Carl, nedumerit.

Bule de spumă amestecată cu sânge îi apărură la colţurile gurii când buzele se depărtară.

— Unchiule Gregorio, murmură slăbit. Ce faci *tu* aici?

Carl continuă să se uite la el, iar ochii soldatului se închiseră imediat la loc. Capul i se înclină puţin într-o parte, ajungând să se sprijine de peretele interior al jeepului. Carl se întinse din nou, căutându-i pulsul. Oftă.

Ertekin ajunse lângă el.

— Eşti bine? o întrebă el absent.

— Da. Marsalis, ai sânge…

— Nu-i al meu. Pot să mă uit o secundă la Marstech-ul ăla al tău?

— Hm. Sigur.

Sevgi îi întinse arma şi luă Imbelul pe care el i-l oferi în schimb. Carl cântări Beretta, verificându-i siguranţa şi afişajul încărcăturii. Apoi îl ridică şi îl împuşcă pe soldat în faţă. Capul băiatului se smuci spre spate. Atârna. Puse la loc siguranţa, apucă cu palma ţeava caldă şi îi întinse pistolul înapoi lui Ertekin.

Ea nu-l luă. Vocea, atunci când vorbi, îi era gâtuită de furie:

— De ce dracului ai făcut asta?

Ridică din umeri.

— Pentru că nu era mort.

— Şi a trebuit să-l *faci* să fie?

Acum furia începuse să se reverse. Dintr-odată, începu să ţipe.

— Uită-te la el, Marsalis. Nu reprezenta o ameninţare, era rănit…

— Mda, zise Carl şi arătă cu mâna de jur-împrejur, spre drumul pustiu şi peisajul arid de dincolo de el. Vezi vreun spital pe aici?

— În Arequipa…

— În Arequipa ar fi fost o grijă în plus.

Acum devenise el însuşi puţin furios:

— Ertekin, trebuie să ajungem repede la Greta Jurgens, înainte ca ea să afle ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. N-avem timp de vizite la spital. Asta nu e… Ce?

Ertekin se încruntă, lăsând pentru moment furia deoparte, în timp ce căuta în buzunarul gecii. Pescui telefonul, care vibra tăcut şi intermitent, pulsând pe

margini cu o lumină cristalină, pală.

— Of, probabil că glumeşti, spuse Carl privind în lungul drumului, cu o neîncredere plină de exasperare. La ora asta?

— A mai sunat şi înainte, zise ea ducând telefonul la ureche. Chiar înainte să se încheie schimbul de focuri. N-am avut timp să răspund. Ertekin.

Ascultă în tăcere. De câteva ori aprobă monosilabic, închise telefonul şi-l puse la loc în buzunar, cu o expresie calmă şi gânditoare.

— Norton, presupuse el.

— Mda. E timpul să mergem acasă.

Carl căscă gura la ea.

— Ce?

— Exact aşa cum ai auzit.

Îi întâlni privirea, ceva dur întrevăzându-se dincolo de calmul său.

— A sunat RimSec. Au un cadavru. Trebuie să ne întoarcem.

Carl clătină din cap. Fiorii luptei i se întorceau în nervi – o falsă declanşare a meshului.

— Aşadar au un cadavru. Un alt cadavru. Mare lucru! Ai de gând să te retragi tocmai acum, când ajungeam undeva?

Ertekin privi masacrul din jur.

— Asta înseamnă că am ajuns undeva?

— Au încercat să ne oprească, Sevgi. Au încercat să ne omoare.

— Au încercat să ne omoare şi la New York. Vrei să te întorci acolo? Că veni vorba, Névant a încercat să te omoare la Istanbul. Violenţa te urmăreşte, Marsalis. La fel ca pe Merrin, la fel ca…

Strânse buzele.

Carl se uită la ea şi simţi cum se instala vechea oboseală. Schiţă o urmă de zâmbet drept acoperire.

— Dă-i drumul, Sevgi, spune-o! „La fel ca pe Ethan”, zise fluturând din mână. Dă-i drumul, ia-ţi piatra de pe pieptul tău minunat. Oricum asta gândeşti.

— Nu ai *niciun* drept să presupui…

— Nu? întrebă, făcând apoi o pauză, pentru efect. O, da, am uitat. Tu ai un fel de atracţie perversă să regulezi ciudaţi, iar asta te face să crezi că tu nu ne vezi la fel cum ne vede restul rasei umane. Ei bine, e nevoie de mai mult decât să ţi-o freci de ţâţe şi de câteva pete pe cearceafuri ca să…

Dintr-odată se pomeni la pământ.

Rămase acolo în praful drumului, holbându-se în sus la Sevgi care îşi strângea pumnul drept în palma stângă.

— *Ticălosule,* rosti ea cu un aer surprins.

Făcuse un pas în faţă înainte să lovească, îşi dădu el seama. Cârlig de dreapta, sau upercut, nu se putea dumiri ce anume. Nu-l văzuse venind.

— Crezi că eu n-am fost unde eşti tu acum, Marsalis?

Se săltă într-un cot.

— Cum, întins pe spate, în drum?

— *Gura!*

Tremura vizibil. Poate era un efect întârziat al luptei. Poate nu.

— Crezi că eu nu ştiu cum e? Mai gândeşte-te, idiotule. Încearcă să trăieşti ca musulman în Vest, în timp ce Orientul Mijlociu ia foc *din nou.* Încearcă să trăieşti ca femeie într-o cultură occidentală musulmană care se luptă *din nou* cu mentalitatea închistată a fundamentalismului. Încearcă să fii unul dintre cei trei poliţişti americani de origine turcă într-o secţie din New York, dominată de detectivi greci. Hei, încearcă să *te culci* cu un treisprezece – ai parte de tot atâta rahat ca şi cum ai fi unul, şi nu în ultimul rând din partea membrilor propriei tale familii. Da. Oamenii sunt *proşti,* Marsalis. Crezi că am nevoie de lecţii în sensul ăsta?

— Nu ştiu de ce ai tu nevoie, Ertekin.

— Nu, aşa e, nu ştii. Şi, ascultă – dacă ai o problemă cu ceea ce am făcut în Istanbul, atunci descurcă-te cum poţi. Dar niciodată, *niciodată* să nu mai aduci vorba despre relaţia mea cu Ethan Conrad. Pentru că data viitoare jur că-ţi trag un glonţ.

Carl îşi frecă falca. Şi-o mişcă, de încercare, în stânga şi-n dreapta.

— Te superi dacă mă ridic?

— Fă ce vrei, fir-ar al dracului.

Se îndepărtă de el, privind undeva, dincolo de cadavre şi de peisajul arid. Carl se ridică cu grijă în picioare.

— Ertekin, ascultă-mă o clipă. Uită-te în jurul tău. Uită-te la mizeria asta.

— La asta mă uit.

— Bun. Trebuie să însemne ceva, nu?

Ea tot nu-l privi în faţă.

— Mda, probabil asta înseamnă că Manco Bambaren s-a plictisit să te tot joci cu el în propria lui curte.

— Of, haide, Ertekin. Eşti poliţist, pentru numele lui Dumnezeu.

— Corect, sunt poliţist.

Se întoarse brusc către el. Destul de rapid ca să declanşeze pe jumătate un reflex de blocaj.

— Iar acum, în timp ce sunt târâtă pe jumătate de glob ca să te văd cum îţi satisfaci potenţialul genetic pentru măceluri în masă, alţi poliţişti fac adevărata muncă şi ajung la nişte rezultate. Norton avea dreptate, ne pierdem timpul. Ne întoarcem.

— Faci o greşeală.

— Nu, zise şi clătină din cap, decizia fiind luată. Am făcut o greşeală în Istanbul. Acum am de gând s-o îndrept.

„Scriitura romanului este, ca întotdeauna, dură și adesea de o violență sugestivă, iar dialogul viguros și realist... Cu siguranță că asemănările de formă și de fond cu operele lui Philip K. Dick și (într-o mai mică măsură) cu ale lui William Gibson nu sunt întâmplătoare, deși Morgan nu este nici pe departe un imitator. Este prea bun pentru așa ceva."

Booklist

„*Omul negru* este aproape insuportabil de bun... Adevăruri răscolitoare, erotism îndrăzneț, intrigi complexe, conexiuni rapide între planurile acțiunii, tehnologie avansată: sunt toate aici."

Seattle Times

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-93637-8-2

9 786069 363782